

РОБИН КУК

ВЕКТОР

Част 4 от „Джак Степълтън/Лори Монтгомъри“

Превод от английски: Веселин Лаптев, 2001

chitanka.info

Който копае гроб другиму, сам пада в него.
Руска пословица

ВЕКТОР (мед.) — преносител, който прехвърля инфекциозен агент от един организъм на друг.

ПРОЛОГ

ПЕТЪК, 15 ОКТОМВРИ

Джейсън Папарис се занимаваше с търговия на килими вече почти тридесет години. Започна в края на шейсетте в атинския квартал Плака, където продаваше на американските туристи предимно овчи и кози кожи, в повечето случаи съвсем повърхностно обработени. Справяше се добре и се забавляваше, особено когато клиентите му бяха чужденки в студентска възраст, на повечето от които той любезно предлагаше нощна обиколка на любимия град и неговите забележителности.

След което се намеси съдбата. В една влажна и задушна вечер в магазинчето му се появи Хелън Хърман от Куинс, Ню Йорк, и разсеяно плъзна ръка по най-скъпите килими, изложени на витрината. Романтична по характер, Хелън бързо се оказа в плен на една действително неудържима комбинация: тъжните очи на Джейсън и древната мистика на Гърция.

Джейсън прояви не по-малка отзивчивост. След заминаването на Хелън обратно за Щатите, той се почувства неутешимо самотен. Между двамата се завърза оживена кореспонденция, последвана от визитата на Джейсън в Ню Йорк. Това само разпали с нова сила пламъците на чувствата им. В крайна сметка той емигрира, ожени се за Хелън и премести бизнеса си в Манхатън.

И работата тръгна. Здравите дългогодишни контакти с производители на килими в Гърция и Турция бързо го превърнаха в нещо като монополист на тукашния пазар. Вместо да отваря обикновен магазин, той мъдро се насочи към търговията на едро. Операцията беше колкото проста, толкова и гениална. Нямаше назначени служители, нямаше навалица. Офис в Манхатън и склад в Куинс — това беше всичко. Доставките от чужбина почти винаги бяха предплатени и не се задържаха на склад, отвреме навреме наемаше по някой и друг счетоводител и толкоз.

Ръководеше бизнеса си по телефона и факса. Вратата на офиса му най-често беше заключена.

На днешния петъчен ден пощата беше пъхната в процепа на вратата му, както обикновено. Но тътенът, с който падна на пода, беше доста по-силен от обичайното — благодарение на един доста дебел и тежък каталог. Седнал зад бюрото си с молив в ръка, Джейсън бавно вдигна глава. Прекъсна изчисленията, в които беше затънал, остави вечно димящата си цигара в пепелника и стана да вдигне пощата. Очакваше пристигането на няколко чека, които щяха да оправят балансите му. Настани се обратно на стола и се зае да сортира пощата на две купчинки — едната с чекове, другата с текуща кореспонденция. Неизбежните рекламни материали пускаше директно в кошчето за боклук. Ръката му се насочи към предпоследния плик в купчината и колебливо спря. Пликът беше дебел и квадратен, неестествено издут в средата. Според печата в горния му край, ставаше въпрос за препоръчано писмо. Долу вляво личеше надпис ръчно клеймо, което означаваше чупливо съдържание.

Джейсън прехвърли плика между пръстите си. Беше изработен от плътна висококачествена хартия, каквато рекламните агенции рядко употребяваха. Въпреки това на капака беше изписан един адрес в долната част на Бродуей: „Почистване АКМЕ — оставете на нас да се справим с праха при вас!“

Направи му впечатление, че пликът е адресиран лично до него, а не до „Коринтски килими“ — фирмата, с чиято помощ си вадеше хляба. Под името му беше добавено „лично и поверително“.

Опипа предмета, издуващ вътрешността на плика, но не получи никаква представа за него. Любопитството му се усили. Грабна отварячката за писма и срязва горната част на плика. Вътре се виждаше прегънатата на две визитна картичка, изработена от същата качествена хартия, от която беше и пликът.

— Какво е това, по дяволите! — възкликна полугласно Джейсън. Явно не ставаше въпрос за обикновена реклама. Бръкна в плика и извади картичката. Главата му с уважение се поклати. Добра работа на неизвестния рекламен агент, който бе успял да убеди някаква агенция за почистване да разпраца тези скъпи реклами. Картичката се оказа запечатана с лепенка, върху която пишеше ИЗНЕНАДА!

Дръпна стърчащия край на лепенката, картичката щракна и се разтвори. Миниатюрната пружинка вътре изстреля във въздуха облаче прах, примесено с малки, блестящи звезди от разноцветен станиол.

Джейсън се стресна от неочакваното движение, кихна няколко пъти от праха, след което на лицето му се появи усмивка. Браво на тази агенция по почистване, рече си той. Рекламният ѝ агент несъмнено е свършил добра работа. За миг дори му се прииска да възложи почистването на дома си на агенция АКМЕ, но тази работа влизаше в задълженията на хазайката му.

Поклати глава и пусна картичката в кошчето за боклук, после се наведе и изтръска предната част на ризата си от ситните звезди. Носът пак го засърбя. Този път кихавицата беше толкова силна, че от очите му бликнаха сълзи.

Приключи работа по-рано, както всеки петък. Наслаждавайки се на прекрасната есен, той извървя пеша разстоянието до Гранд Централ, откъдето взе влака в пет и четвърт. Четиридесет и пет минути покъсно, малко преди да стигне до спирката си, Джейсън усети първите признаци на дискомфорт в гърдите. Механично преглътна, но ефект нямаше. Прокашля се, също без успех. Тогава започна да се почуква по гърдите, като едновременно с това правеше дълбоки вдишвания и издишвания.

— Добре ли сте? — изгледа го над вестника си жената, седнала до него.

— О, да, нямам проблеми — кимна леко засрамен Джейсън. После неволно се запита дали пък днес не беше прекалил с цигарите.

Вечерта направи опит да не обръща внимание на странния сърбеж в гърдите си. Хелън разбра, че нещо не е наред, тъй като мъжът ѝ престана да се храни и само ровеше в чинията си. Намираха се в гръцкия ресторант, в който вечеряха всяка петъчна вечер. Създадоха си този навик преди няколко години, когато единствената им дъщеря отиде да учи в колеж.

— Изпитвам странно усещане в гърдите — призна Джейсън, най-сетне отстъпил пред настойчивите въпроси на съпругата си.

— Дано не си пипнал пак проклетия грип — загрижено рече тя.

По принцип Джейсън боледуваше рядко. Но страстта към цигарите му докарваше периодични възпаления на дихателните

пътища, най-често инфлуенца. Преди около три години бе прекарал и една пневмония.

— Не може да е грип — поклати глава той. — Все още не сме в сезона на грипа, нали?

— Ако питаш мен, миналата година го пипна точно по това време — отвърна Хелън.

— Не, беше през ноември — възрази Джейсън.

Прибраха се у дома и Хелън настоя да му премери температурата. Тридесет и седем и едно, малко над нормалната. Стигнаха до мнението, че няма смисъл да викат доктор Голдстейн, семейният лекар. Не искаха да развалят почивката му.

— Защо тези неща стават винаги в петък? — оплака се Хелън.

Джейсън спа зле. Посред нощ го обля топла вълна, цялото му тяло плувна в пот. Принуди се да стане и да вземе душ. Още докато се подсушаваше получи пристъп на треска.

— Това решава нещата — мрачно поклати глава Хелън докато затрупваше с одеала зъзнещият си съпруг. — Още сутринта ще се обадим на доктора.

— И какво като му се обадим? — дрезгаво се обади Джейсън. — Ясно е, че пак съм пипнал грипа... Ще ми каже да си остана у дома и да пия аспирин с много течности...

— Може да ти даде и антибиотик — подхвърли Хелън.

— Имам си антибиотици още от миналата година — сети се Джейсън. — Я ги донеси! Трябва да са в шкафчето с лекарствата. Не ми трябва никакъв доктор!

Съботният ден премина зле. В късния следобед Джейсън призна, че състоянието му се влошава, въпреки аспирините, течностите и антибиотика. Неразположението в гърдите се беше превърнало в постоянна болка, температурата му се повиши до тридесет и осем и четири, появи се кашлица. Но най-много го тормозеше тежкото главоболие, придружено от болки в мускулите по цялото тяло.

Всички опити да влязат във връзка с доктор Голдстейн се оказаха безуспешни. Човекът беше заминал за Кънектикът да прекара уикенда, а телефонният му секретар посъветва Хелън да се обърне към отделението за спешна помощ на местната болница.

След дълго чакане Джейсън най-сетне беше прегледан от дежурния лекар, който дотолкова се стресна от състоянието му, че

веднага нареди рентген на гръдния кош. После, за огромно облекчение на Хелън, настоя съпругът ѝ да остане в болницата, където за него щеше да се погрижи доктор Хайтман — лекарят, който отговаряше за болничното обслужване на пациентите на Голдстейн. Диагнозата му беше грип с начало на бронхопневмония, лечението започна със силна доза антибиотици, администрирани венозно.

Малко преди полунощ Джейсън напусна отделението за спешна помощ и бе закаран в една обикновена болнична стая. Никога през живота си не се беше чувствал толкова зле. Болките в гърдите му ставаха особено силни при кашлица, а тези в главата му изобщо не отслабваха. Когато доктор Хайтман дойде да го види, той настоятелно помоли за болкоуспокоително и получи таблетка перкодан.

Таблетката започна да действа след около половин час. Доктор Хайтман отдавна го нямаше. Джейсън лежеше по гръб, без да е в състояние да заспи. Имаше чувството, че във вътрешността на тялото му започва една страшна, смъртоносна битка. Извърна глава към Хелън, която седеше на ниско столче до леглото и потърси ръката ѝ. Тя мълчаливо стисна пръстите му. Една мъничка сълза се плъзна странично по бузата на Джейсън и попи във възглавницата. Изведнъж си представи Хелън като онова красиво младо момиче, което беше влязло в магазинчето му преди толкова много години.

После образът на Хелън постепенно избледня и изчезна. Съзнанието му помътня, тялото започна да се сковава. В дванадесет и тридесет и пет през нощта Джейсън Папарис заспа за последен път. Съдбата милостиво му спести момента, в който по спешност го откараха в интензивното отделение. Там доктор Кевин Фаулърповеде тежка битка за живота му, която обаче завърши с поражение.

ПЪРВА ГЛАВА

ПОНЕДЕЛНИК, 18 ОКТОМВРИ, 4.30 ЧАСА

Моторите на самолета работеха неравномерно. В един момент свистяха на високи обороти и тласкаха корпуса към земята, в следващия почти утихваха — сякаш нарочно изключени от пилота.

Джак Степълтън наблюдаваше с разширени от ужас очи. Семейството му беше в този самолет, а той не можеше да направи нищо. Машината щеше да се разбие! Раззинал уста, той безгласно крещеше: НЕ, НЕ, НЕ!

Тези крясъци милостиво го изтръгнаха от лапите на поредния кошмар и го накараха рязко да се изправи в леглото. Дишането му беше ускорено, сякаш бе в разгара на оспорван мач по квартален баскетбол. От връхчето на носа му капеше пот, очите му неориентирано пробягаха по стените на спалнята. Пронизителният звук не идваше от пътнически самолет, а от телефона. Апаратът на масичката до леглото дрънчеше, та се късаше.

Джак хвърли кос поглед към радиобудилника със светещи цифри до леглото. Четири и половина! Никой не го търсеше по това време на нощта. Посягайки към слушалката, той ясно си спомни онази кошмарна нощ преди осем години, в която телефонът го събуди с ужасната вест за смъртта на съпругата и двете му деца.

Грабна слушалката, в дрезгавото му „ало“ се долови паника.

— Охо, май те събудих — промърмори женски глас. Връзката беше лоша, пропукването в слушалката го накара да се намръщи.

— Не знам защо допускаш подобно нещо — отвърна с обичайния си сарказъм Джак. — Кой се обажда?

— Лори — отвърна гласът и тихичко се изкиска. — Не знам защо те събудих, но то беше по-силно от мен.

Джак затвори очи, после отново ги насочи към будилника. Искеше да се увери, че часът действително е четири и половина сутринта.

— Ще бъда кратка — продължи Лори. — Довечера искам да вечеряме заедно.

— Това трябва да е някаква шега — озъби се Джак.

— Не е — увери го Лори. — Трябва да говоря с теб и най-добре е да го направим по време на една хубава вечеря. Аз каня, затова кажи ДА!

— Хубаво де — неохотно промърмори той.

— Това трябва да е ДА, така ли? — пожела да узнае Лори. — Е, добре. Като се видим в службата ще ти кажа къде и кога...

— Хубаво — повтори Джак. Явно все още не се беше разсънил, тъй като умът му продължаваше да работи на бавни обороти.

— Отлично, ще се видим по-късно — приключи разговора Лори.

Джак примигна, изведнъж осъзнал, че Лори е затворила телефона. Остави слушалката и се втренчи в мрака. Вече четири години работеше на един етаж с Лори Монтгомъри, която му беше колежка в Отделението по съдебна медицина към общинския съвет на град Ню Йорк. Познаваше я и като приятелка, а дори и нещо повече. Но никога през тези четири години тя не му беше звъняла в четири и половина сутринта. Преди всичко защото Лори не беше от ранобудните. Тя имаше навика вечер да чете до късно, което автоматически превръщаше в кошмар сутрешното ѝ ставане.

Джак отпусна глава на възглавницата, твърдо решен да поспи още поне час и половина. За разлика от Лори той беше изключително ранобуден, но дори за него четири и половина беше прекалено рано.

За съжаление скоро разбра, че сънят едва ли ще го споходи отново. Комбинацията между телефонния звън и този често повтарящ се кошмар просто изключваше това. След половин час напразно мятане в леглото, той най-сетне отметна завивките и зашляпа по чехли към банята.

Щракна лампата, изправи се пред огледалото и прокара длан по гъсто наболата си четина. Пътьом отбеляза малките белези по носа и челото си — мили спомени от едно малко частно разследване, проведено във връзка с разпространението на някои доста опасни инфекциозни болести. Един от най-неочакваните резултати на това разследване беше фактът, че единодушно беше провъзгласен за гуру на инфекциозните болести, към когото се допитваха абсолютно всички колеги от Съдебна медицина.

Ухили се на физиономията си в огледалото. Наскоро му хрумна една интересна мисъл — представи си, че се е върнал осем години назад и притежава вълшебно кристално кълбо. Беше абсолютно сигурен, че ако можеше да се види в днешния си вид, никога нямаше да се познае. По онова време той беше един спокоен и доста закръглен офталмолог, който се обличаше консервативно и беше напълно доволен от живота си в провинцията. Днес беше слаб, жилав и нервен патолог на служба към Съдебна медицина на град Ню Йорк с прошарена, късо подстригана коса, един ясно видим счупен зъб в устата и обсипано с белези лице. Вкусът му към дрехите също беше променен — вече предпочиташе късите кожени якета, избелелите дънки и широките памучни ризи на карета.

Умишлено прогонвайки всички мисли за семейството си, Джак започна да анализира изненадващото поведение на Лори. Предложението ѝ наистина не беше в нейния стил — обикновено тя проявяваше доста притеснения и държеше на етикета. Едва ли би вдигнала телефона в този час на нощта без да има основателни причини да го стори. Въпросът е какви са тези причини, рече си с въздишка той.

Избръсна се и стъпи под душа. Любопитството продължаваше да го гложди. Дватамата с Лори често вечеряха заедно, но решенията си вземаха импулсивно, най-вече в края на работния ден. Защо ѝ трябваше да звъни по никое време, за да го покани на вечеря?

Подсуши се с една широка кърпа и тръгна към телефона. Реши да ѝ позвъни и да получи отговор. След като тя можеше да го буди посреднощ, същото можеше да стори и той. Но насреща се включи телефонният секретар. Вероятно е под душа, рече си Джак, след което ѝ остави съобщение да му се обади веднага след като излезе от банята.

Приключи със закуската си малко след шест и отново вдигна слушалката, просто защото Лори не се беше обадила. Насреща отново се включи секретарят и той гневно затръшна слушалката.

Навън вече беше светло и той реши, че няма да е зле, ако отиде на работа по-рано от обикновено. В същия момент му хрумна, че Лори може би го е търсила от службата. Беше абсолютно сигурен, че през изминалата нощ тя не беше дежурна, но може би се е появил случай, към който е проявила персонален интерес.

Набра номера на Съдебна медицина. Отговори му Марджъри Занковски, нощната телефонна операторка. На въпроса на Джак отговори, че доктор Лори Монтгомъри деветдесет процента не се намира в сградата. В момента единственият лекар там бил дежурният патолог.

Джак се отказа. В душата му се бореха две чувства — гняв и объркване. В крайна сметка тръсна глава и се закле да не отделя на приумиците на Лори нито дори грам умствена енергия. Премести се в дневната, взе едно от купчината непрочетени научи списания и легна с подвити крака на дивана.

В седем без четвърт захвърли списанието, стана и метна през рамо планинския си бегач, марка „Канъндейл“, който кротко го чакаше опрян до стената в коридора. Излезе на стълбите и започна спускането. Живееше на четвъртия етаж, без асансьор. Кавгите в апартамент 2Б бяха затихнали. Това можеше да се случи само в ранните часове на деня. На партера се наложи да маневрира между боклуците, изхвърлени през нощта направо на стълбището.

Изскочи на тротоара на 106-та улица-запад и напълни дробовете си с октомврийския въздух. За пръв път след пробуждането си изпита чувство на облекчение. Метна се на аления велосипед и натисна педалите по посока на Централ Парк. Вляво остана кварталното баскетболно игрище, абсолютно празно в този час.

Преди няколко години му откраднаха предишния планински бегач. Това стана в деня, в който му счупиха зъба вследствие на силен юмручен удар. Вслушвайки се в предупрежденията на колегите си относно опасностите, дебнещи велосипедистите в този град (най-вече на Лори), Джак се въздържа от покупката на ново колело. Но промени решението си броени часове след като го обраха в метрото и веднага се сдоби с този „Канъндейл“.

Отначало караше внимателно, вероятно за да свикне с новото колело. Но с времето ставаше все по-дързък и днес вече по нищо не отстъпваше на нахалния велосипедист, какъвто беше преди. На отиване и връщане от работа предприемаше такива главозамайващи слаломни между коли и камиони, че косите на случайните наблюдатели моментално настръхваха. Отвреме навреме откровено предизвикваше съдбата, сякаш за да докаже, че рано или късно (по-скоро рано) и той

ще се присъедини към своите близки, станали жертва на ужасна самолетна катастрофа.

По време на пътуването си до сградата на Съдебна медицина, която заемаше един блок на ъгъла на Първо авеню и Трийсета улица, той успя да влезе в конфликт с двама таксиметрови шофьори и да обърше бронята на един автобус от градския транспорт. Невъзмутим и дори незадъхан, той паркира колелото на приземния етаж, редом с ковчезите, които докарваха от Харт Айлънд. Придърпа ризата си и тръгна към залата за идентификация. След подобно пътуване повечето хора биха се почувствали най-малкото възбудени, но Джак не беше от тях. Конфронтацията и физическото натоварване го успокояваха по един невероятен начин и го правеха способен да издържи на дългия работен ден, изпъстрен с какви ли не бюрократични препятствия.

Санитарят на моргата Вини Амендола седеше на любимото си място зад вратата с вестник в ръце. Джак го поздрави и чукна с пръст по вестника, но Вини не му обърна внимание. Както винаги, той беше зает с резултатите от вчерашните мачове.

Вини работеше в Съдебна медицина по-дълго време от Джак. Беше добър работник, макар че преди две години за-малко не го уволниха заради изнасяне на служебна информация. Причината да го оставят на изпитателен срок се криеше в резултата от разследването му. Оказа се, че Вини е бил подложен на психологически натиск от страна на представители на организираната престъпност, към която някога е принадлежал и баща му. Макар и доста пострадали от действията му, Джак и Лори бяха сред тези, които се обявиха в негова защита.

Джак каза добро утро и на доктор Джордж Фонтурт — колега патологоанатом, чийто трудов стаж в Съдебна медицина беше със седем години по-дълъг от неговия. Днес Джордж започваше 7-дневното си дежурство в приемната. Той беше човекът, който щеше да определя на кого от пристигналите през нощта мъртъвци трябва да се направи аутопсия и кой от патолозите ще я поеме. Именно по тази причина беше тук в този ранен час. Обикновено Джордж беше от вечно закъсняващите колеги.

— Изключително топло посрещане — промърмори Джак след като и Джордж не му обърна внимание, точно като Вини. Пристъпи към кафеварката и си напълни чашата от кафето, което беше направил

Вини. Санитарят винаги идваше по-рано от останалия технически персонал и в случай на нужда асистираше на дежурния патолог. Варенето на кафе се приемаше като неразделна част от това асистиране.

Джак пристъпи към бюрото на Джордж и надникна през рамото му. Онзи изръмжа и отмести вестника си. Много мразеше някой да чете заедно с него. Двамата никога не бяха мелили брашно. По принцип Джак не понасяше посредствеността и отказваше да скрива отношението си към нея. Въпреки звездните референции на Джордж (той беше работил в екип с един от титаните на съвременната криминалистична патология), Джак не можеше да го уважава, просто защото никога не си даваше зор в ежедневната работа.

— Нещо интересно? — закачливо се усмихна той. Доставяше му удоволствие да дразни колегата си. Заобиколи бюрото и започна да прелиства папките на постъпилите случаи, опитвайки се да прочете поставените диагнози.

— Не пипай, подредил съм ги! — ядосано изръмжа Джордж и отмести ръката му. Действително беше подредил случаите според причините за настъпилата смърт.

— Нещо за мен? — невъзмутимо попита Джак. Един от плюсовете на тази работа се криеше във фактора изненада. Никога не знаеше с какво ще си запълни работното време. Всеки ден имаше по нещо ново — нещо, за което изобщо не можеше да мечтае докато беше офталмолог. По онова време знаеше какво го чака за три месеца напред.

— Имам един случай на инфекциозно заболяване — промърмори Джордж — Не го намирам за нещо особено, но можеш да го вземеш...

— Няма ли диагноза? — присви очи Джак.

— Има, но само предполагаема... Вероятен грип с вторична бронхопневмония. Пациентът е починал преди да са станали ясни резултатите от изследванията му. Нещата се усложняват от факта, че грам-позитивните проби не са показали нищо, а личният му лекар е бил извън града през уикенда...

Джак откри съответната папка. Името на пациента беше Джейсън Папарис. Измъкна общия формуляр, попълнен от Дженис Джегър. Тя беше криминологичният следовател и работеше само нощна смяна. Другата ѝ служебна характеристика се изчерпваше с

инициалите МА, тъй като беше далеч по-удобна за ежедневна употреба. В разгънат вид се превеждаше като „медицински асистент“. Джак плъзна поглед по формуляра и с уважение поклати глава. Както винаги, Дженис се беше показала на висота. Само веднъж при предишните случаи на инфекциозни заболявания той ѝ беше подхвърлил да проучва пациентите за пътувания в провинцията и евентуален контакт с животни. Но оттогава насам подобни проучвания бяха неизменна част от практиката ѝ.

— Изключително силен грипен вирус, а? — промърмори той. Направи му впечатление, че починалият е лежал в болницата по-малко от двадесет и четири часа. Не пропусна да отбележи, че е бил страстен пушач и е имал предишни респираторни проблеми. Това поставяше под въпрос силата на вируса. Може би става въпрос за реципиент с рязко понижени съпротивителни сили.

— Искаш ли го, или не? — вдигна глава Джордж. — Тази сутрин сме претрупани с работа. Вече съм ти заделил няколко случая, включително един затворник, починал в ареста...

— Стенание! — направи гримаса Джак. От опит знаеше, че подобни случаи често водят до политически или социални усложнения. — Сигурен ли си, че нашият безстрашен заместник-директор Калвин няма да го пожелае?

— Вече се обади и ми нареди да го прехвърля на теб — поясни Джордж. — Разговарял с някой от шефовете на полицията и стигнал до заключението, че ти си най-подходящият човек.

— И това ако не е майтап! — стреснато вдигна глава Джак. Неразбирателството му с директора и неговия заместник беше главно по повод липсата на гъвкавост и политически такт — на моменти основни изисквания в професията на съдебния патолог.

— Ако не искаш инфекцията, мога да ти дам един случай на свръхдоза — подхвърли Джордж.

— Не, ще взема инфекцията — тръсна глава Джак. Никога не си беше падал по свръхдозите. Освен, че бяха почти ежедневни, при тези случаи липсваше интелектуалното предизвикателство.

— Добре — кимна Джордж и направи отметка върху главния си списък.

Обзет от нетърпение, Джак скочи и тръгна да излиза, пътъм издърпвайки вестника от ръцете на Вини. Онзи го стрелна с черните си

очи, лицето му се разкриви от разочарована гримаса. Той прекрасно знаеше какво ще последва, но въпреки това изръмжа:

— Само не ми казвай, че вече е време да почваме!

— Рано пиле, рано пее — назидателно рече Джак. Поговорките и народните мъдрости бяха обичайната му реакция срещу нежеланието на Вини да се залавя за работа.

— Не мога да разбера защо не идваш на работа като всички останали! — гневно изръмжа санитарят.

Но двамата се разбираха добре, въпреки хапливите реплики, които си разменяха. Работеха често заедно поради дразнещия навик на Джак да се появява в моргата по никое време. С течение на годините си бяха изработили един гладко смазан протокол на взаимоотношенията, който работеше безупречно. Но истината беше, че Джак предпочиташе Вини пред всички останали асистенти в моргата, а и Вини с готовност приемаше да работи с него, защото, по собствените му думи, Джак бил сред малцината патолози, които „не си развяват оная работа из службата с цел да им мине времето“...

— Виждал ли си доктор Монтгомъри? — попита Джак докато вървяха към асансьорите.

— Монтгомъри е твърде умна, за да се появява тук по никое време — отвърна Вини. — За разлика от теб, тя е нормална...

В кабинката на сержант Мърфи все още светеше. Тя беше разположена непосредствено до центъра за комуникации. Сержантът работеше в Бюрото по издирване на изчезнали към Главното полицейско управление на Ню Йорк. От години беше прикрепен към моргата на Съдебна медицина, също така от години не се беше появявал на работа преди девет часа сутринта.

Обхванат от любопитство, Джак се отби да надникне през откренатата врата. Оказа се, че остроумният ирландец не само е там, но си има и компания. На стола срещу бюрото му се беше настанил лейтенант-детектив Лу Солдано от отдел „Убийства“ — редовен посетител на моргата. Джак го познаваше сравнително добре, тъй като той беше близък приятел с Лори. До него се беше настанил един непознат в цивилни дрехи.

— Хей, Джак! — светна лицето на Лу. — Я се отбий за минутка, ако обичаш. Искам да те запозная с един човек...

Джак влезе в тясната стаичка. Лу изглеждаше така, сякаш не беше спал цяла нощ. Небръснатите му бузи чернееха като изцапани със сажди, под очите му имаше тъмни кръгове. Дрехите му бяха измачкани, горното копче на някога бялата му риза беше разкопчано, а вратовръзката — разхлабена.

— Това е специален агент Гордън Тиръл — каза той и махна към мъжа до себе си. Тиръл се изправи и протегна ръка.

— Това означава ФБР, така ли? — пожела да се осведоми Джак.

— Разбира се — кимна агентът.

Джак никога не беше стискал ръката на агент на федералното бюро за разследване. Но това, което му предложи Тиръл, беше доста разочароващо: слаба и женствена ръка с отпуснато ръкостискане. Самият агент беше дребен мъж с деликатни черти, който едва ли имаше нещо общо с представата за агент на ФБР, с която беше израснал Джак. Облеклото му беше консервативно, но спретнато. Всичките три копчета на сакото му бяха прилежно закопчани. В общи линии можеше да се каже, че по външен вид този човек е пълна противоположност на Лу.

— Какво става тук? — любопитно ги изгледа Джак. — Вече не помня кога за последен път съм виждал сержанта по това време тук...

Мърфи се засмя и понечи да възрази, но Лу го спря с вдигната ръка.

— Снощи стана едно убийство, което представлява интерес за ФБР — поясни той. — Надяваме се, че аутопсията ще хвърли известна светлина върху случая...

— За какъв случай става въпрос? — вдигна глава Джак. — Огнестрелни или порезни рани?

— От всичко по малко — отвърна Лу. — Тялото изглежда така, че дори на теб може да ти се обърне стомахът...

— Идентифицирано ли е?

Джак от опит знаеше, че идентификацията на обезобразените трупове понякога е най-трудното нещо в цялото следствие.

Лу вдигна вежди и хвърли въпросителен поглед към Гордън. Явно не беше наясно доколко поверителен е случаят.

— Карай, всичко е наред — кимна агентът.

— Да, разполагаме с идентификация — потвърди детективът. — Трупът е на човек на име Брад Касиди. Скинар, бял, на двадесет и една

години.

— Имаш предвид някой от онези фашизирани хлапаци с нацистки татуировки и кожени якета? — попита Джак, който често се беше натъквал на такива младежи из градските паркове. А още повече от тях беше срещал по пътищата на Средния Запад, когато отиваше да види майка си.

— Точно така — кимна Лу.

— Не всички скинари се кичат с нацистки символи — отбеляза Гордън.

— Така е — съгласи се Лу. — На практика някои от тях вече дори не си бръснат главите. Стилът им претърпя доста промени.

— Това обаче не се отнася за музиката, която слушат — възрази агентът. — Тя се оказа най-постоянната съставна част на движението...

Детективът само сви рамене.

— Признавам, че тук съм абсолютно бос — рече с въздишка той. — А и като цяло не се ориентирам много добре в музиката.

— Важно е, особено когато говорим за бръснатите глави в Америка — рече Гордън. — Именно музиката дарява движението с омраза и насилие.

— Сериозно ли говориш? — учуди се Лу.

— Напълно — увери го Гордън. — За разлика от Англия, движението на скинарите в Америка се развива като определен стил — нещо като пънкарите, които са шокиращо офанзивни както по външен вид, така и по поведение. После се появи определен стил в музиката и нещата се промениха. Става въпрос за музиката на групи като „Скрюдрайвър“ и „Брутал Атак“. В текстовете на техните песни се съдържа извратената философия на оцеляването чрез насилие и бунт. Оттам тръгва и омразата.

— Говорите като експерт по скинарите — отбеляза с уважение Джак.

— Обстоятелствата ме принуждават — сви рамене Гордън. — Иначе съм специалист по крайнодесните екстремистки милиции. За съжаление една организация, която нарича себе си „Съпротива на белите арийци“ започна да наема скинарски групи, които използва като авангардни ударни отряди. Техните акции са наситени с омраза и насилие — същите, които проповядва музиката им. На практика

мръсната работа при тях се върши от непълнолетни хлапета, почти деца, които са предварително надъхани с неонацистка пропаганда.

— Те си падат по погроми над малцинствата, нали? — попита Джак. — Какво е станало с нашия труп? Да не би някой да е отвърнал на удара?

— Скинарите се бият и помежду си — увери го Гордън. — Понякога правят това по-често, отколкото с другите. Именно такъв е и нашият случай...

— Но защо проявявате интерес към този Брад Касиди? — не мирясваше Джак. — Все си мислех, че органите на реда по принцип нямат нищо против когато някой член на тази компания се прехвърли в отвъдното...

Вини надникна през откренатата врата и навъсено обяви, че ако Джак продължава да си чеше езика, той е готов веднага да се върне към сутрешния брой на „Ню Йорк Поуст“.

Джак му махна с ръка да се разкара.

— Брад Касиди беше на път да се превърне в наш постоянен информатор — поясни Гордън. — Прие да ни сътрудничи ако забравим за някои негови провинения. Задачата му напоследък беше да открие и проникне в една организация, която нарича себе си Народна арийска армия, или НАА.

— Никога не съм чувал за нея — поклати глава Джак.

— Аз също — обади се Лу.

— Това е групировка, която действа в сянка — поясни Гордън. — Цялата информация за нея дължим на Интернет. Между другото, Мрежата се превръща в основно средство за комуникация на тези неофашистки фанатици. За НАА знаем само, че действа някъде в централната градска част на Ню Йорк и в нея членуват мнозина от местните скинари. Обезпокоителното в случая са намеците, че се готви нещо голямо. Страхуваме се, че то ще се окаже поредната проява на насилие.

— Става въпрос за нещо като минирането на сградата „Алфред П. Мърей“ в Оклахома — поясни Лу. — Терористична акция от голям мащаб.

— Пресвети Боже! — поклати глава Джак.

— Нямаме представа кога, къде и какво ще се случи — добави Гордън. — Надяваме се, че те само се перчат — както правят повечето

подобни формирования. Но все пак не искаме да рискуваме. Правим всичко възможно да бъдем информирани за намеренията им. Както е известно, контраразузнаването е най-доброто средство за борба с тероризма. Поддържахме връзка с хората, които отговарят за извънредните ситуации в този град, но за съжаление не можем да им предложим кой знае какво.

— В момента единствената ни позитивна улика е този мъртъв скинар — каза с гримаса Лу. — Много се надяваме, че след аутопсията ще научим повече неща, каквито и да са те...

— Искате от мен да направя тази аутопсия веднага? — попита Джак. — Няма проблеми. Имах намерението да обърна внимание на един случай на инфекциозно заболяване, но той може да почака...

— Помолих Лори да я направи — поясни с изчервяване Лу. Разбира се само дотолкова, доколкото позволяваше тъмната му кожа на жител на Южна Италия. — И тя се съгласи...

— Кога си разговарял с Лори? — втренчи се в него Джак.

— Тази сутрин.

— Наистина ли? Вероятно си я хванал у дома...

— На практика тя ми се обади — поясни Лу. — Хвана ме на мобилния...

— В колко часа беше това?

Лу се поколеба.

— Не беше ли някъде около четири и половина? — притисна го Джак. Мистерията около Лори се сгъстяваше.

— Някъде там — призна Лу.

Джак го хвана за лакътя и го поведе към съседното помещение.

— Моля да ни извините — обърна се той към Гордън и сержант Мърфи.

В телефонната централа беше спокойно. Марджъри Занковски им хвърли един кос поглед и продължи да си плете. По това време на деня никой не се обаждаше.

— Лори се обади и на мен по това време — прошепна Джак. — Всъщност, тя ме събуди. Не се оплаквам, а дори обратното — радвам се. Изтръгна ме от един ужасен кошмар. Знам, че беше точно четири и половина, защото погледнах часовника...

— Е, на мен се обади малко по-късно — подхвърли Лу. — Да речем, че е било четири и тридесет и пет... Не помня точно, тъй като

тази нощ имахме страшно много работа.

— За какво ти позвъни? — попита Джак. — Ти не се ли изненада от необичайния час?

Лу закова черните си очи в лицето му. Очевидно се колебаеше дали да сподели това, което знае.

— Добре де, може би не е коректно да те разпитвам по този начин — шеговито разпери ръце Джак. — По-добре да ти кажа защо потърси мен. Покани ме на вечеря, ето защо. Искала да обсъдим нещо важно. Това говори ли ти нещо?

— Не — изпусна въздуха от гърдите си Лу. — Абсолютно същото каза и на мен. В смисъл, че и мен ме покани на вечеря...

— А стига, бе! — втренчи се в него Джак. — Майтап ли си правиш с мен?

Лу поклати глава.

— Ти какво й отговори?

— Казах, че ще отида — отвърна Лу.

— А за какво според теб щяхте да си говорите?

Лу отново се поколеба. Неудобството му ставаше видимо.

— Надявах се, да ми каже колко много й липсвам... Нещо такова.

Джак се плесна по челото. Беше шокиран от простото откритие, че Лу е влюбен в Лори. Това щеше да донесе и усложнения, просто защото и самият Джак на моменти се чувстваше по същия начин, макар че упорито отказваше да си го признае.

— Не казвай нищо — вдигна ръка Лу. — Знам, че всичко това ти звучи налудничаво. Но понякога ми е много самотно и се радвам на нейната компания. Освен това тя много харесва децата ми...

Джак свали ръка от челото си и я положи върху рамото му.

— Не мисля, че в това има нещо налудничаво — промърмори той. — Напротив. Просто се надявах, че ще хвърлиш някаква светлина върху поведението й...

— Предлагам да попитаме самата нея — сви рамене Лу. — Тя ме предупреди, че мъничко ще закъснее...

— „Мъничко“ може да означава и до довечера — предупреди го Джак. — Не се ли изрази по-конкретно?

— Не.

— И това е странно — въздъхна Джак. — Вдига ни в четири и половина, а след това закъснява за работа...

Лу само сви рамене.

Дълбоко озадачен от странното поведение на Лори и мислите за тероризма, Джак се върна в стаята за идентификации. Тази комбинация беше много странна. Осъзнал, че за момента нищо не може да направи, той вдигна Вини, който отново беше разтворил вестника. Вече беше започнал да се настройва за предстоящата работа.

Минаха покрай офиса на Джанис Джагър и той надникна през вратата.

— Здравсти. Искам да ти благодаря за добрата работа по случая Папарис...

Джанис вдигна глава. Торбичките под очите ѝ бяха големи и увиснали, както винаги. Кога спи тази жена и дали изобщо го прави, неволно се запита Джак.

— Благодаря — отвърна тя.

— Не е зле да си починеш малко — посъветва я той.

— Имам да довърша нещо и веднага си тръгвам — кимна Джанис.

— Има ли нещо допълнително за случая Папарис, което трябва да зная? — попита Джак.

— Мисля, че всичко е в папката. С изключение на факта, че лекарят, с когото разговарях, беше страшно разстроен. Според него инфекциозният процес е протекъл изключително агресивно. Моли да му се обадим след аутопсията, името и телефонът му са на гърба на формуляра...

— Ще му звънна веднага след като открием нещо положително — кимна Джак.

Вини се обади едва когато влязоха в асансьора.

— От този случай ме побиват тръпки — мрачно обяви той. — Напомня ми за случаите на чума отпреди няколко години. Надявам се, че няма да се изправим пред нова епидемия...

— И аз — кимна Джак. — Но аз си мисля предимно за онези грипни случаи, които имахме след чумата. Трябва да вземем изключителни мерки за сигурност...

— И дума да няма — кимна Вини. — Ако мога, бих си сложил два скафандъра един върху друг...

„Скафандри“ наричаха специалните работни костюми срещу силно заразни летливи вещества, които много наподобяваха облеклото

на химическите части в армията.

Вини беше по престилка и това му позволи веднага да обърне внимание на скафандъра си. Джак отиде в съблекалнята да свали цивилните си дрехи. Асистентът му се насочи към „питбокса“ — както тук наричаха залата за аутопсии — и се залови с подготовката за работа. Джак отново разгърна папката и потъна в четене, обръщайки специално внимание на криминологическия доклад на Джанис. Този път четеше внимателно, без да пропуска нищо. Това му позволи да забележи един незначителен факт, на който не беше обърнал внимание при първото четене — починалият беше в бизнеса с килими. Но какви са те, откъде идват? Отбеляза си да провери това и продължи нататък. Измъкна една от рентгеновите снимки на Папарис и я закачи на светещия екран. Качеството не беше особено добро, просто защото снимката беше обща, на цялото тяло. Гръдният кош не се виждаше добре, но две неща веднага привлякоха вниманието на Джак. Първо: въпреки рязкото влошаване на респирацията следи от пневмония почти липсваха, и второ: централната част на гръдния кош — пространството между двете части на белия дроб, известно като медиастинум — беше необичайно голямо.

Докато Джак навличаше скафандъра с двойна биологична защита и специални дихателни филтри в остъклената каска, Вини качи тялото на масата за аутопсии и подреди край нея необходимите за работата инструменти и разтвори.

— Защо се забави толкова, по дяволите? — нервно подвикна той, когато Джак най-сетне се появи. — Досега да бяхме свършили!

Джак се засмя.

— Виж го тоя на какво прилича — продължаваше да мърмори Вини, кимайки към трупа. — Едва ли ще се оправи за финалния мач...

— Добра памет — одобрително кимна Джак. Вини бе прибягнал до този израз в началото на чумната епидемия и оттогава насам той се беше превърнал в нещо като символ на черния хумор в тази зала.

— Помня и други неща — изръмжа все още недоволеният Вини. — Докато ти се почесваше в съблекалнята, аз се сетих да потърся ухапвания от насекоми по тялото, но такива няма...

— Наистина съм впечатлен — погледна го с уважение Джак. В разгара на епидемията, беше обяснил на Вини, че насекомите, най-вече комарите и паяците, играят ролята на вектор при разпространението на

голяма част от инфекциозните болести. Затова първата работа на патолозите по време на аутопсия е да търсят следи от ухапвания. — Май скоро ще ми вземеш хляба...

— Хляба си го задръж, предпочитам да ти взема заплата — ухили се Вини.

Джак се зае с външния оглед. Следи от ухапвания наистина нямаше. Кожата беше чиста, без петна и кръвонасядания, но в същото време изглеждаше някак матирана.

Вътрешният оглед беше съвсем друга работа. Патологията стана видна в момента, в който Джак отстрани предната стена на гръдния кош. Повърхността на дробовете беше буквално обляна в кръв, вследствие на процеса, наречен хеморално-плеврална ефузия. В междинната кухина между белите дробове също имаше кръв, стените на вътрешните органи носеха ясни следи от възпаление. Това важеше най-вече за хранопровода, трахеята, големите бронхи и лимфните възли. Медицинското наименование на този процес е хеморален медиастинит и именно той обясняваше необичайно големите размери на междудробната кухина, която личеше на рентгена.

— Уф! — направи гримаса Джак. — Този масивен кръвоизлив не може да е предизвикан от грип. Било е нещо далеч по-силно, което се е разпространявало със скоростта на горски пожар...

Вини му хвърли нервен поглед изпод маската си. Не можа да види лицето му, тъй като светлината се отразяваше в предпазния екран. Но от гласа му заключи, че нещата наистина са сериозни, защото Джак рядко се впечатляваше от това, което му предлага масата за аутопсии.

— Какво е това, според теб?

— Не знам — рече с въздишка Джак. — Но комбинацията от хеморален медиастинит и плеврална ефузия ми напомня за нещо... За съжаление не мога да си спомня какво е то, май го бях чел някъде... Но във всички случаи си имаме работа с някакъв изключително агресивен носител.

Вини инстинктивно отстъпи крачка назад.

— Не си и помисляй! — спря го Джак. — Връщай се на масата и ми помогни да извадя коремните органи.

— Само ако обещаеш да внимаваш! — направи гримаса Вини. — Понякога работиш прекалено бързо с този скалпел...

— Аз винаги внимавам — усмихна се Джак.

— Да бе, как не! — иронично подхвърли Вино. — Затова ли се придвижваш с колело из тоя шантав град?

Неусетно потънаха в работа, над масата се възцари тишина. Залата постепенно започна да се пълни с трупове, докарвани тук от санитарите в моргата. Малко по-късно се появиха и патолозите. Очертаваше се един доста горещ ден в "питбокса".

— К'во ти се падна, мой човек? — изръмжа един глас зад гърба на Джак.

Беше доктор Чет Бакгавърн, с когото дележа един кабинет. Бяха постъпили в Съдебна медицина почти едновременно, в рамките на един и същи месец. Разбираха се отлично, главно защото и двамата бяха влюбени в работата си. Преди да се насочат към съдебната патология и двамата бяха опитали силите си в други поприща на медицинската наука. В личностен план обаче бяха доста различни. Чет не беше циничен като Джак и нямаше неговите проблеми с началството.

Джак се усмихна на приятеля си и с няколко думи му описа клиничната картина на Папарис. После се отдръпна да му покаже гръдната кухня, включително леко набраздената повърхност на белия дроб, която носеше съвсем минимални следи от пневмония.

— Интересно — проточи Чет. — Инфекцията вероятно се е предала по въздушен път...

— Това е несъмнено — кимна Джак. — Но защо пневмонията е толкова слаба?

— Проклет да съм, ако знам — предаде се с въздишка Чет. — Нали ти си експертът по инфекциозните болести?

— Де да беше така — поклати глава Джак и внимателно пусна белия дроб в табличката до масата. — Сигурен съм, че съм чувал за тази комбинация, която наблюдаваме тук, но за нищо на света не мога да си спомня...

— Бас държа, че ще си спомниш — успокои го Чет и се обърна да си върви. Спря го гласът на Джак, който го попита дали е виждал Лори.

— Още не — поклати глава той.

Джак вдигна глава към стенния часовник, който показваше почти девет. Лори би трябвало да е тук още преди час. Сви рамене и отново се концентрира в работата.

Предстоеше отстраняването на мозъка. Джак и Вини бяха вършили това толкова често, че всякакви приказки бяха излишни. Огромната част от техническата работа беше дело на Вини, но Джак никога не пропускаше лично да повдигне изрязаното в теменната кост капаче.

— Ах, ах — изпъшка той когато пред очите му се разкри горната част на мозъка. И тук, както при белия дроб, повърхността беше залята с кръв. При случаи на инфекциозно заболяване това със сигурност означаваше хеморален менингит, или възпаление на менингите до степен на кървене.

— Горкият човечец трябва да е имал ужасно главоболие — промърмори Вини.

— Плюс разкъсваща болка в гърдите — кимна Джак. — Вероятно се е чувствал като прегазен от влак...

— Какъв е случаят, докторе? — обади се плътен мъжки глас зад гърба му. — Спукан аневризъм, или жертва на травма?

— Нито едното, нито другото — отвърна Джак и се обърна да погледне внушителната, почти двуметрова фигура на доктор Калвин Уошингтън, заместник-директор на института. — Случай на инфекциозно заболяване.

— Колко уместно — промърмори Калвин и се наведе над масата. — Достигна ли до някаква предварителна диагноза, или пак ще се плашим от общи зарази?

В сравнение с огромното му тяло, Джак изглеждаше доста дребен и строен, въпреки че тежеше почти деветдесет кила. Ако не беше огромното желание на Калвин да влезе в медицинския институт, той несъмнено би се включил с лекота в някой от университетските отбори по американски футбол, след което почти сигурно би поел по пътя на професионалния спортист. Но чернокожият гигант бе твърдо решен да направи кариера като медик, още повече че навремето и баща му е бил един от най-уважаваните хирурзи във Филадельфия.

— Допреди две секунди нямах никаква представа — отговори на въпроса му Джак. — Светна ми в момента, в който видях кръвта върху мозъчната ципа. Спомних си една научна статия за инхалаторния антракс, на която попаднах преди две години, в разгара на епидемията от заразни болести...

— Антракс? — недоверчиво се усмихна Калвин. Джак беше известен с подхвърлянето на най-невероятни диагнози. В интерес на истината беше да му се признае, че тези диагнози често се оказваха верни, но в случая едва ли беше така. Вероятността за антракс бе просто изключена. През целия си трудов стаж като патолог Калвин беше виждал един единствен случай на това заболяване — на някакъв говедар от Оклахома, което на всичкото отгоре не беше инхалаторно, а от по-често срещаната кожна форма.

— На този етап предположението ми е антракс — невъзмутимо кимна Джак. — И ако лабораторията го потвърди, ще стане наистина интересно. Естествено, може да се окаже, че имунната система на този пациент е унищожена по неизвестни за никого причини. В такъв случай вирусът може да се окаже най-обикновена разновидност на градинските патогени...

— От опит знам, че човек рискува много когато се обзалага с теб, но все пак говориш за едно изключително рядко заболяване, поне за Съединените щати — подхвърли Калвин.

— Не помня колко е рядко — отвърна Джак. — Но отлично си спомням, че най-характерните му симптоми са именно хеморален медиастинит и менингит...

— А защо да не е предизвикан от нещо далеч по-обикновено, например менингококи? — вдигна глава Калвин.

— Не ги изключвам — кимна Джак. — Но поради наличието на хеморален медиастинит считам шансовете им за незначителни. Освен това липсва мозъчното възпаление, което е характерно за менингококите.

— Хубаво — примирено кимна Калвин. — Но ако наистина се окаже антракс, искам веднага да ме уведомиш. Сигурен съм, че в Комисариата по здравеопазването ще проявят интерес. Предполагам вече са те уведомили, че искам да направиш и една друга аутопсия...

— Да, но се питам защо... Нали вие с шефа винаги се оплаквате от липсата на дипломатичност у мен? Починал в ареста пациент винаги причинява политически безредици. Сигурен ли си, че искаш да ме забъркваш в подобно нещо?

— Хора извън отдела настояват за твоите услуги — навъсено отговори Калвин. — Фактът, че си опериран от чувство за такт явно е допаднал на определени представители на афро-американската

общност в този град. За мен и шефа може и да си тръгн в задника, но Бог знае как си успял да си изградиш професионален авторитет пред известни обществени лидери...

— Това е благодарение на мачлетата по баскет в квартала — увери го с усмивка Джак. — На тях имам репутацията на честен играч, който никога не прибегва до дребни измами...

— Защо винаги ме иронизираш? — ядоса се Калвин. — В момента ти направих комплимент!

— Защото предпочитам критиките — сви рамене Джак. — Комплиментите ме карат да се чувствам засрамен.

— Господи, дари ме с търпение! — простена Калвин и театрално извъртя очи. — Виж какво, приятелю. Възлагайки тази аутопсия на теб, ние ще избегнем евентуалните обвинения в опит за прикриване на престъпление!

— Жертвата е афро-американец, така ли? — вдигна вежди Джак.

— Естествено — нетърпеливо отвърна Калвин. — А полицейският служител е бял. Схвана ли картинката?

— Да.

— Много добре. Когато си готов да започнеш, просто свирни. Ще ти дам едно рамо. Всъщност, тази аутопсия ще я направим двамата...

Калвин напусна залата, а Джак хвърли един мрачен поглед към Вини.

— Ей сега вече не ни мърдат три часа край масата! — простена той. — Калвин е старателен, но бавен като буболечка!

— Много заразен ли е антракът?

— Спокойно — вдигна ръка Джак. — Няма да пипнеш нищо. Доколкото си спомням, антракът не се предава при физически контакт...

— Никога не съм сигурен, че мога да ти повярвам — хвърли му подозрителен поглед Вини.

— Понякога и аз не си вярвам — горчиво се усмихна Джак. — Но в този случай можеш да ми се довериш.

Това беше краят на приказките. Двамата приключиха аутопсията на Папарис без да отронят нито дума повече. Лори се появи в „питбокса“ точно когато Джак събираще органните проби и се готвеше да ги качва горе. Позна я по характерния смях, тъй като и нейното лице

беше скрито в каската на биоскафандъра. Придружаваха я още двама души — вероятно Лу и онзи агент на ФБР. Те също бяха в скафандри.

Джак се помота още малко, после се приближи към масата, около която се бяха събрали тримата. Смях вече нямаше.

— Твърдите, че това момче е било разпънато на кръст? — попита Лори, повдигнала дясната ръка на трупа. От дланта стърчеше голям шестнадесетмилиметров пирон.

— Точно така — отвърна гласът на Лу. — И това е било само началото. После са заковали една греда напреко на телефонния стълб и са разпънали момчето...

— Пресвета Дево! — промърмори Лори.

— След това са се опитали да го одерат — добави Лу. — Поне отпред...

— Ужасно!

— Мислите ли, че през цялото това време момчето е било живо? — обади се Гордън.

— Страхувам се, че е било точно така — прехапа устни Лори. Това личи по количеството на кръвта. Несъмнено е било живо...

Джак направи крачка напред с намерението да въвлече Лори в кратък диалог, но в същия момент зърна трупа. От устата му излетя кратко изхълцване, въпреки че в моргата бързо се свикваше на какви ли не гледки. Трупът на Брад Касиди беше разчекнат, с частично одрана кожа, избодени очи и отрязани гениталии. На много места кожата му беше надупчена от удари с нож, а тази от долната част на корема лежеше праметната върху краката. Върху нея се забелязваше татуирана фигурка на викинг, а в средата на челото имаше малък пречупен кръст.

— Защо викинг? — обади се Джак.

— О, Джак, здравей! — радостно го поздрави Лори. — Вече си приключил с първия си случай за деня, нали? Запознахте ли се с агент Гордън Тиръл? Как мина колоезденето тази сутрин?

— Добре — кратко отвърна Джак. Въпросите го засипаха в толкова бърза последователност, че той намери за уместно да отговори само на последния от тях.

— Джак държи да се придвижва по улиците с помощта на велосипед — поясни на останалите Лори. — Твърди, че това му продухвало мозъка.

— Не бих казал, че това е най-безопасният начин за придвижване — поклати глава Гордън.

— Не е — съгласи се Лу. — Но и на мен понякога ми се иска да яхна колелото, защото друг начин за преодоляване на задръстванията няма.

— Стига, Лу! — изгледа го втренчено Лори. — Не говориш сериозно!

Джак изпита чувството, че се откъсва от действителността. Воденето на леки разговори от този сорт от хора в скафандри, заобиколили каменна маса с обезобразен труп му се струваше пълен абсурд. Затова тръсна глава и повтори въпроса си относно татуирания викинг.

— Свързан е с арийската митология — обясни Гордън. — Английските скинари го заимстват от нея заедно с облеклото и ботушите. Нали именно Англия е родината на тези течения?

— Но защо точно викинг? — не се отказваше Джак. — Досега си мислех, че повечето от тях си падат по нацистките символи.

— Интересът им към викингите се поражда от един силно ревизионистичен прочит на историята — каза Гордън. — Според скинарите именно викингите-разбойници, които колят и убиват наред, олицетворяват идеала за мъжка чест...

— Според Гордън именно затова е бил одран — подхвърли Лори, извъръщайки се към трупа. Убиецът, или убийците не са искали този младеж да умре с тези мъжкарски символи.

— Аз пък бях убеден, че този вид изтезания са изчезнали още през Средновековието — процеди Джак.

— Виждал съм и други картинки като тази — рече с въздишка Гордън. — Хлапетата съвсем не си поплюват...

— Това са си чисти психопати! — отсече Лу. — Тръпки ме побиват от тях!

— Лори, извинявай, ще ми отделиш ли две минути? — смени темата Джак.

— Разбира се — отвърна младата жена, извини се на останалите и последва Джак в едно от спомагателните помещения.

— Току-що ли идваш? — попита шепнешком той.

— Преди няколко минути — отвърна Лори. — Защо, какво се е случило?

— Питаш *мен* какво се е случило?! — изненадано я погледна той. — Ти си тази, която се държи странно. Признавам, че тази тайнственост ще ме побърка. Какво става, Лори? На каква тема искаш да разговаряш с мен и с Лу?

Стори му се, че вижда усмивката на Лори зад плексигласовата преграда на скафандъра.

— Пресвета Дево, никога не съм те виждала толкова заинтригуван — подхвърли тя. — Признавам, че съм поласкана...

— Стига, Лори! — извика той. — Изплюй камъчето!

— Ще ми отнеме прекалено много време — поклати глава тя.

— Дай само най-главното, а подробностите ще почакаат — настоя той.

— Не става, Джак — решително го погледна Лори. — Ще се наложи да почакаш до довечера, ако все още съм на крака, разбира се...

— Това пък какво означава?

— Не сега, Джак! Ще си поговорим довечера, както вече решихме.

— Ти го реши!

— Извинявай, но ме чака работа — тръсна глава Лори, обърна се и тръгна обратно към масата.

Джак остана да гледа след нея, обзет от смущение и гняв. Не можеше да повярва, че Лори е в състояние да му поднесе такова нещо. Промърмори нещо под нос, бутна летящата врата и се насочи към табличката с пробите от Папарис. Беше решил да ги качи горе на Агнес Фин, която щеше да потърси следи от антракс, подлагайки ги на флуоресцентен тест с антитела.

ВТОРА ГЛАВА

ПОНЕДЕЛНИК, 18 ОКТОМВРИ 9.30 ЧАСА

— Чьорт! — извика извън себе си Юри Давидов и блъсна с юмрук кормилото на своето жълто такси, марка „Шеви Каприз“. — Чьорт! Чьорт! — В моменти на гняв Юри неволно се връщаше към майчиния си руски език, а в този момент той беше направо бесен. Беше затиснат между стотици коли, които нервно свиреха с клаксоните си. Пред него имаше цяла колона от жълти таксите със светещи стоп-светлини, които не можеха да минат през кръстовището, въпреки че светеше зелено. Това се дължеше на простия факт, че колите от перпендикулярното движение все още не бяха освободили пресечката.

Денят му започна зле, още с първия клиент. Движеше се по Второ авеню, посока центъра, когато един велосипедист остави дълбока бразда от педала си в дясната му предна врата, а на всичкото отгоре заяви, че Юри го е засякъл. Юри незабавно изскочи от колата и засипа копелето с порой от сочни ругатни на родния си език. Първоначалните му намерения бяха доста по-агресивни, но благоразумието надделя. Велосипедистът беше с неговия ръст, но доста по-набит и в далеч по-добро физическо състояние. От поведението му личеше, че няма нищо против една директна схватка. Юри беше само на четиридесет и четири, но отдавна му беше отпуснал края. Беше с наднормено тегло, мускулите му отдавна бяха омекнали. И той си го знаеше.

Лек тласък изотзад го накара да подскочи. Обърна се, промуши глава през отворения прозорец и размаха юмрук на колегата си отзад, който го беше бутнал.

— Размърдай си задника! — извика онзи. — Давай!

— Накъде да давам, бе?! — изпадна в истерия Юри. — Какво ти става, задник такъв?

Тръшна се обратно на седалката и прокара пръсти през гъстата си тъмнокестенява коса. После извъртя огледалцето към лицето си. Кожата му се беше зачервила, а очите кръвясали. Даде си сметка, че

ако не се успокои, със сигурност ще получи инфаркт. Изведнъж му се прииска глътка неразредена водка.

— Какъв цирк, Господи! — промърмори на руски той. Имаше предвид по-скоро целия си объркан живот, отколкото конкретната ситуация. Между другото тя — ситуацията в момента — до голяма степен съвпадаше и с целия му живот. Един безсмислен, лишен от илюзии живот. Американската мечта се беше оказала сапунен мехур на доминирания от евреите медии, които най-безсрамно бяха подмамили тук десетки хиляди като Юри, търсеци малко по-добър живот.

Колите отпред бавно се размърдаха. Юри стъпи на газта, готов поне да пресече задръстеното кръстовище. Не се получи. Колата пред него се разклати и спря, той беше принуден да стори същото. В следващата секунда таксито зад него отново го удари. Това беше съвсем лек удар, броня в броня — като първия път. Поражение по колата просто не можеше да има, но Юри се почувства дълбоко обиден.

— Какво ти става, бе тъпак? — изкара главата си през прозорчето той. — За пръв път ли сядаш зад волана?

— Я не дрънкай много, мръсен чужденец! — изрева онзи. Защо не си пренесеш шибания задник в шибаната страна, от която си дошъл?

Юри понечи да отговори, после стисна зъби и замълча. Облегна се в седалката и шумно изпусна въздуха от гърдите си. Подмятането на шофьора отзад неволно пробуди в душата му онова чувство на „тоска“, което напоследък се спускаше отгоре му като плътно одеало. „Тоска“ на руски означаваше меланхолия, депресия, загриженост, гняв, носталгия — всичко това усещано под формата на остра физическа болка.

Юри остана неподвижен, с вперени напред невиждащи очи. За миг разочарованието и гнева, които изпитваше от американския начин на живот, бяха заменени от един далечен, но ясен спомен. В едно кристално ясно и студено утро двамата с брат му отиват на училище в родния си град Свердловск, СССР. Пред очите му се появи общата кухня на апартамента, в който живееха, но кой знае защо този спомен пробуди у него едно забравено чувство на гордост — гордост, че е гражданин на великата съветска страна.

Разбира се, комунистическият режим в родината му беше извор за много несправедливости. На жените често им се налагаше да висят на опашки за мляко и други елементарни хранителни продукти. Но това не беше чак толкова голяма беда, колкото искаха да я представят тези глупаци тук, в Америка. На практика равенството между всички съветски граждани (с изключение на висшите партийни ръководители) беше освежаващо и водеше до зараждането на истинска дружба между хората. Социалните конфликти в Съветска Русия с положителност бяха далеч по-слаби, отколкото тези в Америка. По онова време Юри не можеше да си даде сметка за това, но сега нещата се промениха. Той беше твърдо решен да се върне обратно у дома, в „Матушка Русия“. Това решение беше взел отдавна, още преди няколко месеца.

Но първо искаше да получи своето отмъщение. Бяха го измамили и отхвърлили, но той беше планирал такова отмъщение, което щеше да разтърси цялата лъжлива и лицемерна страна. А когато се прибере у дома, той ще предложи своето отмъщение като дар на Владимир Жириновски, истинският патриот на родината, единственият, който е способен да върне някогашната слава на СССР.

Тези мечти бяха рязко прекъснати от отварянето на задната врата. Пътникът хвърли на седалката тънко куфарче от щраусова кожа, а след това и сам се настани.

Юри насочи гневен поглед към огледалцето за обратно виждане. Пътникът му беше дребен мъж с мустаци, облечен в скъп италиански костюм, бяла риза и копринена вратовръзка. От джобчето на сакото му стърчеше кърпичка в същите цветове. Бизнесмен или banker, светкавично прецени Юри.

— Юнион Банк, на Пето авеню 820 — обяви мустакатият и отвори капачето на клетъчния си телефон.

Юри продължи да го наблюдава в огледалцето. Едва сега забеляза, че мъжът носеше малка еврейска барета, която едва прикриваше темето му.

— Какво става? — усети погледа му онзи. — Смяната ти ли е свършила?

— Не, на работа съм — хладно отвърна Юри, пресегна се да включи апарата и насочи очи в задръстването пред себе си. Точно това му трябваше: banker-евреин, един от онези, на които целият свят е в краката.

Докато банкерът приключи с разговора по мобилния телефон, Юри успя да се придвижи само една дължина напред. Но това беше достатъчно, за да заеме стартова позиция на задръстената пресечка. Пръстите му нервно забарабаниха по кормилото. Помисли си дали да не прати еврейчето по дяволите и да го изгони от таксито си. Не го стори, тъй като копелето поне плащаше за безсмисленото висене напред сред трафика.

— Какво задръстване, Господи — рече с въздишка мустакатият след като изключи мобилния си телефон. Главата му се наведе напред и се промуши в отвора на плексигласовата преграда. — Пеша май ще стигна по-бързо...

— Както желаете — равнодушно рече Юри.

— Не — поклати глава онзи. — Разполагам с малко време и ми е приятно да си поседя на седалката без да правя нищо. За късмет следващата ми среща е чак в десет и половина. Мислите ли, че дотогава ще се доберем на адреса, който ви дадох?

— Ще се опитам — отвърна все така равнодушно Юри.

— Охо, това ми прилича на руски акцент — усмихна се мустакатият.

— Наистина е такъв — отвърна с лека въздишка Юри. По всичко личеше, че този тип ще му скъса нервите.

— Трябваше да хвърля едно око на разрешителното ви и да се сетя — кимна мъжът. — От коя част на Русия сте, господин Юри Давидов?

— Централната част — неохотно отвърна Юри.

— Далече от Москва?

— На около хиляда и двеста километра в източна посока, в Урал...

— Аз се казвам Харви Блумбърг.

Юри вдигна очи към огледалцето и неопределено кимна с глава. Винаги се беше чудил на хора като този Харви, които винаги проявяват готовност да споделят с него тайните на личния си живот. В момента пет пари не даваше как се казва той. Клиент като всеки друг, нищо повече.

— Върнах се от Москва само преди седмица — добави Харви Блумбърг.

— Така ли? — изведнъж се оживи Юри. От последното му посещение в Москва бяха изтекли години, но продължаваше да си спомня с огромно удоволствие Червения площад и прекрасните златни кубета на храма „Св.Василий Блажени“. Никога в живота си не беше виждал по-прекрасна гледка.

— Бях там за пет дни — добави Харви.

— Имал сте късмет — със завист проточи Юри. — Хареса ли ви?

— Уф! — махна с ръка пътникът, на лицето му се появи презрителна гримаса: — Едва изчаках, за да се разкарам. Взех самолета за Лондон в момента, в който приключих с деловите срещи. В момента Москва е извън контрол, върлуват банди, икономическото положение е тежко... Юри усети как в гърдите му се надига гняв. Тежкото икономическо положение в родината му беше предизвикано именно от хора като той Харви, които са обединени в световен ционистки заговор. Усети как лицето му се налива с кръв, но замълча. Сега вече наистина се нуждаеше от чаша водка.

— Откога си в Щатите? — попита след кратка пауза Харви Блумбърг.

— От деветдесет и четвърта — изръмжа Юри. Годините бяха само пет, но му се струаха два пъти повече. В същото време помнеше първия ден от престоя си толкова ясно, сякаш беше вчера. Беше пристигнал със самолета от Торонто, Канада, след тридневна битка с американските имиграционни служби, които в крайна сметка се съгласиха да му издадат само временна виза.

А самата му одисея до стъпването на американския континент беше продължила почти година. Тя започна в Новосибирск, където в продължение на единадесет години беше работил в държавната фирма „Вектор“, след което изведнъж се оказа извън борда като последица от масовото предприватизационно съкращение. За късмет беше успял да спести някоя рубла и това му позволи да се добере до Москва, използвайки най-различни видове транспорт — самолет, влак и готови да заработят нещо допълнително шофьори на тежки камиони.

Но нещастieto го връхлетя в самата Москва. Поради деликатния характер на доскорошната му работа, ФСБ (доскорошното КГБ) беше надлежно информирано за молбата му да си извади международен паспорт. Юри беше арестуван и хвърлен в затвора Лефортово. След няколко месеца успя да се измъкне оттам, но едва след като даде

писмено съгласие да работи в друго секретно държавно предприятие — този път в Загорск. Там обаче се сблъска с нов проблем — не му плащаха. Тоест плащаха, но не с пари, а с водка и кашони тоалетна хартия.

Избяга в нощта на един национален празник, тъй като всички бяха пияни, а след това измина на стоп или просто пеша около хиляда и петстотин километра до Талин, Естония. Едно ужасно пътуване, изпълнено с неблагоприятия, болести, наранявания и глад. Над всичко обаче властваше студът — онзи кучешки студ, пред който бяха капитулирали дори елитните армии на Наполеон и Хитлер.

Макар че естонците съвсем не бяха настроени приятелски към него, а и към всички етнически руснаци, Юри все пак успя да спечели някакви пари. С тях си купи фалшиви документи и получи място на един търговски кораб, който извършваше рейсове в Балтийско море. Остана в Швеция още при първото си плаване и поиска политическо убежище.

Шведите бяха далеч от мисълта да му дадат подобен статут, но все пак му дадоха временен престой и му позволиха да си намери някаква работа. Благодарение на този факт Юри събра достатъчно пари за самолетен билет до Торонто и Ню Йорк. Когато най-сетне се озова на американска територия, той се отпусна на колене и тържествено целуна земята.

По време на дългото пътуване към Ню Йорк бе имал много трудни моменти, в които беше готов да се откаже. Не го стори, защото го топлеше основното обещание, с което Америка и до днес привлича стотици хиляди емигранти от цял свят: свобода, богатство, перспективи за по-добър живот.

По лицето на Юри пробяга презрителна гримаса. Що за добър живот беше това, Господи! По-скоро беше нещо като тъжна ирония. Въртеше волана на таксито дванадесет, а понякога и четиринадесет часа на ден, само за да оцелее. Парите, които печелеше, отиваха без остатък за данъци, наем, храна и здравни осигуровки за него и дебалата му съпруга, за която бе принуден да се омъжи, за да получи зелена карта.

— Трябва да благодариш на Всемогъщия Бог, че си успял да се измъкнеш от Русия — подхвърли Харви, без да има представа за

душевното му състояние. — Просто не ми е ясно как оцеляват хората там!

Вместо отговор Юри рязко настъпи газта. Колата се стрелна напред, гумите изсвириха. Харви отскочи назад на седалката.

— Хей, срещата ми не е толкова важна, че да рискуваш живота ми! — извика той.

Юри натисна спирачките на броени метри от поредния светофар, който светеше червено. Колата поднесе, но той майсторски я овладя и я насочи към ограниченото свободно пространство между един автобус на градския транспорт и паркирана до тротоара камионетка.

— Господи! — зина Харви и се наведе към процепа в плексигласовата преграда. — Какво си работил в Русия? Да не би да си бил автомобилен състезател?

Юри мълчеше.

— Не, наистина ми е интересно — седна на ръба на седалката Харви. — С какво си се занимавал? Миналата седмица ме вози един руснак, който преди да дойде тук е бил преподавател по математика, а освен това имаше диплома за електроинженер. Можеш ли да повярваш?

— Мога, защото и аз съм инженер — кимна Юри. На практика беше само техник, но това в случая беше без значение.

— В коя област? — попита Харви.

— Био-технологиите — отвърна Юри и натисна газта. Ловко задмина боклукчийската кола пред себе си и се понесе към предградията, опитвайки се да влезе в синхрон със смяната на светофарите.

— Много впечатляващо — кимна Харви. — Но защо тогава още караш такси? Според мен има голямо търсене на хора с твоята специалност, тъй като биотехнологиите преживяват бум...

— Имам проблеми с документите, които доказват образованието ми — отвърна Юри. — Нещо като вашият „Параграф 22“...

— Жалко — въздъхна Харви. — Но аз бих те посъветвал да не се отказваш. Все някога ще имаш положителен резултат...

Юри замълча. Нямаше да прави никакви опити, унижението вече беше зад гърба му. Просто щеше да се върне у дома.

— Добре, че успяхме да спечелим Студената война — смени темата Харви и поклати глава. — По този начин руския народ получи

все пак някаква свобода и базисни права. Дано не ги изгуби...

Юри окончателно побесня. До гуша му беше дошло да слуша наглата лъжа, че Америка е спечелила Студената война и е разбила съветската империя. На практика истината беше друга: СССР беше предаден отвътре — от Горбачов и глупостите му, наречени „гласност“ и „перестройка“, последвани от безумната „демокрация“ на Елцин, който се изживяваше като нов император на Русия.

Натисна педала и колата се стрелна напред, сменяйки платната и профучавайки в опасна близост с пешеходните зони.

— Хей! — извика Харви. — Намали скоростта! Какво ти става, по дяволите?

Юри не отговори. Не можеше да понася пренебрежителното съчувствие на тоя тип, скъпите му дрехи, куфарчето от щраусова кожа и най-вече гадното таке, кацнало на оплешивяващото му теме.

— Хей! — започна да чука по преградата Харви. — Намали скоростта, или ще повикам полицията!

Предупреждението дойде тъкмо навреме. Юри нямаше никакво желание за конфликт с властите, затова се овладя и вдигна крак от газта.

— Извинявам се — дрезгаво рече той. — Просто исках да бъда сигурен, че няма да закъснеете за срещата си...

— Предпочитам да остана жив! — гневно отвърна Харви. Юри продължи придвижването си към Пето авеню, вече с нормална скорост. Добра се дотам без проблеми, зави на юг, измина две пресечки и спря пред сградата на Юнион Банк.

Харви побърза да излезе навън, изправи се на тротоара и започна да си брои парите. Плати точно сумата, която беше отбелязана на апарата.

— А бакшиш? — вдигна вежди Юри.

— Заслужаваш бакшиш точно толкова, колкото аз бих заслужил някой да ми бръкне в окото! — отсече онзи. — Радвай се, че изобщо ти плащам!

След тези думи се обърна и изчезна зад блестящата въртяща се врата на солидната сграда.

— Изобщо не съм разчитал на бакшиш от ционистка свиня като теб! — извика подире му Юри.

Харви го чу и му показа среден пръст, без да се обръща.

Юри затвори очи и бавно изпусна въздуха от гърдите си. Трябваше да се овладее преди да е извършил някоя голяма глупост. Силно се надяваше, че Харви Блумбърг живее в Горен Ийст Сайд, защото именно тази част от града щеше да бъде унищожена.

В следващия миг задната врата на таксито се отвори и той рязко се обърна.

— Колата не работи — отсече той. — Моля, слезте!

— Не сте си сложил табелата — възрази с достойнство една жена на средна възраст. От едната ѝ страна на седалката лежеше скъпо куфарче „Луи Вуитон“, а от другата — лаптоп в кожен калъф.

Юри протегна ръка и постави табелата.

— Ето, сега е сложена — изръмжа той. — Вън!

— Господи, Боже мой! — промърмори жената, събра си торбите и слезе. Остави вратата само притворена, вероятно в знак на пасивен протест, след което махна с ръка на друго преминаващо такси.

Юри протегна ръка през прозорчето и успя да бутне задната врата, тя меко хлопна и се затвори. Включи на скорост и пое обратно към центъра. За момента не беше в състояние да контактува с никакви пътници, особено пък с банкери-евреи. Имаше нужда да мисли на спокойствие за своето отмъщение, а за тази цел трябваше да бъде убеден, че средството за постигане на тази цел действително е ефективно. За целта трябваше да провери какво е станало с Джейсън Папарис.

Офисът на „Коринтски килими“ се намирал на Уокър, южно от Канал стрийт. Заемаше едно приземно помещение с широки прозорци, на които бяха окачени избелели турски килими с геометрични фигури. Юри намали скоростта и напрегна взор. Вратата с фалшив златен обков беше затворена, но това не означаваше нищо. По време на многобройните му преминавания покрай офиса, главно с разузнавателна цел, тази врата винаги беше затворена.

Спря на забранено в близост до отсрещния тротоар и изключи мотора. Не знаеше какво търси, но искаше да почака. По някакъв начин трябваше да получи информация за здравословното състояние на господин Джейсън Папарис, който в петък със сигурност беше получил препоръчаното писмо с рекламите на агенция за почистване АКМЕ.

Чакането го успокои, а мисълта за следващата фаза на генералния план го накара да потръпне от възбуда. Положително ще може да убеди Кърт Роджърс във всемогъщата сила на антракса. Това означава, че единственото нещо, което му остава да провери са ботулиновите токсини. За деня а истината беше решил да използва не един, а два вируса, просто за да бъде сигурен, че няма да има случайни провали, Макар, че и двата задължително трябваше да бъдат аерозолирани, тези вируси убиваха по коренно различен начин. Юри бръкна под седалката, отмести щангата, която играеше ролята на защитно оръжие и измъкна плоското си шише. Наистина заслужаваше една глътка водка. Преди да отпие от огнената течност, той внимателно се огледа. Топлината бързо се разпространи по тялото му, от устата му излетя доволна въздишка. Вече се чувстваше далеч по-спокоен, дори си припомни и някои хубави неща, които му се бяха случили напоследък.

На първо място сред тях, а и изобщо за целия му престой в Съединените щати, беше срещата и сближаването му с Кърт Роджърс и Стив Хендерсън. Именно те му вдъхнаха увереност, именно те придадоха плът и кръв на най-смелите му мечти за отмъщение. Първата им среща беше абсолютно случайна. След дълъг и тежък работен ден в разгара на лятото, Юри се беше отбил в един малък като животинска бърлога бар в Бенсънхърст, Бруклин, който се наричаше „Бялата гордост“. Пресушил плоското си шише часове по-рано, той отчаяно се нуждаеше от една водка, дори и само заради силите, които питието щеше да му даде, за да се прибере у дома, в Брайтън Бийч.

Минаваше единадесет вечерта, заведението беше пълно и оглушително шумно. Стените кънтяха от метал-парчетата на „Скрудрайвър“, издънени до дупка на стереото. Преобладаващата част от клиентите бяха млади хора с бръснати глави, тениски без ръкави и изобилие от татуировки. Почти всички бяха бели и се прехранваха с тежък физически труд. Юри би трябвало да отгатне на какви хора ще се натъкне, дори и само заради паркираните на тротоара лъскави мотори „Харли Дейвидсън“, украсени с нацистки символи.

Спомни си, че се беше поколебал преди да влезе. Интиуцията го предупреждаваше за опасност, която просто се усещаше във въздуха. Част от клиентите се обърнаха да го огледат, в очите им се четеше враждебност. Две бяха причините, които го накараха да влезе. Първо,

евентуалното му оттегляне почти сигурно щеше да предизвика преследване — като от зло куче, което все още не е сигурно в намеренията ти... На второ място беше нуждата. Той действително изпитваше нужда от сто грама водка, а нищо не му гарантираше, че другите заведения в Бенсънхърст ще бъдат по-гостоприемни от тази дупка.

Седна на едно свободно столче пред бара и се облегна на лакти. Гледаше право пред себе си. Акцентът, с който си поръча питието, привлече вниманието на съседите му. Около него бързо се образува полукръг от младежи с доста заплашителни мутри. В момента, в който Юри беше сигурен, че тупурдията започва, тълпата се раздели и направи път на мъж с късо подстригана коса на около четиридесет години, който очевидно се радваше на уважението на младежите.

Новодошлият беше с тъмноруса коса, висок и жилав. Косата му беше точно толкова дълга, колкото да се отличава от бръснатите глави наоколо. Подобна прическа носят военните, съобрази Юри. За разлика от останалите, тениската на този човек беше с ръкави и още носеше следи от ютията. В лявата ѝ част беше избродирана червена пожарникарска каска, под която имаше надпис „Противопожарна команда № 7“. Наличието на една единствена татуировка също го отличаваше от тълпата скинари. Тя изобразяваше малко американско знаме и се намираше на дясната му ръка, малко под рамото.

— Не знам дали влизаш тук от смелост или обикновена глупост, друже — подхвърли русокосият. — Това е частен клуб...

— Съжалявам — промърмори Юри и понечи да се надигне, но русокосият сложи ръка върху рамото му.

— Приличаш ми на руснак...

— Такъв съм — кимна Юри.

— Евреин?

— Не! — изръмжа Юри и лицето му се наля в кръв. — Дори не си го помисляй!

— В Брайтън Бийч ли живееш?

— Да — отвърна Юри и нервно преглътна. Не можеше да разбере накъде ще го отведе този разговор.

— Мислех, че всички руснаци там са евреи...

— Не и аз — промърмори Юри. Мъжът насреща му знаеше какво говори. Болшинството от руските имигранти в Брайтън Бийч

действително бяха евреи. Това беше една от причините Юри да има толкова малко приятели. Тук новопристигналите преселници се поемаха от многобройни еврейски организации, които се грижеха за тяхното успешно внедряване в новото общество. Същевременно евреите бяха единствените съветски граждани, които имаха право да емигрират по време на комунистическия режим и когато СССР се разпадна, тяхната общност в Америка вече беше достатъчно многобройна. На Юри никой не му обърна внимание поради простия факт, че беше атеист и не проявяваше интерес към никакви религиозни фракции.

— Май усещам негативно отношение към еврейската общност — моментално го усети русокосият.

Очите на Юри пробягаха по надписите върху тениските на голяма част от скинарите, насъбрали се около тях. Бързо откри това, което само беше зърнал на влизане: „Холокостът е ционистки мит“, „Долу правителството на САЩ, окупирано от ционисти“. Реши, че без проблеми може да изповяда своите антисемитски убеждения.

Така или иначе, до последните президентски избори в Русия той никога не беше харесвал евреите. Но активното промиване на мозъци по време на предизборната кампания на националиста Жириновски и комуниста Зюганов попадна на благодатна почва в неговата „тоска“ и наранена националистическа гордост, което го превърна в лесна жертва на демагогията.

— Май те преценихме погрешно, приятелю — ухили се русокосият след като изслуша фашистките признания на Юри. — Можеш да си пиеш спокойно сред нас, аз лично ще те почерпя една водка.

Пръстите му щракнаха по посока на бармана, който благоразумно се беше оттеглил в противоположния край. Той се приближи с бутилка водка и напълни чашата на Юри чак до ръба.

— Казвам се Кърт Роджърс — представи се русокосият, седна на високото столче в съседство и махна с ръка към мъжа, настанил се от другата му страна: — А това е Стив Хендерсън...

Стив беше по-едър и мускулист от Кърт, но облеклото му беше почти същото. Тениските им бяха еднакви, с едни и същи надписи.

Първата среща беше последвана от още няколко. Постепенно тримата мъже разбраха, че имат еднакво мнение по доста повече

въпроси от антисемитизма, най-вече по въпроса за политиката на сегашното американско правителство.

— Цялата тази бъркотия няма нищо общо със справедливостта! — отсече Кърт, когато за пръв път заговориха на тази тема. — Тя е незаконна, потисническа и антиконституционна. Има само едно решение — правителството на САЩ трябва да бъде свалено по насилствен начин, по пътя на въоръжената борба. Друг път няма. И това трябва да стане час по-скоро, тъй като ционистите продължават да проникват в него!

— Наистина ли? — смаяно попита Юри. За пръв път срещаше американец, който да не харесва правителството си. На всичкото отгоре Кърт, който притежаваше солидни познания по всички въпроси, свързани с американското правителство и историята на САЩ, категорично заяви, че недоволните съвсем не са малко. Патриотите, както ги наричаше той, били пръснати из цялата територия на страната. Добре въоръжени, те само чакали знак, за да започнат всеобщо въстание.

— Помнете ми думата — прошепна при друг разговор Кърт. — От абсолютно достоверен източник научих, че в планините на Монтана действа тренировъчен лагер за командоси. Натоварени от правителството на хиляди хеликоптери, те се готвят да блокират страната и да отнемат оръжието от истинските патриоти. И тогава ние ще се окажем напълно беззащитни срещу световния ционизъм...

По онова време Юри все още не разбираше какво означава „абсолютно достоверен“, но беше достатъчно благоразумен да не задава въпроси и да приеме на доверие посланието на Кърт. А то беше недвусмислено: правителството на САЩ е далеч по-корумпирано и опасно, отколкото си беше представял. После стана ясно, че и той, и Кърт имат желание да направят нещо и могат да си помогнат, тъй като всеки от тях умееше това, което не беше по силите на другия. Юри притежаваше познанията и опита за създаване на биологическо оръжие за масово унищожение, а Кърт имаше хората, които могат да доставят необходимите материали и оборудване. Русокосият беше организатор и върховен лидер на скинарската милиция, наречена от него Народна Арийска Армия. Той беше абсолютно сигурен, че ударните отряди на тази армия ще изпълнят всяка негова заповед.

— Препарат за контрол на пестицидите в селското стопанство? Никакъв проблем! — беше отсякъл той на един от въпросите на Юри. — Когато му дойде времето, лесно ще задигнем нужното ни количество от един склад в Лонг Айленд. Там го ползват за картофените ниви, но никой не го пази. Просто отиваме и си го вземаме...

Няколко седмици по-късно подробностите бяха оформени. Кърт, Юри и Стив тържествено си стиснаха ръцете над чашите с ледена водка и така беше поставено началото на операция „Лакомец“. Юри не знаеше какво означава лакомец, но Кърт търпеливо му обясни, че става въпрос за едно типично американско зверче — дребно, но изключително кръвожадно. Същевременно беше намигнал на Стив, тъй като със същото прозвище се кичеше и младежката банда от култовия филм „Червена зора“, който и двамата обожаваха. В него „лакомците“ бяха успяли да спрат настъплението на съветската армия, нахлула в САЩ.

Юри предпочиташе друго име — например операция „Отмъщение“, но отстъпи пред желанието на двамата си нови приятели, особено след като Кърт го увери, че много от нелегалните им привърженици ще разберат веднага какво се крие под кодовото име „лакомец“.

Когато видяха дъното на бутилката с водка, и тримата бяха много възбудени. Отношенията помежду им се бяха превърнали в нещо свято, в „небесен съюз“ — според думите на Кърт.

— Имам чувството, че тук се роди искрата, която ще подпали световния пожар! — тържествено заяви той. — Именно оттук, от Ню Йорк, ще бъде дадено началото на световната революция. В сравнение с него онова, което се случи в Оклахома Сити, ще прилича на невинна детска игра!

Юри пет пари не даваше дали операция „Отмъщение“ ще запали световен пожар. Единственото му желание беше да зашлеви един оглушителен плесник върху самодоволната муцуна на САЩ. А ако в хода на този процес го споходи и славата, той без колебание щеше да я сложи в краката на Жириновски и неговото движение за възраждане на Великата съветска империя.

Остро почукване по стъклото го изтръгна от мислите му. Вдигна глава и видя униформена служителка на пътните служби.

— Трябва да освободите мястото, такси — подвикна тя. — Тук е само за товарни коли.

— Извинете — рече Юри, включи на скорост и потегли. Направи една обиколка на квартала и спря на същото място. Униформената беше далеч напред.

Включи аварийните светлини и излезе навън. Вече тридесет минути беше тук и внимателно наблюдаваше офиса на фирмата „Коринтски килими“. Никой не беше отворил вратата, нито да влезе, нито да излезе. Юри претича през уличното платно, залепи чело на стъклото и засенчи очите си с ръка. Офисът беше празен, лампите — изключени. Натисна бравата, но тя се оказа заключена.

Отдръпна се и бавно измина десетината метра, които го делиха от съседния магазин. По време на чакането си беше забелязал, че там редовно влизат и излизат хора. Оказа се, че това е някакъв център за филателия. Вътре цареше гробна тишина, нарушавана единствено от звънчето на входната врата. Собственикът се появи някъде от вътрешността. На внушителния му нос бяха кацнали очила за четене, а върху голото му теме се крепеше еврейската баретка, сякаш залепена с лепило.

— Изпратиха ме на адрес, таксито ми е отвън — поясни Юри. — Трябва да взема някой си господин Папарис от фирма „Коринтски килими“. Но офисът на фирмата е затворен. Случайно да познавате този господин Папарис?

— Разбира се — кимна еврейният.

— Виждали ли сте го днес?

— Днес не, но това не ме изненадва. Ние с него поначало рядко се засичаме.

— Благодаря — усмихна се Юри.

— Моля.

Отиде да попита в магазина от източната страна на „Коринтски килими“, но и там получи същия отговор. Върна се в колата и се зае да обмисля следващите си ходове. Идеята да разпита из болниците отпадна в момента, в който се сети, че не знае домашния адрес на господин Папарис. След обстоен размисъл отхвърли и следващата идея, която му хрумна — да открие телефона на Папарис в указателя и да го набере. До този момент се беше държал абсолютно благоразумно

и не виждаше смисъл в поемането на неоправдани рискове. Искаше Ню Йорк да бъде в абсолютно неведение относно намеренията му.

Запали двигателя и подкара. На пресечката на Уокър и Бродуей се сети, че е съвсем близо до пожарната на Дуейн стрийт, в която работеха Кърт и Стив. Реши да отскочи дотам, въпреки че никога досега не беше посещавал работното място на приятелите си. Все още не беше в състояние да потвърди жизнеността на антраксия вирус, което беше най-важното за цялата операция, но поне щеше да им каже, че нещата вече са задвижени. Една вълнуваща новина, отбелязваща реалния старт на операция „Отмъщение“. Край на планирането и предварителните фактори. Сега просто трябваше да се произведат достатъчно количество вируси и да се осигури тяхното разпространение.

ТРЕТА ГЛАВА

ПОНЕДЕЛНИК, 18 ОКТОМВРИ, 11.30 Ч.

— Наистина ли трябва да го направим? — попита Стив Хендерсън. — Не виждам как ще научим достатъчно, за да се предпазим от риска.

Кърт го хвана за ръкава и го принуди да спре. Намираха се пред федералната сграда „Джейкъб Джавитс“ на Федерал Плаца, номер 26, сред тълпи от хора. Мястото беше изключително оживено. Тук работеха около шест хиляди държавни служители, а дневното посещение на граждани никога не падаше под хиляда.

Кърт и Стив бяха облечени в току-що изгладени сини униформи на пожарникари от клас Б. Черните им обувки блестяха под ярките лъчи на октомврийското слънце. Ризата на Кърт беше по-светлосиня от тази на Стив, на яката имаше две малки златни рогчета. Преди четири години го бяха произвели в чин лейтенант.

— При операция от подобен мащаб разузнаването е абсолютно задължително! — изсъска той и предпазливо се огледа. — Какво, по дяволите, са те учили в армията? Тук става въпрос за основни неща!

Двамата бяха приятели от детинство, израснали в Бенсънхърст, Бруклин в семейства на работници. Бяха кротки и възпитани момчета, които се сблизиха в гимназията, главно поради самотата си. Учета се сравнително добре, Кърт малко по-добре от Стив. Не се занимаваха със спорт, въпреки че големият брат на Кърт беше една от футболните легенди на Бенсънхърст. И двамата предпочитаха да „зяпат“, тоест да бъдат сред зрителите на повечето спортни състезания. В крайна сметка и двамата се озоваха в казармата: Кърт след неуспешни шест месеца в колеж, а Стив — след година като помощник на баща си, който имаше фирма за водопроводни услуги.

— Армията ме е научила на нещо точно толкова, колкото морската пехота е научила теб! — сопнато рече Стив. — Престани да ме засипваш с глупостите, които си запомнил оттам!

— Добре, нека ти го кажа по друг начин — въздъхна Кърт. — В деня X трябва да внесем материала вътре, нали така? Но това не може да стане без предварително разузнаване. Трябва да бъдем сигурни, че ще имаме достъп до сектора...

Стив хвърли нервен поглед по посока на огромната сграда.

— Нали имаме плановете? — преглътна той. — Знаем, че секторът се намира на третия етаж.

— Исусе Христе! — възкликна Кърт и театрално вдигна ръце. — Нищо чудно, че си отпаднал от „Зелените барети“! Май наистина умираш от шубе, а?

За разлика от учението, казармата беше донесла значителни успехи и на двамата. Кърт бе прехвърлен в Кемп Пендълтън в Калифорния, а Стив замина за форт Браг в Северна Каролина. И двамата с лекота достигнаха статута на волнонаемни подофицери, които изпитваха удоволствие от строгите правила на Устава и бързо се превърнаха в бойци за пример на останалите. Особен интерес проявяваха към различните видове стрелково оръжие, най-вече към автоматичните пушки и пистолетите. Този интерес бързо ги превърна в отлични стрелци.

През всичките тези години те си пишеха рядко. Служеха в различни видове войска, намираха се на двете противоположни крайбрежия на огромната страна. Това беше една доста солидна бариера пред приятелството им. Виждаха се рядко, само когато домашните им отпуски случайно съвпадаха, неизбежно в Бенсънхърст. При тези случаи всичко се връщаше назад и двамата си прекарваха добре, като всеки се стремеше да разкаже по-интересна „военна история“ от другия. И двамата бяха взели участие във Войната в Залива.

Нито Кърт, нито Стив имаха желание да го кажат на глас, но беше ясно, че военната кариера ги привлича. Но не им било писано, тъй като на даден етап от службата и двамата изпитаха дълбоко разочарование от рода на войските, в които служеха.

Разочарованието на Кърт беше по-голямо. Той се беше издигнал до командир на взвод за обучение на новобранци, които попълваха разузнавателните роти на Морската пехота. По време на едно особено тежко и неприятно за всички учение, той получи заповед да задържи даден рубеж. Заповедта беше изпълнена, но един от наемниците умря.

Последвалото вътрешно разследване хвърли част от вината и върху него. Премълчан беше основният факт — че този човек изобщо не би трябвало да бъде в програмата. Бяха го вкарали с връзки, просто защото баща му бил някакъв големец във Вашингтон. Но на практика момчето си беше едно разглежено „мамино синче“.

Макар, че формално се размина без наказание, този инцидент беше вписан в досието му и сложи точка на професионалната му кариера. Той го прие много тежко. Имаше чувството, че държавата го е предала, като преди това бе изсмукала целия му младежки ентузиазъм. Не успя да се освободи от това чувство и в резултат отказа да продължи договора си след неговото изтичане.

При Стив нещата се развиха по друг начин. След дълга и сложна приемна процедура документите му за школата на „Зелените барети“ най-сетне бяха одобрени. Но това не му помогна особено, тъй като след трите пробни седмици в началото на обучението той беше обявен за негоден. Вината изобщо не беше негова, а на един досаден, но доста тежък грип, който го повали именно тогава. Когато му съобщиха, че въпреки положените усилия ще трябва да започне отначало цялата сложна процедура с подаването на документите, той беше толкова отвратен и разочарован от военната бюрокрация, че последва примера на Кърт и напусна армията.

След множество краткосрочни ангажименти, главно в областта на охранителната дейност, Кърт постъпи на работа в Градската противопожарна охрана на Ню Йорк. Там веднага се почувства в свои води — хареса му военната дисциплина, униформеното облекло, вълнуващите мисии и интересното оборудване. Е, не беше като Морската пехота, но в цивилизацията не можеше да се надява на нещо по-добро. Допълнително улеснение беше и фактът, че можеше да си живее на старото място, в Бенсънхърст.

Не след дълго Кърт убеди и Стив да подаде документите си в пожарната. След като беше одобрен и получи заповед за назначение, двамата предприеха известно количество гъвкави бюрократични процедури, в резултат на които попаднаха не само в един район, но и в една и съща противопожарна служба. Кръговратът приключи. Бяха се прибрали обратно в Бенсънхърст, отново неразделни приятели.

— Никакво шубе! — ледено процеди Стив. — Но мисля, че наистина си търсим белята, тъй като тази сграда изобщо не подлежи на

противопожарен контрол. Какво ще кажем, ако някой вземе да звънне в пожарната?

— Нима някой знае, че са освободени от контрол? — махна с ръка Кърт. — И какво като се обадят? Капитанът е в отпуск, а ние извършваме съвсем законни инспекции. При една от предишните си визити аз съм открил пропуск в противопожарните правила и сега съм дошъл да проверя дали този пропуск е отстранен...

— Какъв пропуск?

— В лафката на приземния етаж са включили скара, вероятно поради личните предпочитания на някой от дребните шефове — поясни Кърт. — Съмнявам се, че са поискали разрешение, а освен това нямат химически катализатор в комина. Ние сме им направили забележка и сега отиваме да проверим...

— Да бе — недоверчиво поклати глава Стив.

— Какво, не ми ли вярваш? — ухили се Кърт, после прелисти бележника си и тържествено размаха копие от предупредителния акт.

— Проклет да бъда, ако съм се сетил за подобно нещо — рече с уважение Стив след като изчете текста на акта. — Браво на теб.

— Нима си се съмнявал в бившата барета? — продължаваше да се хили Кърт.

— Майната ти! — отвърна Стив и весело го плесна по рамото.

Продължиха по посока на главния вход. Вървяха като на парад — с равномерна крачка, изпънати рамене и високо вдигнати глави.

— Това ще бъде една перфектна операция — прошепна Кърт. — Тук се намира най-голямата служба на ФБР, разположена извън централата им във Вашингтон. Цял настръхвам при мисълта за това, което ще стане. Хубавичко ще ми платят за униженията!

— Ще ми се да имаше повече федерални агенти тук — процеди Стив. — По този начин щяхме да отмъстим за всички като нас!

— О, не се безпокой, правителството ще получи посланието ни! — заканително се ухили Кърт.

— Сигурен ли си, че Юри ще се справи?

За втори път Кърт дръпна приятеля си за ръкава и го принуди да спре. Хората се точеха покрай тях като пълноводна река.

— Хей, какво ти става? — прошепна напрегнато той. — Откъде се взе този негативизъм?

— Само питам — сви рамене Стив. — Ти сам призна, че това копеле е малко смахнато. Освен това е бил комунист...

— Вече не е — отсече Кърт.

— Да си чувал вълкът да си сменя козината? — изгледа го продължително Стив. — Напоследък го чувам да дрънка какви ли не глупости, най-голямата от която е свързана с възраждането на Съветския съюз...

— Казва го, защото се тревожи за сигурността на ядреното оръжие — поясни Кърт.

— Не съм много сигурен — поклати глава Стив. — Ами подмятанията му, че Сталин не бил толкова лош, колкото го мислели хората? Според мен това е доказателство за лудост. Нали шибания Сталин е избил тридесет милиона от тях, по дяволите?

— Тук си прав — кимна Кърт и лекичко захапа устната си. Отвреме навреме дъската на руснака наистина хлопаше. Не беше доволен от това, което планираха в „Джейкъб Джавитс“, искаше нещо повече — например едновременно разпръскване на вирусите и в Сентрал Парк, което би довело до зараза на целия Горен Ййст Сайд. Предпочитана цел за него бяха bankerите-евреи, искаше ги в максимално количество. Изобщо не беше съгласен с мнението на Кърт, че федералната сграда е напълно достатъчна.

— Положихме много усилия заради него — продължи Стив. — Нашите момчета ходиха специално да крадат онези камери от микролабораторията в Ню Джърси. Снабдяваме го с всичко, което пожелае, включително кашоните с пепел от Оклахома, които според него съдържали онези бактерии, които ни трябва. Онези от Дикси сигурно са ни взели за луди когато им поискахме оборската мръсотия...

— Той твърди, че от нея може да изолира бактерията — възрази Кърт. — Същото го прочетох и в Интернет, така че е напълно възможно...

— Добре, хубаво — кимна Стив. — Приемам, че бактерията, предизвикваща ботулизъм и вирусите на антракса живеят в оборската тор, особено в тази на Юга. Но какво сме видели до този момент? Нищо! Юри не ни е показал нищо. Не сме видели никакви бактерии, нямаме представа дори от лабораторията, която е изградил в мазето си.

— Мислиш, че ни будалка, а? — изгледа го продължително Кърт. И на него му беше минала мисълта, че Юри спокойно може да ги зареже в момента, в който си направи шоуто в Сентрал Парк.

— С чужденците всичко е възможно — въздъхна Стив. — Особено когато си имаме работа с руснак. Тези хора са ни ненавиждали в продължение на цели седемдесет години!

— О, стига вече! — размаха ръце Кърт. — Според мен ставаш параноик. Юри не ни мрази, желанието му да ударим тази федерална сграда е съвсем искрено. Той мрази управниците ни не по-малко от нас, тъй като са отказали да му признаят образованието. Учил е повече от десет години, но трябва да кара такси. На негово място и аз щях да бъда ядосан...

— Но ние нямаме доказателства, че наистина е учил всичко това, което твърди — отбеляза Стив.

— Вярно — сви рамене Кърт. Това беше едно от нещата, които нямаше начин да проверят.

— Може би сега не е времето да говорим за това, но ни предстои да се изложим на значителен риск в тази сграда — рече с въздишка Стив. — Затова ми се иска да разполагаме с някакви доказателства, че Юри изпълнява своята част от сделката.

— Допускаш ли, че той никога не е работил в съветската индустрия за биологически оръжия? — втренчи се в него Кърт.

— Според мен е работил — поклати глава Стив. — Знае прекалено много за страничен човек, особено онези лични трагедии като смъртта на майка му. Но лично аз продължавам да се питам защо ЦРУ не е проявило интерес към него в момента, в който се е появил на територията на Щатите. Може би е бил помощен персонал и няма нищо общо с поточните линии, на които твърди, че е работил...

— Не, просто е пристигнал късно — отвърна Кърт. — Нали помниш, че ни разказа за двамата най-големи специалисти по биологичните оръжия, които избягали две години преди него? Те вероятно са разказали на ЦРУ всичко, което са искали да чуят, включително за случаите, при които СССР е нарушавал Договора за забрана на биологичните оръжия от 1972 година.

— Не твърдя противното — сви рамене Стив. — Само искам да видя някакво доказателство за това, което е свършил Юри...

— Миналата седмица каза, че е на път да тества антракса — подхвърли Кърт.

— Това ще ми бъде напълно достатъчно, стига да има някакъв резултат — кимна Стив.

— Мисля, че имаш право — призна след кратък размисъл Кърт. — Но това не ни пречи да осъществим набелязаната визита. Не рискуваме нищо, тъй като капитанът го няма...

— Добре — съгласи се Стив. — Нали имаме и копие от акта...

— Значи си „за“? — пожела да се осведоми Кърт.

— Твърдо — кимна приятелят му.

Влязоха един по един през въртящата се врата. Наложиха се до почакат на опашка пред гишетото на служителя с металотърсача. Началникът на охраната лично ги упъти към отдела по поддръжката на приземния етаж.

— Дотук добре — прошепна Стив.

— Спокойно — усмихна му се Кърт. — Няма и да усетиш кога сме приключили.

Вратата на отдела по поддръжка беше открената. Кърт изпревари приятеля си и спря пред бюрото на секретарката.

— С какво мога да ви помогна? — попита дебеланата зад него, която се потеше въпреки климатичната инсталация.

Кърт разтвори портфейла си и показа значката си на лейтенант от противопожарната охрана. По принцип я носеше у себе си само в комплект с черна лента и парадна униформа — за погребението на някой отдавна пенсиониран колега.

— Противопожарна инспекция — сухо обяви той.

— Няма проблем — кимна секретарката. — Почакайте да повикам главния инженер.

Кърт я изчака да изчезне във вътрешните помещения и окуражително се усмихна на Стив:

— Всичко върви по план.

— Усещаш ли количеството въздух, което се движи тук? — попита онзи.

— Аха — разшири усмивката си Кърт.

Стив тържествено вдигна палец. Кърт кимна с глава. Прекрасно знаеше какво има предвид приятеля му — колкото повече въздух се

върти във вътрешността на сградата, толкова по-лесно ще се разпространи вирусът.

Няколко минути по-късно се появи главният инженер — афро-американец на средна възраст, облечен в тъмен костюм, бяла риза и вратовръзка. Това накара Кърт леко да се стресне, тъй като очакваше някой с омазан комбинезон, от джоба на който стърчи топка конци. Стрелна с поглед приятеля си, но лицето на Стив запазваше безразличното си изражение.

— Добър ден, господа — любезно ги поздрави костюмираният негър. — Казвам се Дейвид Уилсън и съм на ваше разположение. Всъщност, посещението ви ме изненадва, тъй като за днес не е планирана противопожарна инспекция...

— Правилно, сър — кимна Кърт. — Тук сме, за да проверим дали е отстранено нарушението, констатирано при предишната ни инспекция. Става въпрос за един грил, монтиран в бюфета на приземния етаж. Но понеже тъй и тъй сме тук, бихме искали да извършим и една рутинна проверка на противопожарното оборудване — табла, маркучи, пожарогасители, детектори на дим и така нататък...

— Препоръките ви по отношение на грила бяха изпълнени веднага — отговори Уилсън. — Монтирахме филтър и уведомихме директно противопожарната служба...

— Бихме желали да прегледаме самия грил, просто за всеки случай — любезно, но твърдо отсече Кърт.

— Имате ли нещо против да ви придружи някой от подчинените ми? — попита с леко притеснение Уилсън. — В момента провеждам една среща, знаете...

— Няма проблем — кимна Кърт.

Пет минути по-късно към двамата се присъедини един мълчалив дългуч, облечен в комбинезона, който беше очаквал Кърт. Казваше се Реджи Симс и беше електротехник.

Първото нещо, което провериха, действително беше скарата в бюфета на долния етаж — Върху нея цвърчаха наденички и бургери, тъй като времето за обедна почивка приближаваше. На Кърт му бяха необходими точно две секунди, за да обяви филтъра в добро функционално състояние.

Общата проверка извършиха съвсем повърхностно, без да се формализират и без да настояват да видят всичко. Човекът от

поддръжката с нищо не показва, че е озадачен. Нито пък проявяваше нетърпение да се върне обратно на работното си място.

— Вентилационната система? — изгледа го въпросително Кърт.

— Какво за нея? — сви рамене Реджи.

— Искам да ѝ хвърлим едно око. Трябва да знаем как се изключва, за да изолираме отделни сектори от сградата в случай на нужда. Ако стане пожар можем да ограничим разпространението на дима. Къде е контролният панел?

— В машинното на третия етаж — отвърна Реджи.

— А общата климатична инсталация?

— Пак там.

— Тогава да вървим — кимна Кърт.

— Какво точно искате да видите? — попита механикът.

— Трябва да има детектори за дима както за потока на пресния въздух, така и за този, който е вече рециклиран — поясни Кърт. — Длъжни сме да установим, че те действително са монтирани, а при нужда — и да ги тестваме.

Реджи сви рамене и тръгна пред тях.

Нивото на шума в машинното отделение беше трудно за понасяне. Огромното помещение беше задръстено с най-различна машинария и многобройни електрически табла, от които се командваха гигантските бойлери, помпи и компресори. Във всички посоки се разпространяваха вентилационни тръби, дебели кабели и разноцветни жици. Малцина са хората, които можеха да си представят какво е необходимо за отоплението и охлаждането на сграда с размерите на Федерален билдинг „Джейкъб Джавитс“, за движението на асансьорите, а дори и за пътя на водата, която тече от крана на тридесет и втория етаж. Всичко това изисква огромно количество енергия, което се осигурява от цяла армия машини, работещи двадесет и четири часа в денонощието.

Главният въздухопровод беше толкова огромен, че изобщо не приличаше на такъв. Заемаше почти цяла стена в машинната зала, а веднага след нея се разклоняваше като вековно дърво. На определени разстояния се виждаха вратички във формата на корабни люкове.

Реджи потупа ламарината на едно от основните разклонения и обясни, че по него идва външният въздушен поток. Наложил му се да крещи, тъй като грохотът в залата беше оглушителен. Показалецът му

сочеше точното място, на което външния въздух се смесваше с този, който вече циркулира в системата.

Направил няколко крачки към дъното на помещението, техникът спря и отново потупа широката тръба пред себе си.

— Тук са филтрите! — изкрещя той. — Коя част от тръбопровода искате да проверите?

— Онази, която следва веднага след филтрите — извика в отговор Кърт.

Реджи кимна, пристъпи към електрическото табло на стената и дръпна солидната гумирана дръжка на прекъсвача. Грохотът на машините в помещението намаля с една октава.

— Това е прекъсвачът за главния вентилатор — поясни дългучът, след което пристъпи към един от люковете и вдигна резетата му. — Това място е над него. При включен вентилатор засмукването е толкова силно, че люкът изобщо не може да се отвори.

Кърт предпазливо надникна в тъмната дупка. Свали фенерчето от колана си и побърза да натисне бутона. Насочи лъча в обратна посока, към филтрите. Стив направи опит да надникне през рамото му, но люкът беше прекалено тесен.

— Можете да влезете вътре, ако желаете — предложи Реджи.

Кърт се наведе и прекрачи металния праг. Лъчът на фенерчето пробяга по корпуса на филтъра. Стив надникна през люка, а Реджи отиде да изключи алармата, която сигнализираше за падането на налягането в системата.

— Сега разбираш защо настоявах за оглед, нали? — прошепна Кърт. Изолацията в тръбата беше достатъчна, за да заглушава грохота от машините в общата зала.

— Изобщо бях забравил за филтрите — призна Стив.

Кърт насочи светлината в обратна посока. Огромните витла на главния вентилатор продължаваха да се въртят бавно, подчинявайки се на инерцията. Отблясъците от светлината на фенерчето по тавана бяха достатъчни, за да се види местоположението на един от детекторите за пушек. Беше високо, без стълба нямаше как да го стигнат.

— Ей този детектор трябва да бъде изключен — посочи го Кърт. — А след това трябва да намерим начин да пуснем една димка в този сектор на сградата.

— Мислиш, че детектора е свързан директно с противопожарното табло, така ли? — вдигна вежди Стив.

— Ще бъда изненадан, ако не е — кимна Кърт. — Но дори да е така, на таблото веднага ще се изпише информацията за точното местоположение на детектора — във вентилационната система. И в двата случая ние с теб ще имаме повод да се отбием тук...

— Само при условие, че изпреварим дежурния екип на Пожарна №6, която се намира на Бийкмън стрийт — напомни му Стив.

— Те няма как да бъдат тук преди нас — успокои го Кърт. — Екипът им задължително трябва да заобиколи сградата на Градския съвет, а това означава, че ще бъдат тук едва когато ние вече ще излизаме от шибаните тръби. Трябва да се тревожим по-скоро за нашите — онези, които действат със стълбите. Задължително трябва да им намерим работа някъде около асансьорите, които по устав трябва да бъдат свалени на партера и изключени...

— И какво правим след като се доберем дотук? — пожела да узнае Стив. — Къде ще оставим стоката? — Очите му пробягаха по излъскания под на вентилационната система, който не предлагаше скришни места.

— Според Юри тя ще бъде под формата на фин прах, натъпкан в здрави найлонови торбички. Просто ще ги оставим във вътрешността на тръбата и ще ги свържем с капсул-детонатори. Когато гръмнат, ние отдавна ще бъдем далеч.

— Значи няма да крием торбичките, така ли?

— Не виждам смисъл в обратното — сви рамене Кърт.

— Ами ако някой надникне тук след като сме си тръгнали?

— Чу ли как изскърцаха пантите на люка когато Реджи го отвори? — отвърна с въпрос Кърт. — Тук никой не наднича. Но за всеки случай ще изключим детектора за дим и алармата на автоматичната противопожарна система.

— Добра идея — кимна след кратък размисъл Стив. — Надявам се да проработи.

— В това можеш да се обзаложиш! — блъсна го по рамото Кърт. — А сега давай да осигурим добър приток на въздух за етаж, след което ще приключим с фалшивата проверка. Наближава времето да си бъдем обратно в станцията.

Намирането на подходящо място за обратен приток на въздуха беше лесно. Малко след като напуснаха машинното отделение Кърт попита къде е най-близката тоалетна. Докато Реджи чакаше отвън, двамата със Стив откриха решетката, която лесно можеше да се премести. Не беше трудно да си представят, че тръбопровода под нея водеше право към детектора за дим, който току-що бяха видели.

— Някой от нашите дърпа решетката и хвърля вътре една димка, нищо повече — усмихна се доволно Кърт. — По този начин със сигурност ще се включи алармата. Половин час по-късно двамата униформени пожарникари прекосиха обратно площадчето пред федералната сграда. Слънцето беше потънало в облаците, лек ветрец гонеше гълъбите по паважа. Кърт се принуди да стисне бележника си доста здраво, за да не се разлетят листовите. Служебната кола ги чакаше до тротоара.

Зад волана се настани Кърт. Той завъртя стартерния ключ и ловко се включи в движението.

— Приключи ли с плановете за оттегляне?

Според предварителното разпределение на задачите Стив отговаряше за всичко, което трябваше да се направи извън федералната сграда, докато Кърт имаше грижата за действията вътре в нея.

— Готови са — кимна Стив. — Всяка вечер висях в Интернет часове наред. Организирах съм тайни квартири по целия ни път до щата Вашингтон, за всеки случай сторих същото и в Канада. Милициите, с които контактувах, изразиха горещо желание да ни помогнат.

— Не проявиха ли любопитство относно това, което планираме?

— Любопитство е меко казано — усмихна се Стив. — Но аз им казах, че ще бъде нещо голямо, без други подробности.

— Ще бъде наистина голямо — поклати глава Кърт. — Все едно, че гледаме на живо „Дневниците на Търнър“... — Имаше предвид любимата си книга, която беше изключително популярна сред дясно-екстремистките организации. В нея главният герой Търнър става причина за общонационални бунтове след като подлага на бомбардировка главната квартира на ФБР във Вашингтон, област Колумбия.

Отново усети приятните вълни на еуфорията. Не можеше да се нарадва на шанса си, хвърлил в скута му едно могъщо оръжие за

масово унищожение. Най-сетне беше получил възможност да отвърне на ударите на властта, при това по един наистина впечатляващ начин. Онези ционистки слуги във Вашингтон ще получат добър урок и ще разберат, че не бива да водят война срещу собствения си народ с помощта на терористични организации като ФБР, не бива да заговорничат за отнемане на извоюваните с кръв права на гражданите — най-вече на правото на лично оръжие, на аборт по желание, правата на обратните... Врѣх на всичко това обаче са действията на Данѣчните власти и финансовата подкрепа на Обединените нации. Всѣщност, този списѣк наистина няма край...

Кѣрт поклати глава в опит да си представи докъде е стигнала властта в нарушенията на мандата, който ѝ дава конституцията. Тя напълно заслужаваше това, което ѝ готвеха. Ще има жертви сред цивилното население, разбира се. Това е неизбежно. Жертви сред цивилното население е имало дори по време на Великата американска революция. Подобно на „залпѣт, който разтѣрси света“, операция „Отмѣщение“ ще бѣде монументална и ако има шанса да проправи пътя на нов ред в тази страна, той самият по всяка вероятност щеше да бѣде провъзгласен за новия Джордж Вашингтон... Господи, трѣсна глава Кѣрт. От тези мисли му се завиваше свят.

— Общонационалните бунтове може би ще започнат още преди да сме стигнали Западното крайбрежие — обади се Стив. — Милициите само чакат сигнал да започнат координирани действия. Дори ако при операцията загинат само половината от хората, които предвижда Юри, това ще бѣде една разтѣрстваща акция!

— И аз мислех в тази посока — призна Кѣрт. Представи си как го възхваляват по страниците на Интернет и на лицето му се появи самодоволна усмивка.

— Ако се стигне до общо въстание, ние трѣбва да потѣрсим убежище в Мичиган — продължи Стив. — Там действат най-добре организираните милиции, които ще ни предложат пълна безопасност.

— А как предвиждаш да напуснем града? — попита Кѣрт.

— Ще вземем надземната железница от Световния търговски център — отвърна Стив. — Трѣгваме веднага след като пуснем материала във федералната сграда. Разбира се, преди това ще се отбием в канцеларията на капитана да му кажем „сайонара“...

— Той със сигурност ще се пръсне по шевовите — усмихна се Кърт, който до този момент не се беше замислял за тези подробности.

— Няма начин да му го спестим — поклати глава Стив. — Трябва да напуснем града веднага след като Юри изпълни своята част от задачата. А той ще го стори почти едновременно с нас. Лично аз не изпитвам неговата увереност, че ще бъде засегнат само района на Горен Ийст Сайд.

— Имаш право — кимна Кърт. — Но защо просто не изчезнем? Защо е необходимо да разпространяваме подробности за себе си?

— Защото с това ще привлечем вниманието. Ще започнат да ни издирват, вероятно ще допуснат, че сме станали жертва на някакъв заговор. Според Юри при употребата на биологическо оръжие разполагаме с три до пет дни преди да се отприщи адът. Искам да използваме това време, за да се придвижим максимално далеч.

— Сигурно имаш право — призна Кърт.

— Ще кажем на капитана, че ни е писнало от бюрокрация и липса на дисциплина. Всъщност, това няма да е лъжа. Нали и двамата сме недоволни от работата на отряда?

— Ами ако той откаже да приеме оставките ни?

— Че какви ще ги дъвче? — присви очи Стив. — Да не би да ни сложи окови?

— Предполагам, че не — промърмори Кърт, но несигурността в душата му остана. Не искаше да си представи как се изправя пред вбесения си началник. — Може би трябва да помислим още малко по тази част от плана...

— Нямам нищо против — сви рамене Стив. — Изобщо не ми пука какво ще говорим и пред кого ще говорим, стига да хванем навреме надземната железница за Ню Джърси. А там, съвсем близо до гарата, ще ни чака един стар, но напълно изправен пикап. С негова помощ ще се доберем до първата си тайна квартира в Пенсилвания. Там ще ни чака друго превозно средство. На практика ще сменяме колите след почивката във всяка тайна квартира...

— Това ми харесва — погледна го одобрително Кърт.

Колата свърна по Дуейн стрийт и се насочи към сградата на пожарната. Паркираха така, че да не препречват пътя на лъскавите пожарни машини, слязоха и се спогледаха победоносно.

— Операция „Отмъщение“ е в ход! — тържествено обяви Кърт.

— Армагедон, идваме — широко се усмихна Стив.

От лъскавата кабина на Кола №7 надникна лицето на Боб Кинг, един от наскоро постъпилите пожарникари.

— Хей, лейтенант — извика той.

Кърт спря и се обърна.

— Преди малко някакъв таксиджия питаше за теб — изрева Боб. — Нисък и набит, говореше със силен акцент...

Кърт и Стив ужасено се спогледаха. Не можеха да повярват на ушите си. Според предварителните им уговорки, Юри изобщо не биваше да се мярка около пожарната. Контактите им бяха ограничени до къси телефонни разговори и срещи в бар „Бяла гордост“.

— Какво искаше? — попита Кърт и се прокашля да прочисти внезапно пресъхналото си гърло. При операция от такъв мащаб не биваше да има никакви издънки.

— Каза да му се обадиш — отвърна Боб. — Изглеждаше разочарован, че не те завари...

— Хей, лейтенант, какво си му направил? — извика един ухилен пожарникар от съседната машина. — Май си забравил да му дадеш бакшиш, а?

Забележката беше посрещната с бурен смях от четиримата униформени, които играеха карти на масата пред дежурната стая. Благодарение на топлото октомврийско време всички бяха навън и това улесняваше комуникациите.

— Остави ли името си, телефонен номер? — попита Кърт.

— Не — поклати глава Боб. — Само каза да му се обадиш. Не го ли познаваш?

— Нямам дори идея кой може да бъде — отвърна с въздишка Кърт.

— Е, тогава ще чакаш да те потърси отново — сви рамене Боб.

Кърт направи знак на Стив и започна да изкачва стълбите към стаите за почивка. Горے се насочи към тоалетните, затвори след приятеля си и старателно провери кабинките. Искаше да бъде абсолютно сигурен, че двамата са сами.

— Това не ми харесва! — рече с напрегнат шепот той. — Защо, по дяволите, е дошъл тук?

— Казах ти, че тоя тип е шантав — въздъхна Стив.

Кърт започна да крачи напред-назад като звяр в клетка. Леко изпъкналата му челюст остана здраво затворена. Не можеше да повярва, че Юри ще прояви подобна глупост.

— Опасявам се, че може да стане фал — мрачно произнесе Стив.
— Трябва да проведем един сериозен разговор с този човек. Едновременно с това искам да видя доказателства, че не ни е будалкал през всичкото това време...

Кърт спря да крачи и кимна с глава.

— Добре. След работа отиваме да го потърсим в Брайтън Бийч. Трябва да му налеем в главата някаква представа за правилата на конспирацията. После ще поискаме да видим лабораторията му и това, което е свършил в нея...

— Знаеш ли адреса? — попита Стив.

— Оушънвю Лейн 15 — отвърна Кърт.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ПОНЕДЕЛНИК, 18 ОКТОМВРИ, 12.30 Ч.

— Чук, чук! — извика един мелодичен женски глас.

Джак и Чет едновременно вдигнаха глави. На прага се беше изправила Агнес Фин, началник на микробиологическата лаборатория.

— Имам чувството, че такава ми е съдбата — въздъхна с престорена горест Фин и на лицето ѝ се появи скъперническа усмивка. — Все на мен се падат лошите новини... — В ръката ѝ се поклащаше лист хартия и Джак изведнъж разбра за какво става въпрос. Преди три години пак тя донесе на ръка резултатите от микробиологическите проби, които потвърдиха сензационната му диагноза за чума при един случай на смърт от неясно инфекциозно заболяване.

— Не ми казвай, че е антракс! — ужасено промълви той.

Агнес бутна нагоре зеленикавите си очила и мълчаливо му подаде листа. Върху него бяха регистрирани резултатите от директен флуоресцентен тест с антитела, извършен върху един от лимфните възли. Най-отдолу с големи печатни букви беше написано: ПРОБАТА ЗА АНТРАКС ПОЗИТИВНА!

— Невероятно! — смаяно прошепна Джак и мълчаливо постави листа върху бюрото на Чет. Колегата му само поклати глава.

— Помислих си, че ще пожелаеш да чуеш новината веднага — подхвърли Агнес.

— Правилно — разсеяно кимна Джак, след което потъна в дълбок размисъл.

— Каква е достоверността на този тест? — попита Чет.

— Близо сто процента — отвърна Агнес. — Той е извънредно специфичен, а реагентите не са стари. След всичките екзотични инфекциозни болести, които Джак диагностицира през последните две години, аз взех мерки да бъдем в крак с изискванията и да използваме само най-доброто. Естествено, окончателното си мнение ще дам едва след като получа резултат от направените посявки...

— Тази болест се разпространява чрез спори — промълви унесено Джак, който сякаш се събуждаше от транс. — Съществуват ли специални тестове за спори, или ти възнамеряваш да ги отгледаш в лабораторни условия, а след това да ги тестваш за бактерията?

— За спорите съществува полимеразен тест, който за по-кратко наричаме ПСР — отвърна Агнес. — Поради спецификата му той не се прави в био-лаборатория, но Тед Линч от ДНК-лабораторията със сигурност ще ти помогне. Имаш ли готов материал?

— Все още не — поклати глава Джак.

— Ох, ох, това не ми харесва! — размаха ръце Чет. — Звучиш така, сякаш се готвиш за операция на първата линия!

— Не знам — промърмори Джак. В душата му продължаваше да цари тотално объркване. Случай на инхалационен антракс в Ню Йорк беше толкова рядко явление, колкото и случай на чума.

— Забравил ли си какво ти се случи последния път, когато реши да извършиш оперативни проучвания на инфекциозни заболявания? — изгледа го продължително Чет. — Нека ти го напомня: за малко не те убиха!

— Благодаря ти, Агнес — извърна се Джак към началничката на лабораторията, без да обръща внимание на Чет. Ръцете му разсеяно отместиха папката с починалия в ареста мъж, който Калвин искаше да бъде обработен с максимална бързина. Придърпа папката на Джейсън Папарис, разпиля съдържанието ѝ върху плота и започна да търси криминологическото заключение на Джанис Джагър.

— Хей, на теб говоря — подвижна Чет, който винаги побесняваше от начина, по който Джак го изключваше.

— Ето го — промърмори Джак и насочи показалец към пасажа, в който се уточняваше, че господин Папарис се занимава с търговия на килими. — Виждаш ли го?

— Виждам го! — гневно отвърна Чет. — А ти чуваш ли ме?

— Работата е там, че не знаем точно за какви килими става въпрос — промърмори без да му обръща внимание Джак и започна да прелиства страниците. — А това може да се окаже важно... — Найсетне успя да открие името и телефона на семейния лекар, чиито услуги беше използвал Папарис. Джанис акуратно го беше записала.

Завъртя се заедно със стола, вдигна слушалката и набра цифрите. Оказа се, че това е номераторът на Общинската болница в Бронкс.

— Добре тогава — махна с ръка Чет. — Не е нужно да ме изслушаш, защото тъй и тъй ще направиш това, което си намислил!

След тези думи се обърна и продължи да си върши работата.

— Бихте ли потърсили доктор Кевин Фаулър по пейджъра? — попита Джак, когато насреща вдигнаха. Телефонистката го помоли да почака, той притисна слушалката с рамо и разтвори обемистия том пред себе си. Заглавието му беше „Принципи за лечение на вътрешните болести от Харисън“, а разделът с инфекциозните заболявания личеше отдалеч по орфаните си страници.

Разгърна на „Антракс“ и с учудване установи, че на тази болест бяха отделени само две страници. В момента, в който доктор Кемин Фаулър се появи насреща, той почти беше успял да ги изчете.

Джак му се представи и сбито описа за какво го търси. Доктор Фаулър беше абсолютно смаян от диагнозата.

— Никога не съм срещал случай на антракс — призна той. — Разбира се, аз все още нямам достатъчно опит, тъй като съм само практикант...

— Вече сте член на екип от богоизбрани — увери го с мрачен хумор Джак. — Току-що прочетох, че през последните десет години в САЩ е имало само няколко случая на антракс, при това в далеч по-разпространената повърхностно-кожна форма. Инхалационната разновидност като тази на господин Папарис е била наричана „даракчийска болест“, тъй като са я прихващали хора, обработващи заразена животинска козина...

— Мога да ви кажа, че влошаването на пациента беше светкавично — унило призна доктор Фаулър. — Бих предпочел изобщо да не се натъквам на подобен случай. Предполагам, че в град като Ню Йорк неизбежно ще се натъкнем и на други...

— Имате ли някаква история на заболяването? — попита Джак.

— Нямам — отвърна Фаулър. — Бях повикан когато пациента вече беше развил респираторен колапс. Знам само това, което беше записано в картоната му.

— Значи нямате представа точно с какви килими е търгувал той?

— Никаква. Защо не попитате доктор Хайтман, който е лекуващият лекар?

— Имате ли му телефона?

— Разбира се — отвърна Фаулър. — Той ми е колега.

Джак направи опит да осъществи връзка с доктор Хайтман, но бързо разбра, че във фаталния ден той е замествал колегата си доктор Бърнард Голдстейн, чийто пациент на практика е бил Джейсън Папарис.

След няколко минути неуспешни опити Джак най-сетне успя да се свърже с Голдстейн, който се оказа в лошо настроение и очевидно бързаше. Това го принуди да зададе въпросите си кратко и ясно.

— С какви килими е търгувал ли? — едва сдържа избухването си Голдстейн. Явно го взе за някакъв смахнат особняк, който имаше достатъчно време за губене. Секретарката му правилно се беше поколебала дали да го свърже, въпреки твърденията на Джак, че въпросът е спешен.

— Искам да зная какъв тип килими е продавал този човек — търпеливо отвърна Джак. — Интересува ме дали са били от естествени материи, или не...

— Никога не е споделял подобно нещо, пък и аз не съм го питал! — отсече доктор Голдстейн и прекъсна връзката.

— Тоя си е сбъркал професията — промърмори на глас Джак, после разтвори папката на идентификационния формуляр. Видя, че тялото е било разпознато от съпругата на починалия — Хелън Папарис. Срещу името ѝ беше записан телефонен номер и той без колебание го набра. Надяваше се да не го обвинят в непочтително отношение към опечаленото семейство.

— „Коринтски килими“ търгуваше изключително със стока ръчно производство — заяви госпожа Папарис.

— Откъде ги внасяше?

— Предимно от Турция — отвърна жената. — Известно количество имаше и от Гърция, но основната маса идваше от Турция...

— Сред тези килими имаше ли екземпляри от обработена кожа, или китеници от естествена вълна? — Въпросът беше зададен с предварителната увереност в отговора, който щеше да получи. Загадката беше на път да се разреши.

— Разбира се — отвърна Хелън Папарис.

Очите на Джак се сведоха към разтворения върху бюрото учебник. Някъде към средата на текста, отделен за антракс, изрично се посочваше, че животинската форма на това заболяване представлява сериозен проблем за редица страни, включително Турция. Спорите на

антракса лесно проникват в редица продукти с животински произход, най-вече в козината на козите.

— Съпругът ви работил ли е с кози кожи? — попита на глас Джак.

— Да, разбира се — отговори Хелън. — Козите и овчите кожи бяха основна част на бизнеса му.

— В такъв случай мисля, че загадката е решена — кимна Джак и накратко обясни за какво става въпрос.

— Каква ирония на съдбата — горчиво промълви Хелън. — Същите тези килими ни осигуриха добър живот и ни дадоха възможност да изпратим единствената си дъщеря в престижен колеж.

— Кога получи последната си доставка господин Папарис?

— Преди около месец.

— Държите ли някои от тези килими у дома?

— Не — отвърна Хелън. — Джейсън беше на мнение, че им отделя достатъчно внимание в работно време и категорично отказа да ги гледа и у дома...

— Вземайки предвид създадите се обстоятелства, това е било едно изключително далновидно решение — отбеляза Джак. — Къде се намират килимите в момента? Каква част от тях е продадена?

Хелън обясни, че килимите се съхраняват на склад в Куинс и едва ли много от тях са продадени. После поясни, че Джейсън се е занимавал с търговия на едро, а доставките му са пристигали в страната месеци преди реалната им продажба. Работел сам, нямал хора на заплата нито в склада, нито в офиса си.

— Еднолична търговия, а? — подхвърли Джак.

— Нещо такова — неохотно отвърна Хелън.

Джак сърдечно ѝ благодари, после тактично предложи да се подложи на профилактичен преглед и евентуална терапия с антибиотици, въпреки малката вероятност от предаване на заразата по въздушнопреносим път. Жената не остана много очарована и в крайна сметка той се принуди да добави, че вероятно ще бъде посетена от официални представители на здравните служби. Тя сухо благодари и разговорът прекъсна.

Джак завъртя стола си и се озова лице в лице с Чет, който внимателно беше слушал разговора.

— Май разреши загадката доста бързо — отбеляза колегата му.
— Слава Богу защото едва ли ще се наложи да предприемеш някакви конкретни оперативни действия.

— Точно заради това съм разочарован — рече с въздишка Джак.

— И за какво по-точно? — изгледа го с невярващ поглед Чет. — Даде една бърза и гениално точна диагноза, а след това дори откри вероятния причинител на заразата!

— Тъкмо там е работата — въздъхна Джак. — Всичко стана прекалено лесно, докато при предишните ми сблъсъци с екзотични заболявания нещата стояха по съвсем друг начин. Аз просто обичам предизвикателствата...

— Не знам от какво се оплакваш! — поклати глава Чет. — Аз самият мога само да мечтая, че един ден ще разреша *своите* заплетени случаи по същия начин!

Джак грабна разтворения учебник и го тикна под носа на приятеля си. Заби пръст в един параграф и го накара да чете на глас — Чет търпеливо се подчини и не след дълго вдигна глава.

— Това е епидемиологично предизвикателство — обяви Джак. — Поредица от случаи на инхалаторен антракс, причинени от спори, които са изтекли от секретен завод за биологически оръжия! Истинско нещастие, нали?

— Къде е Свердловск? — объркано попита Чет.

— Откъде да знам? — сви рамене Джак. — Явно някъде на територията на бившия Съветски съюз...

— Никога не съм чувал за този инцидент през 79-та — поклати глава Чет и отново сведе очи към текста. — Какъв майтап! Руснаците направили опит да го представят като епидемия вследствие на заразено месо...

— От криминологична гледна точка случаят безспорно би представлявал огромен интерес — промълви Джак. — Далеч по-предизвикателен от спорите, пренесени с някакви ориенталски килими...

Джак стана на крака. Оживеното му допреди миг лице бързо помръкна.

— Къде отиваш? — попита Чет.

— Долу, при Калвин. Искаше да го уведомя веднага, ако случаят наистина се окаже антракс...

— Я се усмихни — подкани го Чет. — Намръщил си се сякаш са ти потънали гемиите.

Джак направи опит да го послуша, след което се обърна и тръгна към асансьорите. Пропусна да признае пред Чет, че причина за вълнението му не е само случаят на антракс, който, между другото, се оказа доста лесен за решаване. Продължаваше да се чуди на загадката около Лори. Защо го беше събудила в четири и половина сутринта, за да му определи среща за вечеря? И защо беше поканила и Лу?

Асансьорът започна да се спуска, а той се замисли как да ѝ върне този номер. Не се сети за нищо друго, освен да ѝ съобщи, че ѝ е приготвил коледен подарък, който обаче ще ѝ бъде връчен в подходящо време. Лори много си падаше по подаръците и умираше от нетърпение да ги отвори. А до Коледа оставаха малко повече от два месеца — един напълно достатъчен срок за отмъщението му.

На първия етаж вече се чувстваше по-добре. Идеята за коледния подарък му се струваше все по-добра, макар че все още не бе намислил какво точно да ѝ купи.

Калвин си беше в кабинета, затънал в купищата документи, които затрупваха бюрото му всеки ден. Писалката изглеждаше като детска играчка между дебелите пръсти на огромната му лапа. Усетил приближаването на Джак, той вдигна глава.

— Сигурен ли си, че не искаш да се хванеш на бас за антракса? — попита го по-младият мъж.

— Не ми казвай, че вече си го диагностицирал — промърмори Калвин и се облегна назад. Столът жалостиво изскърца под тежестта на тялото му.

— Според Агнес става въпрос именно за антракс — кимна Джак. — Но трябва да изчакаме окончателните резултати от посявката.

— Пресвети Боже! — горчиво се провикна Калвин. — Това ще раздруса доста бюрократи в министерството!

— Мисля, че няма да се стигне до спешни мерки — поклати глава Джак.

— Тъй ли? — изненадано го погледна Калвин. — И защо, по дяволите?

— Защото болестта не се предава от човек на човек и защото приносителят се е заразил от стоката с която работи. В момента

източникът на заразата по всяка вероятност си кротува в един от складовете на Куинс...

— Цял съм слух! — изправи се в стола Калвин.

Джак му разказа за „Коринтски килими“, която съвсем наскоро беше внесла китеници и обработени кожи от Турция. Калвин мълчаливо кимаше с глава.

— Да благодарим на Бога за малките услуги, които ни прави — промърмори той след като патологът замълча. Столът отново простена под тежестта му. — Ще накарам Бингъм да се обади на Патриша Маркъм, главен комисар по здравеопазването. А ти защо не звъннеш на онзи епидемиолог на общината, с когото работехте заедно по време на чумната епидемия? Забравих му името...

— Клинт Абелард.

— Точно той — кимна Калвин. — Звънни му един телефон, за да изпълним указанията на кмета относно координацията между ведомствата...

— Не бих казал, че съм работил в тясно сътрудничество с Клинт Абелард — поклати глава Джак. — По онова време той отказваше дори елементарни телефонни контакти с мен.

— Сега ще бъде друг, повярвай ми — промърмори Калвин.

— Защо не накараш някой друг от екипа да му звъгне? — опъна се Джак. — Например някой от санитарите...

— Сарказмът ти е неуместен — начумери се едрият негър.

— Не ми създавай допълнителни проблеми, ами хващай слушалката! Точка по въпроса! Сега ми кажи за онзи, дето са му видели сметката в затвора...

— Какво да ти кажа? — сви рамене Джак. — Нали сам видя кръвта по вратните му мускули и счупената хиоидна кост? Бил е удушен!

— А мозъка? Откри ли нещо в мозъка?

— Вероятно имаш предвид някой тумор, нали? — присви очи Джак. — Вследствие на което измисляме психомоторни отклонения, които са го направили луд! Съжалявам, но мозъкът си беше абсолютно нормален.

— Направи ми услуга и прегледай хистологическите данни още веднъж — промърмори Калвин. — Открий нещо, моля те!

— Случаят е изцяло в ръцете на нашия храбър токсиколог — категорично отвърна Джак. — Той може би ще изрови нещо в кръвта му — я кокаин, я някоя друга гадост...

— Най-късно в четвъртък случаят трябва да е приключен! — отсече Калвин. — Искам смъртния акт на бюрото си. Вече започнаха да ми звънят от Главна прокуратура...

— В такъв случай не е зле да звънеш на Джон Диврайс — подхвърли Джак. — Молбата на заместник директора за бърз резултат от лабораторните проби ще го накара да си размърда задника далеч по-ефикасно от моите досадни настоявания...

— Ще му звънна — кимна Калвин. — Но независимо от неговите резултати ти трябва да направиш така, че по този случай винаги да имаме една отворена врата...

Джак извъртя очи и се насочи към изхода. Прекрасно знаеше за какво намеква Калвин — началникът на полицията е успял да убеди Бингъм, че работилите по случая униформени трябва да получат някакво оправдание за прекомерното използване на физическа сила. Джак отлично знаеше, че затворниците понякога са склонни към необуздано насилие и укротяването им съвсем не е лесно. Същевременно полицията редовно злоупотребяваше с физическа сила. Патологическото заключение по такива случаи винаги е свързано с известни компромиси и по тази причина той категорично отказваше да поеме по тази хлъзгава пътека.

— Чакай! — спря го гласът на Калвин.

Джак се обърна и надникна през рамката на отворената врата.

— Искам да звънеш и на един друг човек относно случая на антракс — вдигна глава шефът му. — Става въпрос за Стан Торнтън. Познаваш ли го?

— Разбира се.

Стан Торнтън беше началник отдел „Извънредни ситуации“ в кметството. Той беше един от докладчиците на съвещанието за по-добра координация между различните общински ведомства, което щеше да се проведе в четвъртък следобед. Темата му беше свързана с предизвикателствата пред Съдебна медицина в случай на широкомащабни поражения, причинени от оръжия за масово унищожение.

Джак прецени тази тема като обезпокоителна. Преди този доклад той никога не се беше замислял за вероятността да бъде потопен от смъртни случаи. Главата му пламна при представата, че трябва да идентифицира няколко хиляди трупа, без дори да ги обработва по друг начин. Беше страшно. Да не говорим за един друг, също много сериозен проблем: какво да се прави с всичките тези тела...

— Какво да му кажа? — попита на глас той.

— Това, което каза и на мен — изръмжа Калвин. — Обаждането ти ще мине по-скоро като жест на любезност, просто защото източникът на заразата е локализиран и силно ограничен. Но в доклада му все пак беше споменат и антраксът като възможно биологическо оръжие. Затова нека бъде информиран, че вече имаме такъв инцидент.

— Но защо аз? — оплака се Джак. — Нали знаеш, че хич ме няма в дипломацията?

— Все някога трябва да се научиш — изръмжа Калвин. — Освен това случаят е твой. А сега изчезвай, защото съм затрупан с работа!

Джак напусна етажа на администрацията, изкачи стълбите до горния етаж и си купи сандвич от автомата, разположен там. После взе асансьора за петия етаж. Намеренията му бяха да се върне директно в кабинета си, но все пак не издържа и надникна в този на Лори. Имаше идея да я притисне още веднъж по въпроса за „голямата тайна“, но тя не беше там. От колежката ѝ Райва Мехта научи, че са я повикали в офиса на Бингъм за някаква среща с представителите на закона.

Мърморейки под нос, Джак се добра до кабинета и се тръшна на стола си.

— Изглеждаш толкова зле, колкото и когато излезе — отбеляза Чет. — Надявам се, че не си провокирал някакъв спор със заместник-директора...

Джак и Калвин често бяха на нож. Едрият негър беше твърд привърженик на реда и установения протокол, докато Джак предпочиташе да разглежда правилниците само като обща насока за работа. Той вярваше, че интелигентността и природните инстинкти вършат далеч повече работа от бюрократическите догми.

— Денят като цяло е шибан — отвърна неопределено той, почеса се по главата и започна да пука кокалчетата на пръстите си. Предстоеше му да вземе решение с коя от неприятните задачи да започне. Разтвори телефонния указател с намерението да открие

номера на Клинт Абелард, но в същия момент през главата му мина нова неприятна мисъл. Може би Лори е получила оферта за работа на някое друго място — например Детройт, или по Западното крайбрежие. В това имаше логика — ако ѝ се налага да се мести, наистина трябваше да съобщи този факт едновременно на него и на Лу. При всички случаи едно такова местене би трябвало да е свързано с повишение — ето я и причината за радостното вълнение. За момент замръзна на място и закова поглед в стената срещу себе си. Направи опит да си представи какъв ще бъде животът му в „Голямата ябълка“ (както наричаха Ню Йорк) без Лори. Не успя, но беше убеден, че съществуването му щеше да бъде по-трудно, запълнено почти изцяло от тежка депресия.

— Хей, забравих да ти кажа за изложбата в Метрополитън — вдигна глава Чет. — Няколко десетки платна на Клод Моне, които Колийн много държи да види. Взели сме билети за четвъртък вечерта...

Вече трета година Чет излизаше с Колийн Андерсън, разбира се с доста големи паузи. Тя беше художествен директор във „Уилоу и Хийт“ — една от големите рекламни фирми на Медисън авеню. Джак се беше запознал с Колийн и фирмата ѝ по време на разследването на няколко случая на тежки инфекциозни заболявания, след които репутацията му рязко нарасна.

— Защо не дойдете и вие с Лори? — попита Чет. — След изложбата ще идем да хапнем някъде...

Джак се сгърчи при мисълта, че Лори вече няма да е на линия за подобни покани. Но посещението на един музей е нищо в сравнение с чувството за празнота, което несъмнено щеше да го обземе, ако Лори напусне. Беше свикнал да я вижда всеки ден... Чет, естествено, нямаше представа за бурята от чувства, която беше предизвикал в душата му.

— Ще я попитам — отвърна на глас той, вдигна слушалката и набра номера на Клинт Абелард.

— Кажи ми ако е навита, защото трябва да кажа на Колийн да вземе още два билета — каза Чет. — Тя има постоянен абонамент в музея и няма да ѝ бъде трудно.

— Тази вечер ще се видя с Лори — рече Джак докато осъществяваше връзката. — Трябва да си поговорим за куп неща, но

ще я попитам и за музея...

— Видя ли онзи скинар, който тя обработваше сутринта? — попита Чет. — Ако обявят награда за ужасен случай, този непременно ще бъде номиниран. Все още не мога да свикна с това, което едно човешко същество е в състояние да причини на друго...

Джак поиска да го свържат с градския епидемиолог и притисна слушалката към ухото си. Отсреща го помолиха да почака.

— За нещастие го видях — кимна той, прикривайки мембраната с длан. — Според ФБР така са го подредили негови колеги-скинари...

— Тези хлапета са побъркани! — мрачно поклати глава Чет.

— Знаеш ли дали Лори е открила нещо, за което да се хване полицията?

— Нямам представа.

Когато в слушалката прозвуча гласът на доктор Клинт Абелард, Джак направи сериозни усилия гласът му да прозвучи топло и дружелюбно. За съжаление усилията му останаха несполделени.

— Как няма да ви помня! — язвително рече Абелард. — И как бих могъл да ви забравя? Благодаря на Бога, че не ми вгорчава ежедневието с патолог като вас!

Джак прехапа език. При първата си среща с тоя Клинт, той си беше направил труда най-любезно да му разясни разликата между съдебен патолог и медицински следовател. За втората специалност се назначаваха само дипломирани лекари със специализация по патология и подспециализация криминология. Докато длъжността съдебен патолог беше чисто бюрократическа и може да бъде заета дори от лице без медицинско образование.

— Ние, медицинските следователи, винаги се стараем да бъдем любезни — натърти в слушалката той.

— Защо се обаждате? — сухо попита Абелард.

— Тази сутрин изолирахме случай на инхалационен антракс и решихме, че трябва да бъдете информиран — поясни Джак. — Докараха ни пациента от Общинската болница в Бронкс.

— Единичен случай?

— Точно така.

— Благодаря — приключи разговора Клинт.

— Няма ли да попитате нещо във връзка с източника на заразата? — учуди се Джак.

— Наша работа е да открием този източник — сухо отвърна Абелард.

— Сигурно е така — сви рамене Джек. — Но нека все пак да ви предам това, което успяхме да научим ние...

Изложи сбито фактите около компанията „Коринтски килими“ и последната доставка от Турция, складирана в Куинс. Не пропусна да подчертае, че Джейсън Папарис е бил единствен служител във фирмата и не е носил от тези килими у дома.

— Благодаря, много сте обстоятелствен — иронично подхвърли Абелард. — Ако някога се натъкна на епидемиологични мистерии, с положителност ще ви завъртя един телефон...

— Позволете, но бих искал да чуя какво възнамерявате да сторите във връзка с този конкретен случай — не обърна внимание на сарказма му Джек.

— Ще изпратя някой от сътрудниците си в Куинс да запечата въпросния склад — спокойно отвърна Абелард.

— И това е всичко?

— В момента личният ни състав е изцяло ангажиран с една циклоспорична епидемия — поясни човекът насреща. — Вашият случай е единичен, източникът на заразата — установен. Не може да става и дума за сравнение с една текуща епидемия. Ще се заемем с него в момента, в който имаме възможност — разбира се, ако се появят и други случаи...

— Сигурно знаете какво вършите по-добре от мен, но... — започна Джек.

— Благодаря за доверието — прекъсна го Абелард и без всякакво предупреждение затвори.

— Толкоз по въпроса за сътрудничеството между институциите — мрачно промърмори Джек докато оставяше слушалката. Чет се беше извъртял в стола си и любопитно слушаше. — Това копеле се държа по-саркастично и от мен!

— Със сигурност си му нанесъл смъртоносна рана по време на чумното разследване — поклати глава Чет.

— Казва ли ти някой? — сви рамене Джек и отново посегна към телефона. — Я да видим дали ще извадим повече късмет с общинския шеф на извънредните ситуации...

— На тоя пък защо изобщо му звъниш? — любопитно попита Чет.

— От любезност — поясни Джак. — Такава е изричната заповед на нашия заместник-директор.

Насреща вдигна някаква секретарка и той я помоли да го свърже със Стан Торнтън.

— Това не беше ли онзи, който ни изнесе лекция за оръжията за масово унищожение? — попита Чет.

— Аха — кимна Джак.

За негова огромна изненада директор Торнтън лично вдигна слушалката. Джак накратко му обясни защо го търси.

— Антракс ли?! — стресна се Торнтън. Очевидно се беше впечатлил. За разлика от Клинт Абелард, той буквално засипа Джак с въпроси. Напрежението напусна гласа му едва след като се увери, че става въпрос за единичен случай и източникът на заразата е твърдо установен.

— За всеки случай ще използвам контактите си в Министерството на здравеопазването — обяви той. — Искам да знам дали в града има и други случаи с подобни симптоми.

— Добра идея — кимна Джак.

— Освен това ще наредя незабавна карантина на онзи склад.

— Мисля, че вече се работи по този въпрос — подхвърли Джак, след което накратко му предаде разговора си с Клинт Абелард.

— Отлично! — доволно рече Торнтън. — И без това възнамерявах да се свържа с него. Дватама ще координираме действията си.

Желая ви късмет, рече си Джак.

— Благодаря ви за бързата реакция — похвали го Торнтън. — Както споменах в своята неотдавнашна лекция, вие медиците, сте първите, които трябва да видят заплахата от био-тероризма. И колкото по-бързо реагирате, толкова по-големи са шансовете за ограничаване на евентуалните поражения.

— Със сигурност ще помним това — увери го Джак, после изрече още няколко заключителни фрази и затвори.

— Поздравления — усмихна му се Чет. — Това беше един наистина цивилизован разговор.

— Усещам бързо подобрене в уменията си за вътрешно-институционални контакти — ухили се Джак. — Тоя изобщо не го нервирах...

Събра материалите по случая Джейсън Папарис и ги подреди обратно в папката. После концентрира цялото си внимание върху случая с полицейското насилие.

За известно време в задръстената от бумаги канцелария се възцари пълна тишина. Приведени над бюрата си, двамата медицински следователи бяха потънали в работа. Залепил лице за окуляра на микроскопа, Чет внимателно оглеждаше чернодробните проби от един случай на хепатит с фатален край. Джак пък се зае да очертава патологията на затворническия случай.

За нещастие спокойствието не трая дълго. В тясното помещение прозвуча нещо, което наподобяваше пистолетен изстрел. Чет буквално подскочи, а серията сочни ругатни откъм бюрото на Джак го наостриха още повече. Изпита гадното чувство, че двамата с колегата му ще се превърнат в следващите обекти за дисекция на Службата по обща патология. Една секунда му беше достатъчна, за да разбере, че нещата са далеч по-безобидни. Джак просто беше ударил длан върху металния плот на бюрото си, а под нея Бог знае как се беше озовала някаква химикалка...

— Изкара ми акъла, бе! — извика Чет.

— Не мога да се съсредоточа — изпъшка Джак.

— Какъв ти е проблемът?

— Де да беше само един — разсеяно отвърна Джак. Определено не му се искаше да отварят приказка за Лори.

— Това ми звучи твърде общо — погледна го подозрително приятелят му.

— На първо място това — промърмори Джак и придърпа към себе си папката на Джейсън Папарис.

— Какво още те тревожи? — раздразнено повиши тон Чет. — Поставил си диагнозата, докладвал си я на заместник-шефа, свързал си се както с главния епидемиолог, така и със Службата по извънредни ситуации към общината. Какво още искаш, по дяволите?

— Вече споменах, че нещата се подредиха прекалено гладко — въздъхна Джак. — Сякаш някой възнамерява да ги вкара в учебника...

— Глупости! — тръсна глава Джак. — Според мен говориш така, защото си намислил нещо...

Джак изненадано примигна. Както винаги, той се оказа неподготвен за проникателността на колегата си. За миг се изкуши да му разкаже за среднощното обаждане на Лори, но после се отказа. Един такъв разговор положително щеше да доведе до въпроси относно чувствата му към Лори, а той не беше готов с отговора, дори и пред себе си...

— Има и нещо друго — промърмори той и лицето му се сгърчи в леко пресилена гримаса. — Дълбоко си разстроен, че във въздуха, който дишаме, вече не се усеща миризмата на „Сейнфелд“.

— Господи, с теб изобщо не може да се разговаря! — гневно сбърчи вежди Чет. — Добре! Пържи се сам, след като искаш, но те моля за една услуга — или го прави тихо, или иди някъде другаде!

След тези думи приятелят му отново се обърна към микроскопа и сръчно смени стъклото с пробите, които чакаха да бъдат изследвани. После промърмори нещо под нос и се наведе над окуляра.

— Клинт Абелард каза, че ще запечата склада на „Коринтски килими“ — обади се след известно време Джак и побутна Чет с папката на Джейсън Папарис. — Но какво ще стане с офиса му тук, в Манхатън? Ами ако търговецът е пренесъл част от стоката си там? И още нещо — няма ли да прегледаме документацията му, за да видим кога и колко бройки килими е внесъл преди това, на кого ги е продал?

Чет рязко се обърна и впи очи в широкото лице на приятеля си. Проговори едва когато се обади, че той е сериозен.

— Какво очакваш да ти кажа?

— Очаквам да се присъединиш към безпокойството ми — отвърна Джак.

— Добре, присъединявам се — кимна Чет. — И мисля, че трябва да направиш нещо... Например да звънеш още веднъж на главния епидемиолог и да се убедиш, че той има грижата за всичко това. Разтовари се, приятелю! А после може би ще имаме възможност и да свършим някоя истинска работа...

Джак погледна телефона, после върна очи върху лицето на Чет.

— Наистина ли мислиш това, което каза? Онзи тип едва ли може да се нарече мой почитател и вероятността да приеме съвети от мен е равна на нула...

— Какво от това? — сви рамене Чет. — Поне ще си доволен, че си направил всичко възможно. А той да мисли за теб каквото желае...

— Сигурно си прав — кимна Джак и посегна към слушалката. — Не мога да очаквам всички да ме обичат така топло, както се обичам аз...

От офиса на главния епидемиолог отново го накараха да почака, като първо се заинтересуваха от името му. Той се подчини и търпеливо изчака няколко минути, след което се обърна към Чет:

— Този тип е сменил стратегията — промърмори приятелят му. — Сега се спотайва там някъде, превключил на нещо, което бих нарекъл пасивна агресивност...

Джак кимна с глава. Дясната му ръка чертаеше концентрични кръгове в бележника, а лявата лекичко барабанеше по бюрото. Най-накрая секретарката се върна на линията.

— Съжалявам, но докторът е зает — обяви тя. — Обадете се по-късно.

Джак прекъсна линията и поклати глава:

— Предполагам, че не би трябвало да съм изненадан... Май наистина ще се влюбя в сътрудничеството между институциите.

— Изпрати му факс — посъветва го Чет. — Той ще ти свърши абсолютно същата работа, минус „удоволствието“ да си говориш с него.

— Имам по-добра идея — промърмори Джак, разтвори папката и след кратко прелистване откри номера на Хелън Папарис.

— Съжалявам, че отново ви безпокоя — рече в слушалката той, след като се представи.

— Не се притеснявайте — отвърна Хелън. Поведението ѝ беше любезно, както при първото му обаждане.

— Искан да разбера дали някой от здравните служби на общината е влязъл във връзка с вас...

— Да — отвърна Хелън. — Малко след вас ми не обади някой си доктор Абелард.

— Радвам се — изпусна въздишка на облекчение Джак. — Мога ли попитам какво ви каза?

— Държеше се съвсем делово. Поиска ми ключа от склада и адреса, а след това каза, че ще изпрати някой от районния полицейски участък да го вземе.

— Отлично — кимна Джак. — А стана ли въпрос за офиса на съпруга ви в Манхатън?

— Не, за офиса не сме разговаряли.

— Разбирам — проточи Джак и хвърли поглед към колегата си, който само сви рамене. — А бихте ли имали нещо против, ако аз отида да хвърля едно око на офиса?

Чет размаха ръце в знак на протест, но Джак умишлено му обърна гръб.

— Нямам, разбира се — отвърна Хелън. — След като виждате смисъл в това...

Джак ѝ обясни това, което вече беше споделил с Чет. Наблегна на желанието си да хвърли един поглед на вносните документи, за да разбере къде е била продадена евентуална предишна доставка. Хелън го разбра веднага.

— Мога да се отбия у вас за ключовете — предложи той.

— Няма да е необходимо — отвърна тя. — Адресът е Уокър стрийт 27, в съседство с един филателен магазин. Собственикът се казва Хайман Фейнголд и беше приятел на съпруга ми. И двамата държаха по един резервен комплект ключове от офисите си, просто за всеки случай. Ще му звънна по телефона и ще го предупредя за посещението ви...

— Много добре — кимна Джак. — А междувременно говорихте ли с личния си лекар?

— Да — отвърна Хелън. — Ще ми изпрати антибиотици, освен това предлага да ме ваксинира...

— Добра идея — кимна Джак, прекъсна разговора и откачи пилотското си яке от пирона зад вратата.

— Не искаш ли да чуеш мнението ми за операцията, която си замислил? — обади се Чет.

— Не, защото вече ми е известно — тръсна глава Джак. — Но това няма да ме спре. И без това не мога да се концентрирам над бумагите — по-добре е да свърша нещо полезно. А и на теб ще дам възможност да порботиш, нали? Пази крепостта отвътре, приятел!

Чет размаха ръце в знак на мрачно примирение. Беше убеден, че замисленото от Джак е пълна лудост, но от опит знаеше, че няма смисъл да го разубеждава.

Подсвирквайки си весела мелодийка, Джак се спусна до микробиологическата лаборатория на третия етаж и хлътна през отворената врата. Мисълта за напрегнатото велосипедно пътешествие през центъра на града моментално го накара да се почувства по-добре.

Агнес Фин я нямаше и той се принуди да разговаря с отговорничката на смяната. Тя с готовност му връчи цяла торба с епруветки, гумени ръкавици, микропорести маски и изолационни наметала, заедно с качулките. По принцип един истински костюм за биологична защита щеше да му свърши по-добра работа, но в случая можеше да мине и с нещо по-леко, просто за да спести времето за търсене на подобен костюм. Освен това продължаваше да бъде убеден, че господин Папарис е лепнал смъртоносната зараза не в офиса, а в склада си.

Грабна торбата и се спусна на приземния етаж. Свали веригата, с която заключваше велосипеда и се метна на седлото. Но вместо да се насочи директно към центъра на града, той натисна педалите по посока на Университетската болница. Твърд привърженик на правилото „Грам профилактика се равнява на килограм лечение“, той благоразумно реши да се натъпче с известно количество превантивни антибиотици.

Ездата по посока на центъра се оказа възхитителна, без почти никакви инциденти. Спусна се на юг по Второ авеню, после свърна на запад по Хюстън. До Уокър стрийт се добра след като се възползва от краткия път, който предлагаше Бродуей. На самата Бродуей за малко не се блъсна в някаква камионетка за спешни доставки, но всичко приключи с няколко пиперливи израза, разменени с шофьора на камионетката.

Заклучи колелото си на знака „Паркирането забранено“, който стърчеше точно срещу офиса на „Коринтски килими“. Пристъпи към витрината до него и дълго време разглежда окачените там килими и китеници. Те не бяха много, всичките без изключение солидно избелели от слънцето и покрити с тънък слой прах. Личеше, че от години не са пипани и едва ли са пристигнали тук с последната доставка на господин Папарис.

Сви ръцете си като фуния и напрегна поглед към вътрешността на офиса. Обзавеждането беше оскъдно — две бюра, едното от които очевидно е било използвано от собственика, а другото служеше за

поставка на факс и малка копирна машина. До стената бяха подредени няколко кантонерки за архивата, а в дъното се виждаха две еднакви врати, и двете затворени.

Пристъпи към вратата и леко натисна бравата. Беше заключена, както можеше да се очаква. Стъклото беше покрито със златист трансперант.

Входът на филателния магазин беше редом, достатъчно беше да направи само една крачка. Вратата се отвори с пронизителен звън, който го накара да подскочи. Невидимите камбанки му позволиха да си даде сметка, че е доста напрегнат. Пред щанда стоеше някакъв клиент, наведен над класьори с марки. Срещу него стоеше собственикът.

Джак го изчака да вдигне глава и се представи.

— А, доктор Степълтън — кимна Хайман и гласът му прозвуча малко странно сред царуващата в магазинчето дълбока тишина. Ръката му направи лек жест и Джак пристъпи към пролуката между двата тезгяха. — Това, което се случи с господин Папарис, е истинска трагедия... — В ръцете му се появи връзка ключове: — Мислите ли, че и ние имаме причини за тревога?

— Не — отвърна Джак, неволно понижил глас до шепота на собственика. — Освен ако господин Папарис не ви е показвал отблизо стоката си...

Хайман само поклати глава.

— А дали господин Папарис е имал навика да докарва част от стоката си в офиса? — изгледа го продължително Джак. — Нямам предвид килимите, които са окачени на витрината...

— Не — поклати глава Хайман. — Преди години носеше мостри, тъй като предлагаше стоката си като амбулантен търговец. Но тази практика беше прекратена отдавна...

— Благодаря ви за помощта — пое ключовете Джак. — Ще ви ги върна веднага след като приключа...

— Не се притеснявайте — отвърна Хайман. — Радвам се, че ще проверите как стоят нещата.

Джак се върна при велосипеда си и взе торбата. После отключи входната врата, но преди да я отвори старателно намъкна предпазното облекло — от халата до ръкавиците и маската. Редките минувачи, които забелязаха странното му поведение, почти не се стреснаха.

Обитателите на Ню Йорк наистина не могат да бъдат разтърсени току-така, с уважение поклати глава той.

Бутна вратата и бавно прекрачи прага. Усети как косъмчетата по врата му настръхват. Имаше нещо особено страховито в мисълта, че пращинките, които се въртяха на светлината на уличната лампа, може би имат способността да го убият за броени минути. За секунда се поколеба дали да не си тръгне и да остави тази работа на специалистите. После поклати глава в безмълвен укор към това „средновековно“ суеверие. По дяволите! Все пак беше достатъчно защитен!

Обстановката в офиса се оказа точно толкова спартанска, колкото изглеждаше през стъклото. Единствената украса се изразяваше от серия туристически снимки на гръцките острови, обединени в каталога на авиокомпания „Олимпик“, който висеше на една от стените. Големият календар насреща също беше гръцки. Килимите и китениците на витрината действително бяха потънали в прах, но останалата част от офиса беше безупречно чиста. Във въздуха се доляваше леката миризма на почистващи препарати. В краката му имаше купчина пликове и рекламни брошури, явно пхнати в пощенския процеп на вратата. Наведе се, събра ги в ръце и пристъпи към бюрото.

Върху металната повърхност бяха подредени кожен блотер, телена кошничка за документи и няколко копия на старогръцки вази. Всичко беше чисто и подредено. Джак внимателно пусна купчината писма в кошничката за входяща кореспонденция, после се обърна и включи осветлението.

Извади епруветките за събиране на проби и започна да ги прокарва с отвора надолу върху различните повърхности. Докато плъзгаше поредната от тях по плота на писалището, вниманието му беше привлечено от нещо, което проблясваше в средата на кожения блотер. Наведе се да го разгледа по-добре. Оказа се миниатюрна звездичка — от онези, които фосфоресцират в тъмното и служат за празнична украса. Изглеждаше съвсем не на място в околната стерилна среда.

Наведе се и надникна в кошчето за отпадъци. Беше абсолютно празно. Пристъпи към затворените врати в дъното на помещението. От едната се влизаше в тоалетната и той отново измъкна епруветките за

вземане на проби. Обработи мивката и тоалетната чиния, след което отвори съседната врата. Оказа се, че тя води към централното стълбище на сградата, по което нямаше следа от килими. Единствените екземпляри бяха на пращната витрина.

Приключил с епруветките, Джак ги отнесе в банята и старателно ги изми отвън със силна струя вода. Едва след това ги постави обратно в сака, с който ги беше пренесъл дотук. Най-накрая насочи вниманието си към канонерките с архивата. Предстоеше му да разбере кога е пристигнала последната доставка от килими и китеници и къде е била продадена тя.

ПЕТА ГЛАВА

ПОНЕДЕЛНИК, 18 ОКТОМВРИ 15.45 Ч.

Юри закова очи в лицето на клиента си, който старателно отброяваше еднодоларови банкноти в протегнатата му длан. Беше го взел от летище Ла Гуардия, за да го доведе тук, пред една огромна и скъпа резиденция в Ийст Сайд. По време на дългото пътуване бе принуден да изтърпи нова дълга лекция на тема американските добродетели, довели до пълна победа в Студената война. Този път акцентът беше върху Роналд Рейгън, успял да изпълни заканата си и да ликвидира „Империята на злото“ едва ли не с голи ръце. Клиентът бе отгатнал етническия произход на Юри от служебната табелка на таблото и именно това бе станало причина за дългия монолог относно американското превъзходство на всички фронтове: морален, икономически, политически.

Юри не каза нито дума, макар че на няколко пъти бе изкушен да влезе в спор. Част от изявленията на клиента накараха кръвта му да кипне — особено онези, в които прозираше снизходително съчувствие към руския народ, принуден да страда заради некадърните си управници.

— А това тук са два долара бакшиш за вас — намигна мъжът и прибави съответните банкноти в купчинката. Върху дланта на Юри се бяха събрали точно двадесет и девет еднодоларови банкноти, повечето от които бяха невероятно оръфани. Сумата на апарата плюс таксата за преминаване на моста Трайбъро възлизаше на двадесет и седем долара и петдесет цента.

— Всичкият бакшиш, а? — вдигна вежди Юри.

— Защо, малко ли е? — попита мъжът, изправи се и хвана куфарчето си така, сякаш се готвеше да го използва за защита.

Юри свали дясната си ръка от волана, щипна с пръсти последните две банкноти от купчината и небрежно ги пусна през спуснатия прозорец на колата. Те полетяха към паважа като някакви зеленикави лястовички.

Възмущението върху лицето на клиента се замени с гняв, бузите му поруменяха.

— Това е моята дотация за икономиката на САЩ — обяви Юри и рязко натисна газта. В огледалцето за обратно виждане зърна как онзи се навежда да си прибере банкнотите. Душата му се изпълни със задоволство. Стана му приятно, че лъскавото копеле се рови в боклуците за две жалки банкноти. Все още не можеше да свикне с невероятната стиснатост на повечето американци, които иначе даваха мило и драго да демонстрират благополучие.

След безуспешния опит да открие Кърт Роджърс и Стив Хендерсън в пожарната на Дуейн стрийт, настроението му видимо се подобри. За това спомогна и решението му да отпразнува предстоящото си завръщане в родината в едно малко руско ресторантче, където го нагостиха с горещ борш и голяма чаша водка. Побъбри си със собственика, а родната реч го накара да изпита леко чувство на носталгия. Работата се отпуши веднага след този обед. Клиентите бяха добри, все на дълги разстояния. На всичкото отгоре не бяха и бърбивци, ако се изключи онзи тип от Ла Гуардия.

Спря на червен светофар на Пето авеню. Беше се насочил насам с надеждата да хване клиент пред някой от големите хотели. Но още преди да стигне до този район, измежду паркираните коли изскочи възрастна жена в дълго палто и вдигна ръка. Юри изчака зеленото на светофара и отби.

— Накъде? — попита той, вдигайки поглед към огледалцето за обратно виждане. Жената беше облечена във функционални, но доста протъркани дрехи. Нямаше вид на човек, който често се вози на такси. Приличаше по-скоро на клиентка на метрото.

— Десета улица — запад, номер 107 — обяви клиентката с акцент, който беше по-силен дори от този на Юри. А той моментално позна, че родният ѝ език е естонски и в главата му нахлуха разпокъсани спомени.

Известно време пътуваха в мълчание. За пръв път през този ден Юри беше този, който изпитваше изкушението да говори. Очите му час по час се вдигаха към огледалцето. Не можеше да се отърве от чувството, че тази жена му е позната. Тя седеше на седалката съвсем спокойно, със склучени в скута ръце. Чертите на лицето ѝ бяха в синхрон със спокойните очи и готовите за усмивка устни.

— Вие естонка ли сте? — не издържа в крайна сметка Юри.

— Да — отвърна жената. — А вие вероятно сте руснак...

Юри само кимна с глава, в очакване на някаква реакция. Естонците общо взето не обичаха руснаците, главно поради дългогодишната окупация на страната им от Москва. Самият Юри нямаше нищо против естонците, но предпочиташе да си мълчи. От Естония беше започнала дългата му одисея към Америка. Беше се натъквал на неприязън, разбира се, но имаше и добри спомени — в Талин се беше запознал с неколцина щедри и приятелски настроени естонци, които без колебание му помогнаха.

— Откога сте тук? — попита жената. В гласа ѝ липсваше неприязън.

— От деветдесет и четвърта — отвърна Юри.

— Взехте ли и семейството си?

— Не — промърмори Юри и усети как устата му пресъхва. — Дойдох сам.

— Сигурно ви е било много трудно — отбеляза жената. — И ужасно самотно...

Тази проста забележка отприщи бурята на чувствата в душата на Юри. Обзе го остро чувство на срам заради изоставеното си семейство, въпреки че такова почти нямаше. Гърдите му изведнъж натежаха от лоши предчувствия. В същото време разбра защо тази жена му се струваше позната — приличаше на майка му. Повече по поведение и начин на говор, отколкото по физически белези. И най-вече с искреността, която просто струеше от цялото ѝ поведение.

Юри рядко си позволяваше да мисли за нея. Надя Давилова обичаше него и брат му Егор с цялата си душа, правеше всичко възможно да ги спаси от безпричинния гняв на баща им Анатолий, който ги пребиваше от бой и при най-лекото провинение. Юри все още имаше белези по горната част на краката от един жесток побой, когато беше едва 11-годишен. Беше в четвърти клас и току-що го бяха приели в пионерската организация. Част от новичката му униформа беше червената връзка, пристегнатата с пластмасова халка, върху която лежеше образът на Ленин. Именно тази халка изгуби Юри още на първия ден и Анатолий буквално побесня. Вцепенен от почти литър изпита водка, той спря да налага момчето едва когато панталонките му подгизнаха от кръв.

При повечето случаи Надя успяваше да привлече върху себе си гневните избухвания на вечно пияния си съпруг. Тя мълчаливо понасяше ударите на тежките му лапи и не реагираше на псувните му. Но ако той случайно решише да се прехвърли на децата си, тя се изправяше пред него като скала, независимо от раните по окървавеното си лице. Той продължаваше да я бие и псува, заканвайки се и на момчетата, уплашено свити в някой ъгъл на мизерната им квартира. В крайна сметка всичко приключваше в момента, в който опиянението вземаше връх и Анатолий се просваше по гръб на единствения диван. Тази сцена се повтаряше почти всяка вечер в продължение на години, докато Юри не завърши осми клас.

На Първи май 1970 година — един от най-големите празници в СССР, Анатолий изпи два пъти по-голямо количество водка от обичайното. Това му докара ужасно настроение. Надя предвидливо изведе момчетата на стълбището, докато мъжът ѝ крещеше и псуваше от входната врата. Нощта прекараха в кварталната градинка, а на сутринта разбраха, че главата на семейството се е споминал, удавен в собствените си нечистотии.

След смъртта на Анатолий семейството преживя трудни дни. Изгониха ги от двустайното жилище на втория етаж и ги настаниха в тясна гарсонiera под покрива на високия и неприветлив блок, където зиме умираха от студ, а лятно време не можеше да се диша от жегата. Най-лошото беше, че се лишиха от доходите на Анатолий, въпреки че значителна част от тях бяха отивали за водка.

За щастие на другата година Надя получи повишение в керамичната фабрика, в която беше постъпила направо от гимназията. Това позволи на Юри да остане в училище до десети клас.

За нещастие той растеше като затворен и раздражителен младеж, който често влизаше в юмручни схватки със съучениците си. Бележките му постепенно се влошиха и в крайна сметка доведоха до ниска диплома, с която не можеше да кандидатства в университета. Надеждите на майка му бяха попарени. Но Юри все пак се стегна и подаде документи в Полувисшия институт по естествени науки, откъдето излезе като среден техник по микробиология. Бяха го посъветвали да запише именно тази специалност, тъй като завършилите лесно си намирали работа, най-вече в големия завод за

производство на човешки и животински ваксини, който бил наскоро построен в Свердловск.

— Ходил ли сте си някога у дома след преселването си в Америка? — попита естонката след като изминаха няколко пресечки в пълно мълчание.

— Не още — промърмори Юри и си помисли за предстоящото завръщане. На практика вече се беше снабдил с отворен билет за Москва през Франкфурт, с излитане от летище Нюарк. Беше избрал Нюарк заради удобния достъп до него откъм Манхатън. Възнамеряваше да тръгне натам в момента, в който заложи биологичното оръжие в Централ Парк. Пътуването до летище „Кенеди“ беше далеч по-рисковано, тъй като то се намиреше на изток от града — накъдето без съмнение щеше да духа вятърът. Не можеше дори да допусне, че ще стане жертва на собствените си терористични действия.

Снабдяването с този самолетен билет никак не беше лесно. Юри така и не успя да се сдобие с руски международен паспорт, а за американски просто му беше рано, въпреки зелената карта, която му издадоха Емиграционните власти. Наложиха се да потърси фалшив паспорт, разбира се срещу заплащане. Не държеше на качеството, тъй като щеше да го използва единствено за покупката на самолетен билет. Като истински патриот, той беше убеден, че родината ще го приеме и без документи, а за връщане в САЩ изобщо не мислеше...

— Миналата година ние с мъжа ми ходихме в Естония — рече жената. — Беше прекрасно. На Балтика стават хубави неща. На даден етап може би ще се върнем в родния си град...

— Америка съвсем не е този рай, за който се представя — промърмори Юри.

— Тук хората трябва да работят като луди — кимна жената. — А не внимава ли, крадците моментално ще намерят начин да те оберат. Като разни мошеници, които искат да ти пробутат някой блатист терен във Флорида.

Юри кимна в знак на съгласие, макар че за него истинският крадец беше завладяното от ционисти правителство. Неговите представители протягаха ръка да откъснат по-голямата част от всеки долар, който печелеше. Ако не са крадците от Вашингтон, значи ще бъдат онези от щатските власти в Олбъни, или пък бандитите от

градската управа в Манхатън. Според Кърт цялото това непосилно данъчно бреме е противоконституционно и следователно абсолютно незаконно.

— Надявам се, че прашцате по малко пари на семейството си — продължи жената, без да си дава сметка по какъв начин влияе на своя шофьор. — Ние с мъжа ми непрекъснато го правим.

— Нямам семейство там — припряно отвърна Юри. — Сам съм...

Даваше си сметка, че това не отговаря напълно на истината. В някогашния Свердловск, днешен Екатеринбург, беше оставил баба си по майчина линия, няколко лели и вуйчовци. Освен това не биваше да забравя и дебелията си жена, която го чакаше тук, в Брайтън Бийч.

— Съжалявам — прошепна жената и в очите ѝ се появи съчувствие. — Не мога да си представя, че човек живее сам, без близки... Защо не се отбиете да ни погостувате по празниците?

— Благодаря, много сте мила — рече Юри. — Но аз съм добре... — Възнамеряваше да продължи, но изведнъж усети как в гърлото му се образува едра буца. В главата му се появи онзи ужасен ден през 79-та, когато изгуби майка си и брат си. Датата беше 2 април.

Денят започна като всеки нормален работен ден — с пронизителното дрънчане на будилника, което можеше да пробуди дори мъртвец. В пет сутринта Свердловск тънеше в мрак, тъй като географската му ширина беше приблизително същата, която има и Ситка, Аляска. Зимата беше охлабила желязната си хватка над града, но пролетта още не беше дошла. Въздухът в апартамента не беше толкова леден, колкото през февруари, а дори и през март. Въпреки това обаче си беше студено. Юри се облече на тъмно, за да събуди Надя и Егор, които щяха да станат чак в седем. Надя продължаваше да работи във фабриката за керамични плочки, а Егор завършваше гимназия. През юни го чакаше матурата.

След кратка закуска с твърд хляб и сирене в пустата по това време обща кухня, Юри затвори входната врата и се насочи към фармацевтичния завод. Вече две години работеше там, постъпил непосредствено след завършването на техникума. Това време ум беше достатъчно да разбере, че заводът съвсем не е това, което изглежда. Самият той не отглеждаше микробиологически култури за производството на ваксини, както пишеше в трудовата му

характеристика. Известно количество ваксини действително се произвеждаха в един-два от външните цехове, но той работеше в същинските производствени халета, до които външни лица изобщо нямаха достъп и които бяха под пълния контрол на КГБ. На практика Свердловският фармацевтичен завод беше част от „Биопрепарат“ — мащабната програма за производство на биологически оръжия, действаща в СССР. Юри беше една незабележима бурмичка в огромната 55-хилядна армия от работници в тази програма, разпръсната по цялата територия на страната.

Работното му място беше известно като Цех №19. На портала трябваше да спре и да си покаже пропуска. Отдавна знаеше, че хората от охраната са на щат в КГБ. Мълчеше и чакаше, лекичко потропвайки с крака, за да се стопли. Тук думи не бяха нужни. Униформеният пое картата му, огледа я от всички страни и му я върна обратно с кратко кимане.

Юри беше сред първите работници от дневната смяна. В цеха се работеше двадесет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата. На Юри и още неколцина новаци се падаше неприятната задача да почистват на ръка вътрешността на камерите за биоматериал. Това беше така, тъй като обикновените чистачи нямаха достъп до тази част от завода.

Влезе в съблекалнята и кимна на колегата си по шкафче Алексей. Беше рано за приказки, още повече че никой от двамата не беше изпил сутрешната си чаша кафе или чай. Навлякоха червените костюми от защитна материя и включиха вентилаторите, повтаряйки като работи действията на още една двойка техни колеги, обличащи се в дъното на помещението. Не си направиха труда дори да се погледнат през пластмасовите прозорчета на скафандрите.

Капсулирана напълно, групата се изправи пред хидравличната врата и зачака автоматичното ѝ отваряне. Никой не направи опит за някакъв контакт докато налягането във входната камера падаше. Вътрешната врата най-сетне се отвори и те мълчаливо се насочиха към работните си места. Крачеха бавно, без да прегъват крака. Приличаха на някакви странни работи.

Монотонната смяна на екипите представляваше прецизирана рутина, в продължение на месеци липсваше каквато и да било промяна. А утрото на 2 април 1979 година изглеждаше като всяко

друго. Но на практика не беше така. Четиримата младежи, облечени в тежки доспехи, дори не подозираха за наличието на един потенциален, но въпреки това сериозен проблем. Никой от тях нямаше предчувствие за нещастиято, надвиснало над главите им.

Свердловският комбинат работеше основно с два типа микроби: *Bacillus anthracis* и *Clostridium botulinum*. Използваните за производство на оръжие разновидности на тези бактерии бяха спори от първата и кристализиран концентрат от втората. Задачата на завода се свеждаше до производството на промишлени количества от двете субстанции.

Когато Юри постъпи на работа в Цех №19, той изкара един доста продължителен ротационен период, имащ за цел да го запознае със спецификата на работата в целия производствен цикъл. След първия месец получи назначение в цеха за производство на антракс, където прекара по-голямата част от досегашния си трудов стаж. Тук се обработваше течната бактериална маса, която пристигаше от гигантските ферментационни резервоари, изсушаваше се във формата на големи калъпи, които впоследствие се смилеха на фин прах с висока концентрация на антраксови спори. Работата на Юри се състоеше в наблюдение и контрол на пулверизаторите, от които излизаше готовия продукт.

Пулверизаторите представляваха въртящи се стоманени барабани, във вътрешността на които имаше стоманени топчета. Прецизните тестове с опитни животни, които се извършваха в друга част на завода, бяха определили и най-ефективния размер на пращинките — точно пет микрона. За стриването на материала до този размер пулверизаторите трябваше да се въртят с точно определени обороти, за точно определено време, със стоманени топчета с точно определен размер...

При нормални обстоятелства пулверизаторите спираха работа през нощта и се подлагаха на рутинни процедури за поддръжка. Спирането се ръководеше и контролираше от началника на вечерната смяна. Сушилните обаче продължаваха да работят и дневната смяна разполагаше с достатъчно количество светлокафяви на цвят калъпи, които трябваше да бъдат обработени. Съхненето на тези блокчета отнемаше значително повече време от смилането им.

Както обикновено, Юри започна смяната с миене. Държеше в ръце маркуч, който изтласкваше струя хлорирана вода под високо налягане към и около пулверизаторите. Макар и херметично затворени, тези гигантски мелници все пак изпусаха известно количество миниатюрни пращинки, особено след отварянето им за периодичните проверки. Поради факта, че дори няколко от тези пращинки са достатъчни за смъртта на възрастен човек, ежедневното почистване беше точно толкова задължително, колкото и носенето на предпазни костюми.

В началото Юри беше ужасен от перспективата да работи в толкова опасна среда, но с течение на времето започна да свиква. В онази сутрин на 2 април дори през ум не му минаваше, че може да се случи нещо лошо. Неусетно се беше превърнал в подобие на Иван Денисович от едноименния роман на Солженицин, който непрекъснато демонстрира невероятната способност за адаптация у всяко човешко същество.

Приключил с измиването, Юри започна да навива маркуча на тежката метална стойка, прикрепена към стената. Челото му бързо се покри със ситни капчици пот. Дори и най-незначителното физическо усилие превръщаше изолационният му скафандър в нещо като мини-сауна.

След като свърши с навиването, той бутна стойката в специалната ниша, влезе в контролната зала и затвори вратата след себе си. Гигантските пулверизатори останаха отвъд дебелото армирано стъкло на командния пункт. То обаче почти не спираше оглушителното бучене на машините, обикновено придружено и от влудяващо стържене на метал в метал.

Седна пред командното табло и огледа уредите. Всичко изглеждаше готово за работа. Разгърна работния журнал, но мислите му бяха насочени главно към почивката за закуска, която щеше да бъде в девет, както обикновено. Винаги се радваше на това половинчасово прекъсване, което му помагаше да изкара по-леко безкрайно монотонния работен ден. В ноздрите му веднага нахлу ароматът на пресен хляб и кафе.

Облеченият в предпазна материя показалец бавно се плъзна по колоната от цифри в журнала, която удостоверяваше нормалната работа на пулверизаторите през отминалия ден. Всичко изглеждаше

наред, докато не стигна цифрите, които отбелязваха негативното въздушно налягане във вътрешността на една от машините. Веднага забеляза, че по време на следобедната смяна това налягане плавно се е повишавало. Не изпита особена тревога, тъй като показанията бяха в рамките на нормалното и не би трябвало да представляват опасност.

Очите му се сведоха към долната част на дневника, където всеки началник-смяна беше длъжен да опише в резюме работата на апаратурата и да сложи подписа си. Лекото повишение на налягането беше прилежно отбелязано, а под него беше добавена забележката, че екипът по поддръжката е надлежно уведомен. Под тази забележка имаше друга, направена в 2.00 часа от началника на ремонтната бригада. Според нея апаратурата е била проверена, а причината за лекото повишение в налягането — открита и отстранена.

Юри поклати глава. Бележката на ремонтния екип беше доста странна, просто защото не бе посочено какво е причинило повредата. Но това не беше от особено значение. Показанията на уредите рядко биваха точни, освен това в журнала пишеше, че повредата е отстранена. Другото не беше негова работа.

Вдигна слушалката на телефонния апарат без шайба, който го свързваше с началника на сутрешната смяна Владимир Георгиев. Очите му се извъртяха към циферблата на ръчния му часовник. Наближаваше седем, майка му и брат му всеки момент щяха да са на крак.

— Пулверизаторите са в режим на готовност, другарю Георгиев — докладва той.

— Включвай! — долетя лаконичната заповед насреща, след което линията прекъсна.

Юри възнамеряваше да докладва и за непълното описание в дневника, но началникът очевидно не беше в настроение за подобни вести. В продължение на няколко секунди ръката му нерешително остана върху слушалката. За нещастие Георгиев беше известен с изключително раздразнителния си нрав и, отчитайки това, Юри реши да не го безпокои повече.

Пръстът му натисна бутона за включване на пулверизаторите, без изобщо да има идея за ужасните събития, които щяха да последват. Контролната зала моментално започна да вибрира от оглушителния

грохот на машините. Дневното производство на смъртоносните причинители на антракс започна.

Системата беше напълно автоматизирана. Питките изсушени и пресовани спори се пренасяха до стоманените барабани посредством гумен конвейер. Стрити от въртящите се с високи обороти стоманени валяци, те се превръщаха в прахообразно вещество, което се източваше през един отвор в долната част на барабаните и отиваше директно в тройно изолирани контейнери, запечатвани херметически от специална машина. След приключване на процеса по насипване и запечатване, всеки контейнер подлежеше на старателна дезинфекция. Обработени по този начин, те вече бяха готови за употреба както от химически снаряди, така и от ракети със специални бойни глави.

Очите му механично потърсиха индикатора за вътрешно налягане. Включването на агрегата веднага доведе до спад в показанията. Изчака известно време, но налягането си оставаше ниско. Явно повредата, каквато и да е била тя, действително е била отстранена.

Внимателно огледа и показанията на останалите уреди. Всички бяха в рамките на нормалното. Взе писалката и започна да нанася входящите данни за първа смяна на 2 април — бавно и педантично, с нескрито удоволствие. Когато стигна до графата за вътрешно налягане изведнъж забеляза нещо доста изненадващо: стрелката на уреда продължаваше да спада и вече беше стигнала нива, които Юри никога не беше виждал откакто работеше тук. На практика налягането сочеше почти нула.

Протегна ръка и почука с кокалче по стъклото на уреда. Искаше да бъде сигурен, че старомодната игла не се е закачила за нещо. Но тя дори не помръдна.

Не знаеше как да постъпи. Върху зелената зона на скалата, която отчиташе ниските стойности на налягането, липсваше границата, която бе изписана за високите стойности в обратната част. Поначало вътрешното налягане се измерваше с една единствена цел — да се задържа прахообразното вещество плътно свито във вътрешността на барабаните, посредством постоянен приток на атмосферен въздух. Следователно понижението на това налягане не беше от особено значение, а дори означаваше обратното: че системата работи още по-добре...

Погледна телефона и отново се запита дали да звънне на началник-смяната. След кратко колебание реши да не го прави. Вече беше сърбал попарата на Владимир, който го беше ругал пред всички заради „глупавите му страхове“. Началникът вечно бързаше за някъде и не обичаше да го занимават с дреболии.

В осем часа си представи как майка му тръгва към фабриката за санитарна керамика. Тя се намираще съвсем близо, на няколко метра югоизточно от Цех №19. Надя често му подхвърляше, че мисли за него когато минава покрай оградата. На практика Юри така и не ѝ беше разказал с подробности за работата, която върши. Това би било опасно и за двамата.

Времето се точеше бавно. Юри копнееше за почивката в девет. Петнадесет минути преди това започна да вписва в журнала последните показания на уредите. Стрелката на уреда за измерване на вътрешното налягане продължаваше да лежи на нулата и той отново се поколеба.

После в главата му започна да се оформя едно ужасно подозрение.

— Господи, моля те! — простена той. — Нека не е това, което си мисля!

Ръката му механично се насочи към червения бутон за спиране на машините. Миг по-късно стъклените стени на залата престанаха да се тресат. От внезапната тишина ушите му изведнъж писнаха.

Отвори вратата и със свито сърце излезе навън. Телефонът иззвъня, но той не му обърна внимание и тръгна по посока на пулверизаторите. Дишаше тежко и плексигласовата маска пред лицето му бързо се замъгли. Спря пред вертикалните люкове на верижната система. Всеки от тях беше дълъг около метър и широк двадесетина сантиметра.

Протегна ръка и с треперещи пръсти дръпна заключващия болт на най-близкия люк. Поколеба се за миг, после рязко го отвори.

— По дяволите!

Ругатнята му издаваше не толкова учудване, колкото ужас. Вътрешността на камерата с валяците беше празна! Трескаво започна да отваря и останалите люкове. Всички камери се оказаха празни. Повторният кратък оглед беше достатъчен, за да открие причините — микробиологическите филтри не бяха по местата си! Това означаваше,

че в продължение на пълни два часа системата беше имала контакт с околната среда без никаква защита!

Юри неволно политна назад. Това беше катастрофа. Измина доста време преди да осъзнае, че телефонът в стъклената будка продължава да звъни. Вероятно началникът на смяната искаше да разбере защо са спрели машините.

Втурна се обратно, опитвайки се да пресметне приблизителното количество на боен антракс, което се беше изсипало над нищо неподозиращия град. От разходката си пеша до завода беше запомнил, че навън духа лек северозападен ветреца. Това означаваше, че спорите са се насочили към югоизточната част, по посока на казармите и *фабриката за санитарна керамика!*

— Четвъртата къща вдясно — обади се естонката и гласът ѝ го изтръгна от прегръдката на кошмарните спомени. Показалецът на жената се показва над плексигласовата преграда, сочейки няколкото стъпала от бял камък, които стигаха чак до тротоара.

Едва сега Юри осъзна, че лицето му гори, а цялото му тяло е мокро от пот. Споменът за ужасните събития на онзи далечен втори април отново се беше промъкнал в душата му! Явно двадесет години не бяха достатъчни, за да го накарат да избледнее.

Естонката плати преди да слезе, а Юри отказа бакшиша. Благодарил с топъл глас за поканата да я посети през почивните дни, но избягваше да я гледа. Страхуваше се, че тя ще забележи зачервеното му потно лице и вероятно ще си помисли, че е изпаднал в прединфарктно състояние.

Едва изчака жената да се обърне към стълбите и сложи табелата, на която пишеше, че колата не работи. Включи на скорост, подмина близкия противопожарен кран и отново спря до тротоара. Имаше нужда от известно време, за да дойде на себе си. Бръкна под седалката и измъкна плоското шише водка. Отпи една едра и ободряваща глътка едва след като се увери, че никой не го наблюдава. Алкохолът бавно се плъзна в гърлото му, ефектът му беше бърз и благотворен. Притеснението бързо започна да го напуска. Вдигна ръка и избърса устни с опакото на дланта си.

Последниците от работата на валиците без микробиологични филтри бяха много по-тежки от това, което си беше представял. Както правилно беше предвидил, един невидим облак от антраксни спори

беше надвиснал над южните части на града — точно там, където се намираха казармите и фабриката за санитарна керамика. Стотици хора бяха заразени от инхалационен антракс, като повечето от тях скоро се превърнаха в трупове. Една от жертвите беше Надя.

Първите ѝ симптоми се изразиха чрез треска и болки в гръдния кош. Юри моментално разбра какво означават те, но все се надяваше да греши. Същевременно отказа да сподели подозренията си с нея, просто защото беше подписал клетвена декларация да не говори с никого за работата, която върши. Откараха майка му в болница, където беше организирано специално отделение за хора с оплаквания като нейното. Сред тях имаше и немалко военни. Състоянието на Надя бързо се влошаваше и двадесет и четири часа по-късно тя вече беше мъртва.

КГБ предприе широка дезинформационна кампания. Според ключовото твърдение в нея проблемът възникнал от известно количество заразено говеждо месо, докарано за преработка в местния месокомбинат. Роднините на починалите така и не получиха телата на близките си. По заповед отгоре те бяха погребани в дълбока обща гробница, изкопана за една нощ в най-далечната част на градските гробища.

Юри преживя събитието изключително тежко. Разяждан от чувството за вина, че е взел пряко участие в заразяването на собствената си майка, той бързо откри, че нещата имат и други измерения — като част от низшия персонал, отговорен за аварията, той бе нарочен и за една от изкупителните жертви. Назначената за случая специална комисия недвусмислено посочи виновниците — екипът по поддръжката, който бе извадил старите филтри без да монтира нови, и неговият началник, пропуснал да опише въпросните операции в работния журнал. Но въпреки това Юри беше този, който опра пешкира. Оказа се, че според правилата на труда, той лично е трябвало да провери състоянието на филтрите преди стартирането на машините. Но никой от колегите му не правеше това, просто защото филтрите се сменяха веднъж на няколко месеца, при това само ако някой от началниците се сети да го стори. На практика Юри изобщо не подозираше за тяхното съществуване, тъй като от постъпването му на работа до катастрофата никой изобщо не му беше споменавал за тях.

Националната сигурност винаги изисква тайнственост. По тази причина Юри бе затворен във военен арест, вместо в нормален затвор, а след известно време го изпратиха в Сибир. Там го изпратиха на работа в Новосибирск, където действаше друг голям завод от системата на „Биопрепарат“. В това предприятие, наречено „Вектор“, се произвеждаха предимно вируси с военно приложение, между които фигурираше и дребната шарка. Юри беше включен в малък екип, който работеше върху повишаване ефикасността на антраксовите вируси и ботулиновите деривати, предназначени за монтаж на бойни носители.

Заточението в Сибир сложи край и на контактите с Егор. Двамата братя не се видяха повече. Егор извади късмет и не беше засегнат от антраксовия облак над града, но властите не му позволиха свиждане с Юри нито в местните казарми, нито на новия му адрес в Новосибирск. После дойде юнската матура, веднага след която Егор получи призовка за казармата. През декември 1979 година той беше изпратен в Афганистан като част от армейските корпуси, които осъществиха началото на инвазията. И падна заедно с първите жертви на „непобедимата“ съветска армия.

Юри въздъхна. Не обичаше да си спомня за нещастното си минало. Това го караше да се чувства зле и да се контролира още по-зле. Очите му пробягаха по страничните огледала, после се втренчиха през челното стъкло. По тротоара имаше малко пешеходци, никой от тях не му обръщаше внимание. Допи плоското шише на няколко едри глътки и го върна на мястото му под седалката. За пореден път водката му свърши далеч преди края на работния ден.

Отвори вратата и слезе, все още обзет от нервно напрежение. Спря на крачка от колата, протегна се и направи няколко гимнастически упражнения. От многочасовото седене беше получил някаква тъпа болка в долната част на гърба — по всяка вероятност начален сигнал за дископатия. Направи няколко дълбоки вдишвания и усети как започва да се успокоява. Минута по-късно вече се беше настанил обратно зад волана и протягаше ръка да свали табелата „Не работи“, която беше кацнала на челното стъкло. В същия момент осъзна, че се намира съвсем близо до Уокър стрийт, където беше офисът на „Коринтски килими“. Реши да отскочи дотам — просто ей

така, за разнообразие. Щеше да се почувства далеч по-добре, ако научеше нещо положително за търговеца на килими.

В три и половина следобед трафикът започваше да зацикля — сигурен сигнал за приближаващите задръствания на пиковите часове. Юри прекоси Бродей и Канал стрийт за далеч повече време, отколкото беше очаквал. Потискайки нетърпението си, той бавно пълзеше заедно с колоната лениво примигващи със стоп-светлините си коли и най-сетне стигна пресечката на далеч по-спокойната Уокър стрийт.

С приближаването си към офиса на „Коринтски килими“ той не очакваше да види нищо друго, освен пълно спокойствие. Затворената кантора беше почти сигурна индикация, че Джейсън Папарис е станал жертва на заразата и в момента вероятно вече е мъртъв, или поне на прага на смъртта. Въпросът беше дали е разумно отново да се появява във филателния магазин. Но когато приближи още малко с ужас видя, че вратата на офиса е широко отворена и вътре свети.

Дълбоко смаян, Юри докосна спирачката и колата бавно се плъзна покрай сградата. Успя да зърне фигурата на Джейсън Папарис, наведена над някаква кантонерка.

— О, Господи! — простена Юри, въпреки че беше заклет атеист. Спря на близката зона за разтоварване, обърна се назад и напрегна очи по посока на отворената врата. Какво би могло да се обърка? Онзи прашец би трябвало да бъде стопроцентово ефективен. При създаването му беше използвал всички трикове, които бяха измислили там, в Сибир, в завода с невинното име „Вектор“. За десетте години, които беше прекарал във „Вектор“, той и неговите колеги успяха да увеличат ефикасността на бойния антракс почти десет пъти. Това до голяма степен се дължеше на простите добавки към вирусния прашец, които подобряваха летателните и прилепчивите му характеристики. Немалка роля изиграха и новите начини за отглеждане на субкултурите. При създаването на новия си прашец Юри беше използвал абсолютно всички нововъведения.

Прокара пръсти през косата си. Може би писмото се е изгубило, или е било отнесено на погрешен адрес. Може би е било отворено от някой в пощата — ей така, от обикновено любопитство. Дали не трябваше да потърси друг начин за заразяването на господин Папарис? Но идеята с писмото му се беше сторила превъзходна!

Включи аварийните светлини и излезе от колата. Прекоси тичешком уличното платно, заобиколи един планински велосипед, заключен за знака, забраняващ паркирането, след което се насочи към филателния магазин. Миг по-късно се изравни с витрината на фирмата за килими и надникна вътре. Джейсън не се виждаше никъде, и двете врати в дъното на офиса бяха затворени.

Уверил се за последен път, че никъде по улицата не се вижда полицай, Юри се насочи към входната врата. Поколеба се само за миг, после любопитството му надделя. Трябваше да поговори с този търговец на килими и толкоз!

— Хей, някой да е поръчвал такси? — подвикна от прага той. Гласът му беше слаб и несигурен.

Изад бюрото се надигна фигурата на едър мъж, който държеше някакви папки. За ужас на Юри той беше облечен в предпазен халат, а на лицето му имаше маска. Видението беше толкова призрачно, че той неволно отскочи назад.

— Хей, почакайте! — извика Джак, захвърли папките на бюрото и хукна подир таксиметровия шофьор. Успя да го стигне на няколко метра надолу по тротоара.

— Вие ли повикахте такси, господин Папарис? — попита Юри и нервно погледна към колата си, която го чакаше на няколко метра по-нататък. Единственото му желание беше час по-скоро да се разкара оттук.

— Аз не съм господин Папарис — отвърна Джак, смъкна гумените ръкавици и направи опит да измъкне значката си на медицински следовател. Успя с цената на известни усилия и я тикна под носа на Юри. Той пък панически отстъпи крачка назад, решил, че си има работа с цивилно ченге.

— Казвам се Джак Степълтън и съм медицински следовател — представи се странната личност, свали предпазната маска от лицето си и прибра значката. — Добре ли познавате господин Папарис? Често ли го возите?

— Аз съм един шофьор на такси и нищо повече — едва-едва промълви Юри. Не беше сигурен какво е това медицински следовател, но значката свидетелстваше, че става въпрос за някаква държавна служба.

— Добре ли познавате господин Папарис? — повтори въпроса си Джак.

— Не го познавам и никога не съм го возил — отвърна Юри.

— Откъде тогава знаете името му?

— Току-що ми го съобщиха по радиото и ми наредиха да го взема оттук — отвърна Юри.

— Интересно — проточи Джак.

Юри се почувства зле. Решително не му се разправяше с държавни служители, каквито и да бяха те. Освен това човекът насреща му се струваше смътно познат и това усилваше безпокойството му. На всичкото отгоре Степълтън го гледаше с открито любопитство, примесено с леко подозрение.

— Сигурен ли сте, че са ви изпратили при господин Папарис на Уокър стрийт? — попита Джак. — Господин Папарис от „Коринтски килими“?

— Мисля, че това беше името, което ми даде диспечерът — кимна Юри.

— Трудно ми е да го повярвам, тъй като господин Папарис почина този уикенд — изстреля Джак.

— О, така ли? — сконфузи се Юри, след което потъна в дълбока кашлица. Това беше начинът да прикрие изненадата си и да измисли някакво по-смислено обяснение.

— Да не би да се е обадил предишната седмица? — изгледа го продължително Степълтън.

— Възможно е — промърмори Юри.

— Най-добре е да се обадим във вашата фирма — предложи Джак. — Може би ще се окаже, че господин Папарис ви е бил редовен клиент. Знаете ли, той почина от едно рядко срещано инфекциозно заболяване, което аз искам да изследвам. За тази цел ще ми бъде полезна всяка информация за дейността му през миналата седмица, включително евентуалното отскачане до някой склад с помощта на такси... Интересувам се и от срещите му — особено тези, проведени в края на миналата седмица...

— Мога да ви дам номера на диспечера — промърмори Юри.

— И това ми стига — кимна Джак. — Един момент, да взема нещо за писане...

Медицинският изследовател хлътна обратно в магазина и Юри изпусна въздишка на облекчение. В първия момент реши, че появата му тук е ужасен гаф, но сега вече не мислеше така. От диспечерския пункт щяха да откажат каквато и да било информация, просто защото такава им беше практиката.

Джак се върна и записа номера върху лист хартия.

— От каква болест почина господин Папарис? — попита Юри. Беше му любопитно да разбере какво мислят властите.

— Нарича се антракс — отвърна Джак.

— Чувал съм за нея... Не е ли нещо, свързано с говедата?

— Впечатлен съм — погледна го изненадано Джак. — Откъде знаете това?

— Срещал съм тази болест като дете — поясни Юри. Израснал съм в Съветския съюз, в един град на име Свердловск. Кравите и овцете, отглеждани в околностите на града, често боледуваха от тази болест...

— Чувал съм за Свердловск — кимна Джак. — При това съвсем наскоро... Четох някъде, че там е имало епидемия на антракс, предизвикана от секретен завод за производство на биологически оръжия.

Юри зяпна, дълбоко поразен от коментара на човека срещу себе си. Още повече, че току-що се беше измъкнал от спомените за същото събитие.

— Чували ли сте нещо за тази епидемия? — попита Джак. — Тя със сигурност е завършила с много смъртни случаи...

— Не съм чувал — дрезгаво отвърна Юри след няколко напразни опита да прочисти гърлото си.

— Всъщност, това не може да ме изненада — кимна Джак. — Съветското правителство със сигурност не е изгаряло от желание да бие камбаната. Години наред твърдяха, че ставало въпрос за заразено месо...

— Имаше случаи на заразено месо — успя да кимне с глава Юри.

— Става въпрос за 1979 година — уточни Джак. — По това време живял ли сте там?

— Сигурно — сви рамене Юри, опитвайки се да придаде небрежен тон на гласа си. Но вътрешно трепереше и искаше да

прекрати този разговор. Това му се отдаде минута по-късно. Обърна гръб на Джак тръгна към таксито. Посмя да погледне назад едва когато запали мотора. Джак отново обличаше предпазното наметало и маската за лице. Успокоителното беше, че не направи никакви опити да му запише номера.

Юри включи на скорост и потегли. Еуфорията му бързо отмина, а на мястото ѝ се появи паниката. Въпреки, че смъртта на Джейсън Папарис потвърди ефикасността на неговия антракс, той беше поразен от факта, че един очевидно опитен държавен служител разследва случая и не изпитва никаква трудност при идентифициране на вируса. От това можеше да се заключи, че внимателния избор на човек, който би могъл да се зарази чрез бизнеса си, всъщност е бил напълно излишен. А в началото се беше надявал, че това със сигурност ще заблуди евентуалното следствие...

Свали табелката „не работи“, въпреки че все още се намираше под влиянието на стреса. Пиковите часове на деня бяха най-благоприятното време за таксиметровите шофьори, стига да не се стигне до някое тежко задръстване. Клиентите общо взето бяха кротки хора, но трафикът определено го дразнеше. Скоро установи, че търпението му е на път да се изчерпи. След няколко избегнати на косъм сблъсъка, особено една инфарктна ситуация на пресечката на Трето авеню и Петдесет и пета, той стигна до заключението, че е време да се откаже. Остави последния клиент на адреса, сложи табелата и се насочи към Брайтън Бийч. Часът беше малко след пет следобед и това се оказа най-късият му работен ден отпреди шест месеца, когато беше повален от грип. Изобщо не му пукаше от това. Изпитваше остра нужда от глътка водка, но за съжаление плоското му шишенце беше отдавна празно.

Задръстването го хвана на Бруклинския мост, където движението се превърна в едва доловимо пълзене. Мислите му отново се върнаха на неочакваната среща с Джак Степълтън. Не можеше да проумее какво мотивира този човек. Страхуваше се, че в ръцете му може да попадне писмото от Агенция за почистване АКМЕ, което без съмнение носеше следи от финия пращец. Нямаше никаква представа какво е станало с това писмо. Първоначално беше сигурен, че и то ще завърши в боклука заедно с купищата ненужна поща, но сега, след появата на Джак Степълтън, тази сигурност започна да се топи.

Спря пред един магазин за алкохол южно от Проспект Парк, купи си половинка водка и отново потегли. Успя да дръпне няколко глътки едва на червения светофар на Оушън Паркуей, но това му дойде точно навреме и спокойствието му започна да се възвръща.

С навлизането в Брайтън Бийч рекламите станаха предимно на познатата кирилица, а в душата му помръдна задоволство. Родните букви навяваха едва доловимо чувство на носталгия. За миг изпита чувството, че вече си е у дома, в Матушка Русия. Способността му да разсъждава се върна заедно със спокойствието. Първата му мисъл беше за изтегляне на датата. Операция „Отмъщение“ трябваше да започне по-рано.

Зави по своята улица и кимна с глава. Да, изтеглянето на операцията без съмнение щеше да реши голяма част от проблемите, свързани със сигурността. Не изпитваше сериозни опасения, че може да бъде разкрит, но предпочиташе никой да не подозира за намеренията му. За да има реална ефективност, биологичното оръжие трябва да бъде използвано внезапно, без никакво предупреждение. В същото време промяната на датата пораждаше и нови проблеми. Най-сериозните бяха два.

Първо, Юри все още не беше тествал токсичността на ботулина, макар че в нея вярваше далеч повече, отколкото в патогенността на антраксната прах. Второто сериозно препятствие беше производството. Трябваше му минимум два килограма прах и около четвърт ботулинов токсин на кристали. Нямахше значение коя от двете субстанции ще бъде използвана в Сентрал Парк и коя — във федералната сграда „Джейкъб Джавитс“, стига ефективността им да е в рамките на очакваното. Производството на нужното количество антракс не представляваше проблем, още повече, че той вече разполагаше с почти цялото количество, което беше необходимо. Но не така стояха нещата с ботулиновия токсин. Проблем създаваха посявките на *Clostridium botulinum*, които се развиваха далеч по-бавно от очакваното.

Колата намали ход. Къщата му се намираше приблизително в средата на дългата редица малки постройки, строени за летни вили през двадесетте години на века. Всички имаха дървени капаци на прозорците и миниатюрни дворчета, засадени с райграс. Тази на Юри беше най-голямата и единствената с гараж за две коли, изработен от

леки материали. Беше я наел от един мъж, който живееше във Флорида, но все още не можеше да забрави Бруклин.

Вратата на гаража издаде пронизителен звук и бавно се вдигна. Вътрешността беше почти празна, за разлика от останалите гаражи в квартала, които бяха задръстени до покрива с най-различни боклуци, но никога с коли. Циментовият под беше потъмнял от маслени петна, които различни автомобили бяха изпусkali в продължение на петдесет години. Във въздуха се долавяше застоялата миризма на бензин и отработено масло. В ъгъла бяха струпани няколко градински инструмента, сред които се открояваше стара тревокосачка с ръчно задвижване. Край отсрещната стена бяха подредени акуратно отрязани дърва за камина, до тях имаше ръчна количка с гумено колело.

Юри вкара колата, заключи отвътре и понесе наченатата бутилка водка към къщата. Извади ключа за задната врата и понечи да го пъхне в ключалката, но с изненада установи, че вратата е само притворена. Бутна я с ръка и предпазливо надникна през процепа.

Веднъж вече го бяха обирали. Това се случи само месец след като беше наел къщата. Прибра се от работа някъде към девет и откри щетите. Вероятно ядосани от липсата на плячка, крадците си го бяха изкарвали на оскъдното обзавеждане.

Замря на място и напрегна слух. Откъм спалнята на Кони долитаха приглушените звуци на включен телевизор. После видя ръчната чанта на жена си върху масата, а около нея бяха пръснати картонените опаковки с рекламата на кварталното магазинче за готови храни.

Юри беше женен почти от четири години. С Кони се запозна малко след като започна да работи в таксиметровата компания и все още нямаше собствена кола. Беше изпаднал в плен на отчаянието, тъй като визата му изтичаше и единственият шанс да остане легално в страната беше да се ожени за американска гражданка.

Кони беше афро-американка малко над двадесетте, която изглеждаше отегчена от живота и с удоволствие се зае да флиртува с новопристигналия руснак. Показа му предпочитанията си като злоупотреби със служебното си положение на диспечер и започна да му дава най-хубавите курсове. Самият Юри хареса младата жена, без да я свързва с придобивката на така желаната зелена карта. Като младеж си падаше по джаза, а за него тази музика беше неразривно

свързана с американските негри. Сега имаше възможност да се запознае на живо с една тяхна представителка и тази идея го възбуждаше. До този момент беше виждал чернокожи само по телевизията, които локалните канали на Свердловск показваха само във връзка със спорта.

Немалка роля за сближаването им изигра и самотата. Юри последва съветите на по-опитните сънародници и се засели в Брайтън Бийч, но кореняците в квартала руски евреи изобщо не го погледнаха. Двамата започнаха да се срещат в различни джаз-клубове на Манхатън, където живееше Кони, или пък в Бруклин — горе-долу близо до къщата на Юри. Той вече бе получил първите си уроци по расизъм в американски стил и беше доста объркан. До този момент беше живял с представата, че афро-американците са на почит в тази страна заради своите исторически и културни традиции. За пръв път чу обидното прозвище „негро“ на улицата, когато двамата бяха сподирени от компания пияни хлапаци — за щастие без други последици. С учудване разбра, че семейството на Кони — най-вече брат й Флаш и приятелчетата му, съвсем не хранеха симпатии към него. Те го наричаха „хонки“ — един термин, който беше не по-малко обиден от „негро“.

Бракът решаваше както проблема със зелената карта, така и този със самотата. За нещастие Юри съвсем скоро разбра, че Кони съвсем не възнамерява да бъде примерната съпруга, която отговаря на руските му очаквания. Тя не прояви никакъв интерес към домашния уют и очевидно смяташе да продължат практиката да се хранят навън, която бяха установили по време на краткия си период на ухажване. Скоро след това Юри разбра, че не може да използва подготовката си в областта на микробиологията без да изкара няколкогодишно и скъпоструващо допълнително обучение. Оставаше му да върти волана на таксито за неопределено време в бъдеще, без никакви други шансове. Скоро след това престана да се съобразява с предпочитанията на Кони и ако не беше страхът, че може да изгуби зелената си карта, той положително би я изхвърлил.

Съответно се стопи и ентусиазмът на младата жена. В първите месеци на брака тя възприемаше Юри като рицар от далечни земи, появил се с единствената цел да прогони скуката й. Но скоро след това Юри престана да върши каквото и да било, с изключение на

шофирането през деня и пиенето на водка пред телевизора вечер. А след това дойде и насилието. До този момент никой не беше вдигал ръка срещу Кони. След първия побой тя реши да напусне мъжа си и би го сторила без никакво колебание, ако имаше къде да отиде. Проблемът беше там, че тя се омъжи за Юри против волята на родителите си и всички обратни мостове се оказаха изгорени. Гордостта я накара да се вземе в ръце и да остане там, където е.

Скоро след това младата жена откри друг начин да се бори с нещастията. Това беше яденето. Утеха можеха да ѝ донесат само неща като четвъртинка сладолед, купичка пържени картофи и един сочен Биг Мак. Една утеха, към която прибягваше все по-често. Липсата на физическо натоварване свърши останалото и не след дълго Кони се превърна в една добре закръглена топка лой. Колкото повече пиеше Юри, толкова по-яко се тъпчеше тя. За съжаление пристрастяването към пороците не доведе до затопляне на отношенията помежду им, които се характеризираха с все по-открита враждебност. Продължаваха да живеят под един покрив, но гледаха да не се засичат често, тъй като това неизбежно водеше до конфликт. Скандалите неусетно ескалираха и от размяна на обиди се превърнаха в битки. Разбира се, Кони беше тази, която понасяше повече поражения при тях.

Промяната дойде когато Юри се сближи с Кърт Роджърс и Стив Хендерсън. Той не сподели с Кони за новите си приятели, но все по-често прекарваше вечерите си навън, далеч от Брайтън Бийч. Същевременно нито веднъж не ги покани на гости, предпочитайки сам да отскача до Бенсънхърст. Като следствие на всичко това Кони стигна до заключението, че мъжът ѝ си има любовница. Разбира се, то не ѝ донесе нищо добро, освен няколко допълнителни нокаута и съответните синини по лицето и тялото...

После настъпи следващият период — ей така, без никакво предупреждение. Юри започна да се прибира рано, слизаше в мазето и с часове се бавеше там. Отначало майстореше нещо с чук и трион — звуци, от които на Кони ѝ приляваше. На въпросите ѝ какво прави, той отговаряше, че това не е нейна работа. После започна да мъкне някаква апаратура. Най-забележителната част от нея бяха няколко мощни вентилатора. Един ден Кони успя да зърне и някакви лъскави стоманени барабани, пренесени в мазето от неколцина живописно

облечени скинари. Тя побърза да се махне, тъй като по принцип изпитваше ужас от скинарите.

Още на няколко пъти Кони прояви интерес към това, което ставаше в мазето. Но Юри упорито отказваше да ѝ даде някакво обяснение. В крайна сметка тя стигна до извода, че мъжът ѝ монтира нелегална инсталация за производство на водка. Вечерта, в която реши да му го каже в очите, се оказа почти фатална за нея, тъй като Юри скочи и я стисна за гърлото.

— Точно така! — заплашително изръмжа той. — Това е нелегална инсталация за дестилиране на водка! Обещавам да ти видя сметката в момента, в който кажеш на някого за нея! А ако се мернеш долу, ще те използвам като суровина! Не ме интересува какво правиш и къде ходиш, но се дръж по-далеч от мазето!

Кони напразно се опитваше да откопчае пръстите му, стиснали гърлото ѝ в желязна хватка. Обикновено мъжът ѝ изливаше гнева си с помощта на няколко шамара, но този път не беше така. Черните му очи дълбаеха лицето ѝ с маниакална свирепост. Беше абсолютно превъртял. Кони с ужас установи, че е на прага на припадъка. Червеното лице на Юри започна да се размазва пред очите ѝ, коленете ѝ се подгънаха. Едва в този момент Юри се овладя и разхлаби хватката си. Жена му залитна, закашля се, от очите ѝ бликнаха сълзи. Този път прояви благоразумието да не казва нищо, а просто избяга от стаята и се тръшна на леглото си в спалнята. Оттогава насам се въздържаше да отваря приказка за това, което става в мазето. Просто беше преценила, че каквото и да е то, няма смисъл да рискува живота си...

Юри изпита раздразнение от факта, че Кони си е у дома. В понеделник вечер обикновено работеше до девет вечерта и той очакваше да прекара час-два на спокойствие, да си почине след емоциите на отминалия ден. Извади едно шише водка от фризера и с трепереща ръка напълни чашата си с ледената течност. Облегна лакти на масата, отпи една едра глътка и започна да оглежда пръснатите върху плота останки от храна. Иззад затворената врата долиташе консервирания смях на поредното телевизионно шоу. Отпи нова глътка, опитвайки се да потисне раздразнението, което се надигаше в душата му. Очите му разсеяно се спряха върху вратата, която водеше към мазето после бавно се разшириха от изненада. Винаги плътно

затворена, този път вратата беше леко откряната и зад нея се процеждаше светлина.

— Мамка му! — стреснато изрѣмжа той. Обикновено ругаеше на руски, но близкото приятелство с Кърт и Стив му беше помогнало да овладее достатъчно количество подобни фрази и на английски език. Ръката му бавно остави чашата, краката му направиха две колебливи крачки по посока на открянатата врата. Беше абсолютно сигурен, че сутринта, преди да изкара таксито, тази врата беше плътно затворена. По навик работеше в мазето всяка сутрин по един час, а вечер след работа пак слизаше долу — просто за да провери как растат заложените култури на все още миниатюрното биологическо оръжие. Почти цялата сряда — обичайният му почивен ден, беше прекарал в мазето. Именно тогава изпробва за пръв път ръчно монтираният пулверизатор — просто защото съседите бяха на работа. Макар и далеч по-малка от своята огромна посестрима в Свердловск, и тази машина вдигаше адски много шум...

Вратата остро изскърца. Ръката му механично докосна електрическия ключ, краката му поеха надолу по стълбите. Миг покъсно замръзна на място и се втренчи в солидната метална врата, с която затваряше временната лаборатория. Някой бе използвал щанга, за да разбие катинара. Преодолял вцепенението си за броени секунди, той се втурна надолу. Беше заслепен от гняв, дишането му стана разпокъсано. Целият смисъл на живота му се криеше зад тази метална врата. Прилоша му при мисълта, че някой може да му го отнеме.

Зад допълнителната врата от листове шперплат се помещаваше входната камера. Тя беше оборудвана с душ и няколко пластмасови бутилки белина. На дървена окачалка в ъгъла висеше костюмът за работа с опасни материали, който Кърт бе успял да отмъкне от пожарната. Лицевата маска беше свързана със стоманен цилиндър, съдържащ сгъстен въздух. Юри ползваше този костюм за работа в самата лаборатория, а цилиндъра премяташе през гръб, като любител на гмуркането под вода.

Входната камера разполагаше с още две врати, направени по същия начин като първата. И двете бяха заключени с катинари, които в момента също бяха счупени. Юри рязко дръпна вратата, която беше отляво. Тук се помещаваше нещо като малък склад, наврян в ъгъла на помещението, между перпендикулярните бетонни основи на къщата.

Третата стена представляваше висок шкаф с многобройни рафтове, върху които бяха подредени микробиологическите атрибути — стъкълца за проби, резервни биологични филтри, епруветки с хранителна среда за бактериите и пр. Тук нищо не беше пипано, въпреки счупения катинар.

Стиснал зъби, Юри се насочи към вратата на същинската лаборатория. Дълбоко в себе си беше готов да се изправи и срещу най-страшното. Ръката му потърси електрическия ключ на външната стена. От течението разбра, че главните циркуляционни вентилатори работят нормално. Лекият ветрец рошеше косата му и разхлаждаше пламналото му лице. Оглеждайки вътрешността на лабораторията, той все пак реши да задържи дишането си.

Блестящите цилиндрични ферментатори бяха симетрично подредени покрай вътрешната стена на лабораторията. Най-вдясно беше навесът, направен от подръчни материали. Оборудван с лампа за отопление и термостат, той играеше ролята на инкубатор и на склад за готовите количества антракс на прах и ботулинов токсин.

Лабораторната маса беше вляво. Върху нея беше подредена стъкларията, необходима за кристализацията на ботулиновия токсин. Отвъд дългия плот се виждаха пулверизатора и сушилнята за антраксовите спори.

Сърцето му бавно възстанови нормалния си ритъм. Всичко в лабораторията изглеждаше на мястото си, във вида, в който го беше оставил сутринта. Това се отнасяше и за многобройните стъкленици, чието разположение върху лабораторната маса Юри помнеше наизуст. От устата му излетя въздишка на облекчение, ръката му се протегна да затвори вратата. Тя меко щракна, прогонвайки въздуха от гумените си уплътнения с тихо свистене.

Очите му се сведоха към счупената халка на катинара. Напрежението го беше напуснало, но гневът остана. Нещо жълтееше на пода, непосредствено до крака му и той се наведе да го разгледа. Оказа се пържен картоф, единият край на който беше леко натопен в нещо червено, вероятно кетчъп. Кони!

Някъде отгоре долетя приглушен смях. В гърдите му пламна яростта. От устата му излетя сочна ругатня, краката му сами се понесоха нагоре, вземайки стъпалата по две наведнъж. Блъсна с длан

открехнатата врата на спалнята и се закова на прага. Просната възник на леглото, Кони зяпаше някакво шоу по телевизията.

— Какво си правила долу? — заплашително изръмжа Юри.

— Исках да зная какво става в мазето ми — погледна го с достойнство Кони. — Имам право да се интересувам с какво се занимава мъжът ми, нали?

— Пипала ли си нещо?

— Не. Но никак не съм спокойна при вида на тези неща, които сякаш са откъснати от някоя болница!

— Ей сега ще те успокоя! — вбесено изръмжа Юри и се стрелна по посока на леглото.

Жена му изпищя и се претърколи на една страна. Но прекомерното ѝ тегло, комбинирано със силата, с която връхлетя Юри, се оказа прекалено бреме за старата пружина и леглото с трясък рухна на пода.

ШЕСТА ГЛАВА

ПОНЕДЕЛНИК, 18 ОКТОМВРИ, 18.15 ЧАСА

Кърт беше зад волана на мощния си пикап „Додж Рам“, до него седеше Стив с пушка между краката. Напуснаха Оушън Паркуей и поеха с понижена скорост по авеню Оушънвю, оглеждайки се за малката пресечка Оушънвю Лейн.

— Пресвети Боже! — промърмори Стив, оглеждайки околността с неподправен интерес. — Цял живот си живея в Бруклин без да имам представа, че съвсем наблизо има квартал с толкова малки къщички! Сякаш сме някъде из най-забутаните части на Каролините!

— Струва ми се, че те отдавна трябва да са сринати и на тяхно място да се издигат огромни небостъргачи — кимна Кърт. — Отваряй си очите да не пропуснем Оушънвю Лейн. Трябва да е някъде тук...

— Ето я — извика секунда по-късно Стив и посочи с пръст малка, изписана на ръка табела, която беше закована на близкия телефонен стълб.

Кърт вкара пикапа в тясната уличка и намали още повече. Асфалтовата ивица беше широка колкото да пропусне една кола, но движението се затрудняваше от кофите за боклук и окапалите листа на дърветата, събрани на високи купчини.

Двамата бяха облечени в пожарникарските си униформи. Тръгнаха към Брайтън Бийч малко след пет, направо от работа. Пътуването продължи точно един час, но навън вече се мръкваше. Тук улично осветление липсваше и асфалтът се виждаше само дотам, докъдето стигаха фаровете на Кърт.

— Да виждаш номерация по къщите? — присви очи той.

— Ти пък — засмя се Стив. — В квартал като този едва ли можем да очакваме подобен лукс.

— Грешка — поклати глава Кърт и посочи близката кофа за боклук, върху която личаха някакви цифри. — Ето ти номер тринадесет, което означава, че петнадесет е следващият...

Минута по-късно муцуната на пикапа спря на сантиметри от затворената гаражна врата и двамата мъже напуснаха кабината. Къщата не се отличаваше по нищо от посестримите си. И тя, като повечето от тях, плачеше за едно освежително боядисване.

— Имам чувството, че ако ѝ ударя едно рамо и ще се разпадне — изказа впечатлението си Стив.

— А можеш ли да си представиш колко бързо ще изгори подобна постройка? — подхвърли Кърт.

Стив изненадано го погледна.

— Това пък какво е? — сбърчи вежди той. — Предложение?

— Тц — поклати глава Кърт. — Просто една възможност, която трябва да имаме предвид. Хайде, ела да погостуваме на нашия руски приятел!

Насочиха се към портичката в центъра на мрежестата ограда пред къщата. Циментираната пътечка отвъд нея беше напукана и почти не се виждаше под плътния слой окапали листа. Малката ливада отпред беше занемарена и силно буренясала.

Кърт потърси звънец, но такъв нямаше. Дръпна пробитата рамка против комари и понечи да почука, но в същия миг отвътре се разнесе силен трясък. Двата пожарникари изненадано се спогледаха.

— Какво беше това, по дяволите? — промърмори Стив.

— Един Господ знае — отвърна Кърт и отново вдигна ръка. Отвътре се разнесе нов трясък, последван от звън на счупени стъкла и гласът на Юри, който яростно ругаеше на руски.

— Това комунистиче май е решило да събори къщата си — хладно отбеляза Стив.

— Дано да пощади лабораторията — процеди Кърт и решително почука.

Изчакаха няколко минути, но във вътрешността на къщата цареше пълна тишина. Кърт вдигна ръка и отново почука, този път с отворена длан. Отвътре най-сетне се появиха признаци на живот — забързани стъпки, последвани от рязкото отваряне на входната врата.

— Приемай гости — рече Кърт и направи опит да надникне зад Юри, който се беше изправил в рамката. Много му беше любопитно да разбере какво е потрошило приятелчето им.

Навъсеното изражение на Юри бързо се стопи, изненадата му премина в истинска радост. На зачервеното му лице изгря широка

усмивка.

— Хей, момчета! — дрезгаво извика той.

— Бяхме наблизо и решихме да се отбием — поясни Кърт.

— Ама разбира се, разбира се!

— Разбрахме, че си ни търсил в пожарната...

— Точно така — ентузиазирано кимна Юри.

— Не биваше да идваш там — поклати глава Стив.

— Защо?

— Ако трябва да ти обясняваме защо, значи наистина имаме проблем — мрачно го изгледа Кърт, после с въздишка добави: — При операции от подобен характер най-важното нещо е сигурността. Колкото по-малко хора ни търсят, толкова по-добре. Особено пък хора като теб. На никого няма да е трудно да открие човек, който говори с руски акцент... Появяваш се на работното ни място и колегите започват да се питат какво става...

— Съжалявам — отвърна Юри. — Не допусках, че можем да имаме проблеми в пожарната, особено след твърденията ти, че мнозина от колегите ви мислят като вас...

— Патриоти са — призна Кърт. — Но не колкото нас. Може би трябваше да ти обясним по-подробно как точно стоят нещата. Но както и да е... Вече ще знаеш, че появата ти там не е желателна.

— Окей — кимна Юри. — Повече няма да ви търся там.

— Няма ли да ни поканиш? — попита с усмивка Кърт. Юри погледна през рамо към спалнята на Кони. Вратата беше полупритворена.

— Ами да, разбира се — кимна той, отстъпи встрани и направи гостоприемен жест с ръка. Затвори след тях и ги поведе към дневната, обзаведена с нисък плетен диван и два стола с високи дървени облегалки. Събра пръснатите върху дивана вестници и ги пусна на пода.

Кърт се тръшна точно на същото място и за малко не навири крака. Стив беше по-предпазлив и седна на ръба на единия от столовете.

— Ще пиете ли по една водка с лед? — попита Юри.

— Аз предпочитам бира — поклати глава Кърт.

— Аз също — добави Стив.

— Съжалявам, момчета, но имам само водка — осведоми ги с леко притеснен глас Юри.

Стив извъртя очи, а Кърт примирено кимна с глава:

— Добре, нека бъде водка...

Юри стана и тръгна към хладилника, а Стив се наведе напред и прошепна:

— Нали разбираш сега защо се безпокоя? Тоя тип е шантав! Изобщо не е включил защо не бива да се появява в пожарната!

— Спокойно — промърмори Кърт. — Просто му липсва военното образование. Ние трябваше да бъдем по-настоятелни в обясненията си. Нека не забравяме, че този човек ни върши страхотна услуга с това биологично оръжие...

— Ако изобщо успее да го създаде — поклати глава Стив.

От отворената врата на Кони се разнесе приглушен звук на вода в тоалетна. Кърт сбърчи вежди и бавно се завъртя:

— Така ли ми се стори, или наистина чух задействан кенеф?

— Кенеф е — кимна Стив. — Но не разбрах къде точно е разположен. Тези къщи са толкова близо една до друга, че като нищо може да е кенефът на съседите.

Юри се появи обратно в хола, притиснал към гърдите си три солидни чаши с ледена водка.

— Имам новини за вас — обяви той след като успя да постави чашите върху масичката за кафе.

— Току-що чухме кенеф — рече Кърт и посегна към чашата пред себе си. — Звучеше така, сякаш е тук, в къщата...

— Сигурно — промърмори Юри и с отвращение сви рамене. — Жена ми Кони е отгатък...

Кърт и Стив си размениха тревожни погледи.

— Причината, поради която реших да се отбия в пожарната...

— Я почакай! — прекъсна го Кърт. — Никога не си споменавал, че си женен.

— Че защо да го правя? — отвърна с въпрос Юри и огледа гостите си един по един. Веднага забеляза, че брачният му статут ги разтревожи не по-малко от посещението в пожарната.

— Каза, че си сам! — раздражено поясни Кърт. — Каза, че нямаш никакви приятели!

— Вярно е, нямам — кимна Юри.

— Да, ама в другата стая имаш жена!

В гласа на Кърт се четеше укор и раздражение, а Стив само извъртя очи.

— На английски има един израз за корабите, които се разминават в нощта — подхвърли Юри и отново започна да мести очи от единия към другия. — Има го и на руски... Той точно отговаря на това, което сме ние с Кони: два кораба, които се разминават в нощта. Ние рядко се виждаме и никога не разговаряме помежду си.

Кърт опря лакти на коленете си и уморено разтърка слепоочията си. Не можеше да повярва на ушите си, главата го заболя. Защо чувам това чак сега, Господи, уморено се питаше той.

— Жена ти може ли да чуе това, което си приказваме тук? — наостри се и Стив.

— Съмнявам се, освен това едва ли я интересува — тръсна глава Юри. — Тя само плюска и зяпа телевизия.

— Не чувам телевизор — отбеляза Стив.

— Няма как да го чуеш, защото му видях сметката! — криво се усмихна Юри. — Направо побеснявах от него. Показват само програми, на които всички се заливат от смях, само и само да ни убедят, че от Америка по-добро място няма!

— Поне затвори тази врата! — процеди през стиснати зъби Кърт.

— Добре, няма проблем — стана Юри.

— Сега вече ти е ясно какво имах предвид, нали? — прошепна Стив. — Пак повтарям, тоя тип е луд!

— Млъквай! — срязва го Кърт.

Юри се върна на мястото си и отпи яка глътка водка.

— Жена ти знае ли с какво си вадил хляба си в Съветския съюз? — попита с нисък глас Кърт. Страхуваше се от отговора и болезнено се намръщи когато Юри отговори утвърдително.

— Ами лабораторията? — обади се Стив. — Тя знае ли какво е това, което се предполага, че си измайсторил в мазето?

— Какво означава „предполага се“? — обидено го изгледа Юри.

— Никога не сме виждали тази лаборатория — поясни Стив. — Изобщо нищо не сме виждали, въпреки че ти доставихме един куп джунджурии...

— Не сте пожелали — отвърна Юри. В гласа му се долови искрено възмущение.

— Добре, добре, няма смисъл да се караме — намеси се Кърт. — Но може би наистина трябва да хвърлим едно око на лабораторията — ей така, за успокоение. Всички даваме много от себе си за успеха на тази операция...

— Нямам нищо против — отвърна Юри, остави чашата си и стана на крака.

Гостите го последваха към вратата, която водеше в мазето.

— Какво се е случило с този катинар? — попита Кърт, забелязал изтръгнатата кука.

— Днес следобед жена ми го разби — призна Юри. — Бях я предупредил да не идва тук и до днес се съобразяваше. Слязла е тук преди около два часа и е изкъртила катинарите с щанга. Но не е пипала нищо, сигурен съм...

— Защо точно днес? — попита Кърт, опитвайки се да запази спокойствие. Все по-малко му харесваше това, което чува.

— Твърди, че го е направила от любопитство — отвърна Юри. — Което не ми звучи логично, тъй като съм я предупредил, че ще я убия в момента, в който разбере, че е слизала долу...

— Може би трябва да го направим — мрачно промърмори Кърт.

— Какво? Да я убием наистина?

Кърт помълча малко, после бавно кимна с глава:

— Не е изключено. Вече споменах, че тази операция е изключителна важна за нас. Може би най-важното нещо, което ще направим в живота си. За да получите представа как се чувствам аз, ще ви кажа какво направих през уикенда... В редиците на Народната арийска армия действаше предател на име Брад Касиди. Днес той вече не е сред нас, а от трупа му липсват някои доста важни съставни части...

— Жена ти представлява монументален риск за нашата сигурност — поясни Стив. — Тя има ли представа с какво се занимаваш тук долу?

— До днес беше убедена, че става въпрос за спиртоварна — сви рамене Юри.

— От тона ти заключавам, че вече не мисли така — изгледа го Кърт.

— Това е вярно.

— Лошо — изпъшка Кърт. — Тя знае с какво си се занимавал в Съветския съюз, следователно няма да ѝ е трудно да направи връзката.

— Да видим лабораторията — предложи Стив.

Юри влезе в предверието, следван по петите от Кърт и Стив.

— Върши ли ти работа облеклото за химическа защита, което ти дадох? — попита Кърт, забелязал костюма на стената.

— Абсолютно — кимна Юри. — С него съм всяка секунда, прекарана в лабораторията. Не мога да си позволя никакви рискове, и на вас препоръчвам същото. Сега ще отворя онази, вътрешната врата, но вие не влизайте! Препоръчвам ви и да задържите дъха си, просто за всеки случай. С положителност ще усетите течението, което правят вентилаторите...

Гостите едновременно кимнаха. Озовали се толкова близо до отровните субстанции, те изведнъж си зададоха въпроса дали си струва да бъдат тук. Представата, че във въздуха се носят невидимите частици на смъртоносен биологически препарат, ги накара неволно да настръхнат. Вече бяха готови да повярват, че Юри е спазил своята част от уговорката и оръжието е налице. Но преди да кажат каквото и да било, техният домакин отвори вътрешната врата и прекрачи прага. Пожарникарите предпазливо надникнаха след него и хвърлиха по едно око на инкубаторите и останалата апаратура.

— Всичко изглежда наред — промърмори Кърт и направи знак на Юри да затвори вратата.

— Искате ли да видите част от готовата продукция?

— Мисля, че това не е необходимо — побърза да откаже Кърт.

— Вече видяхме достатъчно — подкрепи го Стив.

— Мисля, че трябва да се върнем горе и да поговорим с жена ти — подхвърли Кърт. — Тя представлява проблем и ние трябва да разберем какво знае.

Юри затвори вратата.

— Довечера ще оправя халките на катинарите — промърмори той и тръгна обратно нагоре. Кърт и Стив се върнаха в дневната и останаха прави, докато домакинът отиде да повика жена си. И двамата отпиха по една едра глътка от чашите си, сякаш за да се пречистят. До слуха им достигаше неясното боботене на Юри, който очевидно започваше да се ядосва. След малко той се върна при тях и кисело подхвърли:

— Ще дойде, ама първо трябва да се облече... Един Бог знае кога ще стане това.

Кърт и Стив неспокойно се спогледаха. Ситуацията ставаше все по-мрачна.

— Хайде, жено! — изрева извън себе си Юри.

Няколко минути по-късно фигурата на Кони най-сетне изпълни рамката на вратата. Беше облякла чудовищна розова хавлия с бледозелени кантове, а на краката ѝ имаше подпетени чехли. Лявото ѝ око беше скрито от огромен лилаво-червен оток, от устата ѝ се проточваше тънка струйка кръв.

Кърт изненадано зяпна, а Стив промърмори някакво проклятие. И двамата онемяха от смайване.

— Тези хора искат да ти зададат няколко въпроса — изръмжа Юри, после се обърна и хвърли очаквателен поглед към Кърт.

Последният се прокашля и направи опит да подреди мислите си.

— Госпожо Давидоф, имате ли представа какво се върши в мазето ви? — успя да формулира въпрос той. — Знаете ли какво прави мъжът ви там?

— Не! — извика Кони и хвърли враждебен поглед към двамата непознати. — Нито пък ме интересува!

— А нямате ли някакви догадки? Кони стрелна с поглед мъжа си.

— Отговаряй! — изрева той.

— Мислех, че си прави водка... — неуверено промълви жената.

— Но вече сте на друго мнение, така ли? — изгледа я продължително Кърт. — Въпреки, че двата сребристи резервоара са докарани тук именно от пивоварна.

— Не знаех това — отвърна Кони. — Но онези плоските стъкълца съм ги виждала в поликлиниката. Използват ги за бактерии.

Кърт хвърли многозначителен поглед по посока на Стив, който само кимна с глава.

— Достатъчно — обърна се към Юри той. Домакинът направи опит да избута жена си обратно в спалнята, но тя се запъна на прага.

— Няма да вляза там преди да донесеш твоя телевизор! — отсече Кони.

Юри се поколеба, после се обърна и хлътна в стаята си. Няколко секунди по-късно се върна с малък телевизор в ръце, оборудван със старомодна сгъваема антена. Едва тогава Кони благоволи да се оттегли.

— Можеш ли да повярваш? — промърмори с отчаяние в гласа Кърт.

— Май се налага — въздъхна Стив. — А сутринта ти се чудеше защо съм загрижен. Тоя тип е по-зле, отколкото си мислехме...

— Поне е направил лаборатория — възрази Кърт. — В това отношение явно го бива.

— Прав си — кимна Стив. — Признавам, че лабораторията изглежда доста внушително.

Кърт притеснено изпусна въздуха от гърдите си. Откъм стаята на Кони долетяха приглушените звуци на някакво шоу. Копчето за усилване бе рязко завъртяно, миг по-късно се появи и Юри, който внимателно затвори вратата зад гърба си и се върна в хола. Седна на мястото си, отпи глътка водка и огледа лицата на гостите си.

Кърт не знаеше какво да каже. Едно беше да научат, че Юри е женен, но съвсем друго — че съпругата му е чернокожа. Това влизаше в остро противоречие с личните му убеждения и той вече не можеше да си представи как ще върши работа с такъв човек.

Кърт бе израснал в работнически квартал със сурови нрави, населен предимно от бели. Баща му беше строителен работник и непрекъснато го укоряваше, че няма популярността на брат си Пийт — достигнал известно благополучие като професионален футболист. Кърт намери утеха в омразата — разбира се, насочена към определена социална група. Мнозина бели младежи като него проповядваха омраза към хората с различен цвят на кожата, просто защото не искаха да признаят собствените си недостатъци. Но в убеден и пламенен расист се превърна едва след като постъпи в Морската пехота и се премести в Сан Диего. Започна да ненавижда чернокожите, а най-много го отвращаваше кръвосмешението с тях.

Този преход не стана за една нощ. Към него го тласна поведението на един мъж, който беше почти два пъти по-възрастен от него. Годината беше 1979-та, а Кърт току-що бе навършил деветнадесет. След един доста суров военно-подготвителен летен лагер за повдигане на самочувствието групата от няколко момчета, сред които имаше и афро-американци, напусна базата за кратък отпуск в Пойнт Лома. Барът, в който отседнаха за по бира, беше сборище на

военни — най-вече шофьори на транспортни камиони и морски пехотинци.

Вътрешността на това заведение беше тъмна и доста опушена. Единствената светлина идваше от слаби крушки, монтирани в стари водолазни шлемове, превърнати в абажури. Музиката беше почти изцяло на група „Скрюдрайвър“, монетите в машината пускаше някакъв тип, който беше сам на малка масичка до бара.

Кърт и колегите му шумно се наредиха пред бара и си поръчаха бира. Започнаха да си разменят случки от последния летен лагер, коментарите им бяха закачливи и весели. Кърт беше доволен, тъй като за пръв път от много време насам се почувства пълноправен член на някаква организация. Добрите резултати по време на единичната подготовка му донесоха и съответната награда — той беше избран за командир на отделение.

В един момент, уморен от оглушителната, но монотонна музика, той стана и се насочи към джукбокса. Погълнатите няколко бири го бяха направили сантиментален. Напрегна взор по посока на изписаните заглавия и бръкна в джоба си за монети.

— Не ти ли харесва музиката? — попита го мъжът от малката масичка.

Кърт сведе поглед към него. Беше среден на ръст, с късо подстригана коса. Чертите на лицето му бяха остри, с тънки устни и ситни бели зъби. Беше гладко обръснат, а тениската и джинсите му бяха безукорно чисти. На десния му бицепс беше татуирано миниатюрно американско знаме. Но най-привлекателни бяха очите му. Дори в здрача на задименото заведение те излъчваха една особена, почти хипнотична пронизателност.

— Нищо й няма на музиката — отвърна Кърт и неволно изпъна рамене под изпитателния поглед на непознатия.

— Вслушай се в текста — посъветва го онзи и отпи глътка бира.

— И какво трябва да чуя? — полюбопитства Кърт.

— Послание, което може би ще спаси шибаната страна.

Върху лицето на Кърт се появи закачлива усмивка, очите му се извърнаха към шумната компания. Прииска му се неговите приятели да чуят какви ги дрънка този тип.

— Казвам се Тим Мелчър — рече мъжът и издърпа един празен стол изпод масата. — Седни, ще те черпя една бира...

Кърт погледна халбата в ръката си. Кехлибарената течност в нея едва-едва покриваше дъното.

— Хайде, войниче — подкани го Тим. — Дай почивка на уморените си нозе, нищо няма да загубиш.

— Аз съм морски пехотинец — поправи го Кърт.

— Все тая — сви рамене новият му познат. — Едно време и аз служих в армията. Първа пехотна дивизия, две обиколки на Виетнам...

Кърт мълчаливо кимна. Думата Виетнам накара краката му да омекнат. Там войната е била истинска, а не като тези игри, които началниците им организираха за тях. Спомни си и за брат си Пийт — футболната звезда на Бенсънхърст. Осем години по-възрастен от Кърт, той беше имал малшанса да получи призовка за армията. Изпратиха го именно във Виетнам, където си остана завинаги. Убиха го около година преди края на войната.

Кърт обърна стола наопъки и го възседна. Опря гръб на стената и пресуши халбата в ръката си.

— Какво да бъде? — попита го Тим. — Пак същото?

Той кимна с глава.

— Хари, донеси два будвайзера! — подвикна към бара Тим.

— Как се казваш, войниче?

— Кърт Роджърс.

— Харесва ми — усмихна се Тим. — Най-накрая да срещна едно красиво и чисто християнско име. Освен това ти отива.

Кърт само сви рамене. Все още не можеше да си състави мнение за този непознат със смущаващо пронизителен поглед.

Новата бира пристигна и той бавно започна да се отпуска.

— Радвам се, че се запознахме — наруши мълчанието Тим.

— И знаеш ли защо?

Кърт поклати глава.

— Защото сформирам група, която ще бъде много подходяща за теб и още двама-трима от вашата компания...

— Каква група? — скептично го изгледа Кърт.

— Гранична бригада — отвърна Тим. — Въръжена гранична бригада. Отдавна съм разбрал, че Граничните патрули не си вършат работата да пазят страната от нашествието на нелегални чужденци. Границата с Мексико е само на десет шибани мили оттук и прилича на продънено сито, по дяволите!

— Наистина ли?

Кърт не се беше замислял за границата. Беше прекалено зает с интензивния режим, който цареше в летния лагер.

— „Наистина“ — иронично-троснато отвърна Тим. — Но можеш да ми повярваш, че положението е сериозно. Много скоро ще се окаже, че арийци като нас ще се окажем малцинство в тази страна!

— Никога не съм мислил за това — призна Кърт. За пръв път чуваше думата „арийци“ и дори не знаеше какво означава тя.

— Време е да се пробудиш — мрачно поклати глава Тим. — Тази страна съвсем скоро ще бъде превзета от разни негри, мулати, дръпнати очи и откачени. Нашата здрава и удобна Богу култура може да бъде спасена само от хора като теб и мен, които работят усилено и вярват в здравия разум. А гадните цветни раси не само се просмукват насам като в сунгер, но и се размножават като мухи. Проблемът е много тежък, повярвай ми! Вече просто нямаме право да си дремем на задниците! Сами ще си бъдем виновни, ако продължаваме да го правим.

— А как възнамеряваш да въоръжиш тези гранични бригади? — попита Кърт. — Ако разчиташ на хора като нас, веднага ще ти кажа, че няма да стане. Ние не можем да изнасяме никакво оръжие извън чертите на базата.

— Оръжието не е проблем — отвърна Тим. — В мазето си имам цял арсенал, включително автомати М-1, картечни пистолети и снайпери „Глок“. Разполагам и с униформи, тъй като вече съм привлякъл десетина човека от флотата, с които дори направихме една-две акции.

— А натъкнахте ли се на чужденци? — попита Кърт, изпитал дълбоко уважение към арсенала, описан от новия му познат.

— И още как! — зловещо се ухили Тим. — Почти цяла дузина!

— Какво направихте с тях? — продължи да любопитства младежът. — Сигурно сте ги предали на Граничните патрули?

— Ако го бяхме сторили, тези типове щяха да се върнат обратно още на другия ден — поклати глава Тим. — Нашите граничари не правят нищо. Най-много да им прочетат по едно конско и да ги пуснат на свобода...

— А вие как постъпихте? — попита Кърт, макар че вече предусещаше отговора.

Тим се приведе над масата.

— Гръмнахме ги и ги заровихме! — прошепна той и потърка ръце така, сякаш се миеше. — Това е начинът да ги махнем от гърба си веднъж и завинаги!

Кърт смутено преглътна. Гърлото му изведнъж пресъхна. Идеята за убийството на нелегалните имигранти му се стори плашеща и едновременно с това странно възбуждаща.

— В куфарчето си имам едни списания — подхвърли Тим. — Ще бъда много щастлив ако ги вземеш и ги покажеш на хора като нас. Нали разбираш какво имам предвид, когато казвам „хора като нас“?

— Мисля, че да — кимна Кърт. — За какви списания става въпрос?

— Днес случайно разполагам с няколко броя на „Кръв и чест“ — отвърна Тим. — Имам и други, но това е едно отлично списание. Издават го в Англия, но в него се говори именно за нещата, които обсъдихме току-що. Западна Европа има същите проблеми като нас. Имам и един роман, който бих искал да прочетеш... Обичаш ли да четеш?

— Не особено — призна Кърт. — Освен указания за оръжия и други такива неща...

— Тази книга може би ще те направи запален читател — промърмори Тим, наведе си и щракна ключалките на куфарчето до себе си. — Заглавието ѝ е „Дневникът на Търнър“...

Кърт пое книгата и скептично поклати глава. От гимназията насам беше прочел само една книга — порнографската биография на Барбара, една ученичка от Тексас. Разгърна „Дневникът“ и прочете няколко реда. Все още нямаше представа, че държи в ръцете си книгата, която щеше да му стане любима.

В крайна сметка прие за разпространение шест екземпляра на „Кръв и чест“. След като ги изчете от кора до кора и след като потъна в съдържанието на „Дневникът“ той постепенно започна за схваща важността на проблема, поставен от Тим. Вероятно по тази причина си направи труда да предаде списанията и на други младежи от морската пехота, които му се струваха подходящи. В крайна сметка събра групичка от единомишленици, които толкова се сближиха, че дори се хранеха на една маса.

Отношенията му с Тим Мелчър станаха изключително топли. Прекарваше с него по-голямата част от свободното си време и му помагаше да организира групата за гранично патрулиране, към която и самият той се присъедини, заедно с още неколцина морски пехотинци. А в деня, в който най-сетне му беше гласувано доверието да разгледа лично арсенала в мазето на Тим, той изпита истинска еротична възбуда. За пръв път в живота си виждаше такава голяма частна колекция от бойно оръжие и амуниции, значително част от която заемаха и няколко модификации на оригиналния „Калашников“ АК-47. Разбира се, те не бяха толкова добри като автоматичната пушка М-1, но в замяна на това излъчваха особен романтизъм.

Първият оперативен излет на Кърт с още няколко членове на „граничната бригада“ беше доста смущаващ. Всичко започна в приповдигнато настроение, с много смях. В задната част на единият от трите пикапа, с които се придвижваха, имаше сандък с лед, в който си изстудяваше бирата. Поеха по Междущатска магистрала №5. Във всяка от колите дънеше музиката на „Скрюдрайвър“. Касетките бяха на Тим, който ги беше донесъл директно от Англия. Атмосферата беше празнична.

Малко преди да стигнат границата напуснаха магистралата и поеха в източна посока, направо през пустинята. Направиха си временен лагер на място, избрано предварително от Тим. Опънаха палатки, запалиха огън. След настъпването на нощта почистиха чиниите си, стъпкаха огъня и се насочиха към граничната бразда. Маскировъчните костюми ги правеха напълно невидими в пустинята, издаваха ги единствено периодичните пристъпи на пиянско веселие.

Кърт се забавляваше като никога досега. Най-сетне беше станал пълноправен член на група, която според определението на Тим беше „група на чисти в расово отношение единомишленици“. Изпитваше чувството, че вършат нещо важно, въпреки съмненията си относно конкретните успехи на мисията им. Едва ли щяха да спипат някой чужденец, който иска да се промъкне в родината, но поне можеха да сплашат всеки с подобни намерения.

Тим раздели хората на двойки и ги накара да заемат позиция на триста-четиристотин метра от браздата пръснати в нещо като невидима верига. За свой партньор избра Кърт — факт, който накара младежа да поруменее от гордост. Освен това двамата имаха най-

добрата възможна позиция — на върха на малко възвишение, което беше най-високата кота в цялата околност.

Заеха позиция малко под върха на възвишението и облегнаха гърбове на скалите от пясъчник. Бирата в термосите им беше леденостудена, капачките изпукаха едновременно с приятен за ухото звук.

Нощта беше разкошна. От скалата се излъчваше събраната през деня топлина — мека и приятна. Над главите им сияеше Млечния път, сякаш избродиран в тъмното кадифе на небето с хиляди диаманти. Мекият ветрец откъм океана приятно галеше кожата.

— Красиво, а? — подхвърли Тим, после откачи радиостанцията от колана си и я сложи на скалата. Благодарение на нея поддържаше връзка с всички останали екипи.

— Невероятно! — прошепна Кърт. — Израснал съм в Бруклин без дори да подозирам, че някъде може да има такава красота!

— Страната ни е страхотна — кимна Тим. — Жалко, че преминава в ръцете на кучетата заради шибаното правителство...

Кърт кимна, но се въздържа от коментар. Макар и зашеметен от гледката и изпитите бири, той беше достатъчно благоразумен да не влиза в спор относно правителството, попаднало в плен на ционистите.

Известно време никой не каза нищо. Кърт отпи глътка бира от термоса си.

— Идвал ли си тук и преди? — попита той.

— Няколко пъти — отвърна Тим.

— А попадал ли си на следа?

— И още как! — ухили се онзи. — Противникът беше така добър да ни сътрудничи. Гърмяхме го на гюме, като дива пуйка!

— Откъде дойдоха?

— От онова дере, което се вижда оттук като тъмна линия — посочи към хоризонта Тим.

Кърт напрегна взор в мрака. Трябваше му доста въображение, за да си представи, че вижда края на дерето. Не виждаше как може да забележи излизаци оттам хора, освен ако те не се натъкнат право на засадата. Неволно се запита как ще реагира, ако в този момент от мрака изскочи група бежанци. Ръката му механично опипа автоматичния „Глок“ в кобура, окачен на колана му. Пръстите му

разкопчаха капака. Не искаше да губи време в случай, че използването на оръжието стане наложително.

— Знам какво си мислиш — усмихна се в тъмното Тим. — Нека ти покажа нещо...

Дръпна ципа на брезентовата торба в краката си и извади оръжието. Въпреки тъмнината Кърт усети, че не беше виждал такова в колекцията на Тим.

— Това е моята любима — нежно прошепна Тим. — Вадя я само за истински операции, като днешната...

С известно закъснение Кърт разбра, че приятелят му подава оръжието. Протегна ръка да го поеме и го приближи до очите си. Позна го веднага, макар че за пръв път го виждаше отблизо. Снайперска пушка „Ремингтън“ калибър 308, модифицирана за нуждите на морската пехота.

— Откъде я имаш, по дяволите? — прошепна със страхопочитание той.

— Човек може да си купи каквото пожелае, стига да прегледа обявите в онова шантаво списание „Наемник“ — ухили се Тим.

— Но това е модификация, приета на въоръжение в морската пехота! — възкликна Кърт. — Как е възможно да се появи изобщо на пазара?

— Откъде да знам? — сви рамене Тим. — Вероятно е била открадната, или пък някой я е разменил за нещо... Вероятно вече си разбрал, че в казармата много неща се намират на бартер.

— Модификацията на тези карабини се прави в Куонтико — промълви Кърт и нежно поглади дулото.

— Знам — кимна Тим. — Там им слагат пружинираща цев и приклад от фибростъкло. Променят и мекотата на спусъка, който остава без почти никакъв луфт.

— Фантастична е! — промълви с обожание Кърт. Отдавна беше влюбен в модерната бойна техника, но за такава пушка дори не смееше да мечтае.

— Най-хубавото у нея е оптическия мерник — рече Тим. — Обърни внимание на размерите му. Опитай го, той е пригоден и за нощно виждане...

Кърт вдигна пушката и нежно я притисна към бузата си. Присви дясното си око, а лявото приближи към визъора. Мастиленочерната

нощ грейна във всички нюанси на зеленото и изведнъж стана прозрачна. На разстояние няколкостотин метра се виждаха всички особености на терена.

Изведнъж долови някакво движение и завъртя дулото леко наляво. Във визъора се появиха фигурите на двама мъже, които крачеха под лек диагонал към тях.

— Пресвети Боже! — възкликна Кърт. — Виждам нарушители, двама на брой! Не мога да повярвам!

— Сериозно?! — възбудено възкликна Тим. — Не ги изпускай от очи, защото може би няма да ги хванеш за втори път! Я ми кажи как са облечени! Не носят униформи, нали?

— Не, за Бога! — тръсна глава Кърт. — Карирани ризи, джинси, каубойски шапки... В ръцете си носят нещо, което ми прилича на картонени куфари...

— Моите поздравления, войнико! — тържествено рече Тим. — Имаш късмета да откриеш две хубавички тлъсти пуйки. Сега се пригответи да им видиш сметката, като използваш два патрона. — На лицето му се появи игрива усмивка: — Е, ако ги накараш да застанат един зад друг, може да ги свалиш и с един!

— Искаш да ги застрелям? — нервно преглътна Кърт. Умишлено беше избягвал да мисли за този момент, още повече, че засечените от визъора мъже не представляваха пряка заплаха за никого. Ситуацията не беше като по време на бой, когато човек стреля за да спаси живота си. Това тук приличаше на дебнене в засада на хора, които дори не познаваше. Визьорът започна да подскача в треперещите му ръце.

— Нищо подобно — иронично отвърна Тим. — Искам да отидеш при тях и да си поприказвате... — Чертите на лицето му бавно се изпънаха. — Разбира се, че искам да ги застреляш! Това ти се полага по право, тъй като ти ги забеляза пръв.

По челото на Кърт избиха ситни капчици пот, гърлото му се сви. Тялото му се сгърчи в нерешителност. Никога през живота си не беше вършил подобно нещо.

— Хайде, човече! — подкани го Тим. — Не предавай нито мен, нито родината!

Кърт нямаше никакво намерение да предава Тим. В продължение на месец и нещо той за пръв път се беше почувствал неразделна част от една идеология, в която вярваше. Благодарение на Тим беше

намерил нов дом, който отговаряше на всичките му изисквания, особено в емоционално и интелектуално отношение. Напълни гърдите си с въздух, задържа го там и бавно натисна спусъка.

Пушката го ритна в рамото, но не толкова силна, че да изпусне целта от мерника си. Първият от двамата нарушители политна напред и падна, сякаш се беше препънал. Тялото му изобщо не помръдна, нито пък се завъртя, както ги показваха по филмите. В един миг човекът си върви жив и здрав, в следващия просто го няма... Вторият нарушител се закова на място, сякаш парализиран от ехото на изстрела.

Кърт усети еротичния прилив на адреналин в кръвта си, обзе го чувство за необхватна мощ. Без да се колебае нито за миг, той хвана на мушката втория непознат и с отмерено движение натисна спусъка. Пушката отново подскочи, фигурата на човека падна като подсечена. Кърт бавно наведе дулото. За момент във въздуха остана да виси освежаващата миризма на барут, после ветрецьт я отнесе.

— Е? — изгледа го очаквателно Тим.

— Улучих и двамата — рече със свито сърце Кърт.

— Фантастично! — извика Тим и стовари ръка върху рамото му. После грабна радиостанцията и обяви в ефир, че двамата с Кърт отиват да приберат телата на две жертви. Предупреди никой да не стреля докато не го чуят отново по радиото.

— Не искам някое от тези шантави копелета да ни гръмне — поясни той, после протегна ръка към снайперската пушка. Кърт му я подаде без никакви възражения. Тим бръкна в брезентовата торба и извади сгъваем комплект кирка и лопата. — Тръгваме — обърна се към Кърт той. — Бъди готов с „Глока“ си, тъй като някое от копелетата може да е само ранено. В такъв случай ще ги дарим с, как беше... „милосърден изстрел“, нали?

Кърт безмълвно се запрепъва след приятеля си. Първоначалната еуфория го напусна, на нейно място се появиха съмненията. Беше се превърнал в убиец и този факт не можеше да се разтопи в замъгленото му от бирата съзнание. Не му помагаше и поведението на Тим, който се държеше така, сякаш бяха размазали две мухи върху масата.

— Побързай, войнико! — подвикна Тим, усетил че младият му приятел започва да изостава. Лъчът на фенерчето му бродираше на зиг-заг земята пред тях.

Кърт изпъна рамене и забърза напред. Страхуваше се, че Тим ще го обвини в размекване.

Откриха мексиканците около половин час по-късно, след като на няколко пъти пребродиха района. Тим насочи фенерчето си към неподвижните тела и подсвирна в знак на уважение.

— Много съм впечатлен — промърмори той. — И двамата са с продупчени глави!

Кърт се насили да погледне труповете. До този момент беше виждал мъртъвци само в Дома на покойниците. И двамата имаха малки дупки на челото, но в замяна на това по-голямата част от тила им липсваше. Земята около тях беше обсипана със ситни костици и раздробени късчета мозък. Единият продължаваше да стиска дръжката на куфара си.

— О, Господи! — неволно простена младежът.

— Тим рязко вдигна глава и се втренчи в него.

— Какво има? — рязко попита той.

— Гледам какво съм направил — едва съумя да отвърне Кърт.

— Уби двама нелегални чуждестранни посерковци, нищо повече! — сопнато отвърна Тим. — И направи услуга на отечеството!

— Исусе! — потресено поклати глава Кърт. Широко отворените, но безжизнени очи на мексиканците гледаха право в него. Усети как краката му омекват и леко се олюля.

Реакцията на Тим беше светкавична. Той направи една крачка напред и силно зашлеви младия си партньор. После извика и разтърси ръка, за да прогони болката.

Кърт се сви, пред очите му за миг заиграха разноцветни кръгове. Докосна пламналата си буза и погледна пръстите си така, сякаш очакваше да види кръв по тях. После закова пламнал поглед в лицето на Тим.

— Тук съм, храбрецо! — изръмжа онзи и размаха ръце пред лицето му.

Кърт изпусна въздуха от гърдите си и направи опит да се овладее. Очите му бавно напуснаха лицето на Тим и се извърнаха към непрогледния мрак наоколо. Желанието за бой го напусна. Няколко секунди му бяха достатъчни, за да разбере защо го удари приятелят му.

— Започна да се размекваш — сякаш отгатна мислите му Тим.

Кърт кимна с глава. Това беше вярно.

— Ще ти разкажа нещо за себе си, което досега ти спестявах — продължи Тим. — Тази година бях ръкоположен за свещеник в Християнската църква на истински вярващите... Тя е местният клон на далеч по-популярната Църква на християнската идентичност. Чувал ли си за нея?

Кърт поклати глава.

— Тази църква използва помощта на Библията за да докаже, че ние, англо-саксонците, сме истинските наследници на изгубеното юдейско племе. Всички останали раси са изчадия на Сатаната, принадлежащи към „калта“, като тези двамата тук... — Ботушът му влезе в съприкосновение с по-близкия труп. — Точно по тази причина ние имаме бяла кожа, а те са черни, кафяви, жълти и какви ли още не...

— Ти си свещеник? — изгледа го с недоверие Кърт. От превъплъщенията на този човек буквално му се виеше свят.

— Абсолютно пълноправен — кимна Тим. — И затова знам какво говоря. Светата библия твърди, че Божието наказание не се отнася единствено за телесните грехове. Това означава, че насилието не само е правилно, но и на моменти абсолютно необходимо. Казано с други думи, войнико, тази вечер ти свърши една Божя работа...

— За пръв път чувам подобно тълкуване на Библията — смутено преглътна Кърт.

— Вината не е твоя — кимна Тим. — Окупираното от ционисти правителство не желае да узнаеш всичко това. Те го държат далеч от училищата, пресата и телевизията, просто защото отдавна са установили пълен контрол над тях. Целта им е да ни неутрализират, като ни разводнят по генетичен път. Точно както е описано в „Дневникът на Търнър“, помниш ли?

— Не съм много сигурен — промълви Кърт. Беше силно впечатлен от ерудицията и пламенното слово на Тим.

— Става въпрос за част от Закона на Коен — продължи приятелят му. — Според неговите клаузи са създадени специални Съвети за човешките отношения, които задължават белите арийци да се женят за „кални“. Този вид бракове се наричат мисгенеративни... Чувал ли си някога за тях?

— Не — поклати глава Кърт.

— Тогава ме слушай добре. Става въпрос за заговор на ОЦП. Те държат подобни термини да останат тайна, да не ги знае никой от

младото поколение. Защо? Защото мисгенеративните бракове са най-тежкото престъпление на ОЦП. Те са опит на Сатаната да се разправи с Богоизбраните на тази земя. Те са нещо като Холокост с обратен знак...

— Добре! — изплю се Кърт и тръсна глава да прогони спомените. — Време е да свалим картите на масата! — Погледна към Стив, който кимна в знак на съгласие.

— За какви карти говориш? — попита Юри, доста озадачен от възбудата на гостите си и най-вече на Кърт.

— Това е само израз, за Бога! — извъртя очи Кърт. — Означава, че нещата трябва да бъдат изяснени докрай, за да няма изненади.

— Хубаво — съгласи се Юри.

— А ти тази вечер ни поднесе доста такива изненади! — остро добави Кърт. — Оказа се не само женен, но и женен за негърка! Това, меко казано, е доста голяма изненада, нали?

— Трябваше ми зелена карта — обясни Юри.

— Въпреки това не биваше да се жениш за черна! — сопнато отвърна Кърт.

— Че какво им е толкова различното? — попита Юри, макар че се досещаше за отговора. За четири години престой в САЩ беше научил достатъчно за социалните предразсъдъци на американското общество.

Кърт прехапа език и замълча, въпреки очевидно глупавата реплика на руснака. За момент се поколеба дали да не му обясни дълбоката същност на въпроса — така, както Тим Мелчър го беше обяснявал на него преди двадесетина години. После огледа лицето на Юри насреща си и се отказа. Ако някой го запиташе направо, едва ли би могъл да си сложи ръката на сърцето и да заяви, че този човек е ариец.

— Браковете между хора с различен цвят на кожата е грях — обади се Стив. — Особено когато единият от тях е бял...

— За пръв път чувам подобно нещо — изгледа го с недоумение Юри.

— Добре де, стореното — сторено — махна с ръка Кърт. — Поважно е да решим какво ще правим оттук нататък. Жена ти знае, че в мазето бързикаш нещо, знае и за предишната ти работа като

професионалист в съветската индустрия за производство на биологически оръжия. От това следва, че вече се е досетила какво се опитваш да направиш...

— Изобщо не й пука с какво се занимавам, повярвайте ми — поклати глава Юри.

— Ами ако изведнъж отношението й се промени? — изгледа го Кърт. — Тогава ще загазим, при това здравата!

— Може да сподели нещо с роднините си — промърмори Стив.

— Изобщо не говори с тях — рече руснакът. — Поддържа връзки само с брат си, който проявява някакъв интерес към нея...

— Значи може да сподели нещо с брат си — въздъхна Кърт и поклати глава. — Така или иначе този риск е неприемлив за нас. Може би ще се наложи да бъде отстранена. Имаш ли нещо против?

Юри поклати глава и отпи яка глътка от чашата пред себе си.

— Хубаво — кимна Кърт. — Поне по този въпрос сме единодушни. Но трябва да го направим така, че да не предизвикаме подозрения. Предполагам, че все някой ще започне да я търси, ако вземе изведнъж да изчезне...

— Първо ще я потърсят от службата — каза Юри. — Тя работи като диспечер в една фирма за таксите.

— Трябва да го направим така, че да не пробудим интерес от страна на полицията — продължи Кърт. — Има ли някакви здравословни проблеми?

— Извън наднорменото тегло — добави Стив.

— Според мен е здрава като бик — поклати глава Юри.

— Ами тогава да използваме наднорменото тегло! — извика с блеснали очи Стив. — Едва ли някой ще бъде много учуден, ако при тези килограми вземе да получи инфаркт...

— Идеята звучи интересно — проточи Кърт — Но как ще я накараме да получи инфаркт?

— Аз мога да предизвикам дихателни усложнения, които ще доведат до фатален край — рече Юри и гостите му изненадано се спогледаха.

— Много дебелази умират от дихателни усложнения — поясни Юри. — А в болницата ще заявя, че е страдала от астма...

— Как ще го направиш? — тихо попита Кърт.

— Ще използвам една конска доза ботулинов токсин. И без това трябва да го изпробвам на нещо, защо да не е Кони? По този начин ще бъда в състояние да определя дозата...

— Докторите няма ли да го забележат?

— Няма — поклати глава Юри. — Те ще разполагат само с един труп и няма да знаят нищо за първоначалните симптоми. Изключено е да заподозрат наличието на ботулинов токсин. А за него трябва да подозираш предварително, иначе нищо не става... Дихателните усложнения се предизвикват от още куп причини.

— Сигурен ли си? — присви очи Кърт.

— Напълно. В Съветския съюз се занимавах с тестването на този токсин в продължение на години. При голяма доза човек просто спира да диша и посинява. КГБ проявяваше голям интерес към него, с оглед прикриване на някои предумишлени убийства. Като казвам голяма доза имам предвид едно изключително малко количество...

— Идеята ми харесва! — отсече Кърт. — В нея има някаква поетична справедливост. В крайна сметка Кони представлява заплаха за операция „Отмъщение“. Кога можеш да го направиш?

— Още довчера — сви рамене Юри. — Апетитът ѝ никога не ѝ е създавал проблеми. Ще изчакам известно време да се успокои, а после просто ще поръчам пица по телефона и готово!

— Отлично — кимна Кърт и си позволи първата усмивка за вечерта. — Сега, след като обсъдихме неприятната част, вече можем да се насочим към по-тучните ливади... Какви са добрите новини, които имаш за нас?

— Проведох тестове на антракса — рече Юри и напрегнато се наведе напред. — Силата му е в границите на максималното!

— Върху кого го изпробва? — загрижено попита Кърт. Сигурността излезе на преден план, особено след взетото току-що решение за отстраняването на Кони.

Юри описа как е избрал търговеца на килими Джейсън Папарис, който би могъл да се зарази и от вносната си стока. По този начин е ликвидирал изцяло опасността да бъдат разкрити от компетентните власти.

— Умно! — изгледа го с уважение Кърт. — От името на Арийската народна армия те поздравявам за съобразителността!

Върху лицето на руснака се появи лека усмивка на задоволство.

— И ние имаме новини за теб — добави след кратка пауза Кърт, а после му разказа за сутрешното им посещение във федералната сграда „Джейкъб Джавитс“ и последвалото категорично заключение, че био-оръжието може и трябва да бъде поставено във вентилационната система.

— Ще ви трябва ли аерозол? — попита Юри.

— Не, стига оръжието да е в прахообразно състояние. Ще разкъсаме отделните опаковки с помощта на задействани дистанционно капсул-детонатори, а останалото ще свършат циркулационните вентилатори.

— Това означава, че трябва да използвате антракс — кимна Юри.

— Има ли някакъв проблем? — изгледа го Кърт. — Нали твърдиш, че и двата агента са еднакво мощни?

— Няма проблем — поклати глава Юри. — Но бактерията, която произвежда ботулиновия токсин, расте твърде бавно. Само след седмица ще разполагам с планираното количество антракс, но при ботулина положението е различно — за него ще ми трябват още минимум три седмици...

— Мисля, че не можем да чакаме три седмици — поклати глава Кърт. — Особено при наличието на проблеми със сигурността...

— А защо не използваме антракс и при двата обекта? — попита Стив. — След като бактерията се развива бавно, просто забравяме за токсина и толкоз!

— Защото планираното количество антракс ще ни стигне само за едната цел — отвърна Юри. — За двете ще ни е нужно доста повече.

— Може би Провидението ни подсказва да атакуваме само федералната сграда — промърмори Кърт — Какво ще кажете, ако зарежем Сентрал Парк?

— Не! — отсече Юри и в очите му се появи опасен блясък. — Искам парка на всяка цена!

— Но защо? — изгледа го подозрително Кърт. — Федералната сграда ще бъде повече от достатъчна, за да демонстрираме своето отношение към правителството. Жертвите в нея ще бъдат най-малко шест-седем хиляди души.

— Но болшинството от тях ще бъдат правителствени чиновници, нали? — отвърна Юри. — А аз искам да нанеса удар и срещу фалшивата американска култура, а най-вече срещу всички гадни евреи,

които се правят на бизнесмени и банкери и са преки виновници за днешните икономически затруднения на Русия!

Кърт и Стив си размениха навъсени погледи.

— Тази култура няма корени — продължаваше Юри. — Хората съвсем не са толкова свободни, колкото изглеждат. Всички драпат за статут и идентичност. Ние, славяните, може би наистина сме преживели големи беди в хода на своята история, но винаги сме знаели кои сме и какво искаме.

— Не мога да повярвам на ушите си! — смаяно промълви Кърт. — Защо никога досега не си говорил по този начин?

— Защото никога не сте ме попитали.

— Америка наистина има проблеми — призна Кърт. — Но те произтичат главно от факта, че ОЦП се обявява в подкрепа на контрола над оръжията, мисегрегацията, чернокожите наркопласъори, тънещите в охолство педерастии. Всичко това наистина подкопава корените на нашата идентичност и ние се борим именно срещу него. Нормално е в хода на тази борба да бъдат дадени жертви сред цивилното население. Но нашата главна цел си остава правителството.

— В моята война няма цивилни — поклати глава Юри. — Именно поради това държа на удара в Централ Парк. При подходящ вектор на вятъра ще видим сметката на по-голямата част от града. Става въпрос за стотици хиляди и дори милиони, а не за някакви жалки хиляди... Това е основната причина за създаването на оръжията за масово унищожение — те унищожават масово! А за вашите конкретни цели бихте могли да използвате и една обикновена бомба.

— Не можем да вкараме в сградата бомба, която да е достатъчно голяма — поклати глава Кърт. — Докато с два-три килограма прахообразно вещество нещата стоят по съвсем друг начин. Нали по този начин описваш антракса, пригоден за оръжие?

— Да — кимна Юри. — Една пудра, която е толкова фина, че буквално виси във въздуха.

Замълчаха и си размениха напрегнати погледи. И тримата усещаха важността на момента.

— Окей — най-сетне се обади Кърт и размаха ръце. — Връщаме се към първоначалния план. Ще ударим и двата обекта. Проблемите ни се свеждат единствено до достатъчното количество...

— Къде е камионетката за контрол на пестицидите, която ми обещахте? — попита Юри.

— Не се безпокой — махна с ръка Кърт. — Бойците вече засякоха една...

— Къде?

— Паркирана е зад сградата на една фирма за контрол на пестицидите в Лонг Айлънд — поясни Кърт. — Използват я за сезонно пръскане на картофите. Няма охрана, можем да я вземем по всяко време.

— Искам я в гаража си! — отсече Юри.

— Що за нахалство? — изгледа го изпод вежди Кърт. — След всичките изненади, които ни поднесе тази вечер, ние трябва да сме ядосани, а не ти!

— Искам камионетката в гаража си! — повтори с решителен тон Юри. — Такава ни беше уговорката. Вече отдавна трябваше да е там!

— Я си дръж езика! — изгуби търпение Стив. — Да не искаш да ти изпратим неколцина от специалните ни части?

— Не ме заплашвай, защото няма да получиш нищо! — озъби се Юри. — Много лесно мога да саботирам всичко, което сме постигнали до момента!

— Момчета, момчета! — размаха ръце Кърт. — Дайте да не се караме. Юри, ще се погрижим за камионетката и скоро ще я имаш в гаража си. Така ще бъдеш доволен, нали?

— Такава ни беше уговорката — кимна Юри.

— Считай, че нещата са решени — увери го Кърт. — И съответно се погрижи за Кони, става ли?

— Вече ти казах, че това ще го направя още тази вечер — кимна руснакът и видимо успокоен надигна чашата си.

— Много добре — кимна Кърт и доволно потърка ръце. — А сега да поговорим за времетраенето... Какво би станало, ако се откажем от токсина и наблегнем на по-голямо количество антракс? Ще можем ли да си осигурим такова количество?

— Може би — кимна Юри.

— В какви срокове?

— Ако всичко върви добре, в края на седмицата мога да започна работа по второто количество...

— Това е музика за ушите ми! — извика с пресилен ентузиазъм Кърт и бавно стана на крака. Стив побърза да стори същото.

— Имам един въпрос — спря ги Юри. — Какво е медицински следовател?

— Човек, който изследва трупове и установява причините за смъртта — отговори Стив.

— И аз така си помислих — кимна Юри и също стана на крака.

— Защо питаш? — любопитно го изгледа Кърт.

— Днес ходих да проверя дали е умрял онзи търговец на килими — отговори руснакът. — И в кантората му заварих един тип в предпазно облекло, който вземаше разни проби. Той ми каза, че е поел разследването на случая...

— Чакай малко — спря се Кърт — Нали каза, че си избрал този търговец за да няма разследване?

— Не съм казал такова нещо — поклати глава Юри. — Казах, че по този начин властите няма да заподозрат употребата на биологическо оръжие...

— Но те отлично знаят, че антраксът се използва като оръжие, нали? Какво ще им попречи да станат подозрителни?

— Фактът, че разполагат с логично обяснение за появата му — отвърна Юри. — Дори ще бъдат горди, че са го открили навреме. Такава е логиката на човешкото поведение...

— Ами ако не открият никакъв източник на заразата? — присви очи Кърт. — Или ти си им подхвърлил нещо, което няма начин да не открият...

— Не съм — поклати глава Юри.

— Това може ли да ни създаде проблеми?

— Възможно е, макар че силно се съмнявам...

— Нямах стопроцентова сигурност, тъй ли?

— Сто процента нямам, но цифрата е близка...

От устата на Кърт излетя загрижена въздишка.

— Нещата май започнаха да се усложняват — промърмори той.

— Проблеми няма да има — увери го Юри. — Но изпитанията на продукта са задължителни защото ако патогенността му е ниска, няма смисъл изобщо да го пускаме...

— Да се надяваме, че си прав — уморено промърмори Кърт и тръгна към вратата. — Ще държим връзка. Довечера ще дойдат

момчетата с камионетката, но това ще стане по-късно...

— Дано съм си у дома — промърмори Юри.

— Трябва да си бъдеш у дома! — раздразнено го изгледа Кърт. — Нали преди малко вдигна шум до Бога за проклетата камионетка?

— Трябва да се погрижа за Кони — поклати глава Юри. — След като ѝ дам порцията, ще трябва да извикам „бърза помощ“ и може би да отида с тях до болницата...

— Тук си прав — кимна след кратък размисъл Кърт.

— Ще оставя вратата на гаража отворена — изведнъж светна лицето на Юри.

— Това решава въпроса — кимна Кърт, вдигна ръка за сбогом и напусна къщата. Стив побърза да го последва.

Качиха се в пикапа без да проронят нито дума. Кърт затръшна шофьорската врата и стовари юмрук върху кормилото.

— Имаме си работа с опасен загубеняк! — мрачно процеди той.

— Няма да ти кажа, че съм те предупредил — унило кимна Стив.

— Исусе, той се готви да избие маса невинни хора! — простена Кърт. — Ние сме патриоти, които се опитват да спасят родината си, но изведнъж се оказва, че работим заедно с налудничав терорист! Какво става, по дяволите?

— Според мен той мисли как да се възстанови изгубената мощ на СССР — изръмжа Стив. — Иска да ни покаже, че ядреното превъзходство не означава нищо. Той е един гаден комунист и нищо повече!

Кърт запали мотора и изкара колата на тясната улица. Движението между кофите за боклук наподобяваше ски-слалом.

— Може и да е комунист — промърмори след продължителна пауза той. — Лошото е, че няма никаква представа за правилата на сигурността. Това е лошо, защото ако властите надушат какво предстои, ние ще трябва да правим дълбока преоценка на ситуацията. Първоначалните ни планове със сигурност ще се променят.

— А с него какво ще правим? — попита Стив.

— Не знам. Проблемът е там, че за да сложим ръка върху биологическото оръжие, ще трябва да се съобразяваме с него. Той беше пределно ясен, заплашвайки със саботаж. Предполагам, че е имал предвид разрушаването на лабораторията.

— Значи ще му доставим онзи камион за контрол над пестицидите?

— Нямаме друг избор — сви рамене Кърт и зави по авеню Оушънвю. — Ще му доставим камиона, но ще продължаваме да го натискаме да произведе онези три-четири кила антракс, които ще ни бъдат необходими. Колкото по-скоро стартираме операция „Отмъщение“, толкова по-добре!

СЕДМА ГЛАВА

ПОНЕДЕЛНИК, 18 ОКТОМВРИ 18.45 Ч.

Джак прекоси кръстовището на Първо авеню и Тридесета улица секунди преди светофарът да даде зелена светлина на лавината от коли, която препусна към центъра. Успя да се добере до товарната рампа на моргата, кимна на охраната и внесе велосипеда си на ръце в сградата. Махна на дежурния тази вечер санитар Марвин Флетчер, който подготвяше канцеларията на дежурните патолози за нощната смяна.

Заклучи колелото на обичайното му място и взе асансьора за токсикологията на втория етаж. Прибра се в службата по-късно от предвиденото, просто защото архивата на „Коринтски килими“ се оказва доста обемиста.

Главният токсиколог Джон Де Врийс вече си беше тръгнал. Джак се задоволи да попита един от медицинските лаборанти дали заместник-директорът ги е притискал със спешната обработка на пробите, взети от Дейвид Джеферсън. Това беше човекът, който беше починал в полицейския арест и по тази причина влязъл в полезрението на Калвин. За съжаление човекът беше току-що застъпил на смяна и нямаше понятие за този случай.

Джак отново се качи в асансьора и потегли към лабораторията по ДНК на шестия етаж. Началникът ѝ Тед Линч също си беше тръгнал и по тази причина той предаде епруветките с взетите от „Коринтски килими“ проби на дежурния лаборант. Искаше Тед още на следващата сутрин да ги тества за антраксни спори.

Спусна се по стълбите един етаж по-долу и хлътна в хистологическата лаборатория. Надяваше се да завари началничката Морийн О'Конър и да я помоли за бърза обработка на хистологичните проби, взети от Джеферсън. С Морийн се разбираше добре — нещо, което не можеше да каже за Джон Де Врийс. Но в случая това се оказва без значение, просто защото и Морийн си беше тръгнала.

На път за кабинета си надникна в стаичката на Лори, с надеждата най-сетне да разбере кога и къде ще се състои дългоочакваната вечеря. Но помещението беше тъмно, а вратата заключена. Това беше сигурна индикация, че и Лори си е тръгнала.

— Какво става, Господи! — промърмори на глас той, изпъшка и продължи надолу по коридора. За момент се изкуши от мисълта да се покрие през остатъка от вечерта, за да не го хване Лори. Но още в следващия миг отхвърли тази идея. Първо, това не беше в стила му, и второ — гризеше го любопитството.

Влезе в канцеларията и с облекчение установи, че Чет все още е тук. Приведен над бюрото си, колегата му старателно пишеше нещо в жълт адвокатски бележник.

— Охо, авантюристът се завърна! — посрещна го с ирония той и остави писалката. — Предполагам, че сега вече мога да нарежа оплакването за изчезнал без вест, което тъкмо попълвах...

— Много смешно! — процеди Джак и окачи пилотското си яке на пирона зад вратата.

— Пак добре, че се връщаш цял — поклати глава Чет. — Как беше на бойното поле? Някой да е заплашил живота ти? Какво количество колеги-държавни служители успя да вбесиш?

— Не съм в настроение за закачки — хладно обяви Джак и се тръшна като подкосен на стола си. Едва сега си даде сметка колко е уморен.

— Май не си изпитал никакво удоволствие от пътешествието, а?

— От колоезденето през града съм доволен — уточни Джак. — Но самата мисия излезе ялова...

— Не съм изненадан — кимна Чет. — Това си личеше още от самото начало. Успя ли въобще да научиш нещо ново?

— Научих, че за прегледа на архивата на една търговска компания отива много време — рече с въздишка Джак. — Дори когато компанията е малка. А след тези продължителни усилия нямаше никаква награда. По един перверзен начин се надявах, че последната доставка от Турция вече е на пазара, просто за да натъркам носа на стария Клинт Ейбълард. Но не ми стигна сапуна. Цялата пратка е заключена в един от складовете в Куинс.

— Поне си бил добронамерен — ухили се Чет.

— Ако кажеш на някого, че не е било така, със сигурност ще те изключат от завещанието си! — престорено се намръщи Джак.

— Няма да ти доставя това удоволствие — засмя се Чет.

— Нещо не ти вярвам — изгледа го продължително Джак.

— Тук му е мястото да спомена, че отсъствието ти беше отбелязано — смени темата Чет. — Но няма от какво да се безпокоиш, защото те покрих. Прибягнах до стария номер с групата монахини, които си очаквал. Споменах, че пристигат в града за конгреса на играчите на боулинг, а ти ще поднесеш приветствието...

— Кой пририта за мен?

— Преди всичко Лори — отвърна Чет. — Заради нея се хванах да ти пиша бележка... — С тези думи откъсна най-горния лист на бележника си, смачка го на топка и с изящна парабола го изпрати в кошчето.

— Какво щеше да пишеш?

— Че ще вечеряте в осем и половина, а заведението се казва „При Елио“ на Второ авеню.

— В осем и половина ли? — ядоса се Джак. — Защо толкова късно?

— Не ми каза — сви рамене Чет. — Но за мен това си е един напълно нормален час...

— Лори не обича да вечеря толкова късно — поясни Джак и объркано поклати глава. Мистерията се задълбочаваше. Сутринта и двамата бяха убедени, че ги чака дълъг и тежък работен ден, което предполага, че тя беше преценила степента на умората си. Защо тогава му определя толкова късен час за вечеря?

— Изобщо не изглеждаше загрижена — успокоително подхвърли Чет. — Ако питаш мен, настроението ѝ беше превъзходно...

— Наистина ли?

— Дори бих казал великолепно...

— И сутринта беше в подобно настроение — отбеляза Джак.

— По тази причина си позволих да я запозная с плановете ни за четвъртък вечер...

— Имаш предвид изложбата на Моне, на която да идем и четиримата? — втренчи се в него Джак.

— Аха — кимна Чет. — Надявам се, че няма да се сърдиш...

— Какво отговори тя?

— Каза, че цени високо нашата грижа за развлеченията й, но си имала други планове...

— Така ли каза: „цени високо“?

— Цитирах я точно — кимна Чет. — Макар, че и аз се учудих. Подобен израз ми прозвуча твърде официално...

— Кой друг ме е търсил? — смени темата Джак. Беше крайно време да престанат да одумват поведението на Лори. Любопитството му обаче нарасна до такава степен, че започна да го обзема нетърпение.

— Калвин — отвърна Чет. — Но не дойде специално да пита за теб, а просто се отби на връщане от хистологията...

— Какво каза?

— Искаше да ти напомни, че до четвъртък случаят Джеферсън трябва да е приключен.

— Това зависи от лабораторията, а не от мен — махна с ръка Джак.

Чет стана, протегна се и отиде да си вземе палтото.

— Е, аз ще тръгна — промърмори той.

— Нека те попитам нещо — спря го Джак. — Живееш в Ню Йорк доста по-отдавна от мен. Знаеш ли нещо за радиофицираните таксите на компанията „Йелоу Кеб“?

— Тези таксите предпочитат хората да ги спират направо на улицата и обикновено не работят с радиостанциите си — поясни Чет. — Шофьорите им имат и специален лаф в този смисъл: „или въртиш като шантав, или си лягаш гладен“... Не обичат да чакат телефонно повикване, още по-малко пък да карат празни... С две думи, не обичат да губят пари...

— Тогава защо имат радиостанции? — учуди се Джак.

— Защото по принцип могат да работят и на повикване, но това не им е изгодно... В общи линии използват радиостанциите, за да се информират къде има глад за таксите — в центъра, в крайните квартали, или на летището... А също така и къде са най-големите задръствания.

— И аз така си помислих — кимна Джак.

— А защо питаш? — изгледа го с любопитство Чет.

— Едно такси се появи да вземе Джейсън Папарис докато аз се ровех из бумагите на „Коринтски килими“ — поясни с крива усмивка

Джак.

— За пръв път чувам мъртвец да си поръчва такси — ухили се Чет. — Започвам да се питам откъде ли се е обадил...

— Или пък къде е искал да го откара таксито — влезе в тон Джак.

Чет се разсмя.

— Шофьорът ми даде телефона на диспечерския пункт — добави Джак. — Аз го набрах, просто за да разбера дали Джейсън им е бил редовен клиент. Надявах се, че ако е бил такъв, те може би ще ми кажат кога за последен път е бил в склада си в Куинс...

— И какво ти казаха?

— Нищо. На практика бяха крайно нелюбезни и категорично отказаха да ми дадат някаква информация за клиентите си.

— Предполагам, че ще откликнат по друг начин, ако им изпратим призовка, нали? — стана сериозен Чет.

— Едва ли — поклати глава Джак.

— В тая работа има нещо странно — промърмори Чет. — Ако в този град някой си поръча такси по телефона, „Йелоу Кеб“ е последната компания, която би се отзовала...

— Ще ти съобщя нещо още по-странно — рече Джак. — Шофьорът беше руснак, който е израснал в Свердловск.

— В Свердловск? — подскочи Чет. — Това е градът с най-силно развита индустрия за производство на биологически оръжия в целия Съветски съюз. Ти самият ми обърна внимание върху един ужасен инцидент с антракс, станал там през седемдесетте. Има го в учебника на Харисън...

— Можеш ли да повярваш в подобно съвпадение? — усмихна се Джак.

— Това е възможно единствено в Ню Йорк! — убедено отвърна Чет. — Предполагам, че не бива да сме изненадани, тъй като в този град стават невъзможни неща!

— Този тип дори знаеше какво е антракс — подхвърли Джак.

— Сериозно?!

— Е, не беше кой знае какво. Но знаеше, че е болест по говедата и овцете...

— Смея да твърдя, че това е доста над познанията, които би демонстрирал средният нюйоркчанин — отбеляза Чет.

След още малко приказки относно нещата, които ги чакаха през приближаващия уикенд, Чет каза довиждане и си тръгна. Джак се обърна към бюрото си и без ентузиазъм огледа купчината папки, подредени до хистологичните проби. И двете очакваха писмените му заключения. Понечи да включи микроскопа, но после погледна часовника си. Минаваше седем. Прецени, че едва ли ще има време за работа, тъй като трябваше да натисне педалите по обратния път за дома, да се изкъпе и преоблече, а след това да подгони колелото обратно към центъра. И всичко това до осем и половина.

Трафикът по Първо авеню беше интензивен, но без задръствания. Джак се включи в потока и кара без да спира чак до сградата на Обединените нации. Оттам пое по Четиридесет и девета, прекоси авеню Медисън и отново тръгна на север. До Гранд Арми Плаца в югоизточния ъгъл на Сентрал Парк рядко стигаше по един и същ маршрут, но оттам нататък вече следваше рутинния път — широк кръг около фонтана Пулицър с разкошната позлатена статуя на Изобилието, навлизане в парка и любимата част от пътя му. С течение на годините беше подбирал най-живописните части от маршрута си и знаеше точно откъде да мине.

Увеличи скоростта, но беше нащрек, тъй като тукашните алеи гъмжаха от бегачи за здраве, велосипедисти и любители на летните кънки. Дърветата все още не бяха с оголени клони, но под гумите на велосипеда шумолеше плътен пласт окапали листа — неоспоримо доказателство, че есента вече е тук.

Харесваше скоростното прекосяване на парка, но едновременно с това усещаше и солидна доза напрежение. Парадоксалното чувство за тотална изолация в центъра на огромния оживен град винаги му напомняше за един отдавна отминал инцидент, когато някакъв бандит за малко не го застреля. Тъмните сенки на парка несъмнено криеха опасност.

Не след дълго велосипедът със свистене напусна нощната тишина на алеите и се включи в оживеното движение на широката улица, носеща името Сентрал Парк Уест. Отново в цивилизацията. Принуден да намали скоростта, Джак продължи да се движи на север, заобиколен от жълти таксита, които свиреха с клаксоните си. На Сто и шеста зави в посока запад.

Знаеше, че не разполага с много време и възнамеряваше да се насочи директно към апартамента си. Но забрави за това решение в момента, в който до слуха му достигна познатото тупкане на баскетболната топка по асфалтовия корт. Тази вечер нямаше да играе, но не можеше да подмине корта просто ей така, без да се види какво става.

Игрището беше част от площадка за детски игри, маркирана от циментови скамейки и карета с пясък за най-малките. Джак беше луд по баскетбола. Беше титуляр в отбора на Амхърст, макар че там не се играеше кой знае колко качествен баскетбол. Години по-късно, вече прехвърлил се в Ню Йорк, той излезе на площадката с топка в ръце. Имаше намерението да се позанимава със стрелба в коша, но за негов късмет кварталните играчи се оказаха девет на брой и го поканиха да попълни бройката. Разбира се, това беше огромен компромис от тяхна страна, но случаят беше такъв. Джак изпита огромна наслада от разгорещената, на моменти дори груба битка на корта. Оттогава насам не пропускаше вечер без да поиграе — разбира се, когато времето позволяваше.

В продължение на почти година той беше единственият бял сред титулярите на тези вечерни игри. Останалите бяха афро-американци, значително по-млади от него. После се появиха още двама бели, които смирено изчакаха реда си и бяха великодушно допуснати на корта, а групата се увеличи и с неколцина цветнокожи на средна възраст, доста по-близо до четиридесетте и четири години на самия Джак.

Запален до крайност, Джак финансира няколко доста значителни подобрения на корта — нови плоскости с рингове, подсилени топки за игра на асфалт и най-важното — осветление с живачни лампи. Всичко това стори в знак на уважение към лидерите на кварталната общност, с които проведе предварителни преговори. В крайна сметка се споразумяха той да плати и за подновяването на останалата част от площадката. Не се поколеба нито за миг, тъй като сумата не беше голяма, а в замяна на това получаваше благословията на целия квартал.

Натисна педалите и се понесе покрай високата мрежеста ограда, която разделяше корта от уличния тротоар. Спря някъде около центъра и се подпря на един от металните стълбове без да вдига крака от педалите. Както очакваше, на корта се водеше разгорещен баскетболен двубой. Играчите буквално летяха по сивия асфалт.

— Хей, док! — извика един от тях. В квартала той беше известен единствено с прозвището „док“. — Къде се губиш, бе човек? Няма ли да си домъкнеш задника дотук, а?

Гласът принадлежеше на Уорън Уилсън — младеж с атлетична фигура и бръсната глава, който ловко дриблираше с топката край страничната линия. Той беше част от новосформиран тим, който чакаше реда си.

— Нямам време — извика в отговор Джак.

Уорън се откъсна от групата и тръгна към него. Последва го Флаш — един дългуч, чиито умения с топката бяха горе-долу като на Джак. Но Уорън беше с няколко нива над тях.

Джак кимна на Флаш и онзи отвърна на поздрава. Приблизително еднакви по сила, те често се пазеха взаимно, когато играеха един срещу друг. Флаш имаше неприятния навик да вкарва решителните точки за победата, съответно Джак се амбицираше да не му позволява това. На тази база се развиваше и съперничеството между двамата.

— В осем и половина имам среща с Лори, при това чак на другия край на града — поясни Джак.

— Събрахме страхотно отборче — обади се с неочаквано мелодичен баритон Флаш. — Аз, Уорън, Плюнката и Рон... Ако успееш да се преоблечеш за рекордно кратки срокове, може би ще ти запазим мястото... Очертава се страхотно мачле!

— Изкушението не е малко — призна с въздишка Джак.

— Ще ги размажем тези, дето печелят в момента — процеди през зъби Уорън. — Няма как да не го направим. Но ти бързай, защото ще закъснееш...

Джак хвърли поглед на часовника си, после очите му пробягаха по корта. Изкушението беше огромно, но разумът надделя. Дори да изиграеше само един мач, пак щеше да закъснее за срещата в „При Елио“ на другия край на града.

— Съжалявам, но тази вечер няма да стане — поклати глава той.

— Натали все ме пита кога ще се видим, но вие с Лори буквално изчезнахте — подхвърли Уорън.

— Тази вечер ще си поговоря с нея — обеща Джак. Всъщност, изобщо не беше сигурен как ще се развият нещата. Не знаеше каква е тайната на Лори, но подозираше, че тя има нещо общо с преместване

Бог знае къде, най-вероятно на Западното крайбрежие. Лицето му изведнъж се разкриви при мисълта, че младата жена може да замине.

— Хей, човече, добре ли си? — забеляза това Уорън и се приведе към оградата.

— Да, да, нищо ми няма — тръсна глава Джак.

— Нещата с Лори вървят, нали? Искам да кажа — не сте се счепкали за нещо...

— Не, всичко е наред — отвърна Джак. После изведнъж се сети, че през последния месец почти не беше излизал с Лори.

— Като те гледам такъв ми се струва, че имаш остра нужда от едно здраво изпотяване на корта — процеди Уорън. — Затова идвай тук в момента, в който се освободиш...

— Прав си, имам такава нужда — кимна Джак. — Утре вечер съм тук!

Каза довиждане и прекоси по диагонал уличното платно. Спря пред входа на блока и заключи велосипеда си за парапета, просто защото нямаше смисъл да го качва догоре. Влезе в банята направо от входната врата.

Взе един бърз душ и се изправи пред ограничения си гардероб. Обзе го глупава нерешителност, макар че избор почти нямаше. Не помнеше кога за последен път е бил изправен пред решението какво да облече. В крайна сметка навлече обичайните джинси, а нагоре облече риза на квадратчета, плетена вратовръзка в тъмносин цвят и сако от туид с кожени парчета на лактите. Среса набързо късо подстриганата си коса, огледа се за последен път и излезе.

Прекосяването на парка мина без произшествия. Излезе на Пето авеню и пое на юг. Смени посоката чак на Четиридесет и осма, от която се прехвърли на Второ авеню. Ресторантът беше няколкостотин метра по-нататък. Джак слезе от колелото с леко омекнали крака и старателно го заключи. Насочи се към входа на заведението и неволно се запита защо се вълнува толкова.

„При Елио“ беше пълен. Вляво от вратата имаше малък бар, пред който седяха петима души. Вдясно беше салонът с масите, част от които бяха заети от личности с познати от телевизията лица. Джак бавно тръгна към дъното, оглеждайки внимателно масите. Лори не се виждаше никъде.

— Мога ли да ви помогна? — обади се глас с едва доловим немски акцент зад гърба му.

Джак се обърна и се озова лице в лице с усмихнатия метр д'отел.

— Доколкото ми е известно, трябва да имаме резервация — рече той.

— На чие име?

— На Монтгомъри, предполагам.

Домакинът направи кратка справка с бележника си.

— О, да, разбира се. Госпожица Монтгомъри все още я няма, но другият член на компанията ви вече е тук. Ето го там, на бара... След секунда масата ви ще бъде готова.

Джак си проби път сред неколцината правостоящи клиенти. Лу бе заел едно от високите столчета и подръпваше от цигарата си. Пред него имаше висока халба с бира. Джак се приближи и го докосна по ръкава.

— Не ми изглеждаш щастлив — отбеляза той.

— Наистина не съм — отвърна Лу и виновно смачка цигарата си. — Разтревожих се от това, което ми каза тази сутрин за Лори... Почти цял ден бяхме заедно и не можех да не забележа, че е някак разсеяна. Когато най-сетне набрах кураж да я попитам какво става, тя само се изсмя и каза, че скоро ще разбере. Опасявам се, че май наистина се готви да заминава. Според мен си е намерила работа на друго място. Отдавна знам, че сте дефицитни. Навсякъде има недостиг от медицински следователи като вас...

Джак не успя да скрие усмивката си. Изправен пред Лу, той имаше чувството, че гледа в огледало. Същите терзания, същите мрачни съмнения.

— Смей ми се — нацупено го изгледа Лу. — Аз това заслужавам!

— Не се смей на теб, а на двама ни — увери го Джак. — И мен ме друсат абсолютно същите подозрения. Даже съм определил мястото, на което заминава: Западното крайбрежие.

— Сериозно?

Джак кимна с глава.

— Не знам дали това ме кара да се чувствам по-добре, или пък по-зле — призна с въздишка Лу. — Приятно е да имаш единомишленици, но от друга страна това означава, че опасенията ни са основателни...

Джак отстъпи крачка назад, за да го огледа по-добре. Детективът беше гладко избръснат — едно сериозно отклонение от обичайния му външен вид. Косата му беше още влажна от душа, но добре пригладена с помощта на някаква мазна субстанция. Смачканото сако и торбестите панталони бяха заменени от старателно изгладен костюм, бяла риза и чисто нова вратовръзка. Най-учудващото беше, че дори си беше лъснал обувките.

— Никога досега не съм те виждал в костюм — рече Джак. — Приличаш на изваден от корицата на някое списание, при това не от „Истински детектив“.

— Обличам го най-вече за погребения — поясни Лу.

— Хубава мисъл — поощрително рече Джак.

— Извинете — докосна лакъта му келнерът. — Масата ви е готова. Ако желаете, можете да я заемете веднага, но можете и да си останете на бара...

— Ще я заемем — отвърна без колебание Джак. Цигареният дим около бара вече беше започнал да го задушаваш.

Масата се оказа в дъното на заведението и до нея можеше да се стигне с доста сложни маневри, наложени от претъпканата зала. В момента, в който Джак и Лу най-сетне се добраха до местата си, пред тях се появи бутилка шампанско в лед и две шишета отлежало „Брунело“. Келнерът се зае да отваря шампанското, но Джак го спря.

— Май сте сбъркали масата — рече той. — Ние все още не сме поръчали...

— Масата на Монтгомъри, нали? — погледна го келнерът. Имаше испански акцент и старомодни извити мустаци. „Елио“ не се водеше испански ресторант, но персоналът му очевидно беше космополитен.

— Да, но...

— Значи поръчката е за вас — отсеке келнерът, ловко измъкна тапата и постави шампанското в леда. После, също така сръчно, отвори и бутилките с обикновено вино.

— Това тук ми изглежда много добро — промърмори Джак, придърпа една от бутилките и погледна етикета.

— Много е добро — кимна келнерът. — Ей сега ще донеса чашите.

Джак хвърли поглед по посока на Лу.

— Това не е обичайното наливно вино, което пия — промърмори той.

— Ставам още по-нервен — въздъхна детективът. — Нали я знаеш колко е стриктна...

— Имаш право — кимна Джак. Независимо къде излизаха и кой беше дал идеята, Лори неизменно държеше да си плаща сметката.

Келнерът се върна с чашите и се зае да ги пълни с шампанско. Джак се опита да го спре с извинението, че ще изчакат госпожица Монтгомъри, но онзи заяви, че изпълнява инструкциите на същата дама.

Минута по-късно останаха сами. Джак вдигна чашата с издължено столче, Лу стори същото. Чукнаха се без да кажат нищо. Джак се напъна да измисли някакъв духовит тост, но нищо не му дойде на ум.

— Предполагам, че е хубаво — промърмори Лу след като отпи една глътка. — Но аз не разбирам от шампанско. Винаги съм мислил, че това е нещо, с което се пръскат победителите в разни състезания...

— И аз — промърмори Джак, отпи от чашата и в същия миг забеляза Лори. Беше облечена в костюмче от черно кадифе с плътно прилепнал панталон, който подчертаваше женствената ѝ фигура. На шията ѝ имаше триъгълно колие от перли, свежест лъхаше от усмихнатото ѝ лице. Джак беше толкова захласнат, че за малко не се задави с шампанското.

Двамата с Лу се изправиха почти едновременно. Мястото беше толкова тясно, че чашата на Лу се разклати и част от шампанското се разля върху покривката. За късмет Джак беше станал заедно със своята.

— Каква загуба! — изпъшка Лу.

Лори се разсмя, взе една салфетка и попи виното. Келнерът изникна до нея, готов за помощ.

— Благодаря ви, че сте тук — рече Лори и им лепна по една целувка на бузата.

Едва в този момент Джак си даде сметка, че тя не е сама. На крачка от нея стоеше мургав мъж с гъста чуплива коса и сърдечна усмивка, която разкриваше изненадващо бели зъби. На ръст беше малко по-висок от метър и седемдесет, колкото беше Лори, но от цялата му фигура се излъчваше сила и авторитет. Беше някъде около

възрастта на Джак. Тъмният му костюм беше с такава кройка, че в сравнение с него дрешката на Лу изглеждаше купена от битака. От джобчето на сакото му се показваше ярка копринена кърпичка.

— Искам да ви представя Пол Садърленд — каза Лори и гласът ѝ издайнически потрепна.

Джак стисна ръката на непознатия веднага след Лу. Очите им се срещнаха и той неволно потрепна. Ирисите на Пол бяха огромни и някак неусетно се сливаха със зениците. Бяха тъмни и бездънно дълбоки, като черен мрамор. Ръкостискането му беше здраво и решително.

— Но защо стоим? — засуети се Лори.

Реакцията на Пол беше светкавична, ръцете му изтеглиха стола пред дамата. Лори се настани, последвана от останалите. Келнерът бързо напълни с шампанско и новите две чаши, кацнали неусетно на масата.

— Предлагам да пием за приятелството — каза Лори.

— Оле, оле! — засмя се Пол.

Докоснаха чашите си и отпиха по глътка, после настъпи миг на изпълнено с неудобство мълчание. Джак и Лу нямаха представа защо приятелката им е поканила на вечеря един абсолютно непознат мъж, пък и нямаха куража да попитат.

— Уф — въздъхна след известно време Лори. — Денят беше отвратителен, нали Лу?

— Абсолютно — кимна Лу.

— Пол, надявам се, че нямаш нищо против да си поговорим на служебни теми — подхвърли Лори и без да чака отговор продължи: — Двамата с Лу цял ден нищихме случая с онзи скинар, за който ти споменах...

— Нямам нищо против — отвърна с усмивка Пол. — Положително ще ми бъде интересно, тъй като едно време гледах с удоволствие сериалите, в които участваха съдебни лекари...

— Пол е бизнесмен — поясни Лори.

Джак и Лу едновременно кимнаха с глави. Джак очакваше допълнителни разяснения относно конкретния бизнес на Пол, но Лори смени темата.

— Днес научих много неща за войнстващата десница, които просто не бих искала да зная — въздъхна тя. — Особено за

екстремистките милиции и скинарите...

— А аз не знаех нищо за ролята на музиката в скинарското движение — добави Лу.

— Това, което ме учудва и плаши, е националният характер на десните милиции — продължи Лори. — Според специален агент Гордън Тирел в страната има около четиридесет хиляди въоръжени лумпени, които само Господ знае какво чакат...

— Според мен чакат властта да се самовзриви от огромната бюрокрация, която я задушават — намеси се Пол. — Нещо като неутронна звезда. А после тези, които наричат себе си „привърженици на оцеляването“ не само ще оцелеят, но и ще получат шанс да застанат начело.

— Доколкото разбрах, те не са пасивни наблюдатели, които чакат своя час — подхвърли Лори. — Агент Тирел твърди, че след разпадането на съветската империя главната опасност за САЩ идва именно от най-десните противници на правителството.

— Реваншизмът също — добави Лу. — Спомнете си за Тимъти Маквей, който открито призовава да се атакува правителството заради полицейския ред срещу „последователите на Давид“ в Уако, Тексас...

— По онова време си мислех, че Тимъти Маквей е една аномалия — направи гримаса Лори. Но това се оказало една илюзия, която ме кара да потръпвам. В страната има четиридесет хиляди потенциални дубльори на Тимъти Маквей и никой не знае къде и кога ще бъде нанесен следващият удар...

— Или с какво — добави Джак. — Нали помните лекцията на Стан Торнтън от Комисията за извънредни ситуации? Никак не е изключено някой от тези побъркани да се докопа до оръжие за масово унищожение.

— И тогава Господ да ни е на помощ — мрачно поклати глава Лори.

— Гордън Тирел изобщо не поставя междуметието „ако“ — отново поде Лу. — Неговият отдел за борба с тероризма счита, че въпросът е „кога“. Достатъчно е само да си представим как се съхраняват ядрените оръжия в бившия Съветски съюз.

— Хей, я да поръчаме вечерята — тръсна глава Лори. — Защото ако продължаваме още малко на тази тема, положително ще си изгубя апетита.

Келнерът се появи със светкавична бързина. Ръцете му ловко пръснаха по масата обемистото меню със специалитети, след което допълниха чашите с шампанско. Изслуша поръчките на клиентите си и безшумно се оттегли по посока на кухнята.

Джак се обърна към Лори:

— Един последен въпрос, свързан с твоя скинар — след аутопсията можеш ли да предложиш нещо полезно на хората от ФБР?

— Не съвсем — въздъхна Лори и хвърли поглед към Лу: — Нали?

— Мнението ти, според което порезните рани са били направени от нож със счупен връх, може би ще помогне — намеси се Лу. — Естествено, ако този нож се появи... От полза може да бъде и изваденият от мозъка куршум, но трябва да изчакаме балистичната експертиза. А фактът, че при разпъването на кръст са били използвани произведени в Полша гвоздеи, няма да ни бъде от полза. Вече научих, че такива гвоздеи се продават из цялата страна.

— Значи АНА, или Арийската народна армия, все още не е известна в метрополията? — попита Джак.

— Страхувам се, че е така — кимна Лу. — Лъч на надежда е фактът, че трафикът на тези типове в Интернет бележи рязко понижение. Надяваме се, че са прекратили подготовката на това, което са планирали...

— Аз също — рече Джак.

Започнаха да пристигат мезетата, келнерът разля и червеното вино. За известно време разговорът стихна, тъй като всички се бяха концентрирали в чиниите си. Джак час по час хвърляше скрити погледи към Лори, но тя упорито отбягваше да го гледа в очите.

— Я кажи за твоя случай от днес — подкачи го по едно време тя. — Чух, че бил доста интересен...

— Не толкова интересен, колкото изненадващ — прочисти гърлото си Джак. — Става въпрос за вдишване на антракс...

— Антракс ли? — вдигна глава Лу. — Не е ли това потенциално биологическо оръжие?

— Разбира се, че е — кимна Джак. — Но за съжаление, или може би за късмет, произходът на антракса в този случай е съвсем прозаичен. Жертвата се занимавала с внос на килими от Турция, където синята пъпка е широко разпространена. Поредната доставка е

пристигнала няколко дни преди смъртта му. Случаят е единичен, а килимите са надеждно заключени в един склад в Куинс. Толкоз по въпроса. Дори не успях да разтревожа главния епидемиолог на града.

— Да благодарим на Бога за малките услуги, които ни прави — с облекчение въздъхна Лори.

— Амин — пропя Лу.

Сервираха предястията. Разговорът се завъртя около неутрални теми. Забавянето на въпроса, станал причина за тази вечеря, само усили любопитството на Джак. То бавно започна да се размесва и с известна доза притеснение, вероятно защото Лори и Пол открито демонстрираха близостта помежду си. То личеше в поредица от дребни неща — например начинът, по който тя докосваше ръката му, или пък салфетката, с която той отстрани някакъв остатък от храна върху горната ѝ устна. Според Джак подобни прояви на интимност бяха не на място, просто защото нямаше начин двамата да се познават от по-дълго време.

Накрая, след като сервираха и кафето, Лори почука с вилицата си по чашата за вода. Пол пусна една самодоволна усмивка и се облегна назад. Беше ясно, че предвкусва добро забавление.

— Предполагам отдавна се питате защо ви поканих тази вечер — започна Лори.

И през ум не ми е минавало да се питам, възрази мислено Джак, но пулсът му започна да се ускорява.

— Не знам как точно да се изразя, но... — Лори млъкна и хвърли безпомощен поглед към Пол, който само сви рамене.

— Или изплюй камъчето, или започвам да лая! — тръсна глава Джак.

— Преди всичко дължа извинение и на двамата ви — възвърна самообладанието си Лори и ги изгледа в бавна последователност. — Съжалявам, че ви позвъних толкова рано, поне по тукашно време...

Джак объркано примигна. Защо ѝ е да внушава, че се движи по друго време, а не по местното?

— Обяснението е просто — обадох ви се от Париж, Франция. Двамата с Пол отскочихме дотам за уикенда, а аз ви звъннах от летището, малко преди да се качим на конкорда за обратния полет до Ню Йорк...

Пол само кимна, сякаш за да потвърди коректността на увода.

— Пол имаше работа в Париж и беше така любезен да ме покани — продължи с обясненията Лори. — Прекарахме един разкошен уикенд. — Ръката ѝ се протегна през масата и мургавият мъж с благоговение я пое.

Джак се усмихна през стиснати зъби. Изведнъж разбра каква е работата. Този тип просто се е появил навреме с офертата си за един уикенд в Париж.

— Една от случките за този отрязък от време беше доста неочаквана, поне за мен — добави Лори.

Лявата ѝ ръка най-сетне напусна скута, където бе престояла почти през цялото време на вечерята. Беше свита в юмрук, който стигна средата на масата и бавно се отвори.

Джак и Лу премигнаха почти едновременно. На безименния пръст на Лори блестеше диамант, който беше голям почти колкото топка за голф. Светлината в залата го докосна и той засия в синкави пламъци.

— Вие двамата ще се жените! — установи стреснато Лу, сякаш съобщаваше за опасността от природно бедствие.

Двойката насреща му прие интонацията му като израз на уважение, а не на ужас.

— Така изглежда — кимна усмихнато Лори. — Все още не съм дала окончателното си съгласие, но както виждате Пол вече успя да ме убеди да приема този пръстен... Не сме предупредили родителите си. Вие сте първите, които научават...

— Много мило — съумя да се усмихне Джак, но в главата му се вдигна вихрушка от неочаквания развой на събитията. До този момент беше мислил за Лори като за зрял човек, напълно неспособен да взема детински решения.

— Всичко стана много бързо — добави Лори и отново погледна избраница си.

— Бих казал като виелица — добави Пол.

После и двамата започнаха да разказват за романтичните неща, които бяха преживели по време на кратката си ваканция, а и няколко седмици преди нея. Джак и Лу се оказаха в ролята на безмълвни слушатели, които само кимат с глава и пускат по някоя усмивка на подходящите места.

Когато историите най-сетне започнаха да пресъхват, Пол се извини и тръгна към тоалетните. Лори го проследи с очи, после се обърна към старите си приятели и въздъхна.

— Чудесен е, нали?

Джак и Лу се спогледаха, всеки очакваше другият да отговори.

— Е, какво ще кажете? — настоя Лори.

Двамата отвориха усти едновременно, спогледаха се отново и пак млъкнаха.

— Вие какво, комедия ли ми играете? — угасна усмивката на Лори. — Става ли ви нещо?

— Ситуацията ни хвана неподготвени — най-сетне успя да промърмори Джак. — И двамата мислехме, че си получила оферта за нова работа и възнамеряваш да се местиш. През ум не ни е минавало, че може да се жениш!

— Това звучи почти обидно! — хладно го изгледа Лори. — Толкова ли съм стара?

— Нямах предвид това — тихо промълви Джак.

— От колко време познаваш този човек? — намеси се Лу.

— От два месеца — зае защитна позиция Лори. — Знам, че това не е много, но не е и толкова важно. Той е интелигентен, добър, щедър, уверен в себе си, всеотдаен човек. Все неща, които са важни за мен. Особено увереността и всеотдайността.

Джак и Лу се спогледаха с чувството, че някой току-що ги е оплюл.

— Не мога да повярвам — поклати глава Лори, местейки очи от единия на другия. — Бях сигурна, че поне вие ще се радвате за мен!

— С какъв бизнес се занимава той? — попита Джак.

— А що за въпрос е това? — пожела да узнае Лори.

— Съвсем обикновен.

— Честно казано, не знам — отвърна тя. — И не ме интересува. Аз държа на него, а не на това, с което си изкарва препитанието. Вие, мъжете, сте много странни...

— Запозна ли го с родителите си? — попита Лу.

— Естествено. Всъщност, те ме запознаха с него...

— Е, това вече е нещо — поклати глава Лу.

Младата жена ги огледа още веднъж и разочаровано поклати глава.

— Не мислех, че вечерята ни ще протече по този начин — промълви тя.

Двамата ѝ приятели не знаеха какво да кажат. Завръщането на Пол ги извади от неудобното положение. Той беше в превъзходно настроение и очевидно не подозираше какво се е случило в негово отсъствие. Лори стана на крака в момента, в който той се готвеше да седне.

— Мисля, че е време да тръгваме — обяви тя.

— Без да прием по едно последно на бара? — вдигна вежди Пол.

— Мисля, че всички пихме достатъчно — поклати глава Лори. — А и вечерта беше поучителна, както би казал Джак...

Джак направи опит да се усмихне. Усещането, че е разочаровал Лори го накара да се почувства още по-зле. Затова скочи на крака и с пресилено жизнерадостен тон заяви:

— Приемете нашите поздравления! И двамата много се радваме! Позволете ни по този случай да оправим сметката.

— Тя вече е оправена — с чувство на превъзходство махна Пол. — Вие сте наши гости.

— Все пак предпочитам да си платя — настоя Джак. — Мисля, че така ще е по-честно.

— Забрави — усмихна се Пол и разтърси ръката му. По същия начин постъпи и с Лу: — Наистина ми беше много приятно да се запозная с двамата най-близки приятели на Лори. Тя много ви цени и непрекъснато говори за вас. На моменти дори ревнувам... — От устата му се изтръгна висок смях.

— Ще се видим утре на работа — махна с ръка Лори, обърна се и започна да си пробива път към изхода. Пол вдигна ръка за последен път, после забърза след нея.

Джак бавно се извърна към Лу.

— Какво ти се иска да направиш?

— Да си ида у дома и да се гръмна! — мрачно отвърна онзи.

— Искаш ли компания?

Потънаха обратно в столовете си. Джак се чувстваше напълно разнебитен, фактът, че Лори щеше да се омъжва беше далеч по-лош от евентуалното ѝ заминаване. Вместо да се премести на Западното крайбрежие, тя сякаш се местеше на Венера. Епизодът го накара да се стресне и да си даде сметка, че съзнателно избягва да мисли за

бъдещето. Чувството за вина по отношение на семейството все още не му позволяваше да помисли за някакво щастие в бъдеще. Именно по тази причина му беше трудно да вземе някакво фундаментално решение.

Стиснал глава между дланите си, Лу беше олицетворение на отчаянието.

— Винаги съм се страхувал, че Лори може да се омъжи — прошепна той. — Особено пък за теб...

— За мен ли? — изгледа го изненадано Джак. — Аз пък се опасявах да не се омъжи за теб! Нали сте били гаджета още преди да се познаваме?

— Опасенията ти са били напразни — поклати глава детективът. — Не ни беше писано, пък и двамата знаехме, че няма да се получи. По едно време наистина бяхме близки и се срещахме редовно, но аз обърках нещата. В момента, в който между нас се получаваше някакво търкане, аз решавах, че тя иска да ме напусне и се държах като задник. Това изнерви и двамата ни. В крайна сметка проведохме един дълъг разговор... Тази вечер, споменавайки думичката „самоувереност“, тя искаше да каже *самочувствие* и имаше предвид мен.

— А „всеотдайността“ беше предназначена за мен — добави Джак.

— Това ли беше проблемът между вас? — изгледа го Лу. — Така и не успях да отгатна какво е станало. Изглеждахте родени един за друг, знаеш... Един и същ произход, добро образование и всички останали лиготи...

— Част от проблема — кимна Джак. — Но аз съм толкова объркан, че дори не бих могъл да изредя всички причини...

— Каква трагедия! — въздъхна с отчаяние Лу. — Както за теб, така и за мен. Ако се бяхте вързали, аз щях да имам шанса да си остана приятел и с двамата. Но тя се омъжва за тоя тип и на практика ми посочва вратата. Искам да кажа, че... Понякога си фантазирах, че двамата с Лори ще си останем приятели дори и когато тя се омъжи... Но тази вечер, зърнал скалата на пръста ѝ, аз веднага разбрах, че подобно нещо е напълно изключено!

— Аз пък май съм хранел неоправдани надежди, че сегашното статукво няма да се промени никога — криво се усмихна Джак.

Лу кимна, помълча малко, после вдигна глава:

— А какво мислиш за този тип?

— Змия в тревата! — без колебание отвърна Джак. — Не знам дали съм обективен, тъй като очевидно ревнувам. Най-много се дразнех от начина, по който се докосваха!...

— И на мен не ми беше приятно да ги гледам — бавно кимна Лу. — Беше отвратително, като любов между кученца... Но и аз поставям под съмнение обективността си. Въпреки това не мога да се отърва от чувството, че всичко става прекалено бързо. Сякаш този тип иска да лапне парите й, въпреки че тя изобщо няма такива... Разбира се, това са обичайните цинични приказки на един обикновен детектив...

Джак отвратено поклати глава.

— Можем да си седим тук и да го плюем до утре, но фактите са други: този тип е далеч по-спонтанен от нас, освен това разполага с големи мангизи. Доказателство за това е уикенда в Париж. Господи, аз никога не бих могъл да си позволя подобно нещо! А дори и да си го позволя, цялото ми прекарване ще бъде отровено от мисълта за цената, която плащам!

— Аз пък побеснявам при мисълта, че някои хора могат да си позволяват подобни неща! — изръмжа Лу. — Особено на фона на издръжката, която плащам за двете си деца... Всъщност, трябва да съм доволен, че ми остават няколко долара, за да живея...

— По-скоро завиждаш на такива хора — поправи го Джак.

Лу бутна стола си назад и стана на крака.

— Трябва да се прибера у дома и да си легна преди да съм изпаднал в пълна депресия! — обяви той. — Освен това две нощи не съм спал...

— И аз тръгвам — стана Джак.

Насочиха се към изхода. Празничната атмосфера в ресторанта ги накара да се почувстват още по-депресирани.

ОСМА ГЛАВА

ПОНЕДЕЛНИК, 18 ОКТОМВРИ, 22.15 Ч.

Юри изпрати приятелите си и побърза да слезе в любимата си лаборатория. Първата му работа беше да ликвидира щетите от насилственото проникване на Кони. За да бъде максимално сигурен, той свали винтовете на халките и ги замени с дебели пирони. Сега евентуалните неканени гости би трябвало да имат подръка нещо доста по-солидно от една обикновена щанга.

Ръцете му не спираха работа, а мозъкът му бе зает с обезпокоителната визита на Кърт и Стив. Беше дълбоко изненадан от гнева им, че си беше позволил да ги потърси в пожарната. Неубедително му прозвуча обяснението, че е бил подозрителен, тъй като е чужденец и говори с руски акцент. Ню Йорк е космополитен град и всеки втори от жителите му говори с някакъв акцент.

Вероятно има съвсем друга причина за нежеланието им да го виждат там, съобрази Юри. Нямаше представа каква може да бъде тя, но въпреки това му стана неприятно. За пръв път си зададе въпроса как изглежда в очите на Кърт и Стив. Те робуваха на предразсъдъците и вероятно таяха нещо срещу неговата личност и произхода му. Следователно едва ли можеха да бъдат такива приятели, за каквито ги приемаше той.

Остана изненадан и от другата причина за гнева им — цветът на кожата на Кони. Знаеше, че и двамата са расисти, но въпреки това остана смаян от силата на техния гняв. Тя беше далеч над очакваното и на този фон псевдо-религиозните обяснения на Стив прозвучаха съвсем неубедително. До този момент никой от двамата му приятели не бе проявявал особена религиозност.

И накрая — въпросът с камионетката за контрол на пестицидите и аерозолните препарати. Юри не можеше да разбере защо се бавеше доставката на тази машина, въпреки че тя беше важна част от общите им планове. Без нея той не би могъл да изпълни своята част от

операцията. За нейната реализация му беше нужен разпръскван, при това мобилен. В случая стационарната техника не му вършеше работа.

Дойде моментът за поправка и на вътрешната врата. Юри навлече предпазния костюм и отвори клапана на цилиндъра със сгъстен въздух. Това беше обикновен клапан, който подаваше постоянен поток от въздух във вътрешността на скафандъра, а неговата цел беше да не допуска проникването на миниатюрни пращинки от външната атмосфера. При подводното гмуркане се използваха доста по-сложни многофункционални клапани.

Със скафандъра се работеше далеч по-трудно, а и температурата във вътрешността му беше прекалено висока. Но Юри не обръщаше внимание на тези дребни неудобства, просто защото добре знаеше какво го чака без него. Това все пак се отрази на работата му, която беше свършена за далеч повече време.

След като оправи вратата насочи вниманието си към контейнера за ферментация, пълен с *Clostridium botulinum*. Кратката проверка на бактериалната концентрация го накара разочаровано да въздъхне. Не можеше да разбере защо посявката расте толкова бавно. Беше следвал внимателно всички инструкции за отглеждане на бактериите, които помнеше наизуст от десетгодишния си стаж си в съветския завод. Благодарение на оптималните условия за производство, там бактериите растяха като луди, буквално за броени часове.

След задълбочен размисъл стигна до заключението, че във ферментатора прониква въздух. А бактерията *Clostridium botulinum* може да се отглежда само в отсъствието на кислород. Вземите мерки бяха логични — във ферментатора вместо въздух беше вкаран въглероден двуокис под налягане. Ефект обаче нямаше. Това вероятно се дължеше на някакъв дефект в стоманената бутилка с въглероден двуокис, която бойците на Кърт бяха довели Бог знае откъде. За съжаление Юри не разполагаше със средства да я провери, а доставката на нова би отнела твърде много време.

Наведе се да провери вътрешната температура на ферментатора. Оказа се с няколко градуса по-ниска от оптималната стойност и той почука с нокът по стъклото на примитивния термостат, използван в някогашните бани. Ниската температура беше фактор, но бавният растеж не би могъл да се дължи единствено на нея...

Замисли се върху предложението на Кърт да изхвърлят посаяката Clostridium от ферментатора и на нейно място да заложат антракс. По този начин и двата апарата щяха да бъдат използвани за производството на идентични спори. Но много неща в тази идея трябваше да бъдат обсъдени в детайли, а двамата с Кърт засегнаха единствено фактора време. Проблемът беше там, че процесът по прекъсване на дадена ферментация и замяната ѝ с друга изисква много усилия, прецизност и време. А в момента той имаше да решава и един друг проблем: Кони...

Пристъпи към защитния екран и включи вентилатора. Облечените му в тънки ръкавици длани хлътнаха във втори чифт, изработен от плътна гума и прикрепен директно към екрана. С безкрайно внимание повдигна ваничката с произведения до този момент ботулинов токсин и отля част от него в малка стъклена епруветка.

За получаването на високопречистен и концентриран токсин той използваше техника, наречена „киселинна обработка“. При нея токсинът се разреждаше с вода, към получената смес се прибавяше амониев сулфат. Така се получаваше една кристалообразна маса, в която чистият токсин се комбинираше със стабилизиращи протеини. Именно тази маса се подлагаше на последната фаза — изсушаване и смилане на прах.

Работата с ботулиновия токсин не беше толкова опасна, колкото работата с антракс на прах. Макар да беше ваксиниран и срещу двете отрови още в Съветския съюз, той усещаше, че имунната му защита срещу ботулина е много по-силна, отколкото тази срещу антракс.

Ръцете му ловко запечатаха епруветката. Преди да я освободи от гумените ръкавици, той старателно изми външната ѝ повърхност с топла вода. После премина през първата фаза на личната си дезинфекция и обеззаразяване, използвайки стационарния душ в ъгъла и еднолитрова опаковка белина.

Преди да напусне лабораторията взе втори душ, отново с белина. Така обеззаразяването можеше да се счита за приключено. Едва тогава свали костюма-скафандър, изключи подаването на сгъстен въздух и окачи стоманената бутилка на стената. После взе епруветката, качи се горе и я скри зад един от шкафове в кухнята.

Стегна се за водопада от обвинения, който неминуемо щеше да последва, след което спря пред вратата на Кони и решително я отвори. Жена му беше в обичайната си поза — просната напреко на леглото и втренчила поглед в телевизора. Изобщо не се смущаваше от факта, че дюшекът беше захвърлен на пода.

— К'во искаш? — изръмжа Кони, притиснала торбичка с лед до подутото си ляво око.

— Исках да те попитам дали си гладна, за да отскоча да взема малко пица — съобщи ѝ жизнерадостно Юри.

Кони свали леда от окото си и му хвърли любопитен поглед.

— Какво ти става, бе човек? — озадачено попита тя. — Никога досега не те е било грижа дали съм гладна, или не...

— Чувствам се виновен, че те ударих — направи нещастна физиономия Юри. — И искам да ти се извиня...

— Я не се прави на шантав! — възвърна самообладанието си дебеланата. — Ако си мислиш, че с едно извинение ще си получиш телевизора обратно, жестоко се лъжеш!

— Не го искам — поклати глава Юри. — Съжалявам, че счупих твоя, ама много се бях ядосал...

— Я па тоя! — зяпна насреща му Кони.

— Вероятно не искаш да ме разбереш, но лабораторията в мазето е важна за мен — рече Юри, опитвайки се да предаде на гласа си необходимата доза искреност.

— Сигурно, след като по цяла нощ висиш там — сви рамене Кони.

— Тя е моят билет за измъкване — поясни Юри. — Всъщност, нашият билет...

Кони намали звука на телевизора и се надигна на лакът:

— А бе ти какво искаш да ми кажеш?

— Опитвам се да се върна към микробиологията — поясни Юри. — Трябва ми практика, за да мога да докажа, че знам какво върша. Едва след това мога да се надявам, че ще получа достойна работа. Не искам цял живот да карам такси...

— За каква работа по-точно става въпрос?

— Работа, свързана с микробиологията — поясни той. — Получавам помощ от хората, които бяха тук следобед. Но те са

обезпокоени, тъй като законът не позволява съществуването на лаборатории в частни домове. Ако аз загазя, ще загазят и те...

— Аз пък си мислех, че ако искаш да работиш с бактерии, ще трябва да ходиш на курсове — промърмори Кони.

— Това няма да е нужно, ако докажа квалификацията си — поклати глава Юри. — А ако получа добра работа, ние с теб можем да започнем нов живот. Ще започнем да излизаме, да ходим по заведения, както едно време...

— Да бе — недоверчиво присви очи Кони. — По-скоро адът ще замръзне!

— Ще стане, ще видиш! — увери я пламенно Юри, помълча малко, после смени тона: — Искаш ли пица, или не?

— Защо да не искам? — сви рамене дебеланата. — Пеперони с аншуа... А за десерт искам един голям сладолед със сметана!

— Добре — кимна с пресилена усмивка Юри и побърза да затвори вратата. Едно беше сигурно: нищо не беше в състояние да развали апетита на тази жена! Не възрази срещу сладоледената добавка, светкавично съобразил, че тя ще е отлична среда за ботулиновия токсин. Освен това беше сигурен, че жена му няма да спре преди да е облизала дъното на кутията...

Обади се на кварталната пицария от стенния дериват в кухнята. Направи поръчката на Кони, а за себе си избра обикновена пица с моцарела, домати и розмарин. Миг преди да затвори включи в поръчката мешана салата и кафе. Мина му през ума, че по всяка вероятност го чака една дълга и тежка нощ.

След известно време го хванаха нервите и започна да крачи напред-назад. Пред Кърт беше категоричен, но на практика нямаше никаква представа какво ще стане когато Кони погълне токсичната доза. Един от най-сериозните му проблеми беше дозировката. Нямаше абсолютно никаква представа какво количество отрова да използва. Възнамеряваше лекичко да поръси сладоледа и да се надява на добър резултат. От друга страна имаше опасност това количество да се окаже недостатъчно. Ако Кони само се разболее, ченгетата бързо щяха да му щракнат белезниците, откривайки лабораторията в мазето.

На вратата се почука и той неволно подскочи. Сърцето му прескочи един такт, ръката му лекичко повдигна щорите. За щастие

отвън беше момчето с поръчката. Юри му отвори, плати сметката и пое пакетите. Двете пици бяха във фолио и още пареха.

Разчисти масата от предишните опаковки. В средата постави пиците, а около тях подреди салатата, двете кафета и кутията със сладолед. Разбира се, интересът му беше насочен към последната. Бръкна в книжната торбичка и я извади. Беше мека. За разлика от пицата, тя не беше увита в предпазно фолио.

Вдигна глава и се огледа, после напусна кухнята и пристъпи на пръсти към вратата на Кони. Телевизорът продължаваше да гърми, признаци на движение липсваха. По всяка вероятност жена му не беше мръднала от леглото.

Върна се в кухнята и внимателно повдигна капака на пластмасовата кутия. Съдържанието ѝ беше гладко, без нито една вдлъбнатина. Възникна въпроса как да добави отровата, без това да си личи. Не искаше да я сложи на едно място, защото Кони би могла да я усети и да я изплюе. След като разсъждава известно време, Юри извади една купа от шкафа и обърна съдържанието на кутията в нея. После измъкна епруветката, затаи дъх и лекичко напръска сладоледа.

В един момент обаче ръката му трепна и епруветката се изпразни.

— Какво толкова, по дяволите! — рече си той. Ако предварителните му изчисления бяха верни, това можеше да се окаже една наистина огромна доза — вероятно напълно достатъчна, за да ликвидира всички обитатели на Брайтън Бийч...

Пусна епруветката в умивалника и насочи струята върху нея. После взе една вилица и започна да разбърква сладоледа в купата. Когато прецени, че отровата вече е проникнала достатъчно добре, започна да го пресилва обратно с помощта на супена лъжица. Тази работа се оказа неочаквано трудна, но в крайна сметка успя да напълни пластмасовата кутия почти догоре. Направи още малко усилия да залепи капака и се отдръпна да огледа произведението си. На пръв поглед всичко изглеждаше наред.

Изми купата с необичайно старание, но въпреки това взе решение да не я използва повече. После реши, че веднага след вечерята ще изхвърли както нея, така и използваните прибори.

Изми ръцете си за последен път, взе кутиите с пепероните и сладоледа и тръгна към стаята на Кони.

— Тия пак се забавиха — отбеляза тя, видяла го да се изправя на прага.

— Къде да я оставя? — попита Юри.

— Ей тук, на пода — промърмори Кони без да отделя очи от екрана.

Юри се наведе и остави храната на килима. Върху кутията със сладоледа постави предварително приготвената лъжица, после бавно се изправи. В този момент Кони се обърна да види какво е направил.

— Хей, не искам този сладолед! — капризно сви устни тя.

— Какво... Какво искаш да кажеш? — заекна от изненада Юри.

— Искам да кажа да го сложиш в шибания хладилник! — раздразнено викна Кони. — Ще го изям след пицата, но не искам да се разтопи!

— Добре — кимна с облекчение Юри, вдигна кутията и лъжицата и тръгна към вратата. — Викни ми когато го поискаш...

Кони склони глава на една страна, сбърчи вежди и заби подозрителен поглед в лицето му.

— Ей, човече, какво ти става бе? — попита тя. — Никога не си бил толкова любезен!

— Нали ти казах, че изпитвам чувство на вина — сви рамене Юри.

— Няма да е зле, ако по-често се чувстваш така — ухили се жена му, после отново извърна поглед към екрана.

Юри се върна в кухнята, тикна сладоледа във фризера и дари жена си с една бекрайно дълга тирада от пиперливи руски ругатни. Слепоочията му пулсираха — сигурен признак, че се нуждае от няколко солидни глътки водка. Нощта май наистина щеше да бъде тежка...

— Млъкнете, по дяволите! — изрева Кърт по посока на неспокойната тълпа. Беше свикал събрание на Арийската народна армия, присъстващите се бяха натикали в залата за бiliarд на бар „Бяла гордост“. Собственикът се казваше Джеф Конъли, стар приятел на Кърт. Без да членува официално в групата, той поддържаше с цялата си душа каузата на АНА, като особено много държеше на нейните антиправителствени, античернокожи, антисемитски, антилатино, антиимиграционни и абсолютно всички останали „анти“, за които

човек можеше да се сети. Когато ръководството на АНА искаше да проведе някакво мероприятие, Джеф с готовност разчистваше задния салон.

По настояване на Кърт местната група действаше в пълна нелегалност. Нямаха членски карти, не прибъгваха до писмен дневен ред. Той настояваше пред хората си да не споменават дори името на „армията“, макар че двамата със Стив го използваша при връзките си с другите екстремистки групи по Интернет. Комуникациите се осъществяваха устно, от човек на човек. Тазвечерното събрание беше свикано без да се използват телефони, нито пък чрез писмени покани. Хората се търсеха един друг и си предаваха съобщението. Голямо улеснение за тях беше фактът, че повечето от тях се отбиваха в „Бяла гордост“ поне по веднъж на ден.

Кърт беше вербувал осем скинари, използвайки методите на Тим Мелчър. Отбиваше се в някой от баровете, в които се събираха младежи с бръснати глави, дръпваше някой от тях настрана и започваше разговор. В началото нещата приличаха повече на интервю за работа. Кърт засипваше младежа с въпроси и ако преценеше, че почвата е благодатна, минаваше на идеологическа подготовка. Нещата ставаха доста лесно, просто защото скинарите жадуваха за някаква организация, която да насочва и канализира неутолимата им жажда към насилие. Освен това Кърт познаваше много добре техните идейни течения и основна идеология и лесно им влизаше под кожата.

Но да държи подобна разнородна група под контрол беше изключително трудно. На първо място поради факта, че голяма част от бойците си бяха обикновени тъпаци, на които им липсва елементарно чувство за сигурност. Юри беше типичен пример в това отношение. А и останалите не бяха по-различни. Типичен пример за лековерието им беше случаят с Брад Касиди. Той беше осъществил контакт с двама от членовете на АНА, изразявайки желание да се включи. И двамата бяха приели без резерви неговата история, но Кърт не постъпи като тях. По принцип той проявяваше подозрение към всеки пришелец в квартала, освен това никой не можеше да разчита на членство без да бъде интервюиран лично от него. При проведения разговор между двамата, Брад изпадна в няколко доста странни противоречия. После истината излезе наяве, не без помощта на един остър нож и метър корда за пиано... Брад се оказа полицейски информатор.

Проблеми създаваше и неутолимата жажда за насилие у повечето членове на групата. В това отношение Кърт трябваше да направи много неща. Отначало мислеше, че един-два акта на насилие между мнозинството напълно легитимни мисии, ще могат да утолят тази жажда. Но не стана така. Само приказки не помагаха. Отвреме навреме му се налагаше да рискува открита конфронтация с властите, но отпускате юздите и хората му тръгваха да обикалят по-отдалечените квартали на Бруклин, а дори и на Манхатън, с единствената цел да набият някого.

Кърт се безпокоеше и от дрехите и татуировките. Направи опит да въведе някакъв ред в начина им на обличане, настоявайки да оставят делата им сами да говорят за тях. Непрекъснато твърдеше, че ако се сливат с тълпата ефективността им ще бъде далеч по-голяма. Но все едно, че говореше на стената. Никой не искаше да се откаже от бръснатите глави, тениските с нацистки символи и черните ботуши. Падаха си по тези неща и толкоз.

— Хей, момчета, млъкнете и слушайте! — надигна глас и Стив.

Кевин Смит и Люк Бен изправиха гърбове край масата за бiliarд. Краищата на щеките им шумно се удариха в пода, гневните им лица застинаха в престолено внимание. Стив Мансън престана да спори с Кларк Еберсол и Нат Дженкинс, обърна се към Кърт и леко се олюля. Беше започнал да се налива с бира още от осем сутринта, без да спира нито за миг. Майк Комписано, Мат Силвестър и Карл Райърсън вдигнаха глави от картите. Карл правеше впечатление дори сред тези несъмнено колоритни типове, просто защото в средата на челото му беше татуиран един доста груб пречупен кръст.

— Тази вечер имаме задача, за която е нужен доста финес — огледа лицата им Кърт. — Аз обаче не съм сигурен, че го имаме...

Забележката му беше приета с дюдюкане и откъслечни подсвирвания.

— Налага се да отскочим до Лонг Айлънд, по точно до Хамптънс — добави Кърт. — Оттам ще задигнем една камионетка...

— Защо трябва да ходим чак дотам? — попита леко завалено Стю. — Свършиха ли се камионетките тук, в Бруклин?

— Става въпрос за специален автомобил — поясни Кърт. — Кой е най-добрият в паленето на кола без ключ?

Повечето от присъстващите се обърнаха към Кларк Еберсол — слаб мъж с неравен скалп, бръсненето на който беше истински ужас.

Работеше като механик в някакъв сервиз.

— Май че съм аз — промърмори той. — Още от дванадесетгодишен си падам по тая работа — ей така, за забавление...

— Комписано е цар на алармите — подхвърли Кевин. И той като Стив беше рижав, но единственото доказателство за това бяха луничките по лицето му, тъй като главата му беше гладко обръсната. Беше най-младият член на групата — едва на шестнадесет години, но едро и изключително яко момче. Останалите не бяха кой знае колко по-възрастни от него, никой не надхвърляше двадесет и две. Най-стар беше Люк Бен.

— Аз разбирам от домашни, а не от автомобилни аларми — поклати глава Майк Комписано. Въпреки италианската си фамилия той беше албинос по рождение. Веждите му бяха толкова светли и прозрачни, че му придаваха вид на постоянно учуден от нещо.

— Е, все са аларми — кимна Кърт. — Надявам се, че ще се справиш... Ти и Кларк идвате със Стив и мен. Останалите се качват на пикапа на Нат!

Нат беше богаташът на групата, тъй като имаше брат в боклучарския бизнес. Разполагаше с пикап като на Кърт — в кабината му имаше два реда седалки.

— Стю, ти оставаш тук — разпореди се Кърт.

— Няма да стане! — запъна се Стю. — И аз искам малко екшън!

— Това е заповед! — повиши глас Кърт. — Отдавна те гледам как се наливаш и мога да твърдя, че си поне с пет бири по-напред от останалите. Както вече казах, става въпрос за деликатна мисия, която не искам да бъде компрометирана!

— А стига, бе! — ядосано промърмори Стю.

— Точка по въпроса! — хладно отсече Кърт и очите му обиколиха помещението. — Да тръгваме!

Стю Менсън се тръшна на един стол, а останалите нетърпеливо се струпаха пред вратата. Почти всички се отбиха на бара, за да се запасят с бира за из път. Излязоха от кръчмата и започнаха да се товарят в автомобилите.

— Карай зад мен, но не се приближавай много — подвикна Кърт преди да завърти стартерния ключ. Нат отговори с вдигнат палец,

после от кабината му екнаха оглушителните басы на групата „Брутал Атак“. Пикапът му беше оборудван с изключително мощна уредба, която едва ли не беше в състояние да избие стъклата на кабината.

Потеглиха един след друг. Нат спазваше указанията на Кърт и караше на почетно разстояние след него. По средата на пътя към Лонг Айленд отбиха на една денонощна бензиностанция, за да опразнят мехурите си.

— Бирата ни е на свършване — обяви Нат, изгърбен над един от писоарите. — Може би трябва да се отбием в следващото населено място за попълване на запасите...

— Никаква бира до края на акцията! — отсече Кърт.

Втората част от пътуването мина значително по-бързо, просто защото трафикът рязко намаля. Градските задръствания и червени светофари отстъпиха място на тихи селища, ферми и усамотени летни резиденции.

Минаваше полунощ когато навлязоха в Сагамонатък — красиво курортно градче, което през лятото изпълняваше ролята на търговски център на острова. Кърт намали скоростта доста под разрешената, изписана на една табела и пое по Мейн стрийт. Магазините бяха отдавна затворени, оживление се забелязваше само около два бара, разположени един срещу друг. Вратите им бяха широко отворени в топлата октомврийска нощ, от тях се процеждаше тиха, приятна музика.

— Хубаво и тихо градче — отбеляза Стив.

— Да се надяваме, че ще си остане такава — рече Кърт.

— Хей, там има един страхотен еврейски магазин за деликатеси! — обади се възбудено Карл от задната седалка и посочи с пръст към витрината. — Я вижте скапаните им надписи на някакъв шибан език!

— Хич и не си го помисляй! — мрачно отвърна Кърт. — Тук сме по работа!

Преди около месец двамата със Стив бяха идвали на разузнаване и добре знаеха къде отиват, фирмата за торове и пестициди се намираше на съседната улица, която беше успоредна на Мейн стрийт.

Кърт зави наляво и пое по Банк стрийт, а нов ляв завой стотина метра по-нататък ги изведе на Ханкок. В дъното се издигаше правоъгълен бетонен блок, надписът над който гласеше „Компания за пестициди Уутън“. На табелата под светещата реклама се изреждаха

дейностите на фирмата — от селскостопанско до градинско наторяване. Паркингът беше вдясно, ограден с мрежа и с тежък катинар на металната врата. До стената бяха паркирани три камионетки с логото на компанията — разкрячена буболечка с неизвестен произход. Двете бяха покрити микробуси, а третата — камионче, чията каросерия беше покрита с брезент.

Кърт спря до тротоара, изключи мотора и изгаси светлините. После смъкна страничното стъкло и направи знак на Нат да се приближи.

— Колко радиостанции имате? — попита той. Бяха се снабдили с евтина система за радиовръзка, която действаше в рамките на два-три квартала, но вършеше добре работа по време на акции.

— Две — отговори Кевин, който седеше на седалката вдясно от Нат.

— Ето ви още една — рече той и им подхвърли апаратчето. — А сега слушайте внимателно. Двама вземат радиостанцията и отиват на следващата пресечка — между Ханкок и Уилоу. Двама се връщат обратно на ъгъла на Ханкок и Банк, с друго радио. Нат, от теб искам да заемеш такава позиция, която ще ти позволи да прибереш патрулите по най-бързия начин.

— И какво ще правим там? — попита Кевин. — Само ще си висим в тъмното?

— Ще бъдете наблюдателни постове, тъпако! — сопнато отвърна Кърт.

— И какво ще наблюдаваме? — не мирясваше онзи. — Това градче е заспало като гробище!

— Местните ченгета — отвърна Кърт. — Когато за последен път двамата със Стив бяхме тук, ченгетата постоянно обикаляха с патрулната си кола. Да се надяваме, че няма да изскочат отнякъде, но ако това стане, вие ще трябва да им отвлечете вниманието. Знаете как — правите нещо забранено и те хукват подире ви... По този начин ще можем да задигнем камионетката на спокойствие.

— Не разбирам за какво говориш — промърмори Кевин.

— Създавате някаква бъркотия и толкоз! — ядосано повиши тон Кърт. — Можете да се сбиеете на ужким, да се псувате и викаете... Ченгетата обичат скандалите и веднага ще довтасат. Ако нещата станат напечени и поискат да ви отведат в участъка, вие ще им позволите

това. Разбира се, няма да им казвате нищо. В най-лошия случай ще ви задържат за през нощта, но после ще ви пуснат. Бъдете сигурни в това...

— Разбрах — обади се от мястото си зад волана Нат.

Кевин понечи да възрази, че няма никакво намерение да прекара нощта в пандиза, но Нат го плесна по темето и му заповяда да мълчи.

— Нат, искам да ми се обадиш в момента, в който заемете позиция — нареди Кърт.

— Няма проблем — кимна онзи и стъпи на газта.

Пикапът не беше изминал и тридесет метра, когато иззад ъгъла изскочи патрулна кола и бавно се плъзна към тях.

— Мамка му! — извика Кърт. — Лягайте долу! Всички!

Бойците се подчиниха секунди преди фаровете на патрулната кола да проникнат в кабината.

— Точно от това се страхувах — изръмжа Кърт. Внезапната поява на полицията му напомни за инцидента при кражбата на ферментаторите от една малка пивоварна в Ню Джърси. Там ги изненада някакъв нощен пазач, който изскочи буквално под носовете им, още докато се опитваха да разкачат водопроводните връзки на апаратурата. Кърт не беше взел мерки да разстави постове и ги пипнаха буквално по бели гащи.

За нещастие пазачът се оказа афро-американец и това окончателно извади от релсите Стю Менсън, който си беше на градус, както винаги. Зърнал невъоръженият мъж на метър от себе си, той изкрещя „чернилка“ и го халоса по главата с тежкия водопроводен ключ. Черепът на нещастника се пръсна като зряла диня и това автоматически превърна акцията във високорискована операция. Вместо в кражба, цялата група се оказа замесена в предумишлено убийство. Тази вечер Кърт бе твърдо решен да не се стига дотам.

— Какво направи Нат? — попита шепнешком Стив.

— Не знам, не успях да видя...

Патрулната кола ги отмина. Кърт се надигна да я проследи в огледалцето за обратно виждане. За щастие ченгетата не бяха забелязали нищо нередно и завиха по Банк стрийт. Изви врат в обратна посока и напрегна взор през челното стъкло. Камионетката на Нат беше спряла на ъгъла, от нея слязоха две фигури. Вратичката се захлопна и колата изчезна зад ъгъла. Двамината се стопиха в мрака.

Кърт бавно изпусна въздуха от гърдите си. Едва сега си даде сметка, че беше затаил дъх.

— Да се надяваме, че няма да се върнат, поне за известно време — обади се от задната седалка Кларк.

— Имам лошо предчувствие — поклати глава Стив.

— И аз — въздъхна Кърт. — Но тази камионетка ни трябва.

— Защо не дойдем утре? — изгледа го Стив.

— И утре ще бъде същото — отвърна с въздишка приятелят му. — Освен това я обещахме на Юри за тази вечер...

Замълчаха, напрежението бавно нарастваше. Тишината беше нарушена от Майк.

— На някой да му е останала бира? — попита той.

— Никакво пиене до края на акцията! — гневно отсече Кърт. На моменти направо се вбесяваше от хлапашкото поведение на бойците си. Имаше чувството, че нямат капка разум в главите.

Радиостанцията в ръката му изпращя в момента, в който започна да тревожи. Натисна бутончето за приемане. Сред пропукването на статическото електричество се долови гласът на Нат, който докладва, че патрулите са по местата си. Това означаваше, че Кевин и Люк са на Уилоу стрийт, а Мат и Карл покриват Банк стрийт.

— Разбрано — рече в микрофона Кърт, тикна апаратчето в джоба си и заповяда: — Хайде, момчета, тръгваме!

Слязоха от колата. Кларк носеше фенерче и щанга, Майк държеше в ръце две малки отвертки, електротехнически клещи и навит на руло тънък кабел. Кърт се протегна и извади от каросерията една голяма ножица за рязане на метал, която беше взел за временно ползване от пожарната. Тикна я под якето си и усети хладината на стоманата през тънката тениска.

— Държете се така, сякаш работим тук и минаваме на рутинна проверка — разпореди се той докато групата се насочваше към заключения портал. Даваше си ясна сметка, че ще бъдат видени от всеки, който реши да надникне през прозорците на отсрещните блокове. Не беше много тъмно, въпреки липсата на улично осветление. Нощта беше кристално ясна, луната осветяваше околността със студените си лъчи.

— Коя камионетка ще вземем? — попита Кларк.

— Мисля, че пикапа — отвърна Кърт. — Но първо трябва да видим какво има в каросерията му.

Въпросът на Кларк го върна към първата им визита тук преди месец. Тогава видяха за пръв път този пикап, паркиран на главната улица. В каросерията му имаше специално оборудване за борба със селскостопанските вредители, което съдържаше и бутилки със сгъстен въздух. Зад волана седеше един приятелски настроен тип с обветрено лице и гъста брада, на главата на когото се мъдреше бейзболна шапка с логото на „Уутън“. Хапнал добре в близката закусвалня, той беше в отлично разположение на духа.

— Аха, това тук наистина е разпръсквачка — кимна той в отговор на въпроса на Кърт. После, бързо усетил, че двамата непознати нямат понятие от подобни машини, побърза да се поправи: — Всъщност, не е съвсем така... На практика с тази машина се разпръскват не течности, а прахообразни вещества...

— Изглежда много внушително — промърмори Кърт, успял скрито да намигне на Стив. Намигването означаваше край на безплодните им търсения, продължили повече от седмица. Най-сетне бяха открили каквото им трябва.

— И още как! — гордо се ухили брадатият и любовно поглади хладния метал. — Най-доброто, което се продава на пазара.

— А как действа? — продължи да любопитства Кърт.

— Прахообразният препарат за борба с вредителите се слага ето тук — отвърна мъжът и посочи една зелена метална кутия. На практика целият апарат беше боядисан в зелено, с изключение на крайниците на пръскачката, които бяха оранжеви. — Вътре има механична бъркалка, която се задейства със сгъстения въздух от компресора. Благодарение на създаденото налягане прахообразния препарат се насочва към крайниците, като преди това преминава през дозираща центрофуга...

— Доколкото разбирам, машината е доста ефективна, нали?

— Изключително — кимна мъжът. — Вентилаторите развиват до двайсет и две хиляди оборота в минута, а това означава изтласкването на около 300 кубически метра въздух за същото време. Скоростта на излитания от крайниците прах надхвърля сто и шейсет километра в час!

Кърт и Стив подсвирнаха от възхищение и малко по-късно започнаха да кроят планове как да откарат това чудо обратно в големия град. В момента тези планове бяха в процес на реализация.

— Нека се надяваме, че онази патрулна кола е напуснала района — промърмори Кърт, после включи радиостанцията и провери положението при разузнавателните групи. Получил успокоителни отговори, той измъкна клещите за рязане на болтове и пристъпи към катинара. Справи се с него за секунди и бутна мрежестата рамка. Металната порта проскърца и се отвори.

— Трябва да действваме бързо! — подвикна той, докато тримата подтичваха към пикапа.

Стив повдигна брезента, под лунната светлина ясно се очертаха контурите на машината, боядисани в тъмнозелено.

— Окей — ухили се Кърт и кимна на Майк и Кларк: — Действайте!

Кларк измъкна парче стоманена тел и ловко го промуши между стъклото и уплътнението на шофьорската врата. Ключалката изцрака и той се дръпна назад да направи място на Майк.

— Отваряй — кимна му онзи и зае позиция пред мотора. — Ако се включи аларма, побързай да отвориш предния капак!

— Момент! — спря ги Кърт. — Искаш да кажеш, че тук ще се включи аларма?

— Ако има такава, няма начин да не се включи — кимна Майк. — Но това ще трае броени секунди, стига да се гмурна под капака.

Кърт вдигна глава и плъзна очи по околните блокове. Макар и късно, в някои от апартаментите още светеше. В следващата секунда осъзна, че няма избор и мрачно кимна с глава.

Клаксонът на пикапа се включи в момента, в който Кларк отвори вратата, фаровете започнаха да мигат.

Капакът отскочи и Майк сложи запаленото си фенерче върху мотора. Няколко секунди по-късно клаксонът действително замлъкна и фаровете угаснаха. Майк пусна капака на мястото му и бавно се насочи към шофьорското място. Там Кларк вече работеше по ключалката.

— Трябва ми светлина — подвикна той и протегна ръка зад гърба си. Майк му тикна фенерчето. Гледани отстрани, двамата приличаха на спринтьори, които си предават щафетата.

Кърт огледа улицата в двете посоки, ушите му пищяха. Очакваше светването на нови прозорци в насрещния блок, но нищо подобно не стана. Вместо това радиостанцията на кръста му започна да вибрира.

Моторът на пикапа започна да вие в момента, в който приближи апарата до ухото си.

— Мамка му, акумулаторът е слаб! — изруга Кларк. — Кой знае откога виси тук тая барака!

Кърт натисна бутона за приемане и в репродуктора се появи гласът на Нат, който съобщи за проблеми.

— Какви? — нервно попита Кърт.

— Кевин и Люк се помъкнаха след двама педали...

— О, Господи! Иди да ги прибереш в камиона, после направи същото и с другата двойка.

— Разбрано.

Кърт разпери ръце в знак на отчаяние.

— Какво има? — попита Стив.

— Не питай! — изскърца със зъби приятелят му. — Иде ми направо да ги убия!

— Имаш ли кабели в твоя камион? — подвикна му Карл. — Май ще се наложи да му прехвърлим ток...

— Какво още може да се обърка? — горчиво отвърна Кърт. Никак не му се искаше да вкарва камионетката си тук, но друг изход май нямаше. Обърна се и хукна към улицата. Нат мина покрай него в момента, в който се качваше в кабината. Клаксонът му кратко го поздрави, колата му продължи по посока на Уилоу стрийт. В заграденото пространство Мат и Карл размахаха ръце, ухилени до уши. Кърт изруга под нос, все по-учуден от факта, че е тръгнал да върши работа с такива идиоти.

Направи маневра и вкара машината в паркинга. Спря с муцуната напред, почти опирайки в камионетката на „Уутън“. Остави мотора да работи, скочи на земята и бръкна под седалката за кабелите. Единият им край закачи за своя акумулатор, а другият подаде на Майк.

Моторът на пикапа запали още при първото завъртане. Кърт побърза да разкачи краищата на кабела откъм своята страна, Майк стори същото.

— Окей! — задъхано изръмжа Кърт. — Стив, вие двамата с Кларк ще откарате тая гадна барака за борба с вредителите право пред „Бялата гордост“, но за целта не бива да прекосявате центъра на градчето. Като излезете оттук, поемете наляво по Ханкок. Гледайте да не превишавате скоростта, защото ако ченгетата ви спрат, операцията ще бъде пълен провал. Майк, ти идваш с мен!

— Но по това време „Бялата гордост“ е затворена! — оплака се Стив.

— Значи ще натиснеш шибания звънец на Джеф! — нетърпеливо отвърна Кърт. — Господи, всичко ли трябва да обяснявам?!

С тези думи скочи зад волана, направи маневра и изкара колата си на улицата. Дръпна ръчната спирачка и изчака Кларк да изкара пикапа.

— Къде отиваш? — подвижна Майк.

— Да затворя портала — отвърна Кърт. — Няма нужда да бием камбаната, че пикапът го няма!

Ръждясалите панти изскърцаха. В същия момент откъм Уилоу стрийт долетяха ядосани гласове, последвани от викове за помощ. Усети как космите на врата му настръхват и побърза да се върне зад волана. Стъпи на газта и се насочи към Уилоу, без да пали фаровете.

— Чу ли виковете? — нервно попита Майк.

— Разбира се, че ги чух! — сопнато отговори Кърт.

— Яд ме е, че изпускам купона! — заяви онзи и с това предизвика един гневен поглед от страна на шефа си.

Кърт изскочи в средата на кръстовището и рязко натисна спирачката. Оттук имаше видимост и в двете посоки на Уилоу. Камионетката на Нат беше спряла половин пресечка по-нататък, по посока на предградията. Кърт направи бърза маневра и с пълна газ се насочи натам. На ливадата вдясно се водеше яростна битка. Неясните фигури на част от участниците в нея се въргаляха по тревата, а лампите в околните къщи светваха една по една. Миг по-късно в далечината прозвуча полицейска сирена.

— Мамка му! — ревна Кърт, закова на метър зад камионетката на Нат и погледна в огледалцето. Мигащите светлини на патрулната кола бързо нарастваха зад тях. — Скачай да ги прибереш при Нат!

Майк побърза да се подчини, тъй като добре осъзнаваше опасността.

Кърт остана на мястото си. Светлините се приближаваха. Отначало мислеше да се измъкне в момента, в който ченгетата се включат в мелето. Онези непокорни копелдаци и без това трябваше да си получат заслуженото. Но после му хрумна по-добра идея. Отдавнашен любител на състезанията със стари коли, той добре знаеше как се блокира противника, който ти диша във врата — просто включваш на заден ход и се забиваш в неговата предница...

Сега най-важният въпрос беше дали ченгетата ще спрат зад него, или ще предпочетат друга позиция. За щастие избраха първото. В същия момент Кърт забеляза, че полицаят е сам и побърза да включи на заден ход. После натисна до дъно педала на газта. Колелата пронизително изсвириха, камионетката се стрелна назад и успя да набере значителна скорост в късата отсечка, която я делеше от патрулната кола. Ударът беше страхотен. Тежката задница се заби в носа на другия автомобил. Въпреки, че се беше стегнал, Кърт изпита чувството, че главата му ще се откъсне от шийните прешлени. Нещо изпука, сякаш някой беше смачкал кутийка с бира. Сирената замлъкна и за момент настъпи пълна тишина. После капакът на патрулната кола отскочи нагоре и изпод него бликна горещ гейзер.

Кърт не пропусна да отбележи, че шофьорската врата се откъсна от пантите си и издрънча на асфалта, а полицаят полетя след нея и се приземи с лицето надолу.

— Бог е всемогъщ! — рече с почитание той, включи на първа и стъпи на газта. За момент патрулката остана закачена за задната му броня, но една малка неравност на настилката му позволи да се отърве от нея. Кратък поглед в огледалцето за обратно виждане го увери, че ченгето продължаваше да лежи неподвижно.

На няколко метра по-напред бойците шумно се товареха в камионетката на Нат. Майк се отдели от тях и хукна обратно. В средата на поляната останаха да тъмнеят две неподвижни фигури.

— Хей, мамата ѝ разгони на патрулката! — извика възбудено Майк, затръшвайки вратата след себе си. Обърнаха се. Гейзерът от мотора на полицейската кола беше пресъхнал, изпод капака излитаха кълба дим, странно оцветени от сигналните светлини, които продължаваха да се въртят.

Кърт мълчаливо даде газ и се изравни с кабината на Нат.

— Слушайте ме внимателно, клоуни! — изрева той след като изчака свалянето на страничните стъкла. — Карате в рамките на позволената скорост, без да спирате никъде! Среща пред „Бялата гордост“ за кратък разбор на ситуацията. Ясно ли е?

— Ясно — отвърна Нат, а останалите нададоха тържествуващи викове.

Кърт даде газ, гневно поклащайки глава. Цялата операция приличаше на несполучлива комедия, в която нямаше нищо смешно.

— Колата на ченгето май ще се запали — отбеляза Майк.

Кърт погледна назад и понечи да му обясни, че пушекът е от охладителната течност, която е влязла в контакт с нагорещения мотор, но в същия момент стана свидетел на последната глупост от страна на бойците си. Поощряван от възбудени пиянски викове, Нат включи на заден ход и прегази проснатия на платното полицай. Кърт сбърчи вежди в болезнена гримаса. За него местните шерифи не бяха смъртни врагове — каквито бяха федералните агенти и ченгетата от метрополията.

Майк мълчаливо гледаше пред себе си. Проговори едва когато завиха на запад и поеха по обратния път за града.

— Знам защо Кевин и Люк се лепнаха за двамата педали... — промърмори той.

— Знаеш, разбира се — кимна мрачно Кърт, все още разстроен от последния развой на събитията. Беше твърдо решен да накаже жестоко двамата тъпи хлапаци. Нямаше никакво намерение да им прощава за открито неизпълнение на заповед.

— Бяха смесена двойка — добави Майк. — Единият бледолик, а другият чернилка... На всичкото отгоре се държаха и за ръце...

— А, това вече е друго! — кимна Кърт. Кръвосмешение, при това от гадни педерастии! Гневът му се стопи, вероятно защото знаеше, че и той би постъпил по абсолютно същия начин.

Юри объркано примигна и бавно се надигна. Беше заспал на дивана и не беше сигурен от какво се събуди. Погледна часовника си. Минаваше един след полунощ. Оттатък затворената врата на Кони продължаваше да гърми телевизорът.

След няколко цветисти руски ругатни той спусна крака от дивана и ги напъха в чехлите. Предпочиташе да си ляга рано, тъй като

излизаше с таксито още преди разсъмване. По тази причина нямаше представа от нощните навици на Кони, с изключение на факта, че тя винаги оставаше будна след него. Но един след полунощ беше вече прекалено. По всяка вероятност дебелианата беше заспала без да си хапне от хубавия сметанов сладолед.

Стана на крака и се намръщи, тъй като слепоочията му за момент бяха пронизани от остра болка. На масата имаше наполовина изядена пица, видът на която му докара пристъп на гадене. Побърза да я натика в кутията, тъй като видът на замръзнала мазнина отгоре ѝ беше отвратителен.

Беше изтощен, чувстваше се зле. Погълна остатъка от водка в чашата на масата и направи опит да си събере мислите. Скоро стигна до заключението, че трябва да направи нещо. Не можеше да чака до безкрайност Кони да си поиска десерта.

Пред вратата ѝ се спря. Не знаеше дали да почука, или просто да отвори — както обикновено правеше в редките случаи, при които влизаше в стаята ѝ. Накрая избра второто.

Кони отмести поглед от екрана на телевизора, по който течеше някакъв класически филм. Лявото ѝ око беше още по-отекло от преди. На пода пред леглото се валяше празна опаковка от пица.

— Не искаш ли сладолед? — мрачно попита той.

— Ама ти буден ли си още? — учудено го изгледа Кони. — Какво става, да не си болен?

— Само уморен...

— Мислех, че отдавна си си легнал...

— Бях заспал на дивана, ама се събудих — поясни с досада той. — Искаш ли сладолед или не?

— Какво си се захванал с тоя сладолед? — изгледа го тя. — Вече е късно, тъкмо се готвех да заспивам...

— Хайде, хайде — изръмжа той. — Защо ме накара да го купувам от това скъпо място?

— А бе ти сигурен ли си, че не си болен? — изгледа го подозрително Кони. — Нещо не ми се струваш съвсем наред!

— Мамка ти проклета! — изгуби търпение Юри. — Казах ти, че се чувствам виновен дето те ударих и ти счупих телевизора! Искам да направя нещо хубаво, ама ти не ми позволяваш!

— А, сега вече ми звучиш по-добре — кимна Кони. — Добре, донеси ми сладоледа... А на излизане можеш да махнеш тая празна кутия от пица...

Макар и все още ядосан, Юри се наведе и вдигна опаковката с чувство на огромно облекчение. Отиде в кухнята и извади сладоледа от фризера. От чекмеджето на шкафа взе една лъжица и побърза да се върне в спалнята на жена си.

Кони с пъшкане се надигна до полулегнало положение и протегна ръка.

— Тази кутия е отваряна! — отбеляза в следващия миг тя и вдигна глава да го погледне.

— Хапнах си малко след вечеря — излъга Юри.

— Без да ме питаш, а? — направи гримаса тя.

Юри не отговори. Очите му бяха заковани на телефона до леглото. Не му беше хрумнало, че тя може да се обади на някой и да се оплаче от първоначалните симптоми на отравянето. Подобна възможност трябва да бъде елиминирана, при това веднага!

— Хей, на теб говоря! — подвижна Кони. — Знаеш, че не обичам да ми се пипа храната!

— Беше само една хапка — смутолеви той.

— Само една ли? — недоверчиво проточи тя. — Искаш да кажеш, че не си топил лъжицата си многократно?

— Точно така — кимна той. — Можеш да провериш... Кони изсумтя и вдигна капака. Отдолу блесна гладката и недокосната повърхност на сладоледа.

Юри напразно се опитваше да измисли повод, за да изнесе телефона от спалнята без да събуди подозренията на жена си.

— Не виждам да си топил лъжица където й да било — промърмори дебеланата.

— Защото самото опитах — отвърна Юри, после раздражено добави: — Няма ли да престанеш, за Бога?! Яж си сладоледа и толкоз!

— Добре, добре — размаха ръце Кони. — Само ме остави на мира!

— С удоволствие — кимна той. — А като свършиш ме викни да изнеса празната кутия.

Кони повдигна здравата си вежда и му хвърли подозрителен поглед.

— Може да те викна, а може и да не те викна — промърмори тя и насочи вниманието си към филма, който течеше по телевизията.

Юри тръгна към вратата. Малко преди да я притвори след себе си видя как жена му разсеяно насочва първата лъжица сладолед към устата си. Оттегли се навътре в хола и скоро откри, че от определена позиция на дивана може да наблюдава какво става в стаята на жена му. Процепът беше тесен, но през него се виждаха леглото и долната част от краката ѝ.

Времето сякаш спря. Той не можеше да бъде сигурен, че Кони си яде сладоледа, макар че я видя да започва, филмът беше безкрайно дълъг, а съпътстващата го музика често достигаше до късащо нервите кресчендо. Надяваше се жена му да стане и да отиде до тоалетната и по този начин да му даде необходимото време за измъкване на телефона.

Това обаче стана едва четиридесет и пет минути по-късно, когато проклетият филм най-сетне свърши.

Юри скочи на крака и бутна вратата. Кутията от сладоледа беше на пода до леглото, лъжицата стърчеше нагоре. За нещастие вратата на банята беше само притворена. Течащите по екрана реклами бяха единственият източник на светлина в стаята.

Пристъпи към нощната масичка, пулсът му рязко се ускори. От това място виждаше част от банята, но не и Кони. Вдигна телефона и дръпна кабела, който чезнеше някъде под масичката, отрупана с мръсни чинии и чаши.

Рамото му неволно закачи внушителната купчина и няколко чаши с трясък се разбиха на пода. Шумът беше доста по-силен от гърмящата с максимална сила телевизионна реклама. Обзет от паника, той рязко дръпна и кабелът се откъсна от розетката в стената. От купчината се откъсна още една чаша и последва посестримите си на пода. Юри се наведе да прибере празната кутия от сладолед. Вратата на банята рязко се отвори и той объркано рече:

— Дойдох да прибера тази кутия, нищо повече...

Кони замълча, но по физиономията ѝ личеше, че продължава да е озадачена. Тя тикна четката за зъби в устата си, обърна му гръб и се върна в банята.

Юри с облекчение се изнесе по посока на кухнята. Първата му работа беше да скрие телефона под умивалника. После старателно

изми кутията и я пусна в кофата за боклук. Не забрави да измие лъжицата, използваната преди известно време купа и вилицата. Треперещата му ръка се протегна към една висока чаша и я напълни със солидна порция ледена водка. Изпитваше огромна нужда от успокояващия ефект на алкохола. Никак не му беше приятно, че се държи като неопитен хлапак.

Върна се в хола, тръшна се отново на дивана и зачака. Нямаше никаква представа докога ще продължи това. Неволно се запита какво би станало, ако Кони заспи преди да дочака появата на някакви симптоми. Казва ли ти някой? Може би просто няма да се събуди повече...

Хвърли поглед на часовника си. Минаваше два, но от камионетката за борба с вредителите нямаше следа. Кърт не изпълни обещанието си, а това поставяше под въпрос цялата операция „Отмъщение“.

В крайна сметка заспа, въпреки неспокойните си мисли. Половин час по-късно стреснато вдигна глава, послуша се и веднага разбра какво го беше събудило — Кони го викаше по име, но с някакъв странен глас. Сякаш се беше напила и не можеше да произнесе буквата „р“.

Скочи на крака, олюля се и неволно се опря на ръчката на дивана. Трябваша му няколко секунди за стабилизация преди да тръгне с гумени крака към спалнята на жена си. Бутна вратата и протегна врат. Кони лежеше на продъненото легло и го гледаше някак странно. Той веднага усети, че в погледа ѝ има повече страх, отколкото обичайната враждебност.

— Какво има?

— Нещо не е наред — с труд раздвижи устните си Кони.

— Сега пък какво? — направи се на ядосан той.

— Получих стомашни спазми и повърнах — обясни на пресекулки жена му. — Тоя сладолед май не беше читав...

— Ако нещо е било развалено, това по-скоро е била пицата — възрази Юри. — Лично аз винаги имам стомашни проблеми когато ям пица с аншоа.

— Нищо ми няма на стомаха — поклати глава Кони.

— Какъв ти е тогава проблемът? — гневно се втренчи в нея Юри.

— Не мога да гледам телевизия — отвърна жена му, произнасяйки с доста усилия съгласните. — Виждам двойно... Пред мен има два телевизора...

— Тогава го изключи и се опитай да заспиш — посъветва я Юри. — Вече е много късно.

— Не мога да заспя — проплака Кони. — Имам чувството, че съм напомпана с нещо и ме е страх, че виждам двойно!

— Опитай да покриеш подутото си око — предложи Юри. Кони послушно вдигна ръка.

— Е?

— Сега е по-добре — промърмори тя. — Виждам само един телевизор.

— Извикай ме, ако всичко това продължава — рече той и започна да се оттегля към вратата.

— Имам и друг проблем — спря го със завален глас Кони. — Жадна съм. Устата ми е пресъхнала като стара кост...

— Ами изпий чаша вода — посъветва я Юри и понечи да затвори вратата.

— Страх ме е да стана! — извика Кони. — Преди малко ми стана лошо и за малко не паднах!

— Нищо чудно, при всичките тези тлъстини — промърмори Юри.

— Моля те, донеси ми вода!

Юри се запита дали жаждата на жена му има нещо общо с погълнатата отрова. За двойното виждане и заваления говор беше сигурен — те с положителност се дължаха на токсина. Тревожеше го обаче повръщането. Би било трагично ако се окаже, че жена му е изхвърлила по-голямата част от отровата само защото е прекалил с дозата... От друга страна гаденето би могло да е предизвикано от все още неусвоените токсини. Познанията му за ботулизма бяха доста повърхностни и бяха свързани предимно с опитните мишки, кучетата и маймуните.

— Добре, ще ти донеса вода — рече на глас той.

— Може би трябва да отида в болница — прошепна Кони без да произнася буквата „б“.

— Не ставай смешна! — срязва я Юри. — Никой не ходи в болница за някакви болки в стомаха.

— Страх ме е. Чувствам се странно...

— Отивам за вода — рече Юри, затвори след себе си и се насочи към кухнята. Историята ставаше далеч по-изнервяща, отколкото беше очаквал. Ако в този момент я прегледа лекар, той вероятно ще бъде в състояние да ѝ постави вярната диагноза. Поднесе една чаша под крана на умивалника, но в същия момент на вратата силно се почука. Юри подскочи, обзет от внезапен страх. Състоянието му можеше да разбере само човек, който се е родил и живял в тоталитарна страна. И неговото гърло пресъхна. Принуди се да отпие няколко глътки вода, придържайки чашата с две ръце.

Все още разтърсван от тръпки, той пъкна пръст между щорите и надникна навън. Светлината на лампата попадна върху познатите черти на Кърт. Беше го забравил напълно, тъй като цялото му внимание бе насочено към Кони. Крачка по-назад стоеше Стив, тикнал ръце в джобовете на панталоните си.

Първото чувство, което го обзе, беше облекчението. Но когато отиде да им отвори, в душата му вече нахлу едно неприятно чувство. Двамата се появяваха в крайно неподходящо време.

— Носим ти един подарък, партньоре — промърмори Кърт и посочи с палец през рамото си.

Юри напрегна взор. В алеята зад приятелите му се очертаваше тъмният силует на пикапа, върху чиито странични врати беше изписано „Уутън — борба с вредителите“.

— Има ли разпръсквачка? — беше първият му въпрос.

— Нека първо го приберем в гаража, пък после ще говорим — уморен въздъхна Кърт.

— Добре — кимна Юри. — Изчакайте само една минутка...

Затвори под носа на приятелите си и хукна обратно към кухнята. Там напълни чашата с вода и я понесе към стаята на Кони. Жена му протегна ръка да я поеме, но не улучи.

— Слаба съм — прошепна тя и ръката ѝ безжизнено се отпусна върху завивките. — Трудно ми е дори да дишам...

— Няма страшно, аз ще ти помогна — рече Юри, допря чашата до устните ѝ и направи опит да повдигне главата ѝ. В следващата секунда Кони се задави, водата потече по брадичката ѝ, а лицето ѝ почервения.

— Ей сега ще се върна и пак ще пиеш — обеща Юри, потърси свободно пространство върху масичката, след което остави чашата на пода, сред отломките от счупени съдове. Кони направи опит да каже нещо, но думите ѝ потънаха в кашлицата.

Юри се отби в кухнята за ключовете, след което се насочи към входната врата. Лицето на Кърт изразяваше открито неодобрение.

— Много ти благодаря за гостоприемството! — язвително подхвърли той.

— Извинявай, но имам проблеми с Кони — промърмори Юри и побърза да затвори вратата след себе си.

— Това пък какво означава? — втренчи се в него онзи.

— Допреди малко не беше поела отровата — поясни Юри и тръгна към гаража. — Току-що ѝ се появиха първите симптоми...

— Но ти си сигурен, че всичко ще бъде наред, нали? — стрелна го със заплашителен поглед Кърт, докато Стив се качваше в кабината на откраднатия камион.

— Предполагам — кимна Юри и понечи да отключи вратата на гаража.

— Я почакай! — изръмжа Кърт и рязко го дръпна за ръката. — На този етап няма място за предположения! Провалът със сигурност ще се отрази на цялата операция! Затова ти казвам, че не ме интересуват никакви предположения, а само сигурни факти!

— Дадох ѝ количество, с което можем да видим сметката на цял Бруклин — дръпна се Юри. — Това стига ли ти като сигурен факт?

Гледаха се с блеснали очи в продължение на няколко безкрайно дълги секунди, после Кърт направи крачка назад и гневно тръсна глава.

— Искам да съм убеден, че си даваш сметка за всички рискове! — процеди той. — Всички се изнервихме от бъркотията около дебелията ти жена!

— Ще изпълня всичко, за което сме се разбрали! — също така гневно отвърна Юри.

— Дано — въздъхна Кърт. — Защото от този момент нататък не можем да се излагаме на никакъв риск. По-рано днес споменах, че между нас има провокатор, името му е Брад Касиди. Това, което пропуснах да кажа, е че той е щатен агент на ФБР...

— О, не! — простена Юри. — Значи те са наясно?!

— За операция „Отмъщение“ все още не знаят нищо — успокой го другият. — Мисля, че са загрижени от дейността на нашата милиция като цяло. Не сме пряко заплашени по простата причина, че никой от бойците не е запознат с плановете ни. Според мен Бюрото е проследило част от контактите на Стив в Интернет, главно по отношение идеологията на АНА... Въпреки това трябва да бъдем изключително предпазливи. И колкото по-бързо осъществим операцията, толкова по-добре...

— И аз мисля така — кимна Юри.

— А помисли ли върху идеята да използваш и втория ферментатор за производството на антракс?

— Ще го направя, но ми трябва малко време. Най-вероятно утре. Но сега трябва да реша проблема с Кони...

— Добре — кимна Кърт. — Дай да приберем този камион в гаража преди някой да го е запомнил. Комшиите ти със сигурност ще се запитат с какви вредители сме тръгнали да се борим посред нощ...

Юри щракна лампата на гаража, заобиколи таксито и започна да вдига вертикално действащата врата. Стив включи на скорост и ловко вкара пикапа на малкото свободно пространство, после скочи и излезе навън. Юри побърза да спусне вратата зад него, а Кърт пристъпи към откритата каросерия и отметна брезента.

— Това нещо познато ли ти е? — попита той.

— Не съвсем — призна руснакът. — Но тези оранжеви крайници със сигурност приличат на разпръсквани.

— Бинго — похвали го Кърт и отметна брезента докрай. — Това чудо се нарича Апарат за пръскане на несъбрана селскостопанска продукция. Ей тази кутия служи за разпределител на прахообразните химикали... — Пръстите му докоснаха тъмнозеления ламаринен капак, точно като онзи брадатко през лятото.

— Значи препаратът не се размесва с течности, така ли? — попита Юри и лицето му изведнъж светна като на хлапак, на когото са подарили велосипед за Коледа.

— Не — кимна в знак на потвърждение Кърт. — Зареждаш прахообразно вещество, пръскаш същото. Трябва да ти кажа, че тази дяволска машинка има страхотни качества... Казаха ни, че вентилаторът ѝ може да разпръсква триста кубически метра въздух в

минута. А какво да бъде количеството прахообразен препарат в тези триста кубика определяш с ей тези деления на ръчния измервател...

— Страхотна е! — с уважение промълви Юри. Изобщо не се беше надявал на толкова съвършена машина.

— Радвам се, че ти харесва — усмихна се Кърт. — Излишно е да споменавам, че преминахме през доста перипетии, за да се сдобием с нея. Сега вече е твой ред да изпълниш обещаното...

— Не се безпокой, работя по въпроса — увери го Юри.

— Надявам се, че е така.

Стиснаха си ръцете и излязоха от гаража. Двамата американци се натовариха в камионетката на Кърт, а Юри остана на асфалта.

— Утре пак ще се видим — махна с ръка Кърт. — Ще ми бъде любопитно да разбере как е минал остатъкът от нощта, особено що се отнася до жена ти...

— Окей — махна в отговор Юри и остана на мястото си докато задните светлини на тежкия додж-рам се скриха зад ъгъла. Макар и уморен, той се чувстваше отлично. Стопи се несигурността, която цял ден го ядеше отвътре. Дълбоко в себе си усети, че операцията ще бъде проведена успешно. По лицето му се плъзна колеблива усмивка. Представи си как се издига до нивото на най-великите съветски герои, отдали живота си за родината по време на Великата отечествена война...

Комарникът на вратата жалостиво проскърца под внезапния порив на вятъра и това го върна в действителността. До настъпването на великото събитие имаше още много работа, а най-непосредствената част от нея беше свързана с Кони.

Влезе в къщата и се насочи към стаята на жена си. На прага спря и напрегна слух, но отвътре се чуваше единствено телевизорът. Натисна бравата и колебливо надникна.

Жена му лежеше както я беше оставил, но цветът на лицето ѝ беше съвсем друг — тъмнолилав, най-вече около устата.

Юри се изправи над леглото и я побутна по рамото.

— Кони?

Тя не реагира. Повдигна ръката ѝ, която беше тежка и напълно безжизнена, после побърза да я пусне обратно. Наведе се и долепи ухо до устните ѝ. Успя да долови някакво дишане, но то беше едва чуто и

силно разпокъсано. Хвана я за китката. Пулсът ѝ беше забързан, но неравен.

Изправи се. Въпросът беше дали да извика бърза помощ веднага, или да изчака още малко. Отговорът не беше лесен, тъй като той не желаше Кони да се върне в съзнание веднага след като ѝ пуснат малко кислород в реанимацията. Ако това стане, тя ще получи възможност да разкаже на лекарите как са започнали симптомите... От друга страна обаче щеше да е по-добре, ако я закарат в болницата жива. Така щеше да избегне въпроса защо веднага не е извикал бърза помощ.

Включи нощната лампа и повдигна клепача на дясното ѝ око. Огромната зеница беше абсолютно неподвижна. Това му даде увереност, че вече е време да повика помощ.

Върна се в кухнята и свали слушалката на стенния апарат. Придаде максимална тревога на гласа си и обясни, че е открил жена си в безсъзнание и със затруднено дишане. Цветът на кожата ѝ видимо потъмнял, а по-рано през вечерта кашляла. От другата страна на линията му поискаха адреса и го увериха, че линейката ще пристигне веднага.

Върна се в спалнята и погледна жена си. Едва сега се сети за подутото ѝ око, което с положителност щеше да предизвика подозрения. А наличието на семейно насилие със сигурност щеше да намали достоверността на цялата му история. Помисли да каже, че е паднала, но това нямаше да прозвучи убедително, тъй като жената си лежеше в леглото. Отворената врата на банята му даде идея.

Заобиколи леглото и направи опит да вдигне Кони до седнало положение. Това се оказа много трудно, не само поради килограмите, но и защото тялото ѝ беше напълно отпуснато. Обърна я на една страна, с гръб към себе си, притегли ръцете ѝ назад и започна да я дърпа. В продължение на няколко секунди си мислеше, че ще успее, но после го сполетя нещастие. В момента, в който Кони застрашително надвисна от ръба на леглото, краката му се плъзнаха под леглото заедно с бамбуковата рогозка, на която беше стъпил. Той се просна по гръб, а Кони се стовари отгоре му с такава сила, че пред очите му блеснаха звезди. За момент дори престана да диша. Стаята започна да се върти пред очите му.

С едно последно и напълно отчаяно движение Юри успя да се завърти на една страна. Устата му най-сетне бе освободена и това го

спаси от задушаване. После вече не беше толкова трудно да се измъкне изпод огромната, отпусната маса, която се беше стоварила отгоре му.

Измина доста време преди да се освободи напълно от смъртоносната хватка. Изправи се на крака, опря се на стената и направи няколко дълбоки вдишвания и издишвания. Единственото му желание беше да се махне оттук, но проснатата фигура на жена му го спря. Сърцето му се сви от ужас. Макар и полумъртва, Кони почти беше успяла да си отмъсти.

Далечният вой на сирена го накара да се раздвижи. Трябваше да направи нещо. Със сигурност нямаше да е лесно да обясни защо жена му лежи по очи почти под леглото. Далеч по-добре би било да си беше останала върху него, но качването ѝ обратно му се стори напълно изключено.

Осъзнал, че не разполага с много време, Юри бавно приклепна. Хвана ръцете на Кони и извъртя тялото ѝ с глава към банята. После я претърколи по гръб, хвана я под мишниците и започна да я тегли. Идеята му беше тялото да изглежда така, сякаш е паднало в банята и именно там е получило наранявания — включително това под окото.

Звукът на сирената приближаваше. Юри се изправи и внимателно се огледа. Първо себе си, а след това и Кони. Всичко изглеждаше наред. Изтича обратно в спалнята и набързо изпъна чаршафите, които се бяха свлекли на пода заедно с тялото.

Входната врата се разтърси от настоятелно чукане и той хукна да отвори. В къщата нахлуха двама униформени служители на бърза помощ, мъж и жена. В ръцете си държаха медицинско оборудване.

— Къде е пациентката? — излая жената.

— В банята — махна с ръка Юри. — Минава се през спалнята...

Последва санитарите, които изтичаха в указаната посока. И двамата се натикаха в тясната баня и започнаха незабавни процедури. Първата от тях беше да сложат кислородна маска върху лицето на Кони. Юри кръстоса пръсти и отправи безмълвна молитва против евентуалното чудотворно съживяване на жена си.

— Дишането е плитко, има пулс — промърмори жената към колегата си. — Но цветът ѝ не ми харесва. Най-добре да я обдишаме.

Юри гледеше как вкарват кислород в дробовете на Кони. Гръдният ѝ кош стана доста по-обемист отпреди малко, когато дишаше сама.

— Обструкции липсват — отбеляза мъжът, който механично притискаше и отпускаше мехчето на кислородния апарат.

— Какво се е случило? — вдигна глава жената и закова очи в лицето на Юри, който се опитваше да изглежда съкрушен. Ръцете й сърчно работеха с крайниците на ЕКГ-апаратурата.

— Не знам — промълви Юри. — Тази вечер имаше леки проблеми с дишането, но нищо особено. После я чух как пада, дойдох и я заварих...

Жената кимна, замълча за момент, после попита:

— Имала ли е астматични пристъпи?

— Да, но леки — отвърна Юри.

— Алергии?

— Май да...

— Някога да се е оплаквала от болки в гърдите?

— Никога — поклати глава Юри.

Жената отново кимна и включи портативния апарат за кардиограми. Показа кривата на партньора си, отбелязвайки че работата на сърцето е забавена, но равномерна. Онзи само кимна с глава. После тя отново вдигна глава към Юри:

— Колко тежи съпругата ви?

— А, това не знам — отвърна руснакът. — Много...

— Това и сама го виждам — кимна тя и включи радиостанцията, окачена на гърдите й. Свърза се с базата и обяви, че имат нужда от помощ за пренасянето на пациентка с наднормено тегло, която е в безсъзнание, но състоянието й е стабилизирано. Поиска да й изпратят минимум трима здрави мъже.

Но дори и с допълнителни подкрепления, екипите на „Бърза помощ“ изпитаха големи затруднения докато измъкнат Кони от банята и я натоварят в линейката. По време на тази операция никой не обръщаше внимание на Юри, но накрая все пак му позволиха да се качи и да придружи жена си до болницата. По време на пътуването Кони беше интубирана и постоянно захранвана с кислород.

Когато най-сетне пристигнаха, жена му беше вкарана в шоквата зала, а него го повикаха да даде сведения за здравната й осигуровка. Свършиха бързо и го насочиха към чакалнята. Там остана около половин час, забравен от всички, после се появи някакъв раздърпан доктор с конска опашка, който отново го разпита за предишните

заболявания на жена му, най-вече за астмата и алергията. Юри му обясни, че откакто са женени, съпругата му не беше имала сериозни проблеми с дишането, но такива е имала преди брака. Според собствените ѝ думи, именно проблемите с дишането я направили чест гост на спешните отделения. По отношение на алергиите демонстрира дълбоко съмнение. Каза, че не е сигурен към какво точно е алергична жена му, но все пак спомена ядки, котки, прах и летящи във въздуха растителни спори...

Докторът стана да си върви, а Юри колебливо попита:

— Как е тя?

— Честно казано, зле — отвърна с въздишка онзи. — Страхуваме се, че мозъкът ѝ твърде дълго е бил лишен от кислород. Липсват периферни рефлексии, което е свидетелство за сериозни отклонения в мозъчните функции. Съжалявам, но нещата наистина изглеждат зле...

Юри кимна. Много му се искаше да пусне една-две сълзи, но опитите му бяха неуспешни. Задоволи се само да наведе глава. Докторът съчувствено го стисна за рамото и изчезна.

Час по-късно се появи отново. Този път беше навлякъл някаква полуразкопчана манта. Върху ревера му имаше табелка с надпис д-р Дейви Майкъл Купър. Приблужи се и седна на пейката до Юри и го погледна с изненадващо бистрите си синьо-зелени очи.

— Страхувам се, че имам лоши новини — промълви той.

Юри видимо се стегна. Изведнъж си представи как Кони се надига от болничното легло някъде там, в шоквата зала, и категорично заявява, че причината да вижда двойно се крие в сладоледа, който ѝ е поднесъл той.

— Съпругата ви почина — тихо промълви доктор Купър. — Направихме всичко по силите си, но не успяхме да я спасим. Много съжалявам...

Сълзи бликнаха от очите на Юри. Нямахше значение, че това бяха сълзи на облекчение и радост — важното беше, че са сълзи. Испита огромно удоволствие от факта, че се бяха появили точно навреме. И от правилната си прогноза относно отстраняването на Кони. В крайна сметка тя бе реализирана, въпреки всички трудности и сравнения. Той беше свободен, а Кърт щеше да остане доволен.

— Знам, че това е огромен шок за вас — продължи със съчувствен тон доктор Купър. — Тя е толкова млада...

— Благодаря — преглътна Юри и преднамерено бавно вдигна ръка да избърше сълзите си. Много държеше докторът да забележи това. — Предполагам, че трябва да направя нещо за тялото, но не знам какво... Ще можете ли да ми помогнете?

— Разбира се — кимна доктор Купър. — След малко ще ви изпратя служител от социалните служби и той ще ви обясни всичко. Но веднага искам да ви кажа, че имате достатъчно време. Не е нужно да се заемате с това още тази нощ...

— Така ли? — вдигна глава Юри. — А защо?

— Защото съпругата ви трябва да премине през процедурите на отдела за съдебна медицина — поясни докторът.

— Това не означава ли аутопсия? — попита с тревога Юри.

— Точно така — кимна Купър. — Мога да ви уверя, че тя ще бъде извършена при пълен респект по отношение на покойната...

— Но защо ви е аутопсия след като имате диагноза? — втренчи се в него Юри.

— Да, имаме диагноза — кимна доктор Купър. — Знаем, че съпругата ви е починала вследствие на остри респираторни проблеми и стара астма. Но тя е сравнително млада жена, която преди този злощастен инцидент е била напълно здрава. Разбира се, ако не вземаме предвид наднорменото ѝ тегло. Всички сме единодушни по въпроса, че съдебният лекар трябва да хвърли едно око, просто за да сме сигурни, че не сме пропуснали нищо. Искам да бъдете абсолютно спокоен, няма нищо страшно. При нас това е ежедневна практика.

— Разбирам — едва успя да изломоти Юри.

— Благодаря ви за доверието — леко се усмихна доктор Купър. — Убеден съм, че и вие по-лесно ще превъзмогнете мъката си когато узнаете точните причини за тази трагедия. Нали разбирате какво имам предвид?

— Естествено — кимна Юри, но предишните тревоги вече се връщаха със скоростта на смъртоносна лавина.

ДЕВЕТА ГЛАВА

ВТОРНИК, 19 ОКТОМВРИ, 6.43 Ч.

Лори остана изненадана от факта, че се буди преди да звънне будилникът. Това не ѝ се беше случвало от години. Още повече, че едва вчера сутринта беше прелетяла разстоянието от Париж дотук и се очакваше да има проблеми с часовата разлика. Но едно просто изчисление показва, че сега в Париж е ранен следобед, а въпреки краткия си престой в Европа, тя очевидно бе успяла да се адаптира към тамошното време.

Усетил, че подарката му е будна, осеммесечният Том Втори побърза да се придвижи към възглавницата в очакване на първата порция ласки за деня. Лори с удоволствие протегна ръце. За разлика от чудовището Том Първи, когото Лори бе спасила от лапите на Екипа за безпризорни животни и който, за съжаление, беше брутално убит, този котарак беше наследствен бирмански аристократ, закупен директно от „Фабюльс Фелинс“ на Второ авеню. Цветът на козината му почти съвпаднаше с косата на Лори, но му липсваше червеникавият оттенък.

Лори скочи от кревата с обичайния си сутрешен ентузиазъм. През месеца, в който редовно се срещаше с Пол, настроението ѝ винаги беше отлично. Отиде в кухнята и включи машината за кафе, която беше заредена още от вечерта. После влезе под душа.

В този едностаен апартамент се беше нанесла преди осем години, почти веднага след като получи щатна длъжност в Общинския отдел по Съдебна медицина на град Ню Йорк. Отдавна вече би могла да си позволи и нещо по-добро, но се оказа свикнала с апартаментчето на петия етаж и никак не ѝ се напускаше. А предимството, че се намира само на единадесет пресечки от сградата на патологията не беше за подценяване, тъй като малцина можеха да си позволят по някоя и друга пешеходна разходка до работното място, както си го позволяваше тя.

Натърка косата си с шампоан, спомни си за снощната вечеря и неволно се усмихна. В началото остана разочарована от реакцията на

Джак и Лу, но после си промени мнението. А сега, след изтичането на нощта, вече гледаше на нещата откъм смешната им страна. Приятелите ѝ бяха толкова шокирани от новината, че не успяха дори да ѝ пожелаят късмет. В допълнение тя изпита и чувство на дълбоко задоволство, главно защото и двамата бяха избягвали дори намек за обвързване, въпреки че се познаваха от години. Нима очакваха, че тя ще си остане ей така, безмълвен наблюдател на хода на времето?

Отдавна подозираше, че и двамата я харесват, но ги е страх да потърсят взаимност на чувствата си. Това я постави в доста неприятно положение, защото, въпреки че ги ценеше като приятели, тя винаги бе искала да има деца. Добре съзнаваше, че Джак има нужда от страшно много време, за да се възстанови след тежката загуба на семейството си. И прояви съответното търпение. Но можеше ли да отлага до безкрайност своите лични проблеми? Изминаха няколко години откакто се познаваха, но Джак не показва с нищо, че е на път да се върне към нормалния живот. Според Лори той продължаваше да живее така, сякаш трагедията беше станала вчера.

При Лу беше друго. У него съществуваше страхотен комплекс за малоценност, който Лори така и не успя да разбие. Какво ли не опита, за да проникне под защитната му броня, но успех нямаше. На практика колкото по-упорити бяха нейните усилия, толкова повече се затваряше той. Скандалите помежду им ставаха все по-чести и в крайна сметка тя просто вдигна ръце. Беше благодарна, че все пак успяха да съхранят приятелството си...

Енергично разтърка косата си с мека кърпа, среса я с четка и едва тогава включи електрическия сешоар. По принцип беше човек с позитивна нагласа и това я накара да мисли за Пол Сатърленд. На лицето ѝ отново се появи широка усмивка.

В последно време беше постигнала доста голяма проницателност по отношение на собствената си личност. Бавно прозря, че цял живот беше вземала внимателно обмислени и рационални решения, които ѝ бяха донесли бърз и стабилен напредък в кариерата, но по отношение на личния ѝ живот се оказаха доста ограничителни. Никога не беше рискувала, ако не се броят една-две бунтарски прояви по време на пубертета. Но сега, с Пол, имаше всички шансове да направи и това. Все едно, че ѝ предлагаха една свободна люлка от вихрената

въртележка на живота, към която трябваше единствено да протегне ръка и да я сграбчи.

Изсушила косата си, Лори премина към ежедневната процедура по гримирането. Това продължи кратко, просто защото тя не обичаше големи количества грим. Отново се замисли за бурния романс с Пол. Благодарение на спонтанната щедрост на този мъж, двамата бяха изкарвали по един прекрасен уикенд не само в Париж, но и в Каракас и Лос Анджелис. Докато бяха в Ню Йорк, те всяка вечер излизаха навън и посещаваха най-добрите ресторанти на огромния град. Освен това ходеха на театър, концерти и поетични рецитали...

Приключила с обличането, Лори се насочи към кухнята за обичайната си закуска от плодове, сирена, кисело мляко и кафе. Седна зад масата и започна да се храни. Отново се замисли за връзката си и леко поклати глава. Не можеше да не признае, че всичко се разви прекалено бързо, дори за нейните представи. Все още беше замаяна от официалното предложение на Пол, което я хвана напълно неподготвена. Едновременно с това беше поласкана, вероятно защото най-сетне бе срещнала мъж, който не се колебае и иска да я задържи завинаги.

Единствената причина, поради която не прие веднага, беше желанието ѝ да поговори за последен път с Джек и Лу, особено с Джек. Даваше си сметка, че и двамата ще се почувстват зле, но те точно това заслужаваха. Същевременно се чувстваше длъжна да ги уведоми за намеренията си — честно и открито, както винаги. А пък да мислят каквото щат. В крайна сметка, имали са право на избор в продължение на месеци и години. В случай, че решат да запазят приятелството си въпреки всичко, Лори щеше да протегне ръка към вихрено въртящата се люлка на съдбата и да рискува нов живот с Пол. Беше твърдо решена да го направи, въпреки че между тях липсваше онзи животински магнетизъм, който съществуваше между нея и Джек...

Жуженето на звънеца я откъсна от мислите ѝ. Погледна часовника и сви рамене. Нямаше представа кой може да я търси у дома в седем и половина сутринта. Излезе в антрето, с не слушалката на древния домофон и я доближи до ухото си. Успя да разпознае гласа на Пол, въпреки силното пропукване на статично електричество в износения апарат.

Натисна бутона за отваряне на стълбищната врата, после хукна из къщата. Прибра бикините от ръчката на дивана, сутиена от помощната масичка, чорапогачника от пода. Снощи се прибра толкова уморена, че започна да се съблича още в движение, на път към леглото.

Когато се почука, тя пристъпи към вратата и по навик надникне през шпионката. Озова се право срещу черното опулено око на Пол, който явно бе залепил лице за малката дупка.

Преди да отвори трябваше да се справи със сложната система от ключалки, която ѝ бе завещана от предишния наемател.

— Клоун такъв! — засмя се тя на изкривената му физиономия. Игривостта му беше абсолютно непредсказуема и това понякога я смущаваше, особено на обществени места. Така по време на полета до Париж, той внезапно се беше присъединил към нея в малкия будоар за почивка на дами, който предлагаше първата класа на луксозния „Конкорд“. Тя се притесни страшно много, особено когато трябваше да излезе оттам. Но после се смя — както на себе си, така и на елегантните бизнесмени в салона, които се правеха, че нищо не са видели.

— Изненада! — пропя Пол и иззад гърба му изскочи разкошен букет есенни рози.

— По какъв случай? — попита Лори.

— Без случай. Просто ги видях в една денонощна корейска цветарница и ги харесах...

— Благодаря — усмихна се Лори, пое букета и лекичко го целуна по бузата. Започна да търси ваза, а той свали палтото си. Беше облечен в делови костюм, почти същият като онзи, с който беше снощи.

— Ела насам, ако искаш чаша кафе — повика го от кухнята Лори. Минутка по-късно Пол се изправи на вратата. В ръцете му се беше изпънал Том Втори и оглушително мъркаше.

— Какво да бъде? — попита Лори. — Имам готово щварц-кафе, но мога да ти направя и еспресо. — Приключи с подреждането на цветята и сложи вазата в центъра на масата.

— Никакво — отсече с енергичен глас Пол. — Взел съм си дозата за цял ден, а може би и за цяла седмица. Телефонът ме събуди рано. Ако Европа не живееше шест часа по-бързо от нас, животът ми със сигурност щеше да е по-лесен...

— Нали нямаш нищо против да си довърша закуската? — погледна го Лори. — Извинявай, но не разполагам с много време.

— Действай спокойно — кимна Пол и се настани на малката масичка срещу нея. Ръката му продължаваше да гали доволния котарак.

— Напоследък си пълен с изненади — подхвърли между две хапки Лори. — Изобщо не очаквах, че ще те видя толкова рано сутринта.

— Знам — лукаво се усмихна Пол. — Но исках да те изненадам с нещо специално и затова се появих лично...

— Това ми звучи интересно — усмихна се тя. — Каква е изненадата?

— Първо искам да ти кажа, че снощи ми беше много приятно да се запозная с приятелите ти — нарочно смени темата той. — Изключително впечатляващи мъже!

— Радвам се и ти благодаря — кимна Лори. — Но не се опитвай да бягаш от изненадата, за която спомена!

Пол се усмихна. Добре познаваше ненаситното любопитство на приятелката си и му беше приятно да я дразни.

— Особено бях впечатлен от начина, по който Джак се придвижва из града на велосипед — продължи той.

— Пол!

— Ами Лу? — вдигна вежди той. — Вече не помня кога за последен път съм виждал скромен човек като него!

— Ако веднага не ми кажеш за какво става въпрос, рискуваш да получиш порция кисело мляко върху копринената си вратовръзка! — заплашително извика Лори и опря показалец върху горната част на лъжичката си, превръщайки я в миниатюрен катапулт.

— Добре, добре — разсмя се Пол и вдигна ръце. Усетил опасността, Том Втори скочи от скута му и се изнесе по посока на хола.

— Имаш пет секунди! — сбърчи вежди Лори.

— Изненадата е, че този уикенд отново заминаваме за Европа — забързано рече Пол. — В петък ще вземем конкорда за Париж, а оттам ще направим връзка с някой полет за Будапеща. Трябва да ти кажа, че напоследък това е една от най-модните туристически дестинации в

Европа и няма начин да не ти хареса. Вече съм резервирал апартамент в „Хилтън“, който е на самия бряг на Дунав!

Изречението на лицето ѝ го накара да смени тона си:

— Но какво има?

— Не мога да замина за Будапеща през уикенда.

— Защо?

— Имам страшно много да наваксам в службата — притеснено се усмихна Лори. — Никога досега не съм си позволявала толкова висока купчина папки върху бюрото!

— Не! — смаяно промълви Пол. — Не можеш да разваляш нашите уикенди заради някаква си работа! За нея разполагаш с цяла седмица!

— Много съм претрупана — рече извинително Лори. — Вчера изгубих почти цял ден за случая с онзи скинар, от който се интересува ФБР. А през това време ми се трупа и друга работа...

Пол въздъхна и извъртя очи.

— Ето какво ще направим — промълви след кратка пауза той. — Никакви забавления до края на седмицата! В края на краищата днес е едва вторник. Ще отложим дори балета в четвъртък вечер, въпреки че се молих на колене, за да сдобия с билетите. Но той не е толкова важен, колкото уикенда в Будапеща!

— Не мога да замина! — отсече с нетърпящ възражение глас Лори, помълча известно време и хвърли кос поглед към мъжа, за когото почти се беше сгодила. Той гледаше пред себе си и едва забележимо поклащаше глава.

— Признавам, че това е изненада за мен — промълви най-сетне Пол. Кимането му стана по-енергично, но очите му продължаваха да гледат надолу. — Бях толкова сигурен, че ще се зарадваш!

— С удоволствие бих разгледала Будапеща — смекчи тон Лори. — Но за съжаление имам и други задължения...

— Мисля, че не е здравословно да позволяваш на работата да контролира живота ти — промълви Пол и най-сетне насочи черните си очи в лицето ѝ. — Нямаме много време на този свят...

— Е, това вече не е честно — отвърна с леко раздражение Лори. — Истинската причина да отскочим до Париж беше твоята работа, нали? Разбира се, удоволствието беше огромно и се забавлявахме отлично, но след като ти си беше свършил работата... Предполагам, че

и за Будапеща схемата ще бъде същата. Искам да кажа, че отиваш там по работа... С други думи, ти също работиш през почивните дни, защо да не го правя и аз?

— Различно е — поклати глава Пол.

— Наистина ли? — изгледа го продължително Лори. — Не виждам с какво.

Той отвърна на погледа ѝ и лицето му бавно почервения.

— За мен е различно само дотолкова, доколкото аз не мога да работя в Будапеща — подхвърли тя.

— Има и други разлики! — сопнато отвърна той.

— Например?

Пол замълча, въздъхна и поклати глава:

— Всъщност, няма значение...

— Сигурно има, иначе не би бил толкова разстроен — засече го тя.

— Разстроен съм, защото не исках да заминем.

— Напротив. Искам, но не мога — поясни Лори. — Надявам се, че ме разбираш, нали?

— Може би — кимна с леко колебание Пол.

— Всъщност, ти с какво точно се занимаваш? — попита тя и изведнъж си спомни, че снощи и Джек беше задал същия въпрос. До този момент не ѝ беше хрумвало да пита и наистина нямаше представа за деловата дейност на Пол. Просто беше приела, че на даден етап той сам ще ѝ каже. Всички мъже в живота ѝ говореха само за работата си и в този смисъл Пол беше истинско облекчение. Но сега започна да ѝ се струва странно, че няма никаква представа от естеството на бизнеса му.

— Има ли значение? — недоволено отвърна той.

— Няма — отвърна след кратко колебание Лори. Прецени, че обратният отговор сигурно щеше да го обиди. — А и не виждам смисъл да се караме...

— Права си — кимна Пол. — Съжалявам за начина, по който реагирах. Проблемът е там, че аз не мога да не замина. А сам ще ми бъде скучно и отегчително...

— Благодаря за тези думи, благодаря и за поканата — отвърна с лека усмивка Лори. — За съжаление аз просто не мога да пътувам

всеки уикенд. Нека не забравяме, че последните три все бяхме на път, нали?

— Много добре те разбирам — кимна Пол.

Тя замислено го погледна. Не беше сигурна в последното му изявление.

Един линкълн „таункар“ ги чакаше пред къщата. Пол го беше повикал по радиото. Каза, че са в една посока и ѝ предложи да я откара. Първата му среща за деня била в сградата на Обединените нации. Това отново пробуди любопитството на Лори по отношение на бизнеса му. Понечи да го попита с кого има среща, но след кратко колебание се отказа. Мотивите ѝ щяха да бъдат твърде прозрачни.

Слезе пред сградата на Съдебна медицина и помахаша с ръка докато лимузината изчезна от погледа ѝ по посока на Първо авеню. После изкачи стълбището и влезе в покритата със сини гледжосани плочки сграда. Чувстваше се леко разсеяна и не на място — нещо, което никога не ѝ се беше случвало. Никога досега не беше се карала с Пол. И сега не го направиха, но бяха доста близо. Първото облаче в иначе безупречната им връзка. Надяваше се, че то няма да донесе буря. В поведението на Пол се долавяше нещо като мъжки шовинизъм, но то беше твърде далеч от откровената дискриминация.

Прекося пустата чакалня и се насочи към входа на първия етаж. На рецепцията беше Марлийн Уилсън, служителка от афро-американски произход.

— Отворете, моля — подвикна към остъклената кабинка Лори. Жената на рецепцията трябваше да натисне бутона за автоматично отключване на вратата.

— Доктор Монтгомъри, почакайте моля! — извика Марлийн в момента, в който я зърна. — Едни хора ви чакат...

От близкото канапе в чакалнята се надигнаха двама души на средна възраст, които Лори виждаше за пръв път в живота си. Мъжът беше с буйна коса и имаше нужда от бръснене. Беше облечен във вълнено яке на червени карета, а в ръцете си мачкаше ушанка. Жената беше крехка, с кожена яка на палтото. Изглеждаха така, сякаш току-що пристигаха от някое малко градче на Средния Запад. Бяха видимо уморени — като хора, пътували през цялата нощ.

— Мога ли да ви помогна? — попита Лори.

— Надяваме се — кимна мъжът. — Аз съм Честър Касиди, а това е съпругата ми Шърли.

Родителите на Брад Касиди, светкавично съобрази Лори и лицето ѝ помръкна. За миг си представи обезобразеното тяло, което бе разрязала още вчера. Спомни си за очите, изскочили от орбитите, за забития пирон в дланта му, за обезобразените части от гърдите и корема, където го бяха драли на живо. Тялото ѝ неволно потръпна.

— Какво желаете? — едва успя да промълви тя.

— Научихме, че вие сте се погрижили за нашия син Брад — рече Честър. Огромните му мазолести ръце продължаваха да мачкат ушанката.

Лори кимна, макар че свършеното от нея едва ли се покриваше с понятието „грижа за Брад“.

— Бихме искали да поговорим — добави Честър. — Разбира се, ако разполагате с малко време...

— Няма проблеми — неохотно се съгласи Лори. Никак не ѝ беше лесно да се изправи очи в очи с нещастните родители. — Но аз току-що пристигам и ще ви помоля да ми дадете петнадесет минути...

— Разбира се — кимна Честър, после прегърна жена си през кръста и я поведе обратно към дивана.

Лори бутна остъклената врата, взе асансьора до петия етаж и замислено се насочи към кабинета си. Беше разтревожена от предстоящия разговор със семейство Касиди. Окачи палтото си зад вратата и се извърна към бюрото. Внушителната купчина папки върху плота я накара да кимне с глава. Решението да не пътува за Будапеща беше абсолютно правилно.

Папката на Брад Касиди беше почти най-отгоре. Тя я прелисти с показалец докато откри формуляра за идентификация. Беше ѝ любопитно да види кой е идентифицирал трупа. Оказа се Елън Тротмън, сестра на жертвата.

Взе асансьора за приземния етаж, но тръгна не към приемната, а към залата за идентификации, която се намираше непосредствено отвъд канцеларията на дежурните патолози. Трябваше ѝ чаша силно кафе преди да се изправи очи в очи с родителите на убития младеж. На прага почти се сблъска с Джак и Вини, които се бяха насочили към залата за аутопсии. Както обикновено, тяхното работно време вече започваше.

— Може ли да поговорим? — объркано попита Джак, спирайки се на крачка от нея.

— Нека го направим по-късно — отвърна тя и любопитно го изгледа. Не ѝ се случваше често да го вижда нерешителен и объркан. — Трябва да се срещна с една семейна двойка, която виси в чакалнята Бог знае откога...

— Ще ти отнема само секунда! — обеща Джак. — Вини, бягай да подготвиш масата, идвам веднага!

— А не може ли да си дочета вестника? — лениво проточи Вини. — Никак не ми се ще да вися долу в питбокса и да си въртя палците. От опит знам, че твоите спонтанни разговори често се проточват по половин час и повече...

— Този път няма да е така — увери го Джак. — Хайде бягай!

Вини неохотно се подчини. Джак го изчака да се отдалечи на достатъчно разстояние и едва тогава пристъпи към Лори, която се обслужваше от машината за кафе. В ъгъла на помещението стоеше Джордж Фонтуърт, който изглеждаше напълно погълнат от подреждането на постъпилите през нощта случаи.

— Къде ти е диамантът?

Лори погледна голият си пръст, сякаш очакваше годишното пръстенче наистина да е там.

— О, скрила съм го във фризера — отвърна с усмивка тя.

— Да разбирам ли, че си го замразила?

Лори неволно се усмихна. Това вече беше истинският Джак — такъв, какъвто го познаваше.

— Още не съм сгодена официално — поясни тя. — Снощи вече го споменах, но ти очевидно си забравил...

— Вероятно искаш да уведомиш родителите си, нали?

— Това и още някои неща — кимна Лори.

— Както и да е — въздъхна той, замълча за миг, после добави: — Искам да ти поднеса извиненията си за снощи...

— За какво? — учудено го погледна Лори. Не му беше в характера да се извинява.

— Защото не бях достатъчно позитивен по отношение на Пол — изстреля Джак. — Той изглежда готин тип. Особено бях впечатлен от кратката ви разходка до Париж... Аз самият не бих организирал подобен уикенд, дори и след милион години...

— Това ли искаше да ми кажеш?

— Май да — сви рамене Джак.

— Извиненията ти са приети — сухо го уведоми Лори, допи на една глътка кафето си и тръгна към чакалнята, където ѝ предстоеше разговор със семейство Касиди. Усети, че Джак е объркан от поведението ѝ, но в момента изобщо не ѝ пукаше. Не ѝ трябваша неговите неискрени извинения, а по-скоро откровеното му мнение относно плановете ѝ да се омъжи. Но след този кратък разговор вече знаеше, че никога няма да го получи и се почувства зле.

Първо се отби в една от малките приемни, които се използваша при обикновено емоционалните процеси на идентификация от страна на роднините на жертвите. Преди години хората слизаха в моргата и там идентифицираха телата на близките си. Но тази процедура бе преценена като прекалено жестока и на нейно място беше въведена идентификация с помощта на полароидни снимки. Тя се оказа далеч по-удобна за всички.

Уверила се, че стаята е надлежно почистена, Лори отиде да повика семейство Касиди. Те влязоха и мълчаливо седнаха на двата стола с твърди облегалки. Лори се настани на изподрасканото писалище срещу тях. Обзавеждането се изчерпваше с кутия салфетки, кошче за боклук и няколко очукани пепелника.

— Да ви донеса ли кафе? — попита вместо въведение тя.

— Мисля, че това е излишно — поклати глава Честър и свали якето си. Отдолу беше облечен с фланелена риза, закопчана чак до яката. — Не искаме да ви губим времето...

— Не се притеснявайте — отвърна Лори. — Ние сме тук, за да служим на обществото и трябва да ви кажа, че го правим по доста директен начин... Сега е моментът да ви кажа, че ужасно съжалявам за сина ви. Сигурна съм, че това е огромен шок за вас...

— И да, и не — бавно отвърна Честър. — Той беше много странно хлапе, нямаше нищо общо с другия си брат и със сестра си. Честно казано, ние доста се притеснявахме от начина, по който се облича, особено след като си направи и онази нацистка татуировка на челото. Моят чичо е дал живота си във войната срещу същите тези нацисти... По тази причина здравата се скарахме...

— Понякога ни е трудно да разберем бунтарството на тийнейджърите — миролюбиво подхвърли Лори. Желанието ѝ беше да

насочи разговора по-далеч от външния вид на младежа. Изпитваше сериозно безпокойство, че семейството ще поиска да види снимките на сина си, направени непосредствено след като го бяха докарали в моргата. Те бяха изключително брутални, дори за професионалист, да не говорим за родители...

— Работата е там, че той вече не беше тийнейджър — поклати глава Честър, а жена му само кимна. — Беше се събрал с неподходящи приятели — всичките с нацистки убеждения. В един момент се организираха в банда и започнаха да преследват всички, които не са като тях, най-вече пуерториканците...

— Така си навлече белята за пръв път — обади се неочаквано Шърли. Гласът ѝ се оказа изненадващо остър и груб.

— Доколкото научих, той е имал проблеми и с полицията — подхвърли Лори. Започна да се успокоява, тъй като по всичко личеше, че семейство Касиди иска просто да си поговорят — нещо, което се среща доста често при хора, сполетяни от неочаквана беда. Проблемът беше там, че не можеше да им разкаже всичко за смъртта на сина им. Лу и агент Тирел категорично ѝ забраниха да споменава за факта, че малко преди смъртта си Брад е приел да направи сделка с прокуратурата.

— От дъщеря си разбрахме, че момчето ни е преживяло някои ужасни неща — подхвърли Честър. — Неотдавна той се премести при нея — тук в града. Но тя не знаеше никакви подробности за смъртта му и затова ние решихме да се отбием при вас...

— Какво бихте искали да знаете? — попита Лори, надявайки се да им се размине с общи приказки.

Съпрузите се спогледаха, после Честър се прокашля и пое инициативата:

— Преди всичко искаме да знаем дали е прострелян...

— Да — кимна Лори.

— Нали ти казах? — извърна се Шърли към мъжа си, сякаш за да сложи точка на проточил се спор. — „Който нож вади, от нож умира“... Матей, двадесет и шеста глава.

— Имате ли представа с какво оръжие е бил прострелян? — попита Честър.

— Не и едва ли някога ще разберем — поклати глава Лори.

— Но куршумът ще бъде подложен на експертиза. По него има шанс да бъде открито и оръжието, стига да е регистрирано...

— Само веднъж ли е прострелян?

— Доколкото ни е известно — да — кимна леко притеснено Лори. Това вече навлизаше в сферата на следствената тайна.

— Значи е малко вероятно да е било някое от неговите оръжия — промърмори Честър, обръщайки се към жена си. — В противен случай щеше да е надупчен като решето...

— Много оръжия ли имаше синът ви? — попита Лори.

— Цял куп пицови — кимна Шърли. — Заради тях загази втория път. Мислехме, че ще го вкарат в затвора... Не знам какво намират мъжете в тези пушкала!

— Е, стига де! — намеси се Честър. — Не всички оръжия са лоши.

— Ако питаш мен — всичките са такива! — троснато рече Шърли. — И най-вече автоматичните... — Обърна се към Лори и добави: — Точно по този начин загази Брад... Започна да продава бойни пушки!

— А откъде ги вземаше? — неволно потръпна Лори. Не можеше да си представи, че един скинар може да продава бойни оръжия наред с Нью Йорк.

— Не знаем точно — поклати глава Честър. — Знаем, че идват от България, където вероятно са и произведени. Натъкнах се на няколко бройки, скрити в обора.

— Ужасно! — промълви Лори. Реакцията ѝ беше тривиална, но за сметка на това искрена. Професионалният ѝ интерес към огнестрелните рани не беше от вчера и тя ги познаваше далеч по-добре от останалите си колеги. Със сигурност беше аутопсирала и някоя от жертвите на клиентите на Брад Касиди.

— Бихме искали да ви попитаме още нещо — рече с прекъсващ глас Шърли. — Много ли е страдало момчето ни?

Лори отмести поглед от лицето ѝ и направи опит да подбере думите си. Не обичаше да избира между истината и състраданието. Нямахме никакво съмнение, че Брад Касиди е бил подложен на жестоки изтезания, но каква полза да казва това на опечалените му родители? От друга страна страшно мразеше да лъже...

— Говорете без да се притеснявате — сякаш усети мислите й Честър.

— Куршумът в главата предполага, че е умрял моментално — отвърна Лори, изведнъж открила изход от тази ситуация. Този отговор не беше напълно откровен, тъй като избягваше въпроса на Шърли, но от друга страна не беше и лъжа. А самите Касиди трябваше да решат дали да попитат за събитията, предхождащи смъртта на сина им.

— Слава Богу! — с облекчение въздъхна Шърли. — Той съвсем не беше ангелче и ни създаваше много проблеми, но аз бях дълбоко разстроена от мисълта, че е страдал...

Лори реши, че сега е времето да прекрати този разговор.

— Радвам се, че успяхме да ви бъдем полезни — рече тя и побърза да стане на крака. — Ако има още нещо, спокойно можете да ми звъннете...

Честър и Шърли също се изправиха. Изпитваха чувство на благодарност към Лори и бащата топло разтърси ръката й. Тя им подаде една визитка, изведе ги от тясната стаичка и ги изпрати до вратата.

Последна размяна на любезности, след което автоматът най-сетне щракна зад гърба на посетителите. От устата й излетя въздишка на облекчение.

— Хей, да не би да си правила идентификация на случай, който не ми е известен? — подвикна Джордж Фонтуърт. В ръката си продължаваше да държи списъка със случаите, на които предстоеше аутопсия.

— Не — поклати глава Лори. — Това бяха родителите на един от вчерашните случаи... — Все още потръпваше от ужас, представяйки си как Брад Касиди продава бойни автомати на клиентите си, вероятно скинари като него. От вчерашния си разговор със специален агент Гордън Тирел научи, че това смъртоносно оръжие в ръцете на фанатизираните скинари си е чиста проба покана за катастрофа, особено след като разните неонацистки организации започват да ги наемат за ударни отряди.

Накъде върви светът, Господи, тревожно се запита тя. Убеждението й, че властите трябва да установят строг контрол върху продажбата на оръжия стана още по-силно.

ДЕСЕТА ГЛАВА

ВТОРНИК, 19 ОКТОМВРИ, 11.15 Ч.

Юри остави мотора да работи и слезе да отвори вратата на гаража. Гледката на камионетката за борба с вредителите го накара да се усмихне, въпреки че залиташе от умора след дългия работен ден. Фактът, че машината е тук и чака празничния ден, беше източник на огромно задоволство за изтерзаната му душа, придаваше смисъл на мъките и страданията му. Вкара таксито и побърза да затвори широката гаражна врата. Никой не биваше да вижда камионетката.

Спря за миг пред задната врата на къщата си, очите му пробягаха наоколо. Искаше да бъде сигурен, че никой не му обръща внимание. Често му се случваше да се прибира в късните утринни часове. Появата на линейката през нощта и суматохата около пренасянето на Кони със сигурност бяха пробудили любопитството на съседите, но въпреки това наоколо не се виждаше никой. Денят беше хубав, един от последните топли дни на циганското лято. Наоколо цареше тишина, ненарушавана дори от обичайния кучешки лай.

Влезе в къщата и се насочи право към хладилника. Наля си щедра порция водка, облегна се на барплота и с благодарност отпи. Все още беше нервен от факта, че тялото на Кони беше откарано за аутопсия в болницата Кингс Каунти. След кратко колебание той реши да го придружи, въпреки че вече го беше идентифицирал в болницата Кони Айлънд. Хранеше тайни надежди, че по някакъв начин ще съумее да разубеди докторите за планираната аутопсия. На практика обаче стана така, че изобщо не успя да се доближи до някакъв доктор. Жената, към която го насочиха, се представи като медицински следовател. Той счете за нужно да повтори и пред нея историята с астмата и алергията, а в отговор тя обясни, че аутопсията ще бъде извършена по някое време след осем, когато започва работното време на патолозите.

Прибра се у дома някъде около пет. Макар и изтощен до смърт, той знаеше, че няма да може да заспи. По тази причина изкара таксито,

решен да направи няколко курса в часовете на утринното оживление.

Решението се оказа добро. Не само изкара добри пари, но и успя да прогони тревогата от главата си. Но някъде към десет и половина настъпи затишие и той реши да се прибере. Не можеше да върти цял ден, тъй като имаше и друга, доста по-важна работа. Изгаряше от нетърпение да се спусне в тайната си лаборатория.

Наложи си да хапне малко сирене, въпреки че изобщо не изпитваше глад. Червата му куркаха, тъй като след снощната пица бе минал само на водка и кафе. Започна да дъвче, а очите му се спряха на телефона. Медицинската следователка му беше дала един номер, на който можеше да провери кога ще освободят тялото за погребение, а и да съобщи името на погребалната агенция, която си е избрал. Дали вече са свършили, запита се той. Инстинктивно усещаше, че колкото по-бързо изкара Кони от Съдебна медицина, толкова по-добре.

Вдигна слушалката и набра номера. За негова изненада насреща вдигна жив човек, а не телефонен секретар. Представи се и попита за трупа на жена си.

— Как беше фамилията? — попита жената насреща.

— Давидов — отвърна Юри. — Кони Давидов.

— Задръжте така, трябва да проверя...

Юри усети как пулсът му се ускорява. Мразеше всякакви контакти с бюрокрацията.

— Нямам Давидов — обади се след малко операторката. — Сигурен ли сте, че жена ви е докарана в бруклинския отдел?

— Разбира се — отвърна Юри. — Аз самият бях с нея.

— Как се пише Давидов?

Юри продиктува фамилията си буква по буква, раздразнението му нарасна. Може би вече имат диагноза и са уведомили полицията. Може би ченгетата вече пътуват насам и...

— О, ето го! — възкликна с облекчение жената. — Нищо чудно, че не го открих веднага. Съпругата ви не е била аутопсирана.

— Все още? — сбърчи вежди Юри.

— Не, не — побърза да каже операторката. — Лекарите са решили, че аутопсия не е необходима.

— Защо? — учудено прошепна Юри. Новината беше твърде хубава, за да е истина.

— На нас не ни дават обяснения — отвърна жената. — Ще трябва да говорите с дежурния лекар, днес той се казва доктор Рандолф Сандърс. Почакайте за момент, веднага ще ви свържа!

Юри понечи да каже, че няма желание да разговаря с никакви доктори, но в слушалката вече прозвуча асансьорната музика на изчакването.

Докато чакаше, направи опит да овладее възбудата си. Решението Кони да не бъде аутопсирана беше наистина добра новина, стига да е истина. Пръстите му нервно забарабаниха по плота, а чашата с водка сякаш сама отскочи до устните му.

— Доктор Сандърс — прозвуча приятен мъжки глас, който прекъсна музиката. — С какво мога да ви помогна?

Юри нервно обясни кой е и каква информация е получил.

— О, да — рече доктор Сандърс. — Запознат съм много добре с този случай. На практика именно аз реших, че аутопсията е излишна...

— Значи ще освободите тялото? — попита Юри.

— Разбира се. Погребалната ви агенция може да го вдигне по всяко време. Мисля, че се бяхте спряли на „Стрикландс“...

— Точно така — кимна Юри. — Трябва ли да им позвъня?

— Убеден съм, че от моргата вече са го сторили — отвърна доктор Сандърс. — Или ще се обадят всеки момент.

— Много ви благодаря — рече Юри, старайки се да скрие радостната възбуда, която заля сърцето му. — Но позволете да запитам, защо все пак променихте намеренията си? Лично аз съм доволен, тъй като не можех да си представя какво трябва да се извърши с тялото на съпругата ми...

— Не беше точно промяна в намеренията — отвърна доктор Сандърс. — По принцип не аутопсираме всички пациенти, които ни изпращат. Правим предварителна преценка на всеки отделен случай и тогава решаваме. В случая с вашата съпруга имаме смъртен акт, издаден от лекуващия лекар, в който се споменава за хронична астма... Разбира се, наднорменото ѝ тегло също е изиграло своята роля.

— Разбира се — кимна Юри. — Благодаря ви за любезните разяснения.

— Моля. Приемете искрените ми съболезнования...

— Благодаря — промълви Юри. — Наистина не ми е лесно...

Остави слушалката и на лицето му бавно изплува широка, самодоволна усмивка. Имаше чувството, че последното препятствие пред операция „Отмъщение“ вече е отстранено. Обзе го нетърпение да съобщи добрата новина на Кърт.

Изплакна чинията си, глътна остатъка от водката и се насочи към мазето. Подсвирквайки, той отключи катинара на преддверието. Чувстваше се толкова добре, че напълно забрави за умората.

Отвори малкото складче и свали от лавиците хранителните разтвори, които му трябваха. Излезе навън и положи пакетите на пода, непосредствено до вратата на лабораторията. После се зае да навлича предпазния костюм и скачания с него дихателен апарат. Най-накрая отключи вътрешната врата и се наведе да вдигне пакетите.

Първата му работа беше да извади питките антракс от сушилнята и да ги прехвърли в пулверизатора. Включи го и изпита благодарност от факта, че под предпазния костюм циркулира силна струя сгъстен въздух. Съскането му помагаше да се справи с оглушителното тракане на стоманените топчета, които се блъскаха в металния цилиндър.

Следващата операция беше свързана със събирането на новите антраксни спори, събрали се по повърхността на ферментатора под формата на гъста слузеста маса. Положил и тях в сушилнята, той зареди ферментатора със свежи хранителни вещества, за да могат бактериите да продължат процеса на възпроизводство.

Най-накрая му остана време да обърне внимание и на втория ферментатор. Провери нивото на растеж на *Clostridium botulinum*, което отново се оказа по-слабо от очакваното. Продължаваше да бъде озадачен от този факт, но той вече не го тревожеше, просто защото беше решил да зареди ферментатора с *Bacillus anthracis*. Произвеждайки антраксни спори и с двата ферментатора, той само за няколко дни щеше да разполага с контролното количество от 4–5 килограма.

Спря за момент, тъй като трябваше да открие отговор на един важен въпрос: какво да прави със съществуващата култура *Clostridium botulinum*. Въпреки бавния процес на размножаване, в уреда имаше огромно количество здрави бактерии. Огледа се за някакъв съд, в който мога да бъдат съхранени те. Не видя нищо подходящо с изключение контейнерите от хранителните съставки, които бе захвърлил на пода.

Те обаче бяха твърде малки, за да поберат цялото количество слузеста маса.

Изходът беше само един — въпросната маса да бъде изсипана директно в канализацията. Тук трябваше да прецени дали нямаше да има последици, които да предизвикат вниманието на властите. Замисли се за момент, но не се сети за такива. Не можеше да си представи, че в централите за обработка на отпадъчните води ще проверяват бактериалното им съдържание. Единствената грижа на тези централи е потоците никога да не спират.

Доволен, че е открил решение на проблемите си, Юри отиде да вземе водопроводните си инструменти, а след това се залови за работа. Достатъчно беше да развие няколко крана и всичко беше готово. Беше свързал ферментаторите с канализацията още при монтажа и в случай на внезапна опасност винаги можеше да се освободи от съдържанието им.

Изправи се до ферментаторите и започна да гледа как нивото на масата в тях бавно намалява. Не след дълго от контролния клапан в горната част се разнесе остър гъргорещ звук.

Юри изчака още малко, после пусна водата. Силната струя отми и последните остатъци от отровата. След това изсипа новите хранителни съставки, разпредели ги равномерно върху металната скара с помощта на метална четка, а отгоре им пусна предварително изолираните антраксни спори.

С това работата приключи. Той се изправи, доволно потупа металния капак на ферментатора и отново насочи вниманието си към пулверизатора, който продължаваше да се тресе на високи обороти. Реши да изчака края на процеса, а след това да се качи горе и да се отдаде на отдавна заслужената почивка.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ВТОРНИК, 19 ОКТОМВРИ, 13.00 ЧАСА

Джак изруга на глас и захвърли учебника по инфекциозни болести, който беше взел от библиотеката. Правеше опити да научи нещо повече за антракса, но му беше трудно да се концентрира. Случаят с Джейсън Папарис продължаваше да го тревожи. Извъртя се на една страна и огледа празния стол на Чет. Чудеше се къде ли е изчезнал колегата му. Освен това изгаряше от нетърпение да сподели с него и едно свое наскоро направено откритие: жените са абсолютно непоносими!

Тази нощ не можа да спи както трябва. Събуди се по никое време и отново се замисли за Лори, която бе избрала да им съобщи за намеренията си чак в последния момент. Добре си даваше сметка, че ревността играе голяма роля в оценката му за новият ѝ приятел, но нещо в личността на този човек непрекъснато го дразнеше. Това важеше с особена сила за пътуването до Париж през уикенда. След кратко колебание беше споделил с Лу, че за него това е един прекалено показан жест на щедрост, зад която надничаше обикновеното парвеню. От опит знаеше, че такива хора често се оказват мъжки шовинисти, особено ако успеят да спечелят емоционално обекта на своето внимание. Някъде към четири сутринта стигна до решението, че все пак трябва да се извини за тромавото си поведение. Беше готов дори да се изкаже ласкаво за личността и поведението на Пол. И всичко това само поради болезнено осъзнатия факт, че приятелството на Лори е от жизненоважно значение за съществуването му.

Но нещата не се развиха по начина, който очакваше. След като науменото се превърна във факт изведнъж се оказа, че Лори е напълно безразлична към извиненията му и почти веднага си тръгна. След което старателно го отбягваше, без дори да го поощри за благородния жест. Всичко това го накара да се чувства двойно обезсърчен. Веднъж, защото не бе проявил любезност по отношение на Пол, а втори път —

тъкмо поради проявената любезност. Поклати глава в знак на дълбоко недоумение. Вече не знаеше какво да прави.

Завъртя се в обратната посока заедно със стола си и хвана слушалката. След като не може да чете за антракса, поне да свърши някаква работа по телефона. Преди малко беше приключил усърдното набиране на различни болници в Ню Йорк, разговаряйки със старши резидентите по инфекциозни болести, а ако нямаше такива — с резидентите по вътрешни болести. Когато предаваха слушалката на съответния човек, той описваше накратко случая на инхалационен антракс в Дженерал хоспитал на Бронкс и се осведомяваше за евентуалното наличие на подобни заболявания в съответната болница. Получи твърдо отрицателни отговори от всички, но и в това имаше нещо успокоително — поне беше успял да алармира съответните специалисти. В случай, че те се натъкнат на нещо подобно, положително ще се сетят за какво става въпрос. Защото, честно казано, антраксът почти не фигурираше в списъците на инфекциозните болести, които заплашват гражданите на такава огромна метрополия като Ню Йорк...

Малко по-късно звънна и завеждащият отделението по инфекциозни болести в Колумбийския презвитериански медицински център, на когото Джак беше оставил послание по пейджъра. Размениха си обичайните любезности, след което Джак разказа за нещастиято, сполетяло Джейсън Папарис. Шокиран от тази история, завеждащият побърза да го увери, че при тях няма хора с подобна диагноза.

Прекъснаха разговора и Джак отново се наведе над разтворения телефонен указател. Телефонът извън още преди да си беше извадил номера на поредната болница. Оказа се, че е госпожа Санфорд, секретарката на шефа, а не някой от колегите му. Шефът искаше да го види незабавно, както винаги...

Без всякакво настроение за бюрократични глупости (така той наричаше честите си контакти с административния отдел), Джак взе асансьора до първия етаж и се представи на госпожа Шерил Санфорд с виновната физиономия на пакостник, който очаква поредното наказание. Тя го посрещна с приятелско намигване. С течение на времето двамата доста се сближиха, главно защото шефът винаги го викаше по спешност, но след това го оставяше да чака при

секретарката си. От нямане какво да прави той завързваше разговор и така, без да усетят, двамата започнаха да обсъждат доста интимни неща.

Джак огледа помещението и тържествено ѝ намигна в отговор. Това беше част от невербалните им контакти, които и двамата спазваха. Но намигването от страна на Шерил си имаше точно определено значение: Джак може да се отпусне, тъй като е привикан по чисто формален повод. Това означаваше, че шефът се чувства задължен, но не и мотивиран да го скастри за поредното прегрешение.

— Как е момчето? — попита той, отпусайки се предпазливо на твърдото като камък диванче с винилово покритие, което беше поставено точно срещу бюрото на Шерил. Вратата към шефския кабинет се падаше вляво и както винаги беше открената. Отвътре се чуваше високият глас на директора, който говореше по телефона.

— Много добре — гордо се усмихна Шерил. — Продължава да е пълен отличник!

— Браво — рече Джак. Познаваше Арнолд, сина на секретарката, по една случайност. Оказа се, че отвреме навреме и той играе баскетбол на кварталния корт. Беше напорист и много добър играч, с очевидна дарба за баскетбол. Самата Шерил — самотна майка от афро-американски произход, живееше в един блок на 105-та улица, съвсем близо до квартирата на Джак.

— Надява се някой ден да стане добър като теб — добави тя.

— Ще бъде десет пъти по-добър, уверявам те — засмя се Джак. И това си беше чистата истина. Макар и едва 15-годишен, Арнолд играеше толкова добре, че дори Уорън искаше да го има в отбора си на всяка цена.

— Аз бих предпочела да наследя лекарските ти умения — лекичко въздъхна Шерил.

— Май проявява някакъв интерес към медицината — кимна Джак. — Миналата седмица си поговорихме, докато чакахме реда си на корта...

— Каза ми — кимна Шерил. — Благодаря, че си му отделил от времето си.

— За мен беше удоволствие — поклати глава Джак. — Момчето наистина си го бива.

В този момент доктор Харолд Бингъм надникна през откритата врата и нервно го повика с ръка.

Джак стана и бавно се насочи натам. Шерил го изчака да се изравни с бюрото и нервно прошепна:

— Дръж се спокойно! Не го ядосвай, защото цял ден е като разярен бик!

Директорът се беше настанил зад масивното, отрупано с бумажни писалища. Наскоро беше навършил шейсет и пет години и всяка от тях му личеше. За четирите години, през които Джак работеше в Съдебна медицина, носът на Бингъм сякаш се беше удължил и червеникавите жилки на капилярите личаха още по-ясно. Голото му кубе отразяваше светлината от прозореца толкова ярко, че Джак се принуди да присвие очи.

— Сядай! — заповяда с повелителен тон шефът.

Джак се подчини и зачака. Нямаше представа за какво точно е повикан на етажа на администрацията, но причините можеха да бъдат всякакви.

— Не ти ли омръзна тази рутина? — попита Бингъм и леко присви възпалените си светлосини очи, които нито за миг не изпуснаха Джак иззад стъклата на очилата. Макар да изглеждаше стар колкото Метуселлах, директорът притежаваше остър като бръснач ум и беше нещо като подвижна енциклопедия на криминалогически правила и богат опит. Името му се радваше на международна известност, считаха го за един от най-добрите експерти в света.

— Хубаво е да те виждам от време навреме, шефе — кротко се усмихна Джак, след което веднага се сепна. Още с първата си реплика бе успял да пренебрегне съветите на Шерил.

Бингъм свали очилата и започна да разтърква зачервените си очи.

— Понякога ми се ще да си малко по-тъп — поклати глава той. — Просто защото не знам какво да те правя...

— Благодаря за комплимента, шефе. Днес имах нужда от известно повдигане на самочувствието.

— Проблемът е там, че през по-голямата част от времето ти си една ужасна болка в задника! — рязко смени тона Бингъм.

Джак прехапа език, за да си спести няколкото духовити забележки, които моментално се появиха в съзнанието му.

Направи го главно заради Шерил, която щеше да остане в близост с Бингъм чак до края на работния ден. Яростните изблици на шефа бяха почти толкова популярни, колкото и авторитета му като криминолог.

— Имаш ли представа защо те накарах да слезеш тук? — изръмжа той.

— Отказвам да отговоря, тъй като всеки отговор би означавал самообвинение — изгледа го предизвикателно Джак.

Онзи не можа да сдържи усмивката си, но размаха ръце и бързо стана сериозен.

— Наистина си ужасен, момчето ми... Но нека ти кажа защо си тук: преди малко ми се обади доктор Патриша Маркъм, главен комисар по здравеопазването. Оплака се, че си нападнал градския епидемиолог доктор... — Бингъм върна очилата си на мястото им и прелисти бумагите пред себе си.

— Доктор Ейбълард — подсказа му Джак.

— Точно този — кимна шефът.

— Какво е обвинението?

— Почитаемият доктор се оплаква, че си му иззел функциите — изгледа го продължително Бингъм. — Какво става, момче? Нима ние тук не те товарим достатъчно?

— Позвъних му по препоръка на доктор Уошингтън — отвърна Джак. — Искях да го уведомя за случая на антракс, който открих наскоро.

— Да, Калвин ми каза — кимна директорът.

— Но доктор Ейбълард прие новината мимоходом — добави Джак. — Каза, че ще й обърне внимание като му дойде времето, или нещо подобно...

— Нали източникът на заразата е изолиран някъде в Куинс? — втренчи се в него Бингъм.

— Това е вярно — призна Джак.

— Което обаче не ти пречи да нахлуеш във фирмата на жертвата и да се заровиш в архивите му! — остро каза Бингъм. — Какво ти става, бе човек? Полудя ли? Знаеш ли какво ни чака, ако бъдем захапани от някой адвокат, който си пада по гражданските свободи? Действал си без разрешение!

— Поисках го от съпругата на жертвата — възрази Джак.

— А, това вече е друга работа! — иронично възкликна директорът. — Ще ни свърши страхотна работа в съда!

— Бях разтревожен от вероятността, че част от последната доставка на килими може да е вече разпродадена. При това положение има голяма опасност от разпространение на антракса, дори до мащабите на мини-епидемия...

— Доктор Ейбълард е абсолютно прав! — разфуча се Бингъм. — Това е негова, а не твоя работа!

— Нашата главна задача е да предпазваме хората — възрази Джак, стараейки се да запази спокойствие. — Имах чувството, че доктор Ейбълард не си дава сметка за съществуващия риск и не обръща достатъчно внимание на ситуацията...

— Когато имаш такива чувства по отношение на колега държавен служител, трябва да дойдеш първо при мен! — продължаваше да кипи Бингъм. — А вместо това ти хукваш да обикаляш магазини и складове, като се правиш на някакъв епидемиолог-детектив. Ако беше дошъл при мен, аз щях да завъртя един телефон на Пат Маркъм. Като главен комисар по здравеопазването, тя има всички прерогативи да размърда задниците на подчинените си. Това е начинът, по който работи системата, ясно?

— Добре, ясно — сви рамене Джак. В името на Шерил се въздържа от навлизането в материята за бюрократичната неефикасност и некомпетентността на държавните служители. Но от опит знаеше, че ако не си свърши работата сам, тя идва ли ще бъде свършена от държавния служител, на когото плащаха за това...

— В такъв случай се считай за предупреден и се махай по дяволите! — махна с ръка Бингъм, очевидно успял да насочи ума си към следващия проблем.

Джак не чака втора покана, стана и напусна кабинета.

— Как бях? — спря се пред бюрото на Шерил той.

— Честно казано, не мога да ти пиша повече от тройка — престорено се навъси жената. — Но поради факта, че обикновено стигах до двойката — тоест вбесявах го до прага на апоплектичен удар, бих казала, че днес показва определен напредък.

Джак само махна с ръка и излезе в коридора, но едва направил две крачки беше спрял от Калвин, който го зърна през отворената врата на кабинета си.

— Хей, докъде стигнахте със случая Дейвид Джеферсън? — извика заместник-директорът.

— Още нямаме отговор — надникна през прага Джак. — Ти обади ли се на Джон Деврийс да побърза с токсикологичните проби?

— След като съм обещал, значи съм го направил! — троснато отвърна Калвин.

— Окей, в такъв случай отивам право там — кимна Джак.

— Не забравяй, че искам всичко да е приключено до четвъртък! — подвикна след него онзи.

Джак вдигна палец, макар да не беше сигурен в поставените срокове. Нямаше смисъл да спори по въпроса, още повече, че всичко зависеше от лабораторията. Взе асансьора за четвъртия етаж и поклати глава. Понякога трябваше да се вярва и в чудеса...

Откри Джон Деврийс в тясната канцелария без прозорци и директно го попита докъде е стигнал със случая на арестанта. Вместо отговор, Джон се впусна в страстен монолог относно острата нужда от допълнително финансиране за токсикологията. Няколко минути покъсно Джак отново крачеше по коридора, напълно обезкуражен относно крайните резултати по случая Джеферсън.

Използва стълбите, за да стигне до ДНК-лабораторията на шестия етаж. Началникът Тед Линч се беше привел над някаква сложна машина в компанията на един от лабораторните техници. До тях лежеше разтворено някакво техническо описание. Отдалеч личеше, че имат проблем с апаратурата.

— Точно ти ми трябваше — зърна го Тед и се изправи. Беше едър мъжага, някогашна звезда по американски футбол.

— Може би имаш нещо положително като резултат? — проясни се лицето на Джак.

— Аха — кимна Тед. — Една от пробите, с които задръсти лабораторията, действително е заразена с антраксни спори.

— Стига бе! — облеци се Джак. Не очакваше положителни резултати, въпреки че си беше направил труда да събере максимално количество проби. — Помниш ли точно коя?

— Помня — кимна Тед. — Онази със синята фосфоресцираща звездичка отгоре...

— Виж ти... — проточи Джак. Звездичката, която беше открил в средата на плота, продължаваше да е пред очите му. Изглеждаше някак

странно в спартанската обстановка на кантората, вероятно останала от някое отдавна отминало празненство. — Нещо друго свързано с нея?

— Аха — все така сговорчиво кимна Тед. — Помолих Агнес да ми изпрати пробите, взети от самия пациент. В момента правим ДНК отпечатъци на пръстите... С нейна помощ ще узнаем дали става въпрос за едни и същи спори. Всъщност, това може да се предполага и сега, но така ще бъде абсолютно сигурни...

— Прав си — кимна Джак. — Друго?

— Какво например? — погледна го с леко недоумение Тед. Очакваше, че колегата му ще бъде предоволен и от това, което току-що му съобщи.

— Не знам — сви рамене Джак. — Ти си господар на цялата тази скъпа техника. На практика аз дори не знам как да ти задам най-правилния въпрос...

— Аз пък не съм ясновидец — отсече Тед. — Трябва да ми кажеш какво те интересува.

— Тогава ми кажи дали звездичката беше силно заразена със спори, или само повърхностно...

— Интересен въпрос — отбеляза Тед, отмести поглед и се замисли. — Довечера ще трябва да направя няколко допълнителни проверки...

— Аз пък ще си напъна мозъка да открия защо се е заразила именно тя — подхвърли Джак.

— Не я ли откри в офиса на жертвата? — вдигна вежди Тед.

— Там беше, върху плота на бюрото. Но източникът на антраксните спори беше в склада, а не в офиса. По всяка вероятност е бил пренесен с козите кожи и килимите, доставени наскоро от Турция...

— Ясно — кимна Тед.

— Допускам, че спорите са били пренесени от самата жертва — подхвърли Джак. — И са паднали върху бюрото след като човекът е седнал там.

— Това ми звучи напълно логично — кимна Тед. — Но какво ще кажеш за възможността да ги е изкашлял? Нали става въпрос за инхалационен антракс?

— Това също е идея — съгласи се Джак. — Но и в двата случая трябва да си зададем въпроса защо, по дяволите, спори има единствено

върху звездата? Направих посявка на няколко други места по бюрото, но резултатите бяха отрицателни.

— Може би е изкашлял самата звезда — засмя се Тед.

— Браво бе — иронично го изгледа Джак.

— Е, оставям тази загадка на теб — въздъхна едрият мъж и му обърна гръб. — Аз и без това си имам достатъчно проблеми с тази повредена апаратура.

— Да, добре — разсеяно кимна Джак. Краката му сами тръгнаха към изхода, прекосиха коридора и поеха по стълбите към петия етаж. Главата му продължаваше да е заета със загадката на заразената звезда. Имаше неприятното чувство, че тази звезда се е появила, за да му каже нещо, но той не разбира какво. Нещо като кодирано послание без код...

Пътьом надникна в кабинета на Лори, но тя не беше там. От съседното бюро вдигна глава колежката й Райва и с мелодичния си акцент на индийски заселник обясни, че Лори все още не се е върнала от залата за аутопсии.

Все още объркан от проблема със звездата, Джак бавно се насочи към собствения си офис. Хрумна му, че тази звезда може би е имала слаб електростатически заряд, просто защото блясъкът ѝ подсказваше, че е изработена от метал или някакъв изкуствен материал, който е добър проводник на електричеството. С това можеше да се обясни защо спорите са залепнали именно за нея.

Влезе в кабинета и се отправи към бюрото си, все още озадачен от загадката. Стисна глава между дланите си и направи опит да мисли.

— За какви сини звезди си мърмориш? — стресна го глух мъжки глас.

Джак вдигна глава, изненадан да види Лу. Лицето на детектива беше почти толкова мрачно, колкото и вчера в бара, а във външния му вид липсваше каквато и да било елегантност. Нямахше го изгладения костюм, нито пък лъснатите обувки.

— На глас ли си говорех?

— Тц — поклати глава Лу. — Ама аз умея да чета мисли... Може ли да вляза?

— Разбира се — кимна Джак и придърпа стола с права облегалка, който стоеше между двете бюра. — Сядай...

Лу се подчини и столът глухо проскърца. Отблизо му личеше, че тази сутрин е пропуснал да се избърсне.

— Ако търсиш Лори, няма я — подхвърли Джак. — Още се бави долу, в питбокса...

— Тебе търся — поклати глава Лу.

— Поласкан съм — вдигна вежди Джак. — По какъв повод?

— Искам да ти направя едно признание.

— Това ми звучи интересно — приведе се напред Джак.

— Чувствах се толкова зле, че изобщо не мигнах. Почти през цялата нощ крачех напред-назад.

— Това пък ми звучи познато...

— Не искам да си помисли нещо лошо, моля те.

— Няма — кимна Джак и нетърпеливо забарабани с пръсти по плота. — Или поне ще се опитам...

— Искам да знаеш, че обикновено не си позволявам такива неща.

— За Бога, Лу! — изгуби търпение Джак. — Ще правиш ли признание, или не? Как да ти дам прошка, без да съм чул за какво става въпрос?

Лу сведе очи в краката си, преплете пръсти и въздъхна.

— Окей, нека отгатна — рече Джак. — Мастурбирал си под влиянието на мръсни мисли...

— Хей, никак не ми е до майтап! — срязва го Лу.

— Тогава казвай!

— Добре — въздъхна Лу. — Вкарах името на Пол Сътърланд в компютрите на полицията...

— Само това ли? — изгледа го с престорено разочарование Джак. — Силно се надявах, че си направил нещо доста по-мръсничко...

— Но това е грубо нарушение на правомощията ми като служител на закона — намръщено съобщи Лу.

— Може и да е така, но и аз на твоето място бих сторил същото...

— Сериозно?

— Абсолютно — кимна Джак. — И какво откри?

Лу се приведе напред и поверително прошепна:

— Той има досие!

— Нещо сериозно?

— Донякъде. Зависи от гледната точка. Бил е обвинен в притежание на кокаин.

— И това е всичко?

— Става въпрос за значително количество кокаин — поясни Лу. — Недостатъчно за продажба, но напълно достатъчно за един добре посетен купон. Пледирал е невинен, получил е условна присъда и общественополезен труд.

— Ще кажеш ли на Лори?

— Не знам — въздъхна Лу. — Точно по този въпрос искам съвета ти...

— Уф! — разтърка чело Джак. Въпросът съвсем не беше от лесните.

— Веднага бих се запитал защо ѝ казвам — промърмори Лу.

— Разбирам какво искаш да кажеш — кимна Джак. — Тя може да зададе абсолютно същия въпрос, а след това да си излее гнева върху вестоносеца...

— Точно — въздъхна Лу. — От друга страна мисля, че трябва да знае, защото сме приятели... Разбира се, той може би вече ѝ е казал.

— Нещо ми нашепва, че не е — поклати глава Джак. — Прекалено е зает със себе си...

— И аз го усетих — рече Лу.

С ъгълчето на окото си Джак зърна едрата фигура, изпълнила рамката на вратата. Беше Тед Линч от ДНК-лабораторията.

— Извинявай — промърмори той. — Не очаквах да си зает...

— Няма нищо — тръсна глава Джак и ги представи един на друг. Те обаче заявиха, че вече се познават.

— Въпросът ти не ми излиза от главата — рече с въздишка Тед.

— Имаш предвид въпроса за степента на зараза върху синята звезда?

— Аха — кимна Тед и ентузиазирано добави: — Сетих се за един тест, който със сигурност ще ни даде отговор. Технологията се нарича Такман, въведена съвсем наскоро при ПВР...

— Какво е ПВР? — озадачено попита Лу.

— Полимеразна верижна реакция — поясни Джак. — Начин да се огледа по-добре всяка ДНК-проба с оглед улесняване на анализа.

— Ясно — кимна Лу, решил да се престори, че разбира всичко.

— Фантастична техника! — добави все така ентузиазирано Тед. — С нейна помощ един специфичен ензим се вкарва в смеската за ПВР. Там той започва да поглъща определени ДНК-вериги, съвсем като в старата видеоигра Пакман. Помните ли я?

Джак и Лу едновременно кимнаха.

— Но фантастичното е друго — многозначително вдигна вежди Тед. — В момента, в който се натъкне на вашата специфична проба, независимо каква е тя, ензимът изпраща сигнал! Представете ли си? По този начин сме в състояние да определим количеството на отделните съставки просто като отчитаме броя на реакциите. Те пък се извършват в реално време.

Джак и Лу объркано примигваха пред ентузиазма на специалиста.

— Да разбирам ли, че искаш да направя този тест? — завърши с въпрос Тед.

— Да, разбира се — кимна Джак. — Ще бъде чудесно.

— Започвам още сега — кимна Тед и едрата му фигура се плъзна навън с учудваща лекота.

— Схвана ли за какво става въпрос? — объркано промърмори Лу.

— Нито дума — призна Джак. — Там горе Тед си живее в един друг свят. Предполагам, че точно по тази причина са разположили ДНК-лабораторията чак на последния етаж. Така ще си мислим, че резултатите падат направо от небето...

— Трябва да науча нещо повече за ДНК — въздъхна Лу. — Това бързо се превръща в основен способ в криминологията.

— Проблемът е там, че самата технология се променя — промърмори Джак.

— За каква синя звезда говорихте? — смени темата детективът. — За същата, за която си мърмореше под нос когато влязох?

— Абсолютно — кимна с въздишка Джак, след което му разказа за малката блестяща звездичка върху плота на бюрото, като не пропусна да подчертае, че тя е била единственият заразен с антраксни спори предмет във фирмата „Коринтски килими“.

— Виждал съм такива звездички — кимна Лу. — Всъщност, дори в поканата за тазгодишния Полицейски бал имаше няколко такива.

— И аз ги знам — добави Джак. — Макар че дълго време се чудех къде съм ги виждал...

— Странното е, че откриваш една от тях във фирма за продажба на килими — погледна го Лу. — Може би са празнували нещо...

— Да се върнем на твоя проблем — махна с ръка Джак. — Как ще вземеш решение да кажеш ли на Лори какво си открил за новото й гадже?

— Честно казано, не знам — въздъхна детективът. — Може би съм се надявал, че ти ще предложиш да свършиш тая работа...

— Забрави — поклати глава Джак. — Играта си е твоя. Ти си измъкнал информацията, ти ще решиш какво да правиш с нея.

— Работата е там, че има и още — въздъхна след кратко мълчание Лу.

— Какво? — моментално наостри уши Джак.

— Открих с какъв бизнес се занимава...

— И това ли го има в полицейското му досие?

— Аха... Този човек продава оръжие.

Ченето на Джак увисна от изненада. В представите му търговията с оръжие беше нещо много по-опасно от притежанието на няколко грама кокаин.

— Бил е нещо като официален вносител на български автомати АК-47 — добави Лу. — Поне до 1994 година, когато тези оръжия са забранени със специален закон, заедно с още осемнадесет вида полуавтоматични пушки...

— Това е сериозна работа — промърмори Джак.

— Разбира се, че е сериозна. Тези български калашници са изключително популярни сред крайнодесните милиции и други екстремистки организации.

— Имах предвид Лори — въздъхна Джак. — Имаш ли представа за нейното отношение към контрола над оръжията?

— Не съвсем — призна Лу.

— Тогава нека те информирам — ако зависеше от нея, тя без колебание би обезоръжила цялата страна, включително патрулните полицаи. Писала е дисертация върху темата за огнестрелни рани...

— Никога не ми е споменавала това — каза с леко обиден вид Лу.

— Според мен фактът, че годеникът ѝ търгува с оръжие е много по-важен от присъдата за притежание на наркотици — отсече с нетърпящ възражение тон Джак.

— Това означава ли, че ще ѝ съобщиш новината?

— О, по дяволите! — простена Джак. — Нима ти няма да го направиш? Нали ще ме пита откъде знам и аз при всички случаи трябва да спомена името ти?

— Нищо — запъна се Лу. — Просто съм убеден, че ще го направиш по-добре от мен. Между вас има далеч повече общи неща...

— Страхливец! — изгледа го презрително Джак.

— А бе и ти не си голям смелчага, ама нейсе! — раздражено отвърна Лу. — В случая ще ти бъде по-лесно, просто защото се виждате всеки ден...

— Ще си помисля — реши след кратък размисъл Джак. — Но нищо не ти обещавам, да знаеш!

Телефонът иззвъня и той грабна слушалката. Гласът му прозвуча почти гневно, но той бързо се овладя. Насреща беше Марлийн Уилсън от рецепцията.

— Надявам се, че не ви безпокоя, доктор Степълтън — пропя тя с мелодичния си южняшки акцент.

— В никакъв случай — отвърна Джак. — Какво има?

— В приемната се появиха едни господа, които настояват да ви видят. Очаквате ли някого?

— Доколкото си спомням, не — отвърна озадачено Джак. — Въпросните господа нямат ли си имена?

— Момент — каза Марлийн.

— Хей, аз трябва да бягам — надигна се Лу. — По-добре да изчезвам преди да съм се сблъскал с Лори...

— Обаждай се — махна му за сбогом Джак. — Рано или късно ще трябва да решим какво да правим с тази важна информация, до която си се докопал...

Лу кимна и излезе.

Миг по-късно Марлийн се върна на телефона.

— Господата Уорън Уилсън и Флаш Томас — съобщи тя. — Какво да им предам?

— Пресвети Боже! — ококори се Джак. — Нека се качат!

Ръката му бавно остави слушалката. Не можеше да повярва, че Уорън ще дойде на визита в Съдебна медицина. Няколко пъти го беше канил, просто за да му покаже с какво си вади хляба. Това беше част от плана му да го накара да завърши гимназия, но Уорън категорично заяви, че ще се появи в морга само с краката напред.

Стана и придърпа резервния стол за гости, който беше изправен до стената. После излезе в коридора и се насочи към асансьорите. Изчисленията му бяха почти перфектни, тъй като в момента, в който се изправи пред тях, вратата се плъзна встрани и на етажа се появиха колегите му от баскетболния корт.

— Тук вони! — направи гримаса Уорън, после се усмихна и протегна ръка: — Как си, бе човече?

Джак плесна отворената му длан, сякаш се намираха на корта. Повтори процедурата и с Флаш, който очевидно беше далеч впечатлен от обстановката.

— С изключение на вашето посещение, всичко е както обикновено — отвърна той. — Изненадан съм от появата ви тук, момчета.

Обърна се и ги поведе по коридора.

— Това място мирише доста странно — отбеляза Флаш.

— Прилича ми на болница — добави Уорън.

— В такава болница не ми се влиза — нервно се усмихна Флаш.

— Казвал си ми, че аутопсиите се извършват на едно място, което наричате дупката — подхвърли Уорън. — Но като гледам, цялата къща прилича на дупка...

— Е, може би й трябва малко стягане — призна Джак и ги покани с жест да влязат.

Настаниха се на столовете и Джак се усмихна.

— Нека позная... Били сте целия път дотук само за да разберете дали довечера ще бъда на линия...

— Снощи трябваше да бъдеш на линия — поклати глава Уорън. — Направихме такъв отбор, че мачкахме всички наред...

— Е, може би тази вечер и аз ще извадя късмет — кимна с лека въздишка Джак.

Уорън се обърна към Флаш.

— Ти ли ще го питаш, или да поема нещата в свои ръце?

— По-добре ти — промърмори Флаш и се размърда на стола си. Отдалеч личеше, че е развълнуван.

— Тази сутрин Флаш получи лоши новини — извърна се към Джак Уорън. — Починала е сестра му...

— Съжалявам — промърмори Джак, но не успя да срещне погледа на младежа.

— Не беше чак толкова стара — добави Уорън. — Горедолу на твоите години... Но всичко е станало внезапно, просто лош късмет. Тя не се е имала Бог знае колко със своя старец... Разбираш какво искам да кажа, нали?

— Намекваш, че между тях е имало домашно насилие? — присви вежди Джак.

— Ако така му викате на някой и друг шамар — сви рамене Уорън.

— Така е прието.

— Значи става въпрос за *много* домашно насилие! — възбудено извика Флаш.

— Спокойно — обърна се към него Уорън и лекичко го потупа по рамото. После отново се извърна към Джак и поясни: — Едва го удържах да не отиде там и да размаже физиономията на мъжа й...

— Това копеле я уби! — изръмжа Флаш.

— Стига бе! — скара му се Уорън. — Не можеш да бъдеш сигурен!

— Знам го! — държеше на своето онзи.

— Сега виждаш пред какво съм изправен, нали? — простена Уорън, говорейки на Джак. — Ако пусна Флаш да иде на гости на оня тип, със сигурност ще стане страшно. Някой ще умре, но това едва ли ще бъде Флаш...

— С какво мога да помогна? — попита Джак.

— Виж дали ще разбереш от какво е умряла — рече Уорън. — Ако е от естествена смърт, Флаш ще трябва да си изкара яда на някой друг — например на теб или мен, но на корта... — Ръката му приятелски перна високо подстриганата глава на приятеля му. Флаш гневно се отмести.

— Къде е тялото?

— В Бруклинската морга — отвърна Уорън. — Поне така са му казали от болницата Кони Айленд, където е умряла...

— В такъв случай нещата се подреждат — кимна Джак. — Ще звънна по телефона на патолога, който е направил аутопсията, и готово...

— Няма да има аутопсия — изфъфли Флаш. — Точно това ме притеснява... Закарали са я там да й правят аутопсия, после изведнъж решават, че няма смисъл. Тук нещо не е наред, човече!

— Едва ли — поклати глава Джак. — Ние не правим аутопсия на всеки труп, който ни докарат... фактът, че колегите са се отказали да я режат означава само едно — липсват подозрения за насилствена смърт. Тя е починала в болница, което означава, че има редовно издаден смъртен акт. При такива случаи аутопсията не е задължителна.

— Но според Флаш тук има някакъв заговор — отбеляза Уорън.

— Бъдете сигурни, че няма такова нещо — поклати глава Джак.
— Некомпетентност може би, но заговор — не.

— Но...

— Чакай! — вдигна ръка Джак. — Ще ти направя проверката. Как ѝ е името?

— Кони Давидов.

Джак си го записа на едно листче и вдигна слушалката. Моргата в Бруклин се водеше към Градската Съдебна медицина и технически погледнато директор беше Бингъм. Но там имаше отделен завеждащ, на име Джим Бенет.

— Кой е дежурен патолог тази седмица? — попита Джак след като се представи на телефонистката насреща.

— Доктор Рандолф Сандърс — отвърна момичето. — Искате ли да го повикам по пейджера?

— Ако обичате.

Лош късмет. Познаваше Сандърс сравнително добре и отдавна го беше поставил в категорията на Джордж Фонтуърт — тоест доста посредствен и доста небрежен. Зачака, механично почуквайки с молива си по плота. Би желал да го свържат с всеки друг от четиримата патолози на Бруклинския филиал.

Когато Рандолф най-сетне дойде на телефона, Джак сухо попита защо не е била направена аутопсия на пациентка с име Кони Давидов.

— Трябва да видя в досието — отвърна Рандолф. — Защо питате?

— Помолиха ме да се заинтересувам от случая.

Не уточни кой точно го е помолил. Ако Рандолф реши, че това е направил Бингъм или Калвин, още по-добре.

— Почакайте.

Джак сложи длан върху мембраната и се извърна към Флаш:

— Давидов не ми звучи като афро-американско име...

— Защото не е — отвърна онзи. — Съпругът на Кони е бял.

Джак кимна, моментално усетил, че причината за враждебното отношение към неизвестния съпруг едва ли ще е само битовото насилие.

— А той разбираше ли се с другите от семейството ви?

— Ха! — изгледа го с блеснал поглед Флаш. — Откакто са се оженили, никой от семейството ми не говори с тях. И с двамата!

— Намерих досието — обади се в слушалката Рандолф и Джак моментално насочи вниманието си към него. — Пред мен е медицинското заключение.

— Какво пише вътре?

— Лекуващият лекар доктор Майкъл Купър е поставил диагноза status asthmaticus, завършила със смърт — започна Рандолф. — Пациентката с години е страдала от астма, била е многократно хоспитализирана и посещавана от екипи на Бърза помощ. Имала е силно наднормено тегло, което положително не ѝ е помогнало при фаталната криза. В допълнение е страдали и от алергия.

— Разбирам — кимна Джак. — А вие лично прегледахте ли тялото?

— Разбира се, че го прегледах! — мрачно отговори Рандолф, явно обиден от въпроса.

— Според професионалното ви мнение, имаше ли по него следи от битово насилие?

— Ако имаше такива, аз със сигурност щях да извърша проклетата аутопсия! — извика извън себе си Рандолф.

— Някакви признаци на задушаване? — продължи невъзмутимо Джак. — Например локални кръвоизливи в склерата, или нещо подобно?

— Такива въпроси ме обиждат! — изстреля в отговор колегата му.

— А взехте ли токсикологически проби?

— Не е правена аутопсия! — сопнато отвърна Рандолф. — Ние не вземаме токсикологически проби от тяло, което не е аутопсирано, а доколкото знам и вие не го правите!

След тези думи линията прекъсна. Джак вдигна вежди и бавно остави слушалката.

— Доста чувствителен тип — промърмори той. — Но в негова защита трябва да се посочи, че липсата на дипломатичност у мене

направо е пословична. Надявам се, че разбрахте за какво става въпрос...

Двамата посетители едновременно кимнаха.

— Човекът твърди, че няма следи от битово насилие — въздъхна Джак. — Честно казано, аз не го считам за най-добрия съдебен лекар на света, но разпознаването на битово насилие в нашата професия е нещо елементарно...

— А защо го попита за токсикологията? — попита Уорън.

— При токсикологическите проби се откриват евентуалните следи от отрова — поясни Джак. — Доста често, при това...

Уорън стрелна с поглед Флаш.

— Държите ли да продължавам да ровя в тази история? — внимателно попита Джак.

Флаш кимна, помълча малко и изръмжа:

— Сигурен съм, че той я е убил.

— Защо мислиш така? — вдигна вежди Джак. — Нали чу какво каза онзи от Бруклин?

— Защото тя не беше болна нито от астма, нито от алергия!

— Сигурен ли си? — смаяно го изгледа Джак.

— Да, сигурен съм — натъртено рече Флаш. — Аз съм й брат, забрави ли? Чувах се с нея поне два пъти седмично и мога да ти кажа, че нямаше никакви оплаквания! За последен път е боледувала, когато беше на десетина години...

— Това хвърля съвсем нова светлина върху случая — бавно промълви Джак.

— Какво още можеш да направиш? — попита Уорън.

— Мога да се свържа с лекуващия лекар... Онзи, който я е поел в болницата Кони Айлънд.

Откри номера лесно, просто защото указателят продължаваше да лежи на бюрото му, разтворен на сектора с болниците. Помоли телефонистката да го свърже с доктор Майкъл Купър, изчака го да се появи и му се представи с обичайните обяснения. За разлика от Рандолф, доктор Купър се оказа отзивчив и приветлив човек, който очевидно нямаше нищо против изясняването на случая.

— Да, спомням си Кони Давидов — каза той. — Почти безнадежден случай, защото я докараха в много тежко състояние. Екипът на бърза помощ я заварва полумъртва, с едва доловимо и

разпокъсано дишане. Припаднала в банята, където я намира съпругът ѝ. Била е моментално подложена на кислородна вентилация, но когато я докараха в организма ѝ имаше високо количество въглероден двуокис и ниско кислородно захранване на артериите. След интензивната вентилация тези показатели значително се подобриха, но клиничното ѝ състояние остана без промяна. Липсваха периферни рефлексии, зениците ѝ бяха разширени и фиксирани, енцефалограмата ѝ беше една права линия... На практика не бяхме в състояние да направим много...

— Как ви звучеше гръдният ѝ кош? — попита Джак.

— Чист, поне в момента, в който я докараха — отвърна доктор Купър. — Но това не беше изненада, особено на фона на ниската кислородна сатурация и силната ацидоза. Всички мускули бяха парализирани, включително гладките мускули. Отчитайки теглото ѝ, може да се каже, че беше като кит, изхвърлен на сушата...

— Съмнения за инфаркт?

— Никакви — без колебание отвърна Купър. — Въпреки изключително бавния пулс, ЕКГ-то ѝ беше в нормални граници. Измененията, доколкото имаше такива, се дължаха на пониженото количество артериален кислород...

— Инсулт?

— Изключихме го след обстоен преглед със скенер — отвърна доктор Купър. — Направихме и мозъчна пункция, която показва бистрота в границите на нормалното.

— Треска, зачервяване на кожата, други признаци на инфекция? — продължаваше да разпитва Джак.

— Нищо — отвърна колегата му. — На практика температурата ѝ беше дори под нормалната...

— А как разбрахте за дългогодишните ѝ заболявания, по-специално астмата и алергията? Откъде получихте тези сведения?

— От съпруга ѝ — отвърна Майкъл. — Въпреки преживяната трагедия, той се владееше добре и успя да ни разкаже всичко по-съществуващо...

Джак благодари на доктор Купър, остави слушалката и се обърна към приятелите си.

— Нещата стават интересни — уведоми ги той. — Може би наистина ще се окаже, че някой нещо си е измислял... Но за целта

трябва да прегледам Кони.

— Можеш ли да го направиш? — попита Уорън.

— Че защо не? — сви рамене Джак.

Вдигна слушалката и набра директния телефон на Рандолф. Никой не вдигна и той направи опит да го хване на пейджъра. Телефонистката го попита за името, той го даде и зачака. Малко покъсно беше уведомен, че доктор Сандърс е зает. Остави съобщение, че тръгва натам и прекъсна връзката.

— По всичко личи, че доктор Сандърс е заел враждебно-изчаквателна позиция — промърмори той докато пъхаше в джобовете си мобилния телефон и портативния фотоапарат. — Какво смятате да правите, момчета? Ако искате, можете да дойдете с мен...

— Аз имам време — сви рамене Уорън и се извърна към Флаш: — Какво ще кажеш?

— Да разнищим докрай тази работа! — мрачно кимна онзи.

— С какво стигнахте дотук? — попита Джак. Уорън му показва автомобилен ключ и обяви:

— Паркирал съм бараката си отпред, на Тридесета улица.

— Отлично — кимна Джак. — Да вървим!

Взеха асансьора до приземието и се насочиха към служебния вход до рампата.

— Я чакайте малко — спря се Джак. — Един Господ знае как ще бъда приет в Бруклин. Май ще е най-добре да си взема моите неща...

— Какви неща? — изгледа го Уорън.

— Дълго е за обяснения. Я ме чакайте тук, или при колата. Веднага се връщам...

Обърна се и изчезна във вътрешността на моргата, плъзгайки се покрай дългата редица хладилни камери. Вътре се съхраняваха трупове, на които предстоеше аутопсия. За късмет скоро се натъкна на Вини, който очевидно току-що бе напуснал залата. Помоли го за комплекта от вещи, необходими при всяка аутопсия — контейнери за различните телесни течности, маска и гумени ръкавици, комплект спринцовки и скалпели, гастроентерологически маркуч.

— Какво си намислил, по дяволите? — продължително го изгледа Вини.

— Да се поопаря малко — рече с въздишка Джак.

— Извън службата?

— Страхувам се, че да — кимна Джак.

— Искаш ли да те придружа?

— Не — топло отвърна Джак. — Но благодаря, че ми предложи...

Вини събра поисканото за броени минути. Докато чакаше, Джак опразни малкото сакче, с което пренасяше чифт резервно бельо между апартамента си и службата. То му беше необходимо главно през лятото, когато въртенето на педалите водеше до обилно потене и душът ставаше задължителен.

Натъпка материалите в сака, благодари още веднъж на Вини и се насочи обратно към рампата. Уорън и Флаш го чакаха на тротоара отпред и спореха по въпроса дали Флаш трябва лично да се изправи срещу зет си.

Натовариха се в колата — огромен, петгодишен кадилак. Джак се настани отзад, а двамата младежи заеха предните седалки. Макар и приятели от детинство, те се държаха като хора, които са смъртно обидени един на друг.

— Хей, не е ли по-добре да се отпуснем? — внимателно подхвърли Джак.

— Този човек е луд! — избухна Уорън и отчаяна вдигна ръце над главата си. — Ще си докара огромни неприятности, или директно ще го свитнат, да знаеш!

— Ама моята сестра я убиха, а не твоята! — сопнато отвърна Флаш. — Ако беше твоята, отдавна да си направил купища поразии!

— Не е сигурно, че е убита — поклати глава Уорън. — И в това е цялата работа. Нали затова дойдохме да говорим с доктора?

— Виж какво, Флаш — започна с убедителен тон Джак. — Напълно убеден съм, че ще открия гнилото, ако има такова. Но за тази цел трябва да имаш търпение. Резултатите със сигурност ще се забавят един-два дни...

— Какви два дни, бе човече? — рязко се завъртя Флаш. — Аз си мислех, че ще ми кажеш веднага след като я погледнеш!

— Понякога става и така — кимна Джак. — Но не и в случая. Ако е имало нещо видимо, Рандолф със сигурност щеше да го забележи. Той съвсем не е слаб като съдебен лекар... Страхувам се, че вероятно става въпрос за някаква отрова...

— Каква например? — попита Уорън и срещна погледа му в огледалцето за обратно виждане.

— Някакъв цианид, да речем... Разбира се, това е малко вероятно, тъй като нивото на кислород в кръвта ѝ е било твърде ниско. Но има върху какво да се помисли...

— Друго какво? — попита Уорън.

— Не трябва да се изключва и въглеродния окис... Тук проблемът е, че описанието на екипа не отговаря — тя е била цианотична, тоест със синкав цвят на кожата...

— И това са всичките ти предположения за отрови, така ли?

— Ти какво, изпитваш ли ме? — погледна го с лека усмивка Джак.

— Не, просто ми е интересно — отвърна младежът.

— Признавам, че въпросът ти съдържа известно предизвикателство — рече с въздишка Джак. Неволно ме кара да се замислям за барбитурати, бензодиазепини като например валиум, за етиленгликол и други подобни неща... Общото между тях е, че всички предизвикват нарушения в дишането такова, каквото е имала Кони...

— Как мъжът ѝ би могъл да я убие с въглероден окис? — попита Флаш.

— Имат ли кола? — погледнаго Джак.

— Аха — кимна младежът. — Имат дори и гараж...

— В такъв случай е много просто — поклати глава Джак. — Напива я с алкохол или нещо друго, завлича я в гаража, където колата работи. За по-лесно би могъл да прекара един маркуч от ауспуха направо в купето... Изчаква известно време, после полумъртва я завлича в банята и звъни на девет нула девет...

— Това е изключено — поклати глава Флаш. — Тя тежеше сто и петдесет кила и копелето не би могло дори да я помръдне!

— Давам ти само пример — поясни Джак, после нетърпеливо се размърда. — Ама какво става, момчета? Няма ли да тръгваме?

— Трябва да ми кажеш накъде да карам — промърмори Уорън.

— Болницата Кингс Каунти. Намира се в Бруклин, югоизточно от Проспект Парк.

— Трябва ли да мина по ФДР?

— Да — кимна Джак. — След това се качваш на моста Бруклин и поемаш по авеню Флетбуш...

Уорън запали мотора и даде газ.

Излязоха на крайбрежната улица и известно време пътуваха в мълчание.

— Флаш — обади се по някое време Джак. — Можем ли да допуснем самоубийство?

— В никакъв случай! — отсече без колебание младежът. — Тя изобщо не беше от тоя тип...

— Изпадала ли е в депресии?

— В леки, може би — кимна след известен размисъл Флаш. — Главно по отношение на апетита и теглото си. Но от друга страна беше убедена, че се е омъжила за човек с психически проблеми...

— Как така?

— Копелето не се интересуваше от нищо! — гневно поясни Флаш. — Прибира се в къщи, сяда пред телевизора и захапва шишето! Но преди няколко месеца това се промени. Цялото си свободно време прекарвал в мазето...

— Какво е правил там? — попита Джак.

— Никой не знае. Кони не беше проявила интерес...

— Тя самата пиеше ли?

— Не, ако имаш предвид алкохол — отвърна Флаш. — Падаше си по млечните шейкове, но това е друго нещо...

— Наркотици?

— Никога не е опитвала — тръсна глава Флаш. — В това съм абсолютно сигурен.

— Къде живееше в Бруклин?

— Оушънвю номер 15.

— Къде се намира това?

— В Брайтън Бийч. Тих квартал, застроен главно с еднофамилни къщички от дърво. Лятно време ходеше на плажа, който се намира съвсем близо до жилището й...

— Хм — неопределено промърмори Джак. Не можеше да си представи, че в рамките на Голям Ню Йорк може да има дървени къщички на няколко метра от плажа.

Паркирането в района на болницата Кингс Каунти беше истински кошмар, но не и за Уорън. В багажника на кадилака имаше една стара кофа за боклук с отрязано дъно. Когато искаше да паркира на забранено, той просто спираше пред най-близкия пожарен кран и

нахлупваше фалшивата кофа отгоре му. Просто и ефикасно! Джак не спираше да се възхищава на невероятната изобретателност на тези градски момчета.

Спряха пред входа на моргата.

— Може би е по-умно да почакаме тук — подхвърли Уорън, а Флаш само кимна с глава.

— За мен е все едно — сви рамене Джак. — Ще гледам да не се бавя...

Влезе във фойето и показа значката си на жената зад рецепцията, която никога не беше го виждала. Впечатлена, тя мълчаливо кимна с глава и натисна бутона за електрическата врата.

Решен да спести време, Джак се насочи право към стаята на дежурните патолози, чиято врата зееше отворена редом с вратата на залата за аутопсии. Зад бюрото се беше настанил някакъв санитар и четеше вестник.

— Здравейте, аз съм доктор Джак Степълтън от офиса в Манхатън — представи се Джак и отново извади значката си.

— Здравейте, докторе. Аз съм Дъг Смитърс. Какво мога да направя за вас? — Човекът явно беше изненадан, тъй като размяната на посещения между двете служби съвсем не беше в рамките на нормалната практика.

— Две неща — деловито отсече Джак. — Първо, като лична услуга, да се свържете с доктор Рандолф Сандърс и да го помолите да слезе тук...

— Окей — кимна с известно притеснение Дъг, просто защото в служебната му характеристика не влизаше задължението да вика дипломираните патолози при себе си. Вдигна телефона и с цената на известни усилия успя да открие Сандърс. Предаде му молбата на Джак буквално, дума по дума, след това с облекчение затвори.

— Отлично! — похвали го Джак. — А сега бих искал да откриете едно тяло, след което да ми осигурите място, където да го огледам.

— Искате ли маса в залата за аутопсии?

— Не, не — размаха ръце Джак. — Нямам време да обличам стерилни костюми. Искам да хвърля едно око на тялото и евентуално да взема известно количество течности за изследване. За целта ми е достатъчно помещение с добро осветление, нищо повече...

Дъг Смитърс се изправи на крака.

— Входящият номер?

— Не го знам — направи гримаса Джак. — Но името е Кони Давидов. Доколкото знам, била е докарана тази сутрин...

— Това тяло не е тук — поклати глава Дъг.

— Шегувате се! — облеци се Джак.

— Не се шегувам — поклати глава санитаря. — Изнесоха го преди малко, има-няма половин час...

— По дяволите! — простена Джак и захвърли сакчето си върху бюрото. Лицето му се наля с кръв.

— Съжалявам — прошепна човекът и се сви, сякаш очакваше удар.

— Вие нямате вина — процеди Джак и нервно пропука с пръсти. — Случайно да знаете къде го откараха?

Дъг се наведе над входящо-изходящия дневник, който лежеше разтворен върху бюрото. Показалецът му се плъзна по листа.

— Погребална агенция „Стрикланд“ — обяви след минута той.

— Къде, по дяволите, се намира това?

— На авеню Кейтън, близо до гробището Грийнууд.

— Пресвети Боже, Исусе Христе! — изръмжа вбесеният патолог и направи опит да събере мислите си.

— Доктор Степълтън, предполагам — разнесе се язвителен глас зад гърба му. — Нямате ли чувството, че малко прекалявате?

Джак извърна глава към вратата. В рамката ѝ стоеше доктор Рандолф Сандърс — мъж горе-долу на неговите години с посивяла, сресана на път коса. Затъмнените многодиоптрови очила му придаваха вид на книжен плъх. В йерархията на Съдебна медицина той стоеше много по-високо от Джак, просто защото трудовият му стаж приближаваше двадесет години.

— Реших, че няма да е зле да отскоча дотук и да ви помогна — язвително отвърна Джак.

— О, моля, моля, чувствайте се като у дома си! — театрално разпери ръце Сандърс.

— Защо, по дяволите, сте позволили да изнесат трупа на Давидов, след като ви предупредих, че идвам?

— Действително ми предадоха съобщение за вашата мистериозна визита, но никой не е споменавал, че трябва да задържим

тялото — отвърна с равен глас доктор Сандърс.

— Би трябвало да не съм изненадан — съкрушено въздъхна Джак. — За връзката между двете неща все пак е необходим среден коефициент на интелигентност...

— Не съм длъжен да търпя хлапашките ви обиди! — отсече Сандърс, завъртя се на пети и тръгна да си върви. — Приятно пътуване обратно до Манхатън!

Джак изтича в коридора и подвижна след него:

— Почакайте, нека ви кажа нещо... Кони Давидов не е страдала нито от астма, нито от алергия. Била е една напълно здрава жена, която внезапно изпитва фатални затруднения с дишането, без да е получила инсулт или инфаркт. Ако и този случай не заслужава аутопсия, аз не знам защо изобщо си губим времето да режем разни мъртъвци!

Рандолф Сандърс спря пред асансьорите и бавно се обърна.

— Откъде знаете, че не е страдала от астма и алергии?

— От собствения ѝ брат — отвърна Джак.

— В такъв случай чуйте какво ще ви кажа — изгледа го с презрение Сандърс. — Информацията за клиничното състояние на тази жена получих от най-опитния съдебен лекар в тази сграда. Вие можете да вярвате на когото желаете, но аз предпочитам да се доверявам на професионалистите.

Обърна се с лице към стената и натисна бутона за повикване. На лицето му се появи снизходителна усмивка.

Джак преглътна гнева си едва след като на няколко пъти си повтори, че няма никакъв смисъл да спори с тази циментова глава. А и си даваше сметка, че един скандал с дежурния патолог едва ли ще улесни прегледа на Кони Давидов, който искаше да направи. Поклати глава и тръгна обратно към канцеларията. Влезе да си прибере сакчето под любопитния поглед на Дъг.

Все още кипящ от гняв, Джак напусна Бруклинския клон на Съдебна медицина и се насочи към колата на Уорън. Двамата младежи се бяха облегли на калника и с любопитство наблюдаваха как се приближава. Без да каже нито дума, той отвори вратата и се тръшна на задната седалка.

Уорън и Флаш се спогледаха, свиха рамене и го последваха. Вече в купето, те едновременно се обърнаха назад и закова очи в намусения Джак, който продължаваше да мълчи.

— Изглеждаш ядосан — отбеляза след дълга пауза Уорън.

— Наистина съм — кимна Джак и отмести поглед. Очевидно се опитваше да разсъждава.

— К'во стана? — попита Флаш.

— Изпратили са тялото в една от местните погребални агенции.

— Как така? — учуди се младежът. — Нали ги предупреди, че идваш?

— Ами така — рече с въздишка Джак. — Понякога и докторите се конкурират. Трудно ми е да ти го обясня, пък и едва ли ще ми повярваш...

— Ще приемем думата ти на доверие — намеси се Уорън. — Въпросът е какво ще правим сега...

— Не знам, опитвам се да измисля нещо.

— Аз пък знам — изръмжа Флаш. — Тръгваме за Брайтън Бийч!

— Млъквай, бе! — срязва го Уорън. — Това тук е само едно недоразумение.

— Недоразумение, как не! Ако сестра ми беше бяла, нищо подобно нямаше да се случи, нали?

— Не това е проблемът, Флаш — обади се Джак. — Прав си, че в този град има много расизъм, но проблемът е друг...

— А не можеш ли да поискаш агенцията да върне тялото? — попита Уорън.

— Де да беше толкова лесно — въздъхна Джак. — Работата е там, че случаят е към Бруклинския клон, а аз работя в Манхатън. Това означава цял куп сложни дипломатически маневри — аз се обръщам към главния директор, той притиска шефа на Бруклинския офис, който от своя страна решава, че някой не одобрява методите му... Става нещо като позиционна война между бюрократи и никой не може да каже кога ще имаме някакъв резултат. Докато се изготвят съответните документи и се приберат томахащите, погребалната агенция положително ще е балсамирала тялото, или още по-лошо — ще го е кремирала...

— Мамка му! — изруга Уорън.

— Това решава нещата — продължаваше да държи на своето Флаш. — Аз отивам в Брайтън Бийч!

— По-добре да отскочим до погребалната агенция — предложи Джак. — Това може да ми докара известни неприятности, но за момента не виждам друг начин да попречим на Флаш да извърши

огромна глупост... Може пък да имаме късмет. Трябва да стигнем до авеню Кейтън, някъде около гробището Грийнууд. Имаш ли карта?

Уорън кимна и направи знак на Флаш да отвори жабката. Двамата се надвесиха над нея, а Джак направи опит да си представи какво ги чака в погребалната агенция. Беше сигурен, че хората там няма да проявят особена любезност.

— Като стигнем там, вероятно ще се разрази скандал — промърмори на глас той. — Но ние трябва да излезем победители от него...

— Какво искаш да кажеш? — вдигна глава Уорън.

— Трябва да свършим намисленото още преди онези да са се усетили...

— Но ти си медицински следовател и представител на общинските власти — изглежда го продължително младежът.

— Това в случая не ме оправдава, тъй като действията ми са абсолютно незаконни — въздъхна Джак. — Шефът на погребалната агенция със сигурност ще ни се опре, защото си има процедура... Технически погледнато, тялото се предава на най-близките на починалия, в случая съпругът на Кони. Това е така, въпреки че агенцията е поела грижите и отива да го вземе. Нищо не може да промени тази процедура без разрешението на съпруга. А по очевидни причини ние не желаем да влизаме във връзка с него, нали? Ако той е виновен за това, в което го подозира Флаш, положително ще вдигне огромен скандал и категорично ще ни забрани да се доближаваме до тялото...

— А защо не кажеш, че си патолог от Бруклинския офис и си пропуснал да провериш някои неща?

— Защото от агенцията със сигурност ще завъртят един телефон в Бруклин — въздъхна Джак. — При подобни случаи обикновено звъним да си поискаме тялото обратно... Освен това погребалните агенции работят постоянно с нас и техните служители познават лично всички патолози. Няма как изведнъж да се появя там, повярвайте ми...

— Какво предлагаш в такъв случай? — попита Уорън.

— Мисля — отвърна Джак. — Открихте ли мястото на картата?

— Май че да — кимна Флаш.

— Тогава да вървим преди да ме е хванало шубето!

Идеята го споходи скоро, след като бяха пропътували само няколко пресечки. Измъкна клетъчния телефон и набра номера на Бингъм. Както очакваше насреща се разнесе меденият гласец на Шерил Санфорд. Джак се представи и попита дали шефът се мотае наоколо.

— Няма го — отвърна Шерил. — От сутринта е на заседание в Секретариата по здравеопазването...

— Още по-добре — кимна Джак. — А сега слушай внимателно, защото имам нужда от помощта ти...

— Което вероятно означава, че ще си имам неприятности, нали? — отвърна с тревога Шерил. Многократно беше сърбала попарата на Джак, шефът неведнъж ги беше ругал заедно...

— Възможно е — призна Джак. — Ако стане така, аз ще поема цялата отговорност. Но каузата е справедлива, повярвай ми.

После обясни накратко за загубата на Флаш и дилемата относно тялото на Кони. Гвоздей в разказа му бяха фалшивите диагнози, представени в Бруклинския офис. И постигна своето. Подпомогнато от чувство за справедливост, вроденото благородство на Шерил все пак надделя. Тя кратко съобщи, че е готова да го изслуша.

Джак замълча за момент, прокашля се и започна:

— Ако през следващия половин час се обадят от погребална агенция „Стрикланд“ просто ще ги осведомиш, че шефът е в Отдела, което ще бъде чистата истина. Но след това трябва да добавиш, че доктор Джак Степълтън е оторизиран да вземе телесни течности от тялото на Кони Давидов...

— Това ли е всичко?

— Това е — кимна Джак. — Разбира се, ако искаш да прозвучиш по-убедително може да добавиш, че тъкмо си се канила да им позвъниш, но внезапното излизане на шефа ти е попречило...

— Господи, колко си коварен! — въздъхна Шерил. — Но ще го направя, защото каузата е добра. Още повече, че може би става въпрос за убийство...

— Предпочитам да се мисля за изобретателен, а не за коварен — шеговито подхвърли Джак, после благодари на Шерил и затвори.

— Май успя да уредиш нещата, а? — изгледа го Уорън.

— Ще видим — промърмори Джак. От опит знаеше, че директорите на погребални бюра са подозрителни типове, които никак

не обичат да вършат услуги. Нерядко са имали проблеми с тях, а в отделни случаи се беше стигало дори до физическо насилие.

Погребална агенция „Стрикланд“ се помещаваше в двуетажна тухлена сграда с избеляла мазилка, която в предишния си живот положително бе давала подслон на някой богат бруклинец. Челната ѝ фасада бе наскоро боядисана в бяло, очевидно за да ѝ се предаде малко по-приветлив вид. Въпреки това, постройката си оставаше странна, с неидентифицирана архитектура. Всички прозорци бяха покрити с дебели завеси, а от паркинга се виждаше долната част на гробището Грийнууд с белеещи се паметни плочи.

Уорън дръпна ръчната спирачка и изключи двигателя.

— Изглежда доста страшничко, а? — подхвърли Джак.

— Какво правят там вътре? — попита Уорън. — Винаги съм си задавал този въпрос...

— По-добре не го задавай — тръсна глава Джак. — Дайте да свършим работа и да се махаме!

— Ще те чакаме тук — рече Уорън и хвърли поглед към Флаш, който само кимна с глава.

— Този път няма да стане — решително рече Джак. — Предстои ни нещо като малка инвазия и аз ще имам остра нужда от присъствието ви. Освен това Флаш е роднина на починалата и трябва да бъде там...

— Сериозно ли говориш, човече? — изгледа го Уорън.

— Абсолютно — кимна Джак. — Изобщо няма да го обсъждаме.

С тези думи се обърна и с решителна крачка тръгна към вратата. Поклащайки сака си в ръка, той с облекчение долови стъпките на Уорън и Флаш зад гърба си. Усещаше неохотата им и не ги обвиняваше. Момчетата не бяха подготвени емоционално за това, което им предстоеше да видят.

Интериорът на погребалната агенция беше обзаведен съвсем стандартно. Изобилие от тъмно дърво, кадифени завеси, скрито осветление и тихо звучащи псалми — всичко това придаваше тържествена атмосфера на този дом на скръбта. На малка масичка във входния вестибюл беше разтворена книга за съболезнования, а до нея стоеше жена в траурен тоалет. В една от вътрешните зали беше изложен ковчег, положен на нещо като пиедестал, отрупан със свежи

цветя. Вътрешната страна на капака, опрян до него, беше тапицирана с блестящо-бял сатен.

— Мога ли да ви помогна? — попита с висок шепот жената в траур.

— О, да — кимна Джак. — Къде е директорът?

— В офиса. Искате ли да го повикам?

— Да, моля. И по-бързичко, ако може... Става въпрос за спешен случай.

Обърна се и стрелна с поглед Уорън и Флаш, които пристъпваха от крак на крак зад гърба му.

— По дяволите, човече! — прошепна Уорън. — Наистина ли имаш нужда от нас?

— Абсолютно — кимна Джак. — Дръжте се на положение. Разтревоженият директор скоро се появи, обкръжен от двама мрачни типове в тъмни костюми. Самият той беше облечен като главен герой на евтина мелодрама — в черен костюм и снежнобяла риза, а напоената му с помада коса беше сресана внимателно, до последното косъмче. Само загарът му изглеждаше не на място. Все едно, че токущо се беше върнал от почивка във Флорида.

— Казвам се Гордън Стрикланд — представи се с приглушен глас той. — Съобщиха ми, че става въпрос за спешен случай. С какво мога да ви помогна?

— Аз съм доктор Джак Степълтън — представи се с максимално авторитетен глас Джак, извади значката си и я тикна под носа на Стрикланд. — Личен представител на директора на Градската служба по Съдебна медицина в Манхатън доктор Харолд Бингъм...

Стрикланд неволно се дръпна назад, за да може да вижда лицето му зад картата.

— Това име ми е познато — кимна той. — Но какво общо има доктор Бингъм с патологията в Бруклин?

— Имам задачата да прегледам тялото на Кони Давидов — все така авторитетно продължи Джак. — А също така и да взема проби от някои телесни течности, които ще ни бъдат необходими. Предполагам, че вече са ви съобщили за визитата ми по телефона...

— Никой не се е обаждал — отвърна Стрикланд и горната му устна нервно потрепна.

— В такъв случай се извинявам за неочакваната визита — любезно се усмихна Джак. — Което, естествено, не отменя необходимостта от кратък преглед на тялото...

След тези думи направи две крачки към летящата врата в дъното на входния вестибюл, която забеляза още на влизане.

— Момент! — вдигна ръка Стрикланд. — А тези господа?

— Уорън Уилсън е мой асистент — рече Джак и кимна по посока на Уорън. — Другият господин е Франк Томас, брат на покойната... — Изобщо не беше сигурен докога може да продължава този малък цирк, тъй като и двамата чернокожи младежи бяха облечени като рапъри. А Уорън не приличаше на асистент-патолог дори за човек с максимално развинуто въображение.

— Нещо не ми е ясно — промърмори Стрикланд. — Тялото е било предадено на господин Давидов, който също не ни е уведомил за вашето посещение...

— Правим разследване по подозрение за убийство — поверително се приведе над ухото му Джак. — В последния момент получихме нова и доста интересна информация...

— Убийство ли? — нервно попита Стрикланд и устната му затрепери още по-силно.

— Точно така — кимна Джак и решително се насочи към вратата, принуждавайки собственика да се отдръпне. — Бъдете така добър да ни посочите къде ви е охладителят или мястото, на което съхранявате новопристигналите трупове. Ще свършим работа за броени минути и веднага си тръгваме...

— Тялото е в залата за балсамиране — каза Стрикланд. — Все още не сме получили инструкциите на господин Давидов, но той трябва да се обади всеки момент.

— Значи ще извършим прегледа в залата за балсамиране — кимна Джак. — На практика ни е все едно...

Гордън Стрикланд се намръщи, но все пак се обърна и бутна летящата врата към вътрешността на сградата. Джак, Уорън и Флаш забързаха след него, а процесията завършваха двамата безмълвни сътрудници на Стрикланд.

— Това е доста необичайна практика — рече собственикът докато групата напредваше по дългия коридор. — На всичкото отгоре

не се е обадил никой от Съдебна медицина в Бруклин. Може би аз трябва да ги потърся...

— Ще си спестите време, ако позвъните директно на доктор Харолд Бингъм — посъветва го Джек. — Предполагам знаете, че Бруклинският клон е на пряко подчинение на Градската патология в Манхатън...

— Не знам такова нещо — нацупено рече Стрикланд. Джек измъкна клетъчния си телефон, натисна бутона за бързо избиране и го подаде на погребалния агент. Стрикланд го пое в момента, в който Шерил пропя обичайното си „Кабинетът на главния патолог Харолд Бингъм. С какво мога да ви помогна?“

Групата спря пред още една летяща врата, а Гордън се представи на Шерил. Джек можеше само да гадае какво говори секретарката на шефа, но от кратките кимания и дакания на Стрикланд му стана ясно, че всичко ще бъде наред.

— Благодаря, госпожо Санфорд — приключи най-сетне Стрикланд. — Разбирам ви много добре, не е нужно да се извинявате. Ще направя всичко по силите си да помогна на доктор Степълтън...

Джек посегна да си прибере телефона. Направи му впечатление, че горната устна на Стрикланд трепереше почти непрекъснато. Човекът явно не се чувстваше удобно.

— Тук вътре — промърмори той и посочи двойната врата срещу себе си.

Цялата група се натика в залата за балсамиране, в която миришеше на сладникав дезодорант. Беше по-голяма от очакванията на Джек — горе-долу колкото залата за аутопсии, в която сам той се трудеше всеки ден. Но за разлика от осемте маси там, тук имаше само четири, две от които заети. Върху по-далечната лежеше мъж, чието балсамиране беше започнало, а на по-близката — жена с наднормено тегло.

— Това е госпожа Давидов — рече Стрикланд и посочи с пръст трупа.

— Ясно — кимна Джек, положи сакчето си на близката масичка с колелца и я придърпа към себе си. Щракна ключалките на чантата и едва тогава погледна двамата си приятели, замръзнали на крачка от входа. И двамата бяха пребледнели, а Флаш не отделяше очи от сестра си. Какво ли изпитват в момента, съчувствено си рече Джек.

Изправи се и плесна с ръце, за да прекрати очевидното влошаване на положението. Звукът тресна като изстрел в покритото с керамични плочки помещение. Всички подскочиха, включително двамата служители на фирмата, които вършеха мрачната си работа около мъжкия труп.

— Да започваме — бодро подвикна той, сякаш им предстоеше лека закуска в планината. — Не бива да пречим на хората да си вършат работата, Франк Томас, можете ли да идентифицирате тази жена?

— Това е сестра ми — кимна Флаш. — Кони Томас Давидов.

— Сигурен ли сте? — Попита Джак и за пръв път насочи поглед към лицето на жената пред себе си. Веднага му направи впечатление, че то носеше явни следи от травми. Лявото око беше зачервено, подутото и почти затворено, с разкъсана кожа на скулата.

— Абсолютно — кимна Флаш, направи крачка напред и посочи подутото око: — А копелето я е пребило, точно както го е правил винаги!

— Нека не правим прибързани заключения — побърза да го спре Джак. — Забравяте, че екипът на бърза помощ я открива на пода в банята, където очевидно е припаднала. А всички знаем, че е опасно да се пада в баня, тъй като там на малко пространство са струпани твърде много неща — тоалетна чиния, умивалник, различни рафтове и шкафчета...

— Преди един месец обядвахме заедно и окото ѝ пак беше такова — не му обърна внимание Флаш. — Тогава ми призна, че копелето я е ударило с юмрук. Накара ме да обещаая, че няма да го докосна с пръст и това беше единствената причина да не отида да му размажа мутрата веднага...

— Ясно, ясно — прекъсна го Джак. Предстоеше му да се занимае с телесните течности. Бързо прецени, че ще е по-добре Флаш да не присъства на процедурите и му предложи да чака навън. Без да спори, младежът се завъртя на пети, блъсна летящата врата и излезе. Директорът на погребалната агенция едва забележимо кимна с глава и двамата му едри асистенти също напуснаха залата.

— Трудно му е — рече с въздишка Джак. — Затова искам да свършим бързо и да го махнем отгук...

Започна да намъква гумените си ръкавици, а Стрикланд направи крачка към масата.

— Надявам се, че не възнамерявате да направите нещо видимо с тялото — предупредително рече той. — Все още не знаем дали господин Давидов ще пожелае отворен ковчег или не...

— Ще взема известно количество телесни течности, нищо повече — успокои го Джак, махна на Уорън да се приближи и тикна в ръцете му няколко празни шишенца. Искаше по някакъв начин да оправдае заплашителното му присъствие в залата. Но на практика имаше нужда от него, тъй като се готвеше да направи именно това, за което го предупреди Стрикланд — да вземе проба от наранената кожа на лицето... Разбира се, би желал да има и още много проби — от мозъка, черния дроб, бъбреците, белите дробове и подкожните мазнини. Но не беше убеден, че при създалите се обстоятелства това може да стане.

Първата му работа беше да извади фотоапарата и да направи серия външни снимки, наблягайки най-вече на лицевите травми. Приведен над тялото, той потърси следи от удушаване по шията, но такива нямаше.

Остави апарата и се зае с външния преглед. Говореше непрекъснато, описвайки на Уорън всяка една от процедурите. Отбеляза, че липсват следи от спринцовки, извън тези на лекарския екип, няма други травми освен тази на окото и скулата, няма признаци на инфекциозно заболяване.

После извади спринцовките си и започна процедурата по вземане на телесни течности — кръв от сърцето, урина от пикочния мехур, сълзи изпод клепачите, костно-мозъчна субстанция от гръбначния стълб. Веднага след това измъкна специален маркуч и взе проба от съдържанието на стомаха. Работеше с максимална бързина, просто защото се страхуваше да не бъде прекъснат. Уорън се опитваше да не гледа и стискаше клепачи с болезнено изражение на лицето.

Директорът на погребалната агенция се беше оттеглил до стената със скръстени ръце. Устната му продължаваше да потрепва, намръщената му физиономия беше достатъчно красноречива. Явно не одобряваше действията на Джак, но за момента предпочиташе да не се намесва. Излезе от вцепенението си едва когато в ръката на патолога проблесна скалпел.

— Чакайте! — извика той и бързо пристъпи към масата. — Какво възнамерявате да правите?

— Вече е направено — отвърна Джак и пусна парченце лицева кожа и част от клепача в епруветката до себе си. Тази проба наистина бе успял да вземе с рекордна бързина.

— Но нали ми обещахте! — възкликна Стрикланд и смаяно се вторачи в дупката, зейнала върху лицето на Кони.

— Вярно — призна Джак. — Но после се сетих, че трябва да разберем дали това подуто око не е резултат от възпалителен процес. Взех най-малката възможна проба. Дълбоко съм убеден, че владееете поне няколко начина да прикриете щетите с помощта на специална козметика...

— Това вече е прекалено! — възкликна Стрикланд и се наведе над тялото. Бързият оглед доказа, че щетите съвсем не изглеждат минимални. Лицето на Кони изглеждаше ужасно, промените едва ли подлежаха на прикриване.

Джак продължаваше да действа с максимална бързина. Лекарската чанта пое обратно не само контейнерите с взетите проби, но дори и използваните ръкавици. Имаше чувството, че е банков обирджия, който току-що е грабнал чувала с пачките и вече мисли единствено как да изчезне. Протегна ръка, хвана Уорън за ръкава на якето с качулка и го повлече към изхода.

— Бързо, но в пълен порядък — напрегнато прошепна той.

Преминаха през първата летяща врата, гласът на огорчения Стрикланд бавно заглъхна зад тях. Секунди по-късно изскочиха и от втората подобна врата и започнаха да се оглеждат за Флаш. Откриха го едва след като напуснаха сградата. Сгушил глава в раменете си, младежът нервно крачеше напред-назад.

— Да вървим! — кратко се разпореди Джак.

Тръгнаха с бърза крачка към колата. Джак беше сигурен, че никой няма да ги преследва, но все пак предпочиташе час по-скоро да се махнат оттук. Даваше си сметка, че търпението на Стрикланд се изчерпа в момента, в който взе лицевата проба. Няма погребален агент, който да остане безучастен при нараняването на лицето. Това беше наистина тежък грях.

Натовариха се в колата и Уорън подкара към Проспект Парк. Флаш беше този, който пръв наруши мълчанието.

— Е, няма ли да кажете нещо? — попита той. — Какво открихте?

— Лично аз открих, че ще стъпя в погребално бюро само с краката напред! — отсече без колебание Уорън. — Видяхте ли какво правеха с горкото копеле на другата маса? Май му изсмукваха вътрешностите с нещо като прахосмукачка! Ще ви призная, че за малко не избелих очи. По-гадно нещо не бях виждал!

— Това означава ли, че не сте научили нищо ново за Кони? — гневно го прекъсна Флаш.

— Взехме нужните проби — успокоително рече Джак. — Сега обаче трябва да си търпелив. Вече ти споменах, че няма да знаем нищо преди пълната обработка на пробите...

— Веднага ми стана ясно, че онзи гад й е треснал един юмрук! — не мирясваше Флаш. — И трябва да ти кажа, че това ми е напълно достатъчно!

Уорън потърси очите на Джак в огледалцето.

— Сега разбираш ли какво ми е на главата с това шантаво копеле? — плачливо подхвърли той. — Все едно, че говориш на стената!

— Слушай, Флаш! — ядоса се не на шега Джак. — Ти даваш ли си сметка, че си рискувах работата заради теб?

— Ами... Да... — подсмъркна младежът.

— Ако Стрикланд или някой от Бруклинската патология вдигне пара за това, което току-що направихме, аз със сигурност ще си имам сериозни неприятности. Особено, ако пробите не покажат нищо съществено... Мисля, че и аз имам право да те помоля за една услуга... Обещай ми, че няма да ходиш при зет си и няма да предприемаш нищо без мое съгласие!

— А подутото око на Кони? — гневно го стрелна Флаш.

— Засега все още не знаем какво го е предизвикало — поклати глава Джак. — Нека видим какво ще покаже кожната проба. То може да е вследствие на юмручен удар, но може и да не е... Уверявам те, че съм виждал истински страхотии след едно обикновено падане в банята. И нерядко то се е оказвало главна и единствена причина за смъртта...

— Обещай на човека, иначе и аз ще се ядосам! — изръмжа Уорън. — Да не мислиш, че си нямах друга работа, че трябваше цял ден да вися в шибаната погребална агенция?!

— Добре де, обещавам — намусено промърмори Флаш. — Сега доволни ли сте?

— Облекчени е по-точната дума — въздъхна Джак. Насочи поглед към оживения трафик отатък стъклото и се запита каква ли цена ще плати за поредното си своеволие.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

ВТОРНИК, 19 ОКТОМВРИ 16.35 Ч.

Снегът бе покрил с бялата си пелена целия склон, който Юри и брат му Игор в знак на преклонение бяха кръстили „Отечество“. И двамата бяха единоподушни, че тук е най-добрата пързалка в целия Съветски Съюз. Търпеливо се покатериха до върха, настаниха се в ръчно направената си шейна и се стрелнаха надолу по стръмния склон. Игор беше отпред, а Юри зад него.

Самият Юри имаше чувството, че е попаднал в страната на приказките. Летяха надолу към бреговете на езерото Нижное, снегът вдигаше кристални вихри от двете страни на шейната. Сякаш се бяха качили на приказан самолет. И двамата крещяха от удоволствие.

Малко преди да наближат главния път зърнаха шейната, теглена от два бели коня. Юри чу звънчетата, които очертаваха ритъма на движещите се в тръс животни. В един момент бавно осъзна, че това не са звънчетата на шейната, а обикновен телефонен звън.

Изправи се в леглото толкова рязко, че почти изгуби съзнание. Наложил се да тикне глава между коленете си, за да се стабилизира. Изминаха няколко секунди преди да се изправи. Световъртежът се стопи, но телефонът продължаваше да звъни.

Стана и с нестабилни крака се насочи към кухнята. Беше заспал на дивана. Кратка справка с часовника го осведоми, че дълбокият му сън е продължил малко повече от четири часа. Грабна слушалката и направи опит да проговори, но от устата му излетя само някакво дрезгаво ръмжене. Наложил му се да си прочисти гърлото.

— Обажда се Гордън Стрикланд — прозвуча непознат глас. — Съжалявам, че ви безпокоя, господин Давидов, но възникна един проблем...

Юри разтърка чело, заспалият му мозък напразно се опитваше да идентифицира фамилията Стрикланд. Беше я чувал някъде, но не можеше да се сети къде. После нещата изведнъж се подредиха — да,

да, това беше собственикът на погребалната агенция, която щеше да се погрижи за Кони.

— Какъв е проблемът? — попита той. Макар и сънлив, той не хареса думичката „проблем“.

— Случи се нещо необичайно — продължи Гордън. — Малко след като докарахме тялото на горката ви съпруга, тук се появиха трима мъже и пожелаха да вземат проби от тялото ѝ.

— Какви проби? — изтръпна Юри.

— Телесни течности за анализ. Искам да се извиня, че не звъннах веднага за разрешението ви, но нещата се развиха прекалено бързо. Тези хора имаха благословията на главния градски патолог, но сега, след като се замислих, аз вече не съм толкова сигурен в легитимността на действията им. Вие бихте могли да се обърнете към адвокат и при евентуално дело да спечелите доста пари от общината...

— Не разбирам — поклати глава Юри. — Жена ми не беше аутопсирана...

— Точно затова ми се струва, че техните действия не бяха законни — отвърна Стрикланд. — Аз съм в бизнеса вече тридесет години, баща ми преди мен — цял живот, но такова нещо не беше се случвало...

— Кои бяха тези хора? — попита Юри, притисна слушалката към рамото си и отвори фризера. Имаше нужда от една солидна глътка водка.

— Единият беше медицински следовател, името му е доктор Джак Степълтън. Водеше си и помощник, който...

— Как беше името на доктора? — прекъсна го Юри. В сънениия му мозък звънна тревожно звънче.

Гордън повтори, а той отпи втора глътка от изпотената чаша. Джак Степълтън беше човекът, с когото се срещна пред офиса на „Коринтски килими“!

— Медицинският следовател се придружаваше и от един роднина на покойната ви съпруга — продължи Стрикланд. — Поне така ми казаха. Въпросният беше представен като Франк Томас, но аз чух как доктор Степълтън го нарича „Флаш“...

По гърба на Юри пробягаха студени тръпки, ръката му неволно придърпа близкия стол. Краката му се подгънаха и той изведнъж усети нуждата да седне, Флаш Томас беше единственият човек на света, от

когото изпитваше истински страх, дори ужас. Огромен и силен, той неведнъж беше заплашвал да му види сметката. Последният път това стана по телефона, когато хладно изръмжа, че ако Юри още веднъж посегне на жена си, той просто ще се появи в Брайтън Бийч и ще му види сметката.

— Там ли сте още? — обади се Стрикланд, явно озадачено от мълчанието му.

— Да, тук съм — съумя да промърмори Юри. Пулсът му бясно препускаше. Как така Флаш Томас се е озовал в компанията на тайнствения Джак Степълтън? Нима може да има и такива шантави съвпадения?

— Ще ни трябват вашите указания, господин Давидов — за втори път рече Стрикланд. — Желаете ли отворен ковчег?

— Не! — изрева Юри, после трепна и направи опит да се овладее. — Не, не... Искам най-простата възможна процедура. Такова би било и желанието на Кони...

— Ще трябва да се отбиете и да изберете ковчег...

— Най-евтиният — отсече без колебание Юри.

— Ще бъде по-добре, ако се отбиете — държеше на своето погребалният агент. — Ще ви покажем цялата си гама, с подробно описание на предимствата и недостатъците на всеки един...

— А кремации правите ли? — изведнъж попита Юри.

— Може да се уреди — отвърна Стрикланд. — Но това не променя нещата. Вие пак ще трябва да си изберете ковчег...

— Искам да я кремирате! — отсече Юри. — Бързо, ако може още днес!

— Без поклонение и църковна служба?

— Без такива неща. Според моите религиозни убеждения, всичко трябва да приключи максимално бързо...

— Много добре — съгласи се Стрикланд.

— А какви проби взе доктор Степълтън? — смени темата Юри.

— Малко парченце тъкан и известно количество течности — отвърна с притеснение директорът на погребалната агенция.

— Много държах тялото да ѝ не бъде смущавано — изръмжа с обвинителен тон Юри. Същевременно в главата му цареше дълбоко объркване. Не можеше да разбере какво е предизвикало действията на

този доктор Степълтън, след като властите решават, че аутопсията е излишна.

— Единственото, което мога да направя, е да ви се извиня още веднъж — промълви Стрикланд. — Но искам да разберете, че нещата бяха извън нашия контрол...

— Най-късно утре ще дойда да избира урна за пепелта и да си оправим сметките — реши да приключи разговора Юри.

— За нас ще бъде удоволствие — отвърна Стрикланд.

— Междувременно направете всичко необходимо за кремацията, тъй като не желая повече външни интервенции! — отсече Юри.

— Ще направим всичко необходимо — обеща Стрикланд.

Юри остави слушалката и се замисли. Дали пък властите не подозират нещо? Нима е възможно да се усъмнят, че в тялото на покойната има ботулинов токсин? Не, това са глупости! Основната заплаха идва от онзи бандит Флаш Томас. При мисълта, че едрият негър може всеки момент да почука на входната врата, по гърба на Юри пробягаха ледени тръпки. Не виждаше как може да се защити, но същевременно си даваше сметка, че ситуацията е доста деликатна. Не можеше да напусне дома си, тъй като лабораторията оставаше без надзор. Следователно трябваше да организира охраната си, поне докато не приключи операцията по узряване на антраксниите спори.

Стрелна с поглед стенния часовник над хладилника и се раздвижи. Наближаваше пет, което означаваше, че работното време на Кърт приключва. Вдигна слушалката и набра номера на пожарната на Дуейн стрийт. Насреща се обади мъжки глас, вероятно на някой от пожарникарите. Поиска да го свържат с лейтенант Кърт Роджърс.

— Задръжте така — отвърна пожарникарят.

Юри погледна кухненската врата, през която сутринта се беше прибрал. С неудоволствие установи, че резето е вдигнато. Стана, пристъпи натам, изпъвайки максимално телефонния кабел след себе си. Успя да ритне вратата, която се затвори с успокоително изхлопване.

— Лейтенант Роджърс — прозвуча в слушалката гласът на Кърт.

— Кърт, обажда се Юри... Имам нужда от помощта ти!

Отсреща му отговори мълчание.

— Кърт, там ли си?

— Защо ми звъниш тук, да те вземат мътните? — приглушено изръмжа Кърт. — Нали ти казах никога вече да не го правиш?

— Каза да не идвам там — поправи го Юри. — А не да не ти звъня...

— А бе нима трябва да ти обяснявам всичко дума по дума? — ядосано изсъска приятелят му. — Защо не използваш шибания си мозък? По телефона руският ти акцент личи толкова ясно, колкото и ако се появиш лично! А аз не искам никой тук да разбере, че съм забъркан с руснаци! Толкова ли е сложно?

— Имам проблем и нямаше как да не те потърся — държеше на своето Юри.

— Добре де, вече си го направил — въздъхна Кърт. — Казвай какъв ти е проблемът...

— Искам пистолет — рече Юри. — Ти беше споменал, че АНА притежава купища оръжия. Няма да ти е проблем да ми дадеш един пистолет, нали?

— За какво ти е, по дяволите?

— Заради братът на Кони. Току-що научих, че е ходил в погребалната агенция да види тялото й...

— И какво от това?

— Куп неща — въздъхна Юри, после се въоръжи с търпение и започна: — Снощи ти видя окото й, нали? Аз й го затворих с един тупаник. Но последния път брат й ме предупреди, че ще ме убие дори ако я докосна!

— Исусе Христе! — промърмори Кърт.

— Сериозно ти говоря — увери го Юри. — Той е един огромен луд негър, който като нищо ще изпълни закана си. По тази причина аз не мога да остана тук и да си върша работата без да се чувствам защитен...

— Добре, ще ти доставим един патлак — отстъпи с неохота Кърт.

— Искам го още сега — настоя Юри.

— Свършваме работа в пет и веднага тръгваме към вас — успокои го Кърт.

— Благодаря.

— Има за какво — изръмжа Кърт и прекъсна разговора.

Юри поклати глава и остави слушалката. Първоначалното му намерение беше да уведоми Кърт и за действията на загадъчния доктор Степълтън, но откритата нелюбезност на приятеля му го накара да се

откаже. Никак не му се искаше отново да влизат в пререкания. По принцип се чувстваше огорчен от поведението на Кърт и останалите. Не така действат хора, които са си поставили една обща цел. Въздъхна и си напомни, че Кърт изобщо не може да му бъде приятел...

Глътна остатъка от питието си на екс и пусна чашата в умивалника. После се запита дали ще има достатъчно време да се преоблече и да влезе в лабораторията за проверка на ферментационния процес. Поколеба се за момент, тъй като Кърт скоро щеше да се появи. В крайна сметка стигна до заключението, че единствено близостта на антраксните спори може да му донесе така нужното успокоение...

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ВТОРНИК, 19 ОКТОМВРИ, 17.00 ЧАСА

Джак накара Уорън да го остави на Тридесета улица, откъдето беше входът за товарната рампа на Съдебна медицина. Проникването по този начин му гарантираше, че няма да се натъкне на шефа или на Калвин. Имаше достатъчно причини да подозира, че одисеята му на бруклинска територия вече не е тайна за никого. Единствената му надежда бяха пробите, взети от Кони Давидов. Само положителните резултати от тях можеха да послужат като оправдание за незаконните му действия.

Интуитивно чувстваше, че подозренията на Флаш са основателни. Ако инфаркта, инсулта и остро инфекциозно заболяване бъдат изключени като причини за смъртта, шансовете на отравянето значително нарастват, особено при очевидно обтегнатите отношения между съпрузите... Подутото и наситено око беше достатъчно доказателство за подобни отношения. Джак не сподели с Флаш това, което му стана ясно още в момента, в който погледна синината. Имаше достатъчно професионален опит за да прецени, че тя е причинена от удар, а не от инфекция. При това удар с юмрук, а не следствие от някакво хипотетично падане в банята.

Обзет от желание час по-скоро да си осигури надеждно алиби, той се насочи право към токсикологията на четвъртия етаж. Силно се надяваше, че ще събере достатъчно доказателства за възбуждане на официално разследване. Но за целта трябваше да заобиколи завеждащия лабораторията Джон Деврийс, който със сигурност щеше да го накара да чака цяла седмица. Вместо него предпочете да ползва услугите на Питър Летерман — слабичкият русокос лаборант, който сякаш беше женен за професията си и често можеше да бъде видян на работното си място дори след десет вечерта...

— Отчаяно се нуждая от помощта ти! — извика той на младежа, който се беше навел над апаратурата за газова хроматография.

Питър само вдигна вежди. Отдавна беше свикнал с разнообразието от увертюри на колегите си, които по една или друга причина бързат да получат резултатите си. И тук, както във всички лаборатории на Съдебна медицина, се чувстваше липсата на работна ръка и недостатъчен бюджет.

— Ако не получим положителен резултат от тези проби, положително ще ме видиш да продавам вестници на някоя сергия — добави Джак, тръшна сакчето си на масата и започна да вади шишенцата. Питър изслуша сбития разказ за визитата в погребалната агенция и на обикновено навъсеното му лице се появи момчешка усмивка.

— Ама ти май мислиш, че имам развинтена фантазия, а? — забеляза я Джак.

— Нищо подобно — поклати глава Питър. — Това, което чувам, е прекалено абсурдно, за да си го измисляш...

— Много добре — кимна Джак. — Значи разбираш, че ако ме пипнат, с положителност ще бъда оцавен, нали?

— О, сигурен съм в това — кимна без колебание Питър.

— Тогава помагай!

— Какво по-точно търсиш?

— Нещо, което е потиснало дишането. Знаеш списъка на лекарствата, които могат да се купят с рецепта, а към тях трябва да прибавиш цианид, въглероден окис, етиленгликол и всичко друго, за което можеш да се сетиш... На този етап изобщо не ми пука от количествените показатели. Главното е да открием нещичко.

— Добре, ще бъде направено — кимна Питър.

— Колко време ще ти отнеме?

— Най-добре да го направя веднага — вдигна глава Питър. — Обработката на пробите не е особено сложна за това, което търсиш...

Неспособен да овладее възторга си, Джак разпери ръце и прегърна младежа.

Питър поруменя и побърза да се освободи от мечешката му хватка.

— Ще си бъда в офиса — информира го Джак. — И без това ми се е натрупала работа. Звънни един телефон когато свършиш...

Питър кимна.

— Хайде, пък ще те черпя една вечеря — потупа го по рамото Джак и се насочи към изхода.

— Няма проблем — рече Питър и започна да подрежда шишенцата с пробите.

— Подсети ме да изготвим заверен списък на получените резултати — обърна се от вратата Джак. — Той ще ни трябва за евентуалното полицейско разследване.

Взе стълбите за петия етаж, сърцето му пееше. Нещата се развиваха добре. С пъргава и преливаща от енергия походка се насочи към хистологията. Хвана отговорничката Морийн О'Конър буквално на вратата. Беше облякла палтото си и явно си тръгваше.

— Какъв късмет, Господи! — пропя тя на протяжния си ирландски акцент. — Господин „Винаги прав“ се появява точно в момента, в който вече съм закъсняла за поредното заседание на патолозите! На всичкото отгоре изглежда нетърпелив и изпълнен с желание за работа...

Смях изпълни просторното помещение.

Джак и колегата му по стая Чет бяха единствените ергени сред медицинския състав. Морийн пък ръководеше лабораторията по хистология, в която работеха само жени и това беше повод за непрекъснати закачки. На всичкото отгоре бяха на един и същ етаж и контактуваха почти непрекъснато.

— Аз няма да ходя на заседание и съм готова за доктор Джак! — обади се една от лаборантките. Стаята се разтърси от нов смях.

Джак отвори чантата си и извади кожната проба на Кони.

— О, не — простена с престорено разочарование Морийн. — Визитата съвсем не е от куртоазия!

— Днес ще ви моля за хвърлите едно око на тази кожа, но утре съм на ваше разположение — усмихна се обещаващо Джак.

— Чухте ли това, момичета? — подвикна Морийн. Отговори й хор от утвърдителни възклицания. Морийн пое епруветката с пробата и я подаде на лаборантката до себе си.

— Считай, че работата е свършена — увери го тя. — Какви анализи искаш?

— Обичайните — сви рамене той. — Искам да се уверя, че патологията се дължи на травма, а не на инфекция.

— За кога?

— Колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Защо ли питам? — направи страдалческа гримаса Морийн.

Джак излезе от хистологическата лаборатория и тръгна по коридора. В кабинета на Лори светеше. Той предпазливо надникна през откритата врата. Лори и Лу седяха един срещу друг, но гледаха в различни посоки. Веднага личеше, че атмосферата е напрегната.

— Вгълбявате ли се? — подхвърли с усмивка Джак.

Двамата едновременно се извърнаха към вратата. Лори изглеждаше доста ядосана.

— Аха, ето го и съучастникът! — остро рече тя.

— Предавам се! — вдигна ръце Джак. — Но в какво престъпление съм обвинен?

— Казах ѝ за Пол Сътърланд — унило промърмори Лу. — Казах още, че и ти знаеш...

— Ясно — кимна Джак. — И както виждам, пак вестносецът е виновен...

— Само не започвай да го защитаваш! — рязко рече Лори. — Той няма право да шпионира хората и толкоз! Никой не го е молил!

— Предполагам, че е така — кимна Джак. — Но при създадите се обстоятелства би трябвало да знаеш с какво се занимава бъдещият ти съпруг, нали?

— Какво означава „занимава се“? — избухна Лори. — Какво по дяволите искаш да внушиш?

— Казах и само за притежанието на кокаин — побърза да уточни Лу.

— А — сепна се Джак и с мъка преглътна топката, появила се внезапно в гърлото му.

— Ако намекваш, че Пол се занимава с наркотици, дълбоко грешиш! — продължаваше да се гневи Лори.

— Може ли да вляза? — попита Джак, който все още стоеше на прага.

— Какво чакаш още? — соннато рече Лори. — И се изразявай по-ясно!

Джак придърпа един стол и седна редом с Лу. Погледна Лори право в очите, помълча малко, после каза:

— Пол Сътърленд е търговец на оръжие.

Синьозелените очи на Лори изпуснаха ослепителни мълнии.

— Откъде знаеш това?

Гласът ѝ беше изгубил малка част от остротата си.

— Лу го откри едновременно с присъдата за притежание на кокаин.

Лу само кимна с глава, неспособен да я погледне в очите.

— Че какво от това? — попита Лори, правейки отчаяни опити да прозвучи небрежно. — Какво ми пука, че Пол е търговец на оръжие?

Никой от двамата не отговори, просто защото я познаваха прекалено добре.

— Какъв вид оръжие? — попита след кратка пауза тя.

— За момента не знам — глухо отвърна Лу. — Но до 1994-та е внасял автомати АК-47, българско производство.

Кръвта бавно се оттегли от лицето на Лори.

— Ние с Лу доста се колебаехме дали да ти кажем — намеси се Джак. — Но решихме, че така или иначе ти трябва да знаеш това, особено като знаем отношението ти към легалното притежание на оръжие.

Лори кимна, въздъхна и отмести очи. Не се разбра дали е ядосана, тъжна, или пък и двете заедно. След едно доста проточило се мълчание тя вдигна глава и каза:

— Благодаря, че изпълнихте гражданския си дълг, господа. Но сега ще ви помоля да ме извините, тъй като съм претрупана с работа.

Двамата приятели се спогледаха и станаха на крака. Почти едновременно прибраха столовете си до стената, казаха довиждане и се оттеглиха. Лори дори не ги погледна, забила нос в най-горната папка от купчината пред себе си.

Проговориха си едва когато влязоха в канцеларията на Джак.

— Готвех се да те поздравя за куража изобщо да разговаряш с Лори — процеди Джак. — Но после разбрах, че все пак си успял да ми прехвърлиш топката по най-важния въпрос...

— Слава Богу, че се появи — изпусна една въздишка Лу. — Тя беше успяла да ме накара да се почувствам пълен боклук, което не беше особено трудно, тъй като и без това се питах какви мотиви имам...

— Продължавам да съм убеден, че постъпихме правилно — тръсна глава Джак. — Дори в крайна сметка да се окаже, че сме го направили колкото за нея, толкова и за себе си.

— Предполагам, че си прав — кимна без ентузиазъм Лу.
— Хей, я ми кажи имаш ли малко време? — смени темата Джак.
— Искам да ти разкажа за един интересен случай...
Лу погледна часовника си и направи гримаса:
— И без това съм толкова закъснял, че половин час повече или по-малко едва ли ще е от значение...
— Няма да ти отнема дори толкова — увери го Джак.
Джак щракна настолната си лампа, в очите му се появи недоумение.
— Къде ли се е запилял Чет? Не съм го виждал от сутринта, а той не е от хората, които изчезват без да се обадят...
Лу мълчаливо се настани на стола срещу него.
— Хм — промърмори неопределено Джак, прочел бележката върху бюрото си. — Това ми го е оставил Тед Линч, нашият ДНК-гуру. По всичко личи, че малката синя звездичка, която открих в „Коринтски килими“, е била силно заразена с антраксни спори... Отчитайки малката площ, Тед стига до интересното заключение, че тя е била буквално задръстена от бактерии...
— Какво означава това? — вдигна глава Лу.
— Проклет да съм, ако знам — изръмжа Джак и пусна листчето върху бюрото. — Предполагам, че трябва да означава нещо, но не мога да се сетя. Сякаш някой е взел звездичката и я е потопил в купа с антракс...
— Нали искаше да ми разкажеш за някакъв случай — подсети го Лу.
Джак сбито му разказа за смъртта на Кони Давидов. Когато стигна до инцидента в погребалното бюро, по устните на Лу пробяга лека усмивка.
— Уорън влизал ли е някога на подобно място? — попита той. Двамата се познаваха благодарение на Джак.
— Не.
— Сигурно му е станало лошо когато е видял как балсамират мъртвеца — засмя се Лу.
— Каза, че това било най-гадната гледка в живота му.
— Представям си — продължаваше да се усмихва Лу.
— Нямаше друг начин — вдигна ръце да се защити Джак. Трябваше да е там, за да всява респект у директора. Честно ще ти

призная, че останах изненадан от успеха на тази изцяло незаконна операция...

— Защо ми разказваш всичко това — стана сериозен Лу. — Мога ли да ти помогна?

— Питам се дали не можеше да направиш нещо във връзка с трупа — замислено промърмори Джак. — Нямам представа какви са намеренията на опечаления съпруг, в смисъл дали ще го погребва или кремира... Но моето желание е това тяло да си остане цяло, за да мога на даден етап да му направя една пълна аутопсия... Има ли начин да направиш нещо?

— Сигурно — сви рамене Лу. — Но не и без официалната подкрепа на Съдебна медицина.

— Ето от това се страхувах — въздъхна Джак. — Е, няма лошо, че те попитах... Ще остана тук докато пробите станат готови. Ако има някакви следи от отрова или свръхдоза, със сигурност ще ти звънна един телефон.

— Търси ме на клетъчния — кимна Лу, стана и се насочи към коридора. На прага спря и махна по посока кабинета на Лори: — Мислиш ли, че трябва да се върна и да кажа още нещо на нашата приятелка?

— Според мен си казахме всичко — поклати глава Джак. — Сега тя трябва да преглътне изненадата и да осъзнае важността на информацията.

— Прав си — кимна Лу. — Хайде, чао...

— Пази се — извика след него Джак.

Подреди купчината с необработени случаи върху бюрото, съблече якето си и се залови за работа. Два следобеда подред извън службата бяха напълно достатъчни, за да затъне до гуша.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ВТОРНИК, 19 ОКТОМВРИ, 18.30 ЧАСА

Кърт зави по Оушънвю лейн. Включи фаровете, тъй като тясната уличка тънеше в мрак, въпреки че небето още светлееше. По асфалта пак се търкаляха празни кутийки от бира и други боклуци. Спря пред гаража на Юри и побърза да изключи светлините и мотора.

— Доволен от всички свои решения, с изключение на едно — мрачно поклати глава Стив. — Не биваше да даваме пистолет на това комунистче. Това никак не ми харесва!

— Нямахме избор, по дяволите! — оплака се Кърт. — Той изпитва смъртен ужас от зет си, защото онзи се заканил да го убие.

— Не съм забравил — кимна Стив. — Но копелето е прекалено откачено, за да му се поверява оръжие. Не помниш ли какви ги дрънкаше за дървото без корен? Като нищо може да го насочи и срещу нас!

— Няма, защото ние сме му единствените приятели! — гневно отсече Кърт. — Освен това той едва ли е стрелял някога и сигурно не би могъл да уцели купа сено от две крачки... Ти нали си носиш патлака?

— Разбира се — отвърна Стив.

— Аз също — кимна Кърт. — Няма начин да не се справим с някакво си смотано русначе! Хайде, ела да свършим тази работа!

Слязоха от кабината и се насочиха към входната врата. Кърт носеше кафява книжна кесия.

— Главното е той да продължава да работи в лабораторията... след като за тази цел му трябва патлак, ще му дадем и патлак. Вече сме близо до финала и не можем да компрометираме операцията само защото Юри го е шубе от някакъв негър!

— Но с патлак бойците вероятно ще го държат под контрол доста по-трудно — отбеляза Стив.

— Глупости! — спря се да го погледне Кърт. — Нима наистина мислиш, че един автоматичен глок може да се опре на дузина

калашници? Я се стегни!

— Прав си — промърмори Стив, но съмнението в гласа му остана.

— Прав съм я! Изпращаме бойците в момента, в който приберем своя дял от антракса и го складираме в „Бялата гордост“. С глок или без глок, мисията им ще приключи за пет секунди. А след това тая шибана къща ще бъде погълната от пламъците!

— Добре, добре — размаха ръце Стив. — Просто исках да съм сигурен. Защото колкото повече мисля по въпроса, толкова по-абсурдна ми се струва идеята му да ръси антракс из Сентрал Парк!

— И аз мисля така — кимна Кърт. — Сентрал Парк изобщо не е военен обект, какъвто е федералната сграда „Джейкъб Джавитс“...

— Освен това той твърди, че неговата операция ще вземе далеч повече жертви от нашата — добави Стив. — С това не мога да се съглася, тъй като мощната вентилационна система на сградата ще изхвърли спорите и в околността. Един Господ знае колко ще бъдат жертвите, нали?

— Точно така — кимна Кърт. — Заразата ще се насочи на изток, към съдебната палата. Какво по-хубаво от това?

— Нищо — рече Стив.

— В момента, в който изпратим бойците, Юри е покойник — процеди Кърт. — Точка по въпроса.

Стив кимна и двамата закрачиха по тясната пътечка, която водеше към къщата.

— Не виждам да свети — промърмори малко по-късно Кърт, стигнал пръв до вратата. Принуди се да стисне клепачи заради ярката лампа, монтирана на стената над гаража. — Но да му прави сметката, ако не е тук!

Протегна ръка, дръпна мрежата против комари и силно почука по вратата. Тя се отвори почти веднага в процепа ѝ надникна лицето на Юри.

— Слава Богу! — промърмори той и се дръпна навътре. — Влизайте.

Кърт и Стив се натикаха в тясното антре и за момент останаха напълно слепи заради липсата на осветление.

— Какво правиш тук, по дяволите? — изръмжа Кърт. — Тъмно е като кучешки гъз!

— Извинявай — промуши се покрай него руснакът и щракна един лампион в дневната. — Страхувах се да не дойде на Кони брат й, затова седях на тъмно...

— А, това вече е друга работа — промърмори Кърт, имайки предвид светлината.

— Искате ли водка с лед?

— Аз съм пас — поклати глава Кърт.

— И аз — присъедини се към него Стив.

— Носите ли ми пистолет? — попита Юри.

— Разбира се — кимна Кърт и потупа книжната кесия в ръката си. — Но първо трябва да поговорим.

— Добре. Имате ли нещо против, ако аз си сипя малко водка?

— Нищо.

Юри се насочи към кухнята и двамата приятели седнаха. Кърт предпочете дивана, докато Стив се задоволи с един от твърдите столове до стената. Вторият поставиха в средата на стаята за Юри.

— Страшно ми е дори да си помисля какво се крие в мазето на тая дяволска дупка! — прошепна Кърт. — Чак тръпки ме побиват!

— Знам какво имаш предвид — кимна Стив. — Човек никога не знае какво може да излезе от руините. Нали и Христос се е родил в конюшня? А това биологическо оръжие има всички шансове да промени света!

— Нека бъдем доволни, ако успеем да оправим родината си — предпочете скромността Кърт.

Юри се върна с чаша в ръка и седна на празния стол.

— За какво ще говорим? — попита той и отпи една малка глътка, сякаш за проба. Забравил за неотдашните си търкания с двамата мъже, той беше почти щастлив да ги види в дома си.

— Решихме, че сроковете трябва да бъдат съкратени, просто защото се случват твърде много непредвидени неща — започна твърдо Кърт. — Снощи вече ти споменахме, че имаме сериозни безпокойства относно сигурността на операцията. Днес цял ден претегляме плюсовете и минусите и в крайна сметка стигнахме до решението, че трябва да я проведем в петък. Това означава, че нашата част от антракса трябва да бъде готова в четвъртък вечерта, тоест — след два дни...

— Това е много скоро! — смаяно го изглежда Юри. Според първоначалните им планове трябваше да изчакаат зреенето на цялото количество антракс, след което щяха да изберат датата за операцията.

— Сигурно — сви рамене Кърт. — Но решението ни е твърдо и не подлежи на обсъждане!

— Няма да е лесно — нервно прошепна Юри и очите му пробягаха по лицата на гостите. — За да получим нужния ефект от операцията, за всяка от двете фази ще трябва минимум по два-три килограма.

— Нека бъдат три — кимна Кърт. — Това означава, че трябва да ги имаме в четвъртък вечер. Ясно ли е?

— Не знам какво да кажа — заекна Юри.

— Как така не знаеш? Ще кажеш: „Добре, Кърт. Просто мини да ги вземеш...“ Беше споменал, че материалът ще е натъпкан в пластмасови черва и ще прилича на голям бял кренвирш. Така ли ще бъде наистина?

— Да — кимна Юри и отпи нова глътка. Ръката му видимо трепереше.

— А безопасно ли е да боравим с него?

— Да — сви рамене Юри. — Разбира се, ако опаковката остане цяла. Аз ще имам грижата да обеззаразя външната част на кренвиршите...

— Колко здрава е тази пластмаса? — попита Кърт. — Ще издържи ли в случай, че я изпуснем?

— Не съм я пробвал — призна Юри. — Но не бих те съветвал нито да изпускаш кренвиршите, нито да държиш остри предмети в близост. Защото при нормални условия всеки от тях може да убие около сто хиляди души...

— Колко килограма имаш в момента?

— Не знам точно.

— Снощи спомена, че към края на седмицата ще разполагаш с нужното количество — напомни му Кърт. — Значи имаш представа. Искам да кажа, че четвъртък е почти в края на седмицата, нали?

— Тази сутрин прибрах още една реколта, но не съм я теглил — рече Юри.

— Значи си близо.

— Да, близо съм...

Руснакът кимна няколко пъти, напълни дробовете си с въздух и шумно го изпусна. Сякаш бавно се освобождаваше от някакъв стрес. После вдигна чашата, сякаш да се чукне с гостите си и отпи една едра глътка. Завъртя водката в устата си и я глътна със закъснение, сякаш дегустираше старо вино.

— Какво стана с втория ферментатор? — обади се Стив. — Зареди ли го с антракс?

— Да, тази сутрин — кимна Юри.

— Как върви?

— Много добре — съумя да пусне нещо като усмивка Юри. — Зрее много по-бързо от *Clostridium botulinum*. Ходих да го проверя малко преди да дойдете и направо останах смаян. Още тази вечер ще мога да прибера първата реколта бактерии.

— Тази вечер можем да ти откраднем още един ферментатор, стига да ти трябва — предложи Стив.

— Няма нужда — махна с ръка Юри. — Като се замисля, двата са ми напълно достатъчни. Сигурно ще успея да осигуря нужното количество за четвъртък...

— Наистина ли? — изгледа го Кърт.

— Да.

— Само преди пет минути не беше толкова сигурен — рече подозрително онзи.

— Не бях, но Стив ми напомни за втория ферментатор. Ако работя без прекъсване, вероятно ще мога да събера пет килограма материал, а може би и малко повече...

— Какво може да ти попречи?

— Нищо — сви рамене Юри. — Евентуално няма да излизам с таксито...

— Има още едно нещо, което трябва да направиш пред утре вечер — рече Кърт.

Леката усмивка на Юри бързо се стопи и на лицето му отново се появи загрижено изражение.

— Не се притеснявай — забеляза това Кърт. — Задачата е лесна, поне за теб... Искам писмено описание на работата, свързана с добива на антракс. След операцията ти ще се прибереш в Русия, но ние трябва да запазим ноу-хау, за да можем да си произведем още антракс в случай на нужда...

— Няма проблем — кимна Юри и усмивката му отново се появи.
— Мога да го направя, дори ще ми донесе удоволствие...

— Отлично — кимна Кърт, взе книжната кесия от дивана до себе си и я подаде на руснака. Зае да разглежда съдържанието ѝ, Юри не забеляза как двамата приятели незабележимо опипаха собствените си оръжия.

— Лекичко е — установи той след като поклати оръжието в дланта си.

— Да — кимна Кърт. — Марката му е „Глок“, един наистина отличен пистолет. Предпочитаното ръчно оръжие на всички милиции.

— Трябва ли да имам някакви специални познания за него? — попита Юри и измъкна пълнителя. Очите му механично преброиха патроните.

— Насочваш го към зет си и натискаш спусъка — рече Кърт. — Пистолетът ще свърши останалото...

Юри избухна в смях. Пръстът му се уви около спусъка, окото му се присви по посока на хладилника.

— Бум!

С широка усмивка свали оръжието и го остави на масичката.

Кърт и Стив едва забележимо се отпуснаха.

— В торбата има и още нещо — подхвърли Кърт.

— Така ли? — учуди се Юри и бръкна в книжната кесия. Ръката му се появи с някакво малко, увито в целофан пакетче, което изглеждаше пълно с черни косми. Ъглите на устата му започнаха да се разтягат в усмивка, сякаш беше свидетел на някаква шега. — Хей, какво е това?

— Нещо, което взехме от един склад за театрален реквизит докато пътувахме насам — поясни Кърт. — Брада, приятелю...

— За какво ми е брада? — учудено попита Юри.

— За да ти напомня нещо, на което много държим — строго го изгледа Кърт. — Пистолетът може да бъде използван само в краен случай, при абсолютна необходимост. Но ние не искаме да стигаш дотам. Ще откачиш телефона си и ще се държиш далеч от брата на жена си. Никакви контакти с него, никакви разговори. Ще излизаш само след като се увериш, че той не е наоколо. Затова ти е и тази тъпа брада. Ако случайно стане така, че той се появи, гледай да го разкараш. Проблемът е там, че ако използваш пистолета, полицията моментално

ще цъфне тук. Няма да им е много трудно да открият с какво се занимаваш в мазето и тогава край на операция „Отмъщение“! Ако това се случи, ние със Стив и цялата АНА ще бъдем много нещастни! Ясно ли се изразих?

— Не се тревожи — махна с ръка Юри. — Ще използвам пистолета само ако трябва да си спасявам живота. Искам го повече за самочувствие...

— Надявам се да е така — промърмори Кърт.

— В крайна сметка операцията е толкова важна за мен, колкото и за вас — добави Юри докато разкъсваше целофаненото пликче. — В никакъв случай не бих искал да я поставя под заплаха... — Извади фалшивата брада и я допря до лицето си: — Отива ли ми?

— Много! — жлъчно промърмори Кърт.

Юри се засмя и прибра брадата обратно в книжната кесия. Кърт стана на крака и тържествено стисна ръката му.

— По кое време да се отбием в четвъртък вечер? — попита той.

— Когато решите — отвърна Юри. — Аз ще бъда готов.

— Отлично. Вероятно ще дойдем малко след мръкване. Ще донеса едно огнеупорно куфарче за инструменти, такива в пожарната има цял куп. Дълго е около седемдесет сантиметра, широко и високо двадесетина. Мислиш ли, че ще бъде достатъчно за кренвиршите?

— Повече от достатъчно — кимна Юри. — Стига да си убеден, че вътре няма остри ръбове. Преди да сложим кренвиршите вътре, ще ги увием в дебела хавлия...

— Това звучи разумно — кимна Кърт и бавно отдаде чест. Юри му отвърна със сериозно лице.

Двамата приятели излязоха навън и тръгнаха по пътеката. Зад гърбовете им се разнесе остро изщракване. Юри залостваше вратата.

— Е, какво ще кажеш? — промърмори Кърт докато даваше контакт.

— Окуражен съм — замислено отвърна Стив. — Отначало беше нервен и това ме настрои скептично... Помислих си, че ще се опъне за антракса, или че ще поиска приоритет на Сентрал Парк пред федералната сграда.

— И на мен ми минаха подобни мисли — призна Кърт. — Но после всичко се подреди. Тоя тип май разбра, че и за него ще е най-добре ако операцията се проведе бързо и без повече протакане. Слава

Богу, че решихме да го притиснем. Трябваше да го сторим още преди седмица, но това вече не е толкова важно. Важното е, че операцията ще бъде проведена. А това означава, че другия петък ще се отприщи адът!

— Доволен съм, че копелето прие нашите условия, но пак твърдя, че е шантаво — поклати глава Стив. — Не те ли хванаха нервите като измъкна пистолета?

— Малко — призна Кърт. — Но това се дължеше по-скоро на думите ти преди да влезем при него... Иначе размахваше патлака съвсем като хлапе. А когато си сложи брадата бях готов да припадна!

— Мисля, че идеята ти за писмено документиране на производството на антракс наистина е гениална! — рече с уважение Стив.

— Гениално хрумване — кимна с лека усмивка Кърт и зави по авеню Оушъндрайв. — Дойде ми ей така, сякаш направо от небето. Ако всичко се развие добре, ние с положителност ще имаме желание и за други подобни операции...

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ВТОРНИК, 19 ОКТОМВРИ, 19.30 Ч.

Джак обичаше да остава след работно време. Сградата опустяваше, телефоните преставаха да звънят и това му даваше възможност да отхвърли много повече работа, отколкото през деня. През последния час бе зърнал само един жив човек — дежурният санитар, който се плъзна по коридора оттатък отворената врата на канцеларията, тикайки пред себе си влажен парцал на дълга дръжка.

С оглед максималната ефективност на това, което вършеше, той се беше разпрострял из цялата канцелария. Папки с неприключени случаи лежаха дори на пода, а върху бюрото на Чет стърчеше микроскопът за изследване на хистологическите проби. Благодарение на стола с колелца, едрото му тяло се местеше из стаята почти без усилия.

— Господи, останал съм без дом! — простена един глас.

Джак вдигна глава. На прага стоеше Чет и съкрушено оглеждаше претрупаното си бюро.

— Ха! Ето го патологът, когото днес обявиха за общонационално издирване! Къде изчезна, бе човек? Не съм те виждал от сутринта!

— Нали ти казах, че отивам на една патологическа конференция — направи гримаса Чет.

— Каза ли ми наистина? — втренчи се в него Джак.

— Разбира се. В залата за идентификации, където си пихме сутрешното кафе...

— Значи ми е изскочило от акъла — въздъхна Джак, съобразявайки, че по онова време беше загрижен главно за предстоящото си извинение пред Лори. — В главата ми цари пълна бъркотия!

— А в този офис сякаш е минал циклон — отбеляза Чет.

— Май е така — кимна Джак и скочи на крака. — Ей сега ще ти освободя бюрото...

— Няма смисъл — спря го Чет. — Отбих се да си взема куфарчето, защото вътре ми е екипът. Мисля да отскоча до залата...

— Сигурен ли си, че не искаш да си преместя боклуците?

— Абсолютно — кимна Чет и започна да си пробива път между пръснатите по пода папки. — Трябваше да дойдеш на тази конференция. От години не бях присъствал на нещо толкова добро...

— Наистина ли? — равнодушно промърмори Джак и насочи вниманието си към случая с арестанта в полицията, чиито резултати бяха пристигнали от хистологията за рекордно кратко време.

— Особено последния семинар — отвърна все така ентузиазирано Чет и отвори шкафчето си. — Темата беше за зунусите... Онези болести по животните, които могат да се предават и на хора.

— Знам какво е зунуси — направи гримаса Джак.

— Присъстваха почти всички служители от градската ветеринарна служба — продължи Чет, измъквайки куфарчето си. — Останах смаян от проблемите, с които се сблъскват при лечението на един куп болести по животните...

— Аха — разсеяно изръмжа Джак, опитвайки се да открие мозъчните проби на Дейвид Джеферсън.

— Не става въпрос за обичайните болести по домашните любимци — продължи Чет. — Един от докладчиците например твърдеше, че от вчера и днес се наблюдава масово измиране на плъховете в канализацията на Бруклин, чак до Брайтън Бийч...

— Какво, какво? — рязко вдигна глава Джак.

— Както обикновено, ти изобщо не ме слушаш! — оплака се Чет.

— Пропуснах само последните ти думи — излъга Джак.

Приятелят му повтори информацията за плъховете.

— Сигурен ли си, че става въпрос именно за Брайтън Бийч? — втренчи се в него Джак.

— Да — отвърна с леко раздражение Чет. — Какво толкова те изненада?

Джак не отговори. Очите му се замъглиха, тялото му леко се поклатяше напред-назад. Приличаше на човек, изпаднал в дълбок транс.

— Хей ало! — извика Чет и размаха ръка пред лицето му. — Земята търси Джак, отговорете!

— От какво са измрели плъховете? — попита някак разсеяно Джак. — Чума, или нещо друго?

— Там е работата, че все още нямат отговор на този въпрос — отново се оживи Чет. — Загадката е пълна и те се много загрижени! На всичкото отгоре два от няколкостотин умрели плъха са се оказали с повърхностни рани, причинени от антракс!

— Това вече е прекалено! — извика Джак. — Нима мислят, че става въпрос за епидемия от антракс?

— Нищо подобно — поклати глава Чет. — Изключили са бактериите като причинител, включително тази на антракса... Вниманието им е насочено към търсенето на някакъв вирус, а антракът е просто любопитна добавка...

— Днес за втори път чувам името Брайтън Бийч — въздъхна Джак. — А до вчера изобщо не подозирах за съществуването на това място!

— Най-много се изненадах от факта, че ветеринарните епидемиолози имат проблеми от този вид почти ежедневно — добави Чет. — Ние просто не чуваме за тях, но тези момчета явно имат с какво да си запълват времето...

— А имат ли представа откъде се е появил антракът?

— Не. Допускат, че част от плъховете са се оказали вирусоносители, но според дебелите книги това е изключено. Много интересна работа, знаеш...

— Имаш ли минутка? — погледна го Джак. — Искам да ти разкажа за случая в Брайтън Бийч...

— Бъди кратък — кимна Чет, хвърляйки кос поглед към часовника си. — Не искам да изпусна тренировката по аеробика, защото онова маце със страхотната фигура идва само във вторник...

Джак сбито му разказа за Кони Давидов и мистерията около диагнозата ѝ. Изброи всички евентуални агенти, след което поиска мнението му.

Чет сбърчи вежди и се замисли, после бавно поклати глава:

— Не се сецам за нищо специално. Според мен си покрил всички възможности...

— Не мога да не отбележа един доста любопитен факт — рече Джак. — Внезапната смърт на Кони Давидов, която според мен се

дължи на някакво отравяне, става в деня, в който в същия квартал се наблюдава масово измиране на плъхове...

— Охо! — усмихна се Чет. — За подобна асоциация наистина трябва доста развнтено въображение. Освен ако през последните часове на живота си госпожа Давидов не е предприела малка екскурзия из лабиринта на градската канализация, или пък обитаващата там популация от плъхове не се е преселила в къщата й...

Джак се разсмя и прокара пръсти през косата си.

— Много си прав! Но съпадението е много странно, особено ако към картината се добави и антракса. Нали помниш, че едва вчера се натъкнах на случай на човешки антракс, при това наред Манхатън! Какви дни, Господи!

— Оставям те да си блъскаш главата с тези мистерии! — изправи се Чет. — Аз предпочитам да я блъскам с нещо по-приятно...

— Извинете, доктор Степълтън...

Двамата приятели едновременно се извърнаха към вратата, в рамката на която се беше изправил Питър Летерман с неизбежните петна по бялата си манта. В ръцете си държеше компютърна разпечатка.

— О, Питър! — извика Джак и очите му изпитателно пробягаха по лицето му. Но деликатните черти на младежа не издаваха нищо.

— Извърших цялата гама проби, които поискахте — съобщих с равен глас той.

— И?

Нетърпението, което го обзе, можеше да се сравни единствено с неизвестността в миговете преди отварянето на плика с поредния оскар.

Питър мълчаливо му подаде разпечатката. Джак я прегледа, но явно не разбра какво трябва да търси.

— Всички резултати са отрицателни — разбра недоумението му Питър. — Не успях да открия абсолютно нищо.

— Нищо ли? — смаяно го изгледа Джак.

— Съжалявам — поклати глава младежът. — Знам, че очаквахте някакъв положителен резултат, затова извърших опитите по няколко пъти. Но напразно...

— Е, майната му! — разочаровано въздъхна Джак и смачка хартията на топка. — Толкоз по въпроса с предчувствията ми, а

вероятно и с бъдещето ми в тая къща!

— Проверихте ли за въглероден окис? — обади се Чет.

— Абсолютно.

— А за цианиди?

— Всичко, което поиска доктор Степълтън, плюс още няколко субстанции по моя инициатива.

— Много ти благодаря — рече Джак. — В момента сигурно не ми личи, но наистина съм ти благодарен за оставането след работа.

— Ако се сетите за още нещо, просто ми звъннете.

— Добре.

Питър се обърна и излезе.

— Мамка му! — изруга Джак, захвърли писалката и нервно започна да събира пръснатите по масата книжа.

За известно време Чет мълчаливо го наблюдаваше.

— Ще ти звънна, ако случайно се сетя за някой допълнителен тест — подхвърли той.

Джак му отвърна с бледа усмивка и продължи да прибира папките.

— Ще се прибиращ ли? — попита приятелят му.

— Аха... Мисля, че и аз имам нужда от малко физическо натоварване.

Чет се сбoguва и си тръгна, а Джак премести микроскопа от неговото бюро върху своето. Продължаваше да се удивлява на странния развой на събитията през последните двадесет и четири часа. На лицето му се появи доволна усмивка. Обичаше тази професия именно заради неизвестното в нея.

Заклучи кабинета и погледна към плътно затворената врата на Лори в дъното на коридора. Тя явно си беше тръгнала без да се обади. Е, какво да се прави, сви рамене Джак. Вече наистина не знаеше как да се държи с нея.

Спусна се в приземието, отключи веригата на колелото си и го затика по рампата. Метна се на седалката в момента, в който излезе на асфалта, и натисна педалите по посока на Първо авеню.

Както обикновено, ездата до дома беше един от проверените начини да изпусне събраното през деня напрежение. Часът на големите задръствания вече беше отминал и това му позволи да поддържа висока скорост. Слънцето отдавна беше залязло, небето беше

сребристо-сиво, с леки виолетови оттенъци, които с всяка изминала минута ставаха все по-плътни. Някъде в центъра на пустия парк дори успя да зърне звезди.

Зави по своята улица и подкара направо към мрежата, която разделяше баскетболната площадка от улицата. Натисна спирачките и видя това, което се беше надявал да види: на корта се водеше разгорещена спортна битка. Забеляза Уорън и Флаш, които тази вечер бяха в различни отбори.

Обзе го нетърпение. Изкачи стълбите до апартамента си на един дъх с колелото на гръб, смъкна дрехите си и започна да навлича екипа. Минута по-късно вече трополеше по обратния път. Когато се изправи край страничната линия беше леко задъхан, но готов за спортни подвизи.

За съжаление току-що беше започнал нов мач. Това означаваше, че ще трябва доста да почака. Отборът на Уорън продължаваше да е на корта, което означаваше, че отново е победил, Флаш обаче стоеше в центъра на групичката чакащи и Джак се насочи към него.

— Хей, човече, как си? — зърна го едрият младеж. Това беше обичайния свободен поздрав на хората, които мереха сили на баскетболното поле и нямаше нищо общо с факта, че през по-голямата част от следобеда бяха заедно.

— Добре — отвърна Джак. — А ти как си?

— Горещо-долу — промърмори Флаш без да отделя очи от събитията на корта. — Но ако спечелим последния мач ще се чувствам по-добре!

— Слушай, предадох в лабораторията всички проби от сестра ти — дръпна го за ръкава Джак. — От теб искам да запазиш търпение и да не вършиш глупости преди да сме получили резултатите.

— Аз съм спокоен — сви рамене Флаш.

— Радвам се да го чуя.

Джак все още не беше готов да сподели разочарованието си от негативните резултати на Питър. Предчувствието му, че Кони Давидов е била отровена с нещо, продължаваше да е все така силно.

— Любопитно ми е да видя жилището й — подхвърли след кратка пауза той. — Ти спомена, че е в някакъв квартал с малки дървени къщички... За исторически район ли става въпрос?

— Мисля, че не — поклати глава Флаш. — На кварталът наистина е стар.

— Колко стар?

— Откъде да знам, човече? — сви рамене младежът. — И защо ме разпитваш?

— От любопитство — отвърна Джак. — В Ню Йорк едва ли са останали много квартали със стари дървени къщички... Възможно ли е да са на сто години?

— Някъде там — кимна Флаш. — Мисля, че са били използвани като летни вили...

Джак кимна и направи опит да си представи струпаните на едно място дървени къщи, построени преди цял век с целта да служат за почивка през лятото. Първата му мисъл в тази връзка беше за водопровода и канализацията в квартала, които със сигурност са примитивни. Всъщност, вероятността за индивидуални септични ями без връзка с централната канализация, беше твърде голяма...

— Я пак ми кажи адреса — каза на глас той. — Не беше ли Оушънвю лейн номер 15?

— Точно — кимна Флаш. — Ама ти да не си решил да отскочиш дотам?

— Може би — призна Джак. — Понякога медицинските следователи са длъжни да посетят мястото на смъртта, просто за да реконструират по-лесно събитията, които са я предхождали. Разбира се, това обикновено става още преди да са изнесли трупа...

— Казаха ми, че е умряла в болницата на Кони Айлънд — поклати глава Флаш.

— Напълно вярно — кимна Джак и леко го шляпна по гърба. — Но белята е станала в банята, където е била открита от екипа на „Бърза помощ“. Както и да е... Ще те информирам за всичко, което открива...

— Благодаря ти, док — усмихна се Флаш.

Джак взе една от резервните топки и се насочи към спомагателните табла. Искеше да загрее чрез любимата си стрелба с отскок. Започна с умерено темпо, но мислите му останаха при Кони Давидов. Продължаваше да е убеден, че има връзка между смъртта на младата жена и стотиците плъхове в канализацията на сателитното градче. И в двата случая причинителите бяха неизвестни. Топката влетя в мрежичката, тупна на асфалта и бавно се успокои. Той я

гледаше без да помръдва. В главата му се появи абсурдната мисъл, че Кони и плъховете са били убити от един и същи агент. Може би някакъв отровен газ в канализацията, проникнал в банята на Кони през неизправни тръби? Не, всички канализационни газове вонят отвратително, поклати глава той. А спасителния екип не е докладвал за миризма в къщата.

— Невъзможно! — каза на глас той и отиде да вземе топката. Не можеше да се сети за нищо друго. Възобнови стрелбата си в коша, но пред очите му продължаваха да се точат картини с мъртвото тяло на Кони Давидов, безжизнени плъхове и струпани на куп малки дървени бунгала някъде там, в бившата вилна зона на Ню Йорк, наречена Брайтън Бийч.

Лори отмести менюто с десертите и поклати глава:

— Претъпкана съм. Няма да мога да хапна дори лъжичка сладичко...

— Искаш ли да поръчам нещо, което да чоплим и двамата? — попита Пол. — Знам, че много си падаш по шоколада...

— Няма проблем, стига да си готов да изядеш девет десети от него — усмихна се Лори. — Аз самата предпочитам едно капучино без кофеин...

— Веднага — отвърна на усмивката ѝ Пол и вдигна ръка да привлече вниманието на келнера.

Вечерта премина отлично и Лори се чувстваше далеч по-добре, отколкото в късния следобед, веднага след разговора с Лу и Джак. Беше се прибрала у дома с мисълта да отложи планираното още преди седмица посещение на балетната постановка в Центъра „Линкълн“ и вечерята след него. Но след известен размисъл стигна до заключението, че информацията на Лу и Джак не изисква непременно скандал. Първо, защото не беше напълно сигурна в нейната достоверност и второ, защото искаше на всяка цена да чуе обясненията на Пол, в случай, че тя се окаже вярна. Постепенно започна да си дава сметка, че е разстроена главно от изненадата, а не толкова от самите факти.

— Какво ще кажеш за чаша десертно вино? — попита Пол.

Лори се усмихна и поклати глава. С вечерята бяха изпили бутилка великолепно червено вино, чийто вкус продължаваше да

усеща в устата си. Освен това си даваше сметка, че е погълнала достатъчно алкохол за вечерта.

Пол се появи на срещата с огромен букет цветя и с горещи извинения за проявената нетактичност сутринта. Увери я, че напълно разбира нейната отдаденост на професията, а дори и нещо повече — изпитва дълбоко възхищение от нея.

В хода на разговора Лори се изкуши да повдигне въпроса за неговата професия, но след кратко колебание се отказа. Извиненията му бяха толкова топли и искрени, че една промяна в подобна посока неизбежно би прозвучала грубо. Реши да изчака друг подходящ момент.

Още повече, че Пол ѝ поднесе и друга изненада. Показа се, че е успял да отложи пътуването до Будапеща за следващия уикенд, с единствената надежда, че тя може да се включи... Не ѝ позволи да каже каквото и да било, просто защото разполагала с цяла седмица за размисъл.

Десертът пристигна. Показа се едно вертикално изградено шоколадово произведение на изкуството. Сърцевината му се състоеше от блат с натурален шоколад, който беше толкова съблазнителен, че Лори не се сдържа и посегна да го опита. Вкусът му беше умопомрачителен.

Пол си беше поръчал коняк, който разклати в чашата, помириса и едва след това отпи. Очевидно доволен от вкуса, той усмихнато се облегна назад.

— Искам да те попитам нещо, Пол — подхвърли Лори, изведнъж усетила, че моментът е подходящ. — Сутринта този въпрос прозвуча заядливо и аз си давам сметка за това... Но въпреки това се чувствам длъжна да ти го задам отново: какъв е бизнесът ти?

Пол престана да разклаща коняка в чашата си, черните му очи внимателно я огледаха.

— Защо искаш да знаеш? — попита с тих и спокоен глас той.

— Мисля, че като бъдеща твоя съпруга имам право на това — отвърна с лека изненада тя. Не очакваше, че отговорът му ще бъде под формата на въпрос. — Ако ти не знаеше с какво се занимавам аз, бъди сигурен, че щях да ти кажа веднага...

— Сутринта те попитах друго нещо — все така спокойно рече Пол. — Има ли значение с какво се занимавам...

— Вероятно има — кимна след кратко колебание Лори. — Да вземем например моята професия. Собствената ми майка е убедена, че работя нещо ужасно... Ти би могъл да изпиташ същото.

— Но не го изпитвам.

— Радвам се, че е така — кимна Лори. — Но вече разбираш какво имам предвид, нали? Според мен мама никога не би се омъжила за татко, ако той работеше като патолог...

— Нима намекваш, че ако не одобряваш бизнеса ми, няма да се омъжиш за мен? — присви очи той.

— Виж какво, Пол — въздъхна Лори. — Не искам да влизаме в спор. Просто ми кажи с какво се занимаваш и да приключваме...

— Работа в областта на отбраната — рече с леко напрегнат глас Пол.

— Окей, страхотно — кимна Лори и сведе очи към каймака на капучиното си. — Но не можеш ли да бъдеш по-конкретен?

— Това разпит ли е? — остро попита той.

— Не, Пол. Вече ти казах, че е обикновен разговор...

— Много забавен при това! — язвително подхвърли той.

— Защо заемаш тази защитна позиция? — погледна го право в очите Лори. — Тя просто не ти отива!

— Защото прекалено много хора реагират по същия прозаичен начин, когато чуят за нещо свързано с оръжейния бизнес...

— Мислиш, че и аз ще реагирам така?

— Напълно възможно — мрачно кимна той.

— С какво търгуваш?

— С оръжие. Мисля, че това изчерпва въпроса. Нека говорим за нещо друго...

— В смисъл на оръдия, бомби, пушки?

— По малко от всичко това — кимна Пол. — Зависи от търсенето...

— А предлагаш ли български автомати АК-47?

— Разбира се — отвърна Пол, озадачено от конкретността на въпроса. — Те са сред любимите ми продукти — надеждно, евтино и добре направено оръжие. Далеч по-добро от китайския вариант...

Лори затвори очи. В съзнанието ѝ се появи обезобразения труп на Брад Касиди и опечалените лица на родителите му. Шърли Касиди беше споменала, че синът ѝ продава български калашници на различни

скинарски групи. Не можеше дори да си представи, че Пол заема някакво място във веригата на този процес. В качеството си на медицински следовател години наред бе описвала и класифицирала фаталните поражения от използването на същото това смъртоносно оръжие.

Пое си дълбоко дъх и тръсна глава. Знаеше, че всеки момент ще ревне. Това беше обичайната ѝ реакция когато отстъпи пред емоциите. Сега обаче не искаше да се получи така. Сълзите неизбежно слагаха край на започналата дискусия. Отвори очи и ги закова в лицето на Пол. Изражението му беше извинително-арогантно.

— Мислил ли си някога за последиците от твоята търговия с оръжие? — попита тя. За момента единствената ѝ цел беше да поддържа разговора.

— Разбира се — отвърна Пол с едва доловима закачливост в гласа. — Моите оръжия помагат на хората да се защитават в един опасен свят...

— А какво става когато същите тези оръжия попаднат в ръцете на разни смахнати есктремисти, например скинхедс?

— Те имат право да се защитават като всички останали.

— Проблемът обаче е там, че те не се защитават с тях, а ги използват срещу невинни хора!

— Оръжията не убиват сами — меко подхвърли Пол. — Хората убиват...

— В момента ми звучиш като говорител на Националната оръжейна асоциация! — враждебно отвърна тя.

— В програмата на НОА има доста рационални неща — сви рамене Пол. — Например позабравеният факт, че самата Конституция ни дава право да носим оръжие. А когато правителството издава декрети от сорта на злощастния Закон за борба с престъпността, то най-откровено нарушава Конституцията!

Лори втренчи поглед в бъдещия си годеник и мрачно поклати глава. Не можеше да повярва, че имат коренно противоположни мнения по един толкова важен въпрос, докато във всичко останало се разбираха прекрасно.

Пол захвърли салфетката на масата и горчиво промълви:

— Честно казано, много съм разочарован от начина, по който реагираш на моята професия... Сега разбираш защо не исках да те

въвеждам в подробности, нали?

— Аз също съм разочарована — въздъхна Лори. — Не искам да мисля за теб като продавач на оръжие, особено пък на тези опасни автомати от български произход... Надявам се, че не ги предлагаш на вътрешния пазар...

— Това би било незаконно именно поради споменатия Закон за борба с престъпността — кимна Пол.

— Не те попитах за това — тръсна глава Лори. — Знам, че автоматите са забранени. Питам те дали въпреки това ги продаваш...

Пол замълча и тя изненадано го погледна. Лекото повдигане и отпускане на гърдите му беше единственият признак на живот. Очите им водеха безмилостен дуел.

— Няма ли да ми отговориш? — смаяно прошепна тя.

— На глупави въпроси не отговарям! — раздражено отсече той.

— Все пак настоявам!

Пол отпи глътка бренди, задържа го за миг в устата си, после преглътна.

— Не, аз не продавам български АК-47 на територията на Съединените щати — отчетливо обяви той. — Сега доволна ли си?

Лори посегна към чашата с капучино. Не, не беше доволна. На практика беше адски ядосана и учудена от начина, по който Пол отговори на съвсем логичните ѝ въпроси. Хубавото на това състояние беше, че то прогони без остатък желанието ѝ да заплаче. На всичкото отгоре той продължаваше да я дразни със снизходителното си поведение.

— Честно казано, никак не съм доволна от това, което чух — каза на глас тя. — Попитах те какво работиш, тъй като вече бях информирана, че си в оръжейния бизнес...

— От кого? — сбърчи вежди Пол.

— Това не е важно. Но от същия източник научих, че си бил арестуван и съден за притежание на кокаин. Имаш ли желание да кажеш нещо по този въпрос?

Очите на Пол за миг блеснаха на светлината на свещта, поставена в средата на масата.

— Това вече си е чиста инквизиция! — сопнато рече той.

— Наричай го както искаш — сви рамене Лори. — Но от моя гледна точка е едно задължително проверяване. Има неща, които бих

искала да чуя директно от теб, а не от други хора...

Пол рязко се изправи, столът му се преобърна и с трясък падна на пода. Гостите на заведението се обърнаха към тяхната маса, келнерите забързаха към падналия стол.

— Достатъчно! — изръмжа мургавият мъж, очевидно бесен. Ръката му потъна във вътрешния джоб и извади дебел портфейл. На покривката легнаха няколко стодоларови банкноти. — Това сигурно ще стигне за удоволствието!

В следващия миг вече го нямаше.

Лори примря на мястото си. Беше чувала за подобни сцени на публично място, но никога не беше участвала в такива. Без да поглежда встрани, тя бавно надигна чашата си и отпи глътка капучино. Логиката сочеше, че е безсмислено да се държи така, сякаш нищо не се е случило, но за момента просто не можеше да постъпи по друг начин. Наложил си търпение и първо изпил кафето си докрай, а едва след това поиска сметката.

Петнадесет минути по-късно напусна ресторанта. В душата ѝ се таеше леко безпокойство от вероятността Пол да я чака навън. С облекчение установи, че го няма. За момента не беше в състояние да размени дори дума с него. Изправи се на тротоара с намерението да махне на някое такси. После бавно се огледа. Ресторантът се намирал на авеню Калъмбъс в Горен Уест Сайд, на сравнително кратко разстояние от апартамента на Джак. Решението ѝ да му отиде на гости беше внезапно, но непоколебимо. В момента наистина се нуждаеше от приятел.

Спря едно такси, скочи на задната седалка и даде адреса. Шофьорът — кореняк ньюйоркчанин, бавно се обърна да я погледне и я накара да повтори думите си. Тя го стори и той потегли, многозначително поклащайки глава.

Пътуването мина бързо, тъй като почти нямаше трафик. Колата напусна Калъмбъс на първия разрешен ляв завой и се насочи към западната част на Сентрал Парк. Наложил се Лори да посочи с пръст блока на Джак, просто защото тук липсваха номера.

— Сигурна ли сте, че ще се оправите, госпожице? — попита шофьорът след като получи парите си. — Този район е доста опасен.

Лори го увери, че всичко е наред и изскочи от колата. На тротоара се спря и вдигна глава, фасадата на блока беше грозна и

олющена, два от прозорците на третия етаж бяха заковани с дъски.

Винаги се беше учудвала на факта, че Джак продължава да живее тук. Разбираше страстта му към уличния баскетбол, но не можеше да разбере защо не си намери апартамент в някоя по-добре поддържана сграда, пък макар и в същия квартал.

Входното фоайе беше в още по-отчайващо състояние от фасадата. Някога вероятно е изглеждало внушително с мозаечния си под и мраморни стени. Но днес то беше бледа сянка на отдавна отминало величие. Половината от мозайката просто я нямаше, а стените бяха мръсни и гъсто изписани с графити. Пощенските кутии бяха с разбити вратички и ключалки, в ъглите имаше купчини отдавна несъбиран боклук.

Дори не посегна към домофона, тъй като знаеше, че той отдавна не работи. Освен това вътрешната врата беше счупена от години. Започна да изкачва стълбите. Решителността ѝ изведнъж се стопи. Беше късно, а тя се появяваше тук без дори да го предупреди. Освен това не беше сигурна дали наистина иска да сподели последните събития с когото и да било, преди сама да ги е възприела както трябва.

Спря на площадката на втория етаж. Зад вратата на средния апартамент се чуваха ужасни крясъци. Спомни си обясненията на Джак — тук скандалите не секваха нито за миг. Стана ѝ тъжно при мисълта, че има хора с такава непоносимост помежду си. Сериозно се замисли дали да продължи нагоре. Стори го едва когато си представи, че местата им са разменени и той е този, който има нужда от приятелско рамо. Беше сигурна, че в подобна ситуация би се почувствала поласкана. Стигна етажа му и почука на вратата, тъй като звънец липсваше.

Когато Джак отвори, тя с мъка потисна усмивката си. Изненадата, която се изписа върху брадясалото му лице, беше огромна. Сякаш беше цирков клоун, който играе някаква пантомима. Облеклото му беше съвсем домашно — боксерки, тениска и подпетени чехли. В ръката си държеше разтворена медицинска книга. Явно не очакваше компания, с изключение може би на Уорън или някой от другите му квартални дружки.

— Лори! — прошепна той, сякаш виждаше призрак.

Тя само кимна с глава.

Останаха неподвижни в продължение на няколко безкрайно дълги секунди, през които напрегнато се гледаха.

— Може ли да вляза? — най-сетне попита тя.

— Разбира се — изчерви се Джак и побърза да се отмести встрани. В следващия миг явно си даде сметка, че е negliже и изчезна по посока на спалнята.

Лори влезе в дневната и бавно се огледа. Обзавеждането беше спартанско: диван, стол, лавица за книги от ламинатни плоскости и две ниски масички. Стените бяха голи, без картини и снимки. Единствената светлина идваше от нисък лампион до дивана, където Джак явно беше седял с книгата в ръце. Останалата част от помещението тънеше в полумрак. На едната масичка имаше начената бутилка бира, на пода до нея лежеше разтворен медицински речник.

Джак се появи отново, навлякъл някаква риза и къси панталонки в защитни цветове. Върху лицето му бе застинала извинителна усмивка.

— Надявам се, че не те безпокоя в този късен час — подхвърли Лори.

— Ни най-малко — тръсна глава той. — Всъщност, изненадата е много приятна. Мога ли да ти взема палтото?

— Ами да — сви рамене Лори, съблече връхната си дреха и му я подаде. Той я пое и се насочи към гардероба.

— Искаш ли една бира?

— Не, благодаря — отказа Лори и се отпусна на старото, доста продънено кресло. Очите ѝ пробягаха по стаята. Добре знаеше на какво се дължи крайния домашен аскетизъм на Джак и това я потисна още повече. Преди осем години семейството му беше загинало при самолетна катастрофа и оттогава насам той рядко си позволяваше да се наслаждава на живота.

— Мога да ти предложа и нещо друго — промърмори домакинът, заел място в кръга светлина от лампиона. — Вода, чай, сок... Имам дори и „Гейторейд“^[1].

— Не, благодаря — отново отказа Лори. — Идвам направо от една обилна вечеря...

— О! — задоволи се да каже Джак и бавно се отпусна на дивана.

— Наистина се надявам, че не те притесних с внезапната си поява — изгледа го внимателно тя. — Бях в един ресторант на авеню

Калъмбъс, съвсем близо до Природонаучния музей...

— О, аз много се радвам да те видя — смутолеви Джак.

— Бях близо и изведнъж реших да се отбия — приключи с обясненията Лори.

— Всичко е наред — кимна Джак. — Наистина се радвам да те видя.

— Благодаря...

— Случило ли се е нещо на тази вечеря? — попита след кратка пауза той.

— Да — кимна тя. — Случиха се разни неприятни неща...

— Съжалявам — въздъхна той. — А те имат ли връзка с това, което Лу и аз ти съобщихме днес?

— Положително имат...

— Искаш ли да говориш за това?

— Май не — поклати глава Лори. — Знам, че това звучи нелогично, тъй като дойдох да се видя с теб, вместо да се прибера у дома...

— Хей, никой няма да те притиска да говориш на тема, на която не желаш да говориш — изгледа я Джак. Не можеше да определи дали е спокойна, или всеки момент ще избухне в сълзи.

— Нека поговорим за теб — неочаквано рече тя.

— За мен ли? — изненадано я погледна той.

— Чух, че Уорън Уилсън е идвал днес в службата. Защо?

Лори познаваше Уорън много добре и знаеше, че младежът никога не бе изявявал желание да посети моргата. Преди време излизаха заедно — тя с Джак и Уорън с приятелката си Натали Адамс. Но това беше отдавна, още когато с Джак се виждаха почти всеки ден. Заедно бяха осъществили и едно абсолютно шантаво пътуване до Екваториална Африка.

— Познаваш ли Флаш Томас? — отвърна с въпрос Джак.

— Май не — поклати глава Лори.

— Едно от момчетата, с което редовно играем баскетбол — поясни Джак. — Снощи сестра му починала внезапно, при доста загадъчни обстоятелства.

— Ужасно — потръпна Лори. — И те дойдоха да те помолят да я видиш?

Джак кимна с глава.

— Историята е доста заплетена. Искаш ли да я чуеш?

— С удоволствие. Но преди това май все пак ще ти поискам чаша вода...

Джак отскочи до кухнята и започна да разказва още в движение. Лори се настани удобно на дивана, моментално привлечена от историята. Научила за поведението на Рандолф Сандърс, тя не издържа и възкликна:

— Какъв тип, Господи! Да освободи тялото въпреки, че си го предупредил и биеш целия този път!

— Честно казано, аз не бях много изненадан — сви рамене Джак. — Отдавна подозирам, че този тип мрази всичко, което е свързано с манхатънския офис.

— Според мен се чувства пренебрегнат, тъй като нито директора, нито заместниците му обръщат внимание...

— И правилно — кимна Джак, след което премина на историята в погребалната агенция и измамата, чрез което се бе сдобил с телесните течности на Кони Давидов. В един момент Лори се разсмя толкова силно, че за малко не се задави с водата.

Джак стана сериозен и описа подозренията си относно причините за смъртта. После с въздишка призна, че Питър Летерман не беше открил нищо — всички проби се бяха оказали отрицателни, включително съдържанието на стомаха...

— Интересно — промърмори Лори. — Жалко, че не си имал възможност за една бърза аутопсия...

— Извадих късмет, че успях да взема кожната проба, а ти ми говориш за аутопсия! — размаха ръце Джак. — Ти на мое място накъде би насочила вниманието си?

— От „Бърза помощ“ твърдят, че е била цианотична, така ли?

— Точно — кимна Джак. — Изключително ниско ниво на артериален кислород, потвърдено и след пристигането ѝ в болницата. По тази причина си помислих за някакъв медикамент, който е потиснал дишането ѝ. Бях сигурен, че Питър ще го открие и вероятно затова останах безкрайно изненадан от резултатите...

— Клиничното ѝ състояние действително буди недоумение — кимна Лори.

— Да имаш някакви идеи? Рядка отрова, предозиране с някакво лекарство, което съм пропуснал?

— Едва ли — поклати глава тя. — След като Питър не е открил нищо в стомаха ѝ, не бих могла да кажа нищо определено... Между другото, мислил ли са за метхемоглобинемия?

— Не, защото това е заболяване, което се среща изключително рядко — поклати глава Джак. Метхемоглобинемията е състояние на организма, при което хемоглобинът в кръвта не е в състояние да пренася кислорода.

— Но ме питаш за нещо, което причинява цианоза, нали? — възрази Лори. — В този случай си длъжен да се съобразяваш с нивото на нитратите и нитритите, тъй като именно те могат да причинят метхемоглобинемия. А дори и сулфонамидите...

— Това е валидно само при пациент с вродени аномалии — възрази Джак.

— По отношение на сулфонамидите — да — кимна Лори. — Но не и по отношение на нитратите и нитритите. Ако искаш да си стопроцентово сигурен, трябва да направиш и тези изследвания...

— Окей — кимна Джак. — Сигурно имаш право. Утре сутринта ще накарам Питър да извърши и такива тестове. Друго?

Лори се замисли, после поклати глава.

— Към тази история има и още нещо озадачаващо — добави Джак и разказа за масовото измиране на плъховете в квартала, в който беше починала Кони Давидов.

— Мислиш, че между двете има връзка, така ли? — изгледа го Лори.

— Не знам, но съпадението е доста любопитно — сви рамене Джак. След което описа стария квартал с дървени къщички, където бе живяла починалата. — Водопроводът и канализацията там със сигурност са крайно примитивни...

— Струва ми се, че отиваш твърде далеч — въздъхна Лори.

— Ако в канализацията е проникнала някаква отрова, тя едва ли ще засегне само една къща...

— Тук ме хвана натясно — призна с въздишка Джак. — Но нека ти разкажа и за другата мистерия... — Опитът с подробности процедурите, които Тед бе извършил с малката звезда за украса и поклати глава: — Сякаш някой нарочно я е потопил в купа с антраксни спори...

— Господи! — простена Лори. — Защо всички интересни случаи се падат на теб?

— Стига де, говоря сериозно — изгледа я Джак. — Можеш ли да предложиш някакво обяснение? Имай предвид, че съм направил посявки на всичко около звездата, включително плота и самото бюро... И не открих нищо, въпреки прецизните реактиви, които са в състояние да засекаат дори единични спори...

— Пак ме затрудняваш — въздъхна Лори, после погледна часовника си и изведнъж скочи на крака: — Господи, минава полунощ, а аз още си бърбря с теб!

— Ако искаш, можеш да останеш тук — предложи Джак. — Спокойно ще ти отстъпя леглото, защото тъй и тъй не го ползвам. Обикновено спя тук, на този диван...

— Благодаря, много си любезен — кимна Лори. — Но предпочитам да се прибера, тъй като за утре дори нямам дрехи...

— Както искаш — сви рамене Джак. — Но настоявам да ми звъннеш в момента, в който се прибереш. В час като този дори в твоя квартал няма да е съвсем безопасно...

— Окей — кимна Лори и с благодарност го прегърна.

Джак я изпрати до ъгъла, откъдето беше много по-лесно да хване такси.

Настанила се удобно на седалката, Лори се замисли за отминалата вечер. Изпитваше дълбока благодарност към Джак за неговото гостоприемство и топло приятелство. Разговорът с него, макар и на професионални теми, беше допринесъл значително за възвръщане на душевното ѝ равновесие. Въпреки това все още се притесняваше за отношенията си с Пол, най-вече за странния факт, че между двамата не се получаваше диалог. Не мислеше, че вината е в нея, тъй като беше достатъчно разумна да приеме или отхвърли нечия теза, дори когато става въпрос за търговия със забранено оръжие. Всичко това я тревожеше дълбоко, тъй като липсата на диалог означаваше и липса на перспектива за тази връзка, независимо от пълното разбирателство, което на пръв поглед цареше между тях.

Когато таксито наближи нейната улица, мислите ѝ вече се бяха върнали на случая на Джак. Припомнила си перипетиите му в погребалната агенция, тя отново се усмихна. Надяваше се, че това няма да му донесе нови служебни неприятности. Прекрасно знаеше, че

Харолд Бингъм и Калвин Уошингтън уважават дълбоко професионалните качества на Джак, но проявяват пълна нетърпимост към необичайните му работни методи.

Докато се занимаваше с многобройните сложни ключалки на апартамента си, съседната врата лекичко се откряна. В процепа се показа разчорлената прическа и кръвясалите очи на Дебра Енглър, която геройски бе издържала докрай, за да регистрира късното прибиране на съседката си.

Лори не ѝ обърна внимание. Отдавна беше свикнала с любопитството и нахалството на старата клюкарка, но от време навреме то продължаваше да я дразни. Затръшна вратата си под носа ѝ, просто в знак на протест. Бе опитала и друг подход — от любезно поведение до откровена грубост, но без резултат — Дебра си остана все така любопитна.

Погали Том Втори и свали палтото си. Ако бе опитала да извърши тези действия в обратен ред, любвеобилният бирмански котарак със сигурност щеше да се изкатери по крака ѝ без да държи сметка за чорапогащника. А когато вдигна телефона да се обади на Джак, оглушително мъркащият звяр моментално се настани в скута ѝ.

— Буден ли си още? — попита в слушалката тя.

— Почти — сънливо отвърна Джак.

— Контролно обаждане, както се разбрахме — добави тя. — Вече съм си у дома...

— Предпочитах да останеш...

Лори неволно се запита какво стои зад тези думи, но от опит знаеше, че няма смисъл да пита. Освен това беше много късно.

— По обратния път си мислех за Кони Давидов — подхвърли тя.

— Дойдоха ли ти нови идеи?

— Аха — кимна тя. — Сетих се за нещо, което би могъл да поискаш от Питър...

— Какво?

— Ботулинов токсин — отвърна Лори. — Висока концентрация, или голямо количество...

Насреща настъпи мълчание.

— Джак? Там ли си?

— Тук съм — промърмори Джак. Сънливостта беше изчезнала от гласа му. — Ти сериозно ли говориш?

— Разбира се. Нима ще изключиш ботулизма като причина за смъртта?

— Ако използвам собствената ти терминология, със сигурност „отиваме твърде далеч“. Липсват данни за увреждане на гръбначномозъчния нерв и всички останали симптоми за наличието на ботулизъм. Според основната версия, жената просто е припаднала в банята...

— Но ботулиновият токсин със сигурност потиска дишането и предизвиква цианоза — отбеляза Лори.

— Това е вярно — призна Джак. — Но колко такива случаи имаме за година?

— Повече, отколкото на антракс — имаше готов отговор Лори. — А ти току-що ми описа един такъв...

— Окей, вероятно имаш право — призна с въздишка Джак. — Ще прибавя и ботулиновия токсин към списъка с нитрати, нитрити и сулфонамиди, които още утре ще връча на Питър.

— Благодаря ти за любезността тази вечер — топло промълви Лори. — Тя означаваше много за мен...

— Хей, нали затова са приятелите — отвърна с престорена небрежност Джак.

Лори остави слушалката и започна да си играе с Том Втори. Мина ѝ през главата, че Джак би могъл да бъде наистина прекрасен, ако... Ако не се държеше като Джак. Засмя се на този абсурд и тръгна да си оправя леглото.

[1] Енергийна безалкохолна напитка — Бел.пр. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

СРЯДА, 20 ОКТОМВРИ, 5.30 ЧАСА

Джак не помнеше друг период от живота си, в който да е бил разтревожен от толкова разнообразни проблеми. На първо място беше Лори, която го объркваше както с поведението си, така и с неговата собствена реакция към проблемите ѝ. След късната ѝ визита му беше дяволски трудно да заспи. Постоянно прехвърляше в главата си всичко, което младата жена бе казала или сторила през последните четиридесет и осем часа. Все още се чувстваше виновен за реакцията си на новината за годежа ѝ, но едновременно с това беше ядосан както на реакцията ѝ на нескъпопосаните му опити за извинение, така и на неочакваната ѝ поява в дома му. Нямахше представа какво трябва да си мисли за всичко това.

На второ място идваха двата мистериозни случая. Въпреки че огледа нещата от всички възможни страни, той не можа да открие обяснение за силната зараза на онази малка звездичка. Не по-оптимистично изглеждаха и нещата около Кони Давидов. Подозренията му, че жената е била отровена с лекарство за потискане на дишането бяха разбити на пух и прах от токсикологията. А по-късно, въпреки няколкото часа над дебелите книги и още толкова в дълбок размисъл, той не успя да открие никаква логична теория за заместител. Твърде крехка беше надеждата му, че идеята на Лори за метхемоглобинемия може да се окаже вярна.

Последната му грижа беше свързана с изобретателността. Трябваше час по-скоро да измисли правдоподобни причини както за визитата си в бруклинската Съдебна медицина, така и в погребална агенция „Стрикланд“. Едва вчера Бингъм го беше мъмрил за подобни нарушения, а ако научеше за новите, той положително ще иска пълни обяснения, които Джак все още не беше готов да му даде. За пръв път от постъпването му в градската Съдебна медицина той сериозно допусна, че в края на деня може би ще бъде принуден да си подаде оставката.

На всичкото отгоре се събуди далеч по-рано от обичайното. Продължавайки да мисли за непосредствените си проблеми, той завъртя педалите към центъра и се появи на работа още на размисъл. Успя да поработи цял час на спокойствие в кабинета си, а след това се спусна в залата за идентификации.

Там цареше обичайното сутрешно оживление. Вини Амендола правеше кафе, а доктор Джордж Фонтурт току-що бе започнал да преглежда папките с пристигналите през нощта случаи.

— Извинявай, Джордж — подвикна Джак. — Как се очертава денят по отношение на аутопсиите? Лек или тежък?

Сънливите очи на Джордж пробягаха по листа в ръцете му.

— Бих казал нормален, с тенденция към слаба натовареност — промърмори той.

— В такъв случай бих искал да си взема един „книжен“ ден, стига да не възразяваш — рече Джак. На жаргона на патологията „книжен“ беше денят, в който съответния патолог не влиза в залата за аутопсии, а отделя цялото си внимание на писането на заключения, което никога не свършваше. Обичайна практика беше „книжните“ дни да бъдат планирани предварително.

— Какво ти е? — вдигна глава Джордж. — Да не си болен?

Във въпроса му нямаше сарказъм. Всички в службата знаеха, че Джак винаги беше готов за допълнителни аутопсии, дори и под формата на наказание. Правеше ги повече от всеки друг, при това по желание. Твърдеше, че колкото повече бачка, толкова по-малък става шансът му да се забърка в неприятности.

— От здравословна гледна точка нищо ми няма — промърмори той. — Но току-що установих, че съм буквално претрупан от бумажки...

— Не виждам пречки да си вземеш „книжен“ ден — благосклонно се усмихна Джордж — Естествено, нещата драстично ще се променят, ако някой от колегите се обади, че е болен...

— Ако това стане, просто ми свирни — рече Джак и пристъпи към машината за кафе.

— Приключи ли вече, маестро? — обърна се към Вини.

— Още две секунди и получаваш една пълна чаша — обеща младият санитар.

— Имаш ли представа по кое време се появява Питър Летерман? — небрежно подхвърли Джак.

— Официално токсикологията започва работа в девет — отвърна Вини. — Но Питър е от хората, които винаги идват рано, още преди осем...

— Господи, това означава, че прекарва доста време тук — направи съчувствена гримаса Джак.

— Кой го казва? — подигравателно се усмихна Вини.

Минута по-късно Джак се насочи към асансьорите с димяща чаша в ръка. С изненада установи, че самотната фигура пред редицата метални врати принадлежи на Лори. Очите му с недоверие се плъзнаха по посока на стенния часовник.

— Не е ли малко рано за теб?

— Рано е — призна Лори. — Но реших да обърна нова страница и за известно време ще се концентрирам единствено върху работата си. Винаги го правя когато съм разстроена...

— Разбирам — промърмори Джак, но не посмя да я попита от какво е разстроена.

— Още веднъж ти благодаря за снощи — усмихна му се младата жена. — Наистина ми помогна!

— Но аз нищо не съм направил! — възрази с учудване той.

— Беше там, накара ме да се почувствам добре — разпери ръце Лори. — Имах нужда от приятелско рамо и ти ми го даде...

Натовариха се в кабината и Джак натисна бутона за петия етаж.

— Не искаш ли да ми разкажеш какво се случи на снощната ти вечеря? — колебливо попита той.

— Още не — усмихна се Лори. — Благодаря за загрижеността, но предпочитам сама да преосмисля нещата...

Джак отвърна на усмивката ѝ и с неудобство пристъпи от крак на крак. Отново се учуди на притеснителността си в присъствието на тази жена.

— Днес ще се ровиш ли в своите „мистериозни“ случаи? — попита с усмивка тя.

— Ще се опитам... Да ти е хрумнало нещо ново във връзка с Кони Давидов?

— Не — поклати глава Лори. — Нищо ново от снощи насам...

— Ако се сетиш за нещо, непременно се обади — помоли Джак. — Ще ми свърши работа всичко, което може да озапти потерята...

Лори кимна, разбирайки много добре какво има предвид колегата ѝ.

Тръгнаха един до друг по коридора и спряха пред вратата на Джак.

— Искам да ти кажа нещо — промълви Лори. — Двамата с Лу трябва да ме извините за вчерашното поведение. Ти беше прав — вестта не ми хареса, а аз реших да си го изкарам на вестоносците. Бяхте прави да ме запознаете с фактите, макар че не одобрявам начина, по който ги е докопал Лу...

— Ревността кара хората да вършат странни неща — промълви Джак, помълча за момент, после добави: — Имам предвид себе си...

— Ще приема думите ти като комплимент — леко се усмихна Лори. — А за днес ти желая късмет.

— Благодаря — кимна Джак. — Ще имам нужда от него.

Обърна се и влезе в кабинета. Направи опит да се концентрира върху случая с арестанта в полицията. Поне него трябваше да приключи до утре, за да не сърди излишно Калвин. Потъна в работа, но от време навреме хвърляше коси погледи към часовника на стената. Когато стрелките наближиха осем, той остави писалката и се спусна един етаж по-долу, където се намираше токсикологията.

Вратата беше плътно затворена, помещението зад матираното стъкло изглеждаше тъмно. Въпреки това Джак натисна бравата, но само за да установи, че е заключена. Обърна се към стълбището, но в същия момент откъм асансьорите се появи фигурата на Питър, праметнал палто през ръката си.

— Май си се сетил за допълнителни тестове, а? — подхвърли той и бръкна в джоба си за ключа.

— Точно така — кимна Джак. — Всъщност не аз, а доктор Лори Монтгомъри...

Последва младежа в тъмното помещение, обяснявайки идеята за метхемоглобина. Питър спокойно окачи палтото си зад вратата и кимна с глава:

— Това означава, че трябва да търся следи от амилнитрит и нитропрусид... Вероятно тази пациентка е боледувала от сърце...

— Не знам такова нещо — поклати глава Джак.

— В такъв случай не виждам как подобни вещества могат да попаднат в организма ѝ. Всички те са основни съставни части на

сърдечни лекарства. От друга страна обаче, има още куп субстанции, които могат да причинят метхемоглобинемия... Искаш ли да направя тестове за всички тях, независимо дали има шанс жената да ги е вземала под формата на лекарство?

— Моля те, направи го! — простена Джак. — Отчаян съм!

— Окей — кимна Питър и тръгна да излиза от помещението.

Джак го последва като бездомно кученце.

— Кога ще го направиш?

— Веднага — отвърна младежът. — В противен случай ще трябва да давам обяснения на доктор Деврийс...

— Страшно съм ти благодарен, Питър — промълви развълнувано Джак. — Надявам се, че все някога ще ти се отблагодаря... Спомена името на шефа си и това ме подсеща да те попитам знаем ли нещо за пробите, взети от Дейвид Джеферсън?

— Това не беше ли онзи случай в полицейския арест?

— Именно — кимна Джак.

— Джон вчера мърмореше за него... Доколкото знам, пробите се готови. Най-важната новина е, че в организма му е имало кокаин...

— Благодаря ти, Господи, за дребните услуги — вдигна очи към тавана Джак. — Калвин ще бъде доволен. Ех, ако имах същия късмет и с Кони Давидов!

— Ще направя всичко възможно — обеща Питър.

Джак тръгна да излиза, но изведнъж се сети за последното предположение на Лори.

— О, има и още нещо... — промърмори той. — Лори предлага да извършим тест и за ботулинов токсин...

Питър махна с ръка в знак, че е разбрал.

Изкачил се пеш до етаж на канцеларията си, Джак доволно поклати глава. Случаят Джеферсън имаше всички шансове да бъде разрешен в поставените от Калвин срокове, което означаваше далечна светлинка в мрачния тунел на личните му проблеми.

В кабинета завари Чет, който изгаряше от нетърпение да го информира за развоя на събитията в залата по аеробика. Мадамата с фантастичната фигура на само се появила на тренировка, но и приела да изпият по един плодов сок с кисело мляко след нея. Джак бе принуден да изслуша абсолютно всички подробности за породистото маце преди да успее да смени темата.

— Хей, Казанова — усмихнато подхвърли той когато Чет най-сетне млъкна: — Я ми кажи как да вляза във връзка с някой от ветеринарите, които са чели лекции на вчерашния ти семинар?

— Ще ти кажа — кимна Чет. — Но защо са ти?

— Искам да разбера дали имат представа какво е убило плъховете в онази канализация. А също така и дали са открили нови индивиди, заразени с антракс...

— Ще се опитам да получа отговор на въпросите ти — кимна Чет. — Но това ще стане по-късно през деня...

— Предварително ти благодаря — усмихна се Джак и отново потъна в материалите, които го чакаха на бюрото.

— Днес няма ли да режеш? — попита Чет.

— Взех си извънреден книжен ден — промърмори Джак без да вдига глава.

— Да не си болен?

— И Джордж ме попита същото — засмя се Джак. — Бих искал да съм болен, ама не съм... Просто се опитвам да отстраня една от основните слабости, заради която съм обект на критика от страна на ръководството, а именно — пренебрегване на бюрократичните процедури.

— Една от главните причини за закъсненията ти е фактът, че винаги се товариш с прекалено много случаи — отбеляза Чет.

— Сигурно си прав — промърмори Джак и се задълбочи върху мозъчната проба на Дейвид Джеферсън, която бе заложена на микроскопа.

Стана на крака едва когато Чет тръгна към залата за аутопсии, при това само за да затвори вратата. Но въпреки всичко не успя да се концентрира. Притеснен от много страни, той непрекъснато поглеждаше часовника. Малко преди десет започна сериозно да се тревожи от факта, че телефонът продължава да мълчи. Очакваното обаждане на Черил се бавеше, никой не го пришпорваше да се яви незабавно в кабинета на директора. А до този час и доктор Джим Бенет, и Гордън Стрикланд би трябвало вече да са направили своите оплаквания.

Сякаш в отговор на мислите му, телефонът рязко издрънча. Джак неволно подскочи, въпреки нагласата си. Известно време се колебаеше дали да вдигне, но после си даде сметка за неизбежността на

ситуацията и бавно протегна ръка към слушалката. За негова изненада не беше Черил, а Питър Летерман.

— Имам доста изненадващи новини — съобщи младежът.

— Добри или лоши?

— Предполагам, че ще ги приемаш като добри — рече с лека въздишка Питър. — Кони Давидов не е развила метхемоглобинемия, но ботулинов токсин присъства във всички проби от тялото ѝ, включително и в тази със стомашното съдържание.

— Пресвети Боже! — прошепна Джак. — Надявам се, че това не е някаква неуместна шега!

— Никакви шеги — увери го Питър. — За сигурност извърших тестовете по два пъти. Резултатите са категорично позитивни, което предполага свръхдоза в организма на жертвата. Мога да направя и някои количествени проби, но за това ще ми трябва малко повече време. Искан да научиш веднага за качествените резултати...

— Благодаря ти много — промълви Джак. — Задължен съм ти...

— Радвам се, че мога да ти услужа — отвърна Питър и прекъсна линията.

Джак бавно остави слушалката. В душата му се бореха смесени чувства. Беше доволен, че подозренията му за отрова се потвърдиха, но едновременно с това го обзе чувство на изненада, граничещо с шок. Ботулизъмът беше последното нещо на света, което можеше да очаква.

Отмести стола си назад и скочи на крака. Блъсна вратата и хукна навън, по посока кабинета на Лори. Исканше веднага да ѝ съобщи новината, че предположението ѝ за ботулизъм се беше оказало вярно. За съжаление кабинетът ѝ беше празен. По всяка вероятност тя отдавна беше долу в залата за аутопсии.

Върна се зад бюрото и се замисли на кого първо да позвъни. Избра Рандолф Сандърс, главно поради приятното чувство на злорадство, което изпълваше душата му. Изминаха няколко минути преди да открият доктора и да го докарат на телефона. Оказа се, че в момента прави аутопсия, но Джак настоя да го извикат. Когато насреща най-сетне прозвуча гласът на Рондолф, в него се усещаше зле прикрито раздражение.

— Здравсти, колега — жизнерадостно го поздрави Джак. — Обажда се Джак Степълтън от патологията в Манхатън.

— Споменаха ми, че става въпрос за нещо спешно — изръмжа Сандърс.

— Точно така — все така радостно отвърна Джак. — Току-що бях уведомен, че вашата пациентка Кони Давидов, за която имахме удоволствието да си поговорим вчера, се е споминала благодарение на конска доза ботулинов токсин...

Насреща настъпи напрегната тишина.

— Как е установено това? — попита най-сетне Сандърс.

— Главно благодарение на собствената ми настоятелност — отвърна Джак. — Още вчера отскочих до погребалната агенция, където бяха любезни да ми позволят вземането на известен брой проби от телесните течности...

— Сега чувам за това — отвърна Сандърс. В гласа му се долови голяма доза колебание.

— Тъй ли? — престолено се учуди Джак. — Аз пък бях сигурен, че са ви уведомили... Но както и да е. Обаждам ви се в знак на колегиално уважение, иначе досега да бях хукнал с новината при доктор Харолд Бингъм...

— Цена жеста ви — успя да промърмори Сандърс.

— Разбира се, в него има и известна доза користност — побърза да вметне Джак. — Случаят Кони Давидов е регистриран в Бруклин и в тази връзка предполагам, че вие ще се погрижите за незабавното връщане на тялото... Освен това мисля, че ще е най-добре вие лично да уведомите съответните власти...

— Разбира се — отвърна Рандолф Сандърс. — Благодаря ви.

— За нищо — усмихна се Джак, който искрено се забавляваше. — Хубаво е да си помагаме като колеги...

Прекъсна линията, усмивката му се разшири. Отмъщението е сладко нещо. Просто виждаше как се гърчи Рандолф Сандърс.

Следващият телефон беше на Уорън. Обясни му накратко какво е открил и поиска номера на Флаш. Младежът доста се позабави, но в крайна сметка откри загубеното листче и започна да диктува.

Флаш работеше в някакъв склад и не беше лесно да бъде открит. Когато най-сетне се появи насреща, дишането му беше доста ускорено. Явно го бяха карали да върши някаква физическа работа.

— Открих какво е станало с Кони — рече Джак след като се представи. — Пак ти напомням какво каза вчера Уорън ще си изкараш

яда на баскетболния корт, а не върху съпруга на сестра ти...

— Значи той не я е убил, така ли?

— По всичко личи, че е така — кимна Джак. — Починала е от ботулизъм. Чувал ли си за такава болест?

— Май да... Не беше ли нещо свързано с хранително отравяне?

— В общи линии е така. Причинява се от токсин, който се произвежда от една специфична бактерия. Най-опасното свойство на тази бактерия се крие във факта, че тя може да се размножава без наличието на кислород. Най-вероятно си я чувал във връзка с консервираните храни, чиято стерилизация се е оказала недостатъчна за умъртвяване на спорите. В случая със сестра ти е важно да разбереш, че няма данни за умисъл...

— Сигурен ли си?

— Току-що получих лабораторните анализи — отвърна Джак. — Резултатите са проверени няколко пъти. Личното ми мнение е, че Кони е починала от ботулизъм, без чужда намеса. Доколкото съм информиран, този токсин е бил използван умишлено много рядко, например по време на Втората световна война с него е бил отровен Райнхард Хайдрих, един от най-близките съратници на Хитлер. Създаването му е трудно, едва ли някой може да го купи отнякъде. Затова ти казвам, че надценяваш доста съпруга на сестра ти, ако го обвиняваш в убийство чрез ботулинов токсин...

— По дяволите! — избухна Флаш.

— Виж какво, другия път когато се окажеш в противниковия отбор, ще ти пуснем аванта, за да се успокоиш — подхвърли Джак.

— Стига бе, док! — разсмя се младежът. — Нали ви знам какви сте и двамата с Уорън? Никога няма да жертвате победата! Между другото, благодаря ти за всичко, което направи за мен. Няма да го забравя...

— Радвам се, че успех да ти помогна — отвърна Джак. — Но искам да ти задам един въпрос: как се казва съпругът на Кони?

— Юри — отвърна Флаш и повтори името буква по буква. — Защо питаш?

— Страхувам се, че ще се наложи да го приберем — рече с въздишка Джак. — Трябва да го подложим на пълни изследвания, тъй като има опасност да се е заразил от Кони...

— Това изобщо не ме вълнува — отсече Флаш.

— Мен също, доколкото се чувствам твой приятел — увери го Джак. — Но аз съм и лекар, а това доста променя нещата. Би ли ми дал телефона му?

— Длъжен ли съм? — мрачно попита Флаш.

— Не, разбира се. Но в такъв случай ще се наложи да загубя доста време, за да го изровя отнякъде. Предполагам, че в бруклинската патология го имат...

— Имам чувството, че върша услуга на онази гнида! — изръмжа Флаш, но все пак продиктува номера.

Джак си го записа. Разговорът приключи с взаимни закани за предстоящата битка на баскетболния корт. Едва изчакал Флаш да прекъсне линията, Джак набра номера в Брайтън Бийч и мислено формулира фразите, които възнамеряваше да каже. Запита се дали Юри Давидов ще говори с акцент и дали наистина е такъв гадняр, за какъвто го считаше Флаш. За съжаление в ухото му прозвуча сигналът за заето.

Възобнови писмената си дейност с далеч по-добро настроение. В резултат приключи поредния случай за рекордно кратко време, положи папката в купчината с готовите документи и отново набра номера в Брайтън Бийч. Но пак беше заето.

Джак не беше особено изненадан от този факт. Роднини и познати вероятно звъняха непрекъснато, за да поднесат съболезнованията си. Но след като положението не претърпя промяна и през следващите два часа, търпението му започна да се изчерпва. Набра районната телефонна централа и помоли да проверят за повреда телефона на Юри. Няколко минути по-късно телефонистката съобщи, че по въпросния телефон не се провеждат никакви разговори.

— Какво означава това? — попита с недоумение Джак.

— Или слушалката не е на вилката, или апаратът е повреден — отвърна жената. — Ако желаете, мога да ви свържа със служба „Повреди“.

— Не, благодаря — отказа Джак. Беше успял да съобрази, че Юри вероятно си е у дома, но не желае да разговаря с никого. Това съвсем не беше извън реда на нещата, предвид създалите се обстоятелства, но в душата му потрепна нетърпение. Понякога става така, че нещата просто не вървят. Не искаше нищо повече от един обикновен телефонен разговор, в който да предупреди човека за

опасността от ботулинова зараза. Прехвърляйки случая обратно на Рандолф Сандърс, той очакваше, че Бруклинската патология ще извърши всички предвидени от закона действия. На първо място това означаваше алармиране на Здравния отдел към общината, а следователно и отявления противник на Джек доктор Клинт Ейбълард — главен епидемиолог на град Ню Йорк... Неколкократно му бяха заявявали, че всички последващи действия са приоритет именно на Ейбълард. Сред тях фигурираше и осъществяването на контакт с Юри Давидов. Но като човек и лекар, Джек се чувстваше длъжен да не губи време и да направи всичко възможно за предупреждението на новоизлюпението вдовец...

Замислен за възможните си ходове, той несъзнателно си играеше с телефонния кабел. Имаше голяма вероятност колегите от Бруклин да не успеят да приберат тялото обратно. До този момент то би могло вече да е кремирано, а това означаваше невъзможност за вземане на нови проби. При такова развитие на събитията закъснението ставаше неизбежно. Но най-важното в момента беше да предупредят Юри Давидов, който час по-скоро трябва да знае какво го заплашва.

Издърпа чекмеджето на бюрото си и след кратко ровене измъкна карта на Ню Йорк. Прегъна я на сектора Бруклин и започна да търси Брайтън Бийч. Помогна му предположението, че след като е бийч^[1], кварталът трябва да се намира в близост до морето. Откри го в непосредствена близост до Кони Айлънд — един малък нос, забил се във водите на Атлантическия океан. Разстоянието дотам беше приблизително двадесет и пет километра. Никога не беше въртял педалите на велосипеда си в тази посока, но имаше идея как да стигне дотам, тъй като беше ходил неколкократно до бруклинския Проспект Парк. Картата показваше, че ако излезе от парка и хване авеню Кони Айлънд, щеше да пристигне директно в Брайтън Бийч.

Погледна часовника си и изчисли, че може да се справи в рамките на обедната почивка, дори да се окаже, че трябва да върти педалите в продължение на два часа. Основна причина за решението му беше здравето на Юри Давидов, но вътре в себе си чувстваше, че има право и на малка награда за прилежността си по отношение на писмената работа в офиса. Не маловажен беше и фактът, че вече разполага и с напълно задоволително алиби за всичките си вчерашни действия. Разбира се, основна причина за решението му беше

страхотното време — денят беше топъл и слънчев, с лек ветрец. Страхотен завършек на циганското лято. Джак беше убеден, че съвсем скоро над града ще завият виелици и въртенето на педалите ще се превърне в спомен.

Преди да тръгне, той отново отскочи до кабинета на Лори. Искаше да я осведоми за ботулизма, но тя още беше в залата за аутопсии. Реши да поговори с нея след като се върне.

Пътешествието дори надмина очакванията му. Най-хубаво беше в отсечката между Бруклинския мост и далечния край на Проспект Парк. После дойде не толкова приятното пътуване по авеню Кони Айлънд, но и то му донесе удоволствие. Малко след като пресече авеню Нептун видя това, което очакваше от известно време насам: реклами и указателни табели на кирилица.

Малко по-късно стигна до авеню Оушънвю, спря до тротоара и помоли за указания как да стигне Оушънвю Лейн. Едва четвъртият минувач беше в състояние да го упъти.

Гледката действително го изненада, Флаш бе описал изключително точно струпаните нагъсто дървени къщички, до които се достигаше по тесни алеи. Някои от тях бяха добре поддържани, но преобладаваха съборетините. Парцелите бяха разделени от огради, построени от най-различни материали. В някои дворове цареше пълен ред, имаше цветни лехи и красиви храсти. Други се бяха превърнали в сметища, запълнени до отказ със стари хладилници, телевизори и счупени детски играчки. Покривите на отделните бунгала често се докосваха в невъзможни от архитектурна гледна точка позиции, но при безразборно строителство резултатите често са такива. Над тях стърчеше гора от ръждясали антени, които придаваха мрачен вид на околността.

Джак намали скоростта и започна да разглежда сградите. Част от тях носеха следи от викториански стил, но отчаяно се нуждаеха от преобоядисване и ремонт. Всяка втора разполагаше с гараж, но коли почти нямаше. В замяна на това изобилстваха дворните песове, които яростно лаеха при минаването на човека с велосипед. Хора почти не се виждаха, само тук-там се мяркаха млади майки с количките си. По-големите деца трябва да са на училище, съобрази Джак.

Кварталът разполагаше с основна мрежа от нормално широки улици, но освен тях имаше множество тесни алеи, част от които

нямаха нито имена, нито номера. Те бяха предназначени главно за пешеходци, а до построените от двете им страни къщи можеше да се стигне само пешком. Над тях се преплиташе гъста мрежа от електрически жици и телефонни кабели.

Надписът „Оушънвю Лейн“ се оказа обикновена дъска, закована на един напукан от старост телефонен стълб. Свърна по алеята и бе принуден почти да спре, тъй като дълбоките дупки в асфалта заплашваха да преобърнат велосипеда му.

Малко бяха къщите с номера, но на една от кофите за боклук беше изписана цифрата 13. Джак я подмина и спря пред следващата, която би трябвало да е номер 15. Озова се пред постройка със солидна каменна основа, която се различаваше от повечето тукашни сгради, издигнати главно над дървени платформи. Гаражът можеше да побере две коли, а покривът беше зялат с дзифт. Няколко бетонни плочи от пътеката липсваха, екранната врата против комари беше разкъсана и едва се крепеше на пантите си. Човек оставаше с впечатлението, че ще се разпадне при всяко по-силно затръшване на истинската врата.

Мрежеста ограда с височина около метър разделяше пътеката от отдавна некосената трева в малката градинка. Джак заключи колелото си за нея, бутна портичката и влезе. От двете страни на входа имаше прозорци със затворени кепенци, но звънец липсваше. След като се увери в това, той дръпна екрана против комари и силно почука. Никой не му отвори. В къщата цареше мъртва тишина. Почука още няколко пъти, после се отказа и пусна скъсаната мрежа. В душата му нахлу разочарование. Напразно беше изминал толкова път, тъй като контакт с Юри Давидов така и не беше осъществен.

Миг преди да си тръгне слухът му долови някакъв шум. Беше бучене, ниско и равномерно. Обърна се и залепи ухо за вратата. Бученето се оказа по-скоро модулирано, като далечно свистене на хеликоптерно витло. Очите му загрижено пробягаха по фасадата. Сградата беше прекалено малка за вентилатор, способен да излъчва такива вибрации.

Вдигна глава и бавно огледа съседните къщи. Всички изглеждаха пусти, сякаш собствениците им бяха на работа или просто заминали извън града. Единствената жива душа беше някакъв възрастен господин в един от съседните дворове, който не проявяваше никакъв интерес към непознатия велосипедист.

Джак обърна гръб на вратата и прекоси полянката по посока на съседния парцел. Разстоянието до къщата беше по-малко от два метра, маркирано от ограда с бодлива тел. Хвърли един последен поглед към стареца и се шмугна в тесния процеп към задния двор на Юри. Там погледът му беше привлечен от наскоро циментиран в основите метален отвор за проветрение, от който излизаше широка, извисяваща се до нивото на покрива ламаринена тръба. Докосна я с длан и моментално усети вибрациите. В основите ѝ явно работеше мощен вентилатор. Съдейки по размерите на отвора, в мазето очевидно беше монтирана някаква пещ.

Продължи обиколката на дървената къща. На страната откъм гаража имаше още една врата. Пристъпи към нея и настоятелно почука, после сложи длан над очите си и надникна през остъкления плот. Успя да види помещение във формата на Г, което явно служеше за дневна и кухня.

Заобиколи отново и се насочи към гаража, който заемаше челната част на парцела. В същия момент на алеята пред къщата се появи брадат мъж, който носеше голяма книжна торба с хранителни продукти. Джак го видя в последния момент просто защото гаражът блокираше гледката към улицата.

Човекът се стресна дори повече от него, тъй като двамата изведнъж се оказаха на разстояние около метър един от друг. Торбата с продукти шумно падна на напукания асфалт, дясната му ръка напразно се мъчеше да излезе от джоба.

— Моля да ме извините — рече с виновен вид Джак.

Мъжът светкавично се овладя, но Джак все пак успя да излезе през портичката и да му помогне да събере разпилените пакети.

— Ужасно съжалявам, че ви стреснах — повтори извинението си той, докато вдигаше няколко пакета със замразена храна и една бутилка водка, която като по чудо беше останала здрава.

— Вината не е ваша — отвърна мъжът, клекна и разтвори торбата, за да върне обратно разпилените продукти. Очите му продължаваха да скачат по околните предмети, сякаш се опасяваше, че иззад ъгъла може да изскочи още някой.

Джак му подаде това, което беше събрал. Веднага му направи впечатление силния славянски акцент на мъжа, към който трябваше да прибави гъстата брада и широкополата шапка в руски стил.

— Тук ли живеете?

— Да — отвърна след кратко колебание мъжът.

— А случайно да познавате Юри Давидов? Живее ей, там, на номер петнадесет...

— Бегло — отвърна мъжът. — Защо питате?

Джак с мъка измъкна портфейла си. Междувременно попита мъжа дали е руснак и получи утвърдителен отговор.

— Направи ми впечатление, че всички указателни табели в квартала са на кирилица — подхвърли той.

— В Брайтън Бийч е пълно с руснаци — сви рамене онзи.

Джак кимна и измъкна от портфейла си лъскавата значка на медицински следовател. От опит знаеше, че тя помага на хората да говорят по-лесно.

— Казвам се доктор Джак Степълтън — представи се той.

— Аз съм Егор.

— Радвам се да се запознаем, Егор. — Аз съм медицински следовател от Манхатън. Случайно да знаете къде се намира в момента Юри Давидов? Почуках на вратата му, но никой не ми отвори...

— Вероятно е излязъл с таксито — отвърна Егор.

— Разбирам — кимна Джак. Това означаваше две неща — или Юри е човек с изключително здрава психика, или наистина не му е пукало за жена му, както твърдеше Флаш. — Кога мислите, че ще се прибере?

— Късно вечерта — отвърна без колебание брадатият.

— Девет, десет?

— Някъде там. Защо го търсите?

— Трябва да говоря с него — измъкна се с неопределен отговор Джак. — Случайно да знаете за коя таксиметрова компания работи?

— Доколкото знам, работи за себе си — отвърна Егор.

— Лошо — въздъхна Джак.

— Чух, че жена му умряла — подхвърли след кратка пауза руснакът. — В тази връзка ли го търсите?

— Да.

— Да му предам ли нещо, ако случайно го видя?

— Предайте му, че вече знаем от какво е умряла жена му — рече с въздишка Джак. — Много е важно веднага да се свърже с мен, защото животът му е в опасност! Ще ви дам визитката си с молба

непременно да му я предадете... — Извади една от картичките си, надраска нещо на обратната ѝ страна и добави: — Ето, тук написах и домашния си телефон...

Егор старателно разгледа челната страна на визитката.

— На този адрес ли работите? — попита той.

— Да — кимна Джак, след което направи безуспешен опит да се сети още нещо. — Благодаря ви предварително...

— Няма защо. До колко часа работите?

— Поне до шест — отвърна Джак.

— Ще кажа на Юри да ви се обади — обеща брадатият руснак и продължи пътя си.

Джак го изчака да се отдалечи и отново погледна към къщата на Давидов. Сети се, че няма да е излишно да пъхне една визитка под входната врата. Но в това се криеше и определена опасност — ако попадне в ръцете на Ейбълард, тази картичка щеше да бъде доказателство за намесата на Джак. След което, естествено, щяха да последват санкции от страна на Бингъм.

— Какво толкова, по дяволите! — промърмори след известно колебание той, извади една картичка и написа на гърба ѝ Юри да му се обади веднага. Към служебния си телефон прибави номератора на централата и домашния си номер. След всичко това се върна обратно и пъхна картичката под входната врата.

Свали веригата от колелото и побърза да го яхне. Имаше намерение да направи една кратка опознавателна обиколка на Брайтън Бийч, а едва след това да потегли по обратния път към службата. Интересуваше го главно района, но тайно се надяваше да види и някой ветеринарен кабинет, където да попита за масовия мор на плъховете напоследък...

[1] Бряг — Бел.пр. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

СРЯДА, 20 ОКТОМВРИ, 12.15 ЧАСА

Юри не помнеше миг от живота си, в който да е бил повече развълнуван. В момента, в който се озова лице в лице с Джек Степълтън, той имаше чувството, че сърцето му ще изхвъркне от гърдите. На всичкото отгоре не успя да измъкне глока от джоба си, тъй като се беше оплел някъде из подплатата на якето му.

Оказа се, че това оплитане му донесе късмет. Ако беше успял да извади пистолета, положението му щеше да бъде много по-тежко от сегашното. Паниката в душата му бе предизвикана не толкова от неочакваната поява на Джек Степълтън, а от вероятността с него да е и Флаш Томас. Според директора Гордън Стрикълънд двамата са се появили заедно в погребалното бюро.

В момента, в който разбра, че медицинският следовател е сам, Юри възвърна самообладанието си до такава степен, че да се справи с него. Със смайване чу, че тоя тип някак бе успял да постави диагноза ботулизъм.

След като се отдалечи от мястото на внезапната им среща, Юри нито веднъж не погледна назад. Насочи се право към една от кварталните кръчми и едва пред вратата ѝ дръзна да се огледа. Джек Степълтън не се виждаше никъде. Изпусна дълбока въздишка на облекчение, влезе и глътна на екс двойната водка, която си поръча.

— Още една? — попита барманът. За щастие не се познаваха, в противен случай Юри би трябвало да дава обяснения за брадата, която все още не смееше да свали.

— Пак двойна — кимна той, продължавайки да трепери. От това, което успя да види около къщата си беше явно, че Джек Степълтън е успял да огледа имота. По всяка вероятност бе видял и лабораторната вентилация в задния двор. Никой не би могъл да кажа какви ще бъдат заключенията му.

Друга причина за тревога беше въпросът дали Джек е надникнал през задното прозорче на гаража. Може би е видял камионетката за

пестициден контрол — нещо, което е поне толкова важно, колкото тръбите на вентилацията.

Погледна часовника си. Не бе в състояние да прецени дали му е дал достатъчно време да се оттегли, но не можеше да чака повече. Плати сметката си, глътна питието на един дъх и вдигна торбата с покупките.

С колеблива стъпка се насочи към началото на Оушънвю Лейн. Хвърли изучаващ поглед по посока на дома си, но не забеляза нищо тревожно. Навлезе бавно в алеята, стиснал ръкохватката на пистолета в джоба си. Този път беше сигурен, че ще го измъкне без проблеми. Нямаше да позволи отново да бъде изненадан, особено пък от Флаш.

Къщата изглеждаше напълно спокойна. Очите му трескаво опипаха околността. От Джак нямаше следа. Бутна портичката и с бърза крачка се насочи към страничния вход. Влезе вътре и побърза да заключи след себе си.

Облегна се на вратата и изпусна въздишка на облекчение. Един поглед му беше достатъчен да разбере, че никой не беше влизал. Остави покупките си на масата и веднага се спусна в мазето. Недокоснатата ключалка на лабораторията го накара да изпусне втора въздишка на облекчение.

Върна се обратно в кухнята и отвори вратичката на фризера, за да прибере замразената храна и водката. Останалите опаковки си останаха на масата. На път за банята зърна визитката на пода пред входната врата и се наведе да я вземе. Както очакваше, тя също се оказа на доктор Степълтън.

Прибра я в джоба си, редом с другата, после най-сетне се сети да дръпне фалшивата брада от лицето си. Кожата лудо го сърбеше от лепилото. Погледна се в огледалото и откри, че е леко зачервена на мястото на съприкосновението. Написка лицето си с вода, поколеба се за момент, после си сложи известно количество афтършейв, просто защото не знаеше какво друго да стори. За нещастие възпалената кожа го засмъдя така остро, че в очите му се появиха сълзи. А когато отново се погледна в огледалото, зачервяването беше станало значително по-изразено и изглеждаше наистина зле.

Отиде в кухнята и извади ключовете за колата от чекмеджето на масата. Продължаваше да се пита как да постъпи, тъй като визитата на Джак Степълтън тласкаше нещата към драматична развръзка. Никак не

му беше приятно, но май трябваше да алармира Кърт и да изтърпи проклятията му. Това обаче щеше да направи лице в лице, а не по телефона...

Пристъпи към прозорците, които гледаха към улицата и внимателно огледа алеята през цепките на дървените щори. Нищо обезпокоително. Само една млада майка с типично руски одежди буташе количка пред себе си. В околността нямаше паркирани подозрителни автомобили. Влезе в кухнята и надникна през страничната врата към гаража, който беше само на няколко крачки. Поколеба се дали пак да си сложи брадата, но си спомни за възпалението и се отказа. Вместо това измъкна пистолета, прехвърли го в лявата си ръка и го покри с една кърпа. Стисна ключовете в дясната си ръка и предпазливо отвори вратата.

Огледа се за последен път и бавно излезе навън. Заклучването на страничната врата и отключването на гаража му отне броени секунди. Изкара колата и бързо спусна основната врата, като през цялото време държеше пистолета готов за стрелба. Дълбоко в себе си усещаше, че в момент като този няма право на никакви грешки. Започна да се отпуска едва когато даде газ и се отдалечи по алеята. Излезе на авеню Оушънвю и се насочи към Шоър Паркуей. Крайбрежната магистрала предлагаше най-бързото придвижване до Манхатън в този час на деня. Насочи колата към естакадата и се наведе напред. Ръката му с пистолета предпазливо се плъзна под седалката и излезе без него.

Беше сигурен, че Кърт ще се ядоса на новата му поява в пожарната, но нямаше друг избор. Телефонното обаждане щеше да го ядоса не по-малко, заради чуждестранния акцент, разбира се. Предпочете да разговаря с него лице в лице, сигурен че само по този начин ще успее да го убеди в сериозността на ситуацията. В душата му бавно нахлу раздразнението, лицето му потъмня. Нима трябваше да се безпокои от гневното избухване на Кърт? Нали работеха за една и съща кауза, нали бяха партньори? Но Кърт поначало си е негативен, отрича всичко на този свят, включително и партньорството с разни типове от славянски произход...

Колата излезе от тунела Бруклин Батъри и се озова в долната част на Манхатън. Юри щракна лампичката под табелата „не работи“ и пое на север по Уест Стрийт, посока Чамбърс. Две пресечки по-нататък

зави надясно и започна да си пробива път към изключително натоварената улица Дуейн.

Наближи сградата на пожарната и намали ход. Не знаеше дали да паркира отпред, или да подмине. Избра средното положение — просто спря и остана в колата, заковал поглед в четиримата пожарникари, които играеха карти направо на тротоара, разтворили сгъваема масичка. Зад тях зееха отворени огромните порти на гаража. В отвора надничаше яркочервената, излъскана до блясък муцуна на една противопожарна кола.

След кратко колебание Юри качи колата на тротоара, направи маневра и спря успоредно на зейналия портал. Мъжете около масичката се обърнаха и той побърза да смъкне страничното стъкло.

— Извинете, търся лейтенант Роджърс...

— Хей, лейтенант! — извика без да се обръща единият от пожарникарите. — Имаш посещение!

Минута по-късно на тротоара се появи Кърт, сложи длан над очите си и се огледа. На фона на ярката слънчева светлина, вътрешността на сградата изглеждаше мастиленочерна. Любопитството изчезна от лицето му в момента, в който зърна Юри. Лицето му бавно се наля с кръв.

— Какво търсиш тук, по дяволите? — изръмжа през стиснати зъби той, направил няколко крачки към колата.

— Имаме извънредна ситуация! — озъби му се Юри, извади една от визитките на Джак Степълтън и му я подаде.

Кърт предпазливо я пое, хвърляйки нервен поглед към картоиграчите.

— Какво е това?

— Прочети я — все така намусено рече Юри. — Тя е причина за извънредната ситуация!

Кърт изчете съдържанието на картичката и бавно вдигна очи към лицето на Юри. В тях се четеше объркване.

— Операция „Отмъщение“ е в опасност! — прошепна руснакът. — Трябва да поговорим, при това веднага!

Кърт прокара пръсти през късоподстриганата си руса коса, очите му отново се извъртяха към картоиграчите. Никой не им обръщаше внимание.

— Добре! — изръмжа той. — Зад ъгъла има един бар, казва се „Пийте“. Чакай ме там, ще повикам Стив и идваме... И се моли тревогата да не е фалшива!

— Добре — кимна Юри и стъпи на газта. Едва се сдържа да не вдигне скандал. В огледалцето видя как Кърт разглежда картичката в ръцете си, после изчезва във вътрешността на сградата.

Барът беше тъмен и задимен. Миришеше на паркетол и вкисната бира. Менюто беше ограничено до минимум — хамбургери, пържени картофи и супа. Във въздуха звучеше тиха кънтри-музика. До слуха на Юри достигаха вопли за изгубена любов и пропиленни възможности. Неколцина мъже обядваха, пред всички имаше големи халби с бира. Наложил се да прекоси тясното и дълго помещение почти до дъното, за да открие свободно сепаре. То се оказа едва на метър от вратата на тоалетната. Поръча си водка и хамбургер, облегнал се назад и зачака. Кърт и Стив се появиха едновременно с поръчката.

Двамата се плъзнаха в сепарето срещу него без да си правят труда да поздравяват. Обвити във враждебно мълчание, те търпеливо изчакаха келнерът да поднесе чинията с хамбургера и салфетката. На въпросителния му поглед неохотно поръчаха по чаша наливна бира. Едва изчакал отдалечаването му, Кърт извади визитката на Джак Степълтън и я плъзна върху масата.

— Започвай от самото начало! — дрезгаво заповяда той. — И гледай да бъдеш убедителен!

Юри преглътна хапката си с помощта на голяма глътка водка, облиза устни и бавно вдигна картичката. После, прегъвайки палец и показалец, силно я изстреля обратно към Кърт.

— Това е доктор Джак Степълтън — обяви той. — Същият медицински следовател, на когото се натъкнах в офиса на „Коринтски килими“.

— Много важно — сви рамене Кърт. — Това го знаем от два дни насам...

— Но вчера същият доктор се е появил и в погребална агенция „Стрикланд“, при това в компанията на брата на Кони — сухо добави руснакът.

— Това не си ни го казал — изненадано вдигна глава Кърт.

— Не мислех, че е важно — въздъхна Юри.

— Но днес си на друго мнение, така ли?

— Без съмнение — кимна Юри и отново захапа бургера си. Пожарникарите се възползваха от паузата да отпият по глътка бира. Юри изчака отдалечаването на калнера и добави: — Днес доктор Степълтън се появи и у дома...

— Защо? — попита Кърт. Гневът и арогантността в поведението му неусетно отстъпиха място на загрижеността.

— Искаше да ме предупреди за риска да се заразя от това, което е погубило Кони... Най-много ме изненада фактът, че е успял да постави правилна диагноза на смъртта ѝ — от ботулинов токсин...

— Исусе Христе! — мрачно поклати глава Кърт.

— Как го е постигнал, по дяволите? — нервно попита Стив. — Нали ти беше сигурен, че това е невъзможно?

— Не знам как го е постигнал — унило отвърна Юри. — Знам само, че е взел разни проби от трупа на Кони.

— Ти какво му каза?

— Преди всичко той така и не разбра, че разговаря с мен — леко се оживи Юри. — Сблъскахме се на алеята пред къщата. Аз си бях сложил брадата, която ми донесохте. Не съм сигурен дали Степълтън щеше да ме познае и без нея, тъй като в понеделник си разменихме само по няколко думи... Все пак беше добре, че си бях сложил брадата. Казах му, че се казвам Егор и той ми повярва. Предложих да предам посланието му на Юри Давидов, но той отказа да навлезе в подробности. Каза само, че Юри Давидов е в опасност...

— И подозира ботулизъм, така ли?

— Да — кимна Юри.

— Мислиш ли, че ще се върне?

— До довечера едва ли. Казах му, че Юри е излязъл на работа с таксито и няма да се прибере преди девет-десет...

Кърт погледна към Стив и мрачно поклати глава:

— Това не ми харесва!

— На мен също — промърмори Стив.

— Най-малко пък на мен — добави Юри. — Той обиколи къщата ми, положително е видял тръбата и е чул мотора на вентилатора. Има вероятност да е засякъл и камионетката за пестициден контрол в гаража...

— Пресвета майко! — още по-мрачно промърмори Кърт.

— Според мен трябва да го премахнем, също като Кони! — отсече Юри. — Арийската народна армия трябва да се отърве от него по най-бързия начин, още днес!

Кърт кимна и се обърна към Стив:

— Ти какво мислиш?

— Мисля, че Юри е прав — отвърна онзи. — Ако не вземем спешни мерки, този доктор ще провали цялата ни операция!

— Но как да се отървем от него, по дяволите? — изпъшка Кърт.

— На картичката е изписан адресът на службата му — подхвърли Юри. — Пред Егор той заяви, че ще бъде там най-малко до шест. На обратната страна е домашният му телефон. Мисля, че е изминал целия път до Брайтън Бийч на велосипед. Всичко това представлява достатъчно информация за ударните отряди на АНА, нали?

— Искаш да кажеш, че той се придвижва с колело из целия град? — присви очи Кърт.

— Така мисля — кимна Юри.

— Можем да го причакаме пред службата, а след това да изберем подходящо място за прегазване — светкавично прецени ситуацията Стив.

Кърт се замисли за момент, после вдигна глава:

— Но как ще го познаем?

— Ще го вземем със себе си! — отсече Стив и заби показалец в гърдите на Юри. — Той със сигурност ще го идентифицира!

— Може ли да се върнеш тук в пет? — попита Кърт.

— Къде по-точно? — контрира Юри. — Знам, че не искаш да се мотая около пожарната...

— Тук, в този бар — рече Кърт.

— Окей.

— Значи е решено — кимна Кърт. — АНА ще санкционира доктор Джак Степълтън, аз ще имам грижата за това... — Очите му бавно се повдигнаха към лицето на Стив: — Но това означава, че ти трябва веднага да тръгнеш за Бенсънхърст, където чакат бойците. А за осъществяването на мисията ще се наложи да откраднем и един микробус...

— Няма проблеми — успокоително рече Стив.

— Ще ни трябва ударна мощ — процеди Кърт. — Искам бърз и решителен удар. В смисъл да го ликвидираме на място, а не да го гръмнем веднъж и после да треперим дали ще се оправи...

— Съгласен съм — кимна Стив.

— Значи се разбрахме — въздъхна Кърт, опразни халбата си и започна да се измъква от сепарето.

— Има и още нещо — подхвърли Юри.

Кърт прекрати движението си.

— Искам да изместим операция „Отмъщение“ за утре, четвъртък.

— За утре ли?! — смаяно го изгледа Кърт. — Аз пък си мислех, че няма да си готов с антракса дори за петък!

— Работих през цялата нощ и част от сутринта — поясни руснакът. — Вторият ферментатор работи отлично и няма причини за безпокойство. До довечера ще разполагаме с достатъчно материал и за двете представления...

— Мисля, че това е възможно — бавно промълви Кърт. — Четвъртък, петък — все тая... — Очите му се извърнаха към Стив.

— Няма причини да не го направим — кимна онзи. — Всичко е готово, включително средствата за оттегляне. А това е най-важното...

— Според мен наистина трябва да го направим в четвъртък — продължаваше да ги кове Юри. — Снощи вие самите казахте, че сигурността е проблем номер едно. Дори да се отървем от Джек Степълтън, нямаме представа с кого може да е споделил откритията си. Следователно изчакването с още двадесет и четири часа представлява неоправдан риск.

— Знаеш ли, че си прав? — пусна една крива усмивка Кърт.

— Знам, че съм прав — кимна Юри. — Особено ако искаме успешното провеждане на операция „Отмъщение“...

— Искаме го, разбира се — кимна Кърт. — Довечера в колко часа да дойдем за кренвиршите?

— Колкото по-късно, толкова по-добре — отвърна Юри. — Ще ми трябва време, за да ги опаковам както трябва. Да речем, някъде към единадесет...

— Много добре — кимна Кърт. — В единадесет сме у вас. — Стана и се изплъзна от сепарето, следван от Стив. Юри остана на мястото си.

— Искам да си довърша хамбургера — поясни той.

— Ще се видим в пет — кимна Кърт, отдаде чест и последва Стив, който вече беше напуснал бара.

Юри ги проследи с очи. Поведението им на опитни бойци изглеждаше патетично и смешно, дори го хвана срам, че контактува с подобни типове. Но след срещата най-сетне му олекна. Нещата се подреждаха, въпреки многобройните проблеми. Заби зъби в хамбургера и реши на път за дома да се отбие в туристическата агенция. Искаше да си направи резервация за полета от Нюарк до Москва в четвъртък вечер. После се запита дали не е по-добре да направи това по телефона, с оглед пестенето на време. До единадесет го чакаше страшно много работа.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

СРЯДА, 20 ОКТОМВРИ, 14.15 ЧАСА

Джак акостира на товарната рампа на Градската патология и бавно слезе от колелото. Беше силно запъхтян от последния спринт нагоре по първо авеню, където бе успял да се задържи заедно с потока от коли. Това му позволи да хване „зелената вълна“ на светофарите чак от улица Хюстън насам, без да спре нито веднъж.

Качи велосипеда на рамо, прекоси платформата и влезе в сградата. Пътешествието до Брайтън Бийч му се отрази страхотно, въпреки че не успя да изпълни задачата си. Все пак бе направил каквото може и имаше чувството за изпълнен дълг. Останалото беше в ръцете на Отдела по здравеопазване и самият Юри Давидов...

Влезе в кабинета и закачи якето си зад вратата. Върху бюрото на Чет светеше включен микроскоп, около него бяха пръснати безброй бумажки. Но самият Чет не се виждаше никъде. Вероятно е слязъл до автоматите за закуски на втория етаж, рече си Джак. Колегата му не пропускаше да си хапне нещо в ранния следобед.

Преди да се закотви зад собственото си бюро, Джак извървя десетина метра по коридора и надникна в канцеларията на Лори. Все още не беше ѝ благодарил за стряскащо вярната диагноза за наличието на ботулинов токсин в организма на Кони. За съжаление вратата беше затворена — нещо, което се случваше изключително рядко. Дори не можеше да се сети кога за последен път е виждал тази врата затворена. Постоя малко в нерешителност, после сви рамене и тръгна обратно към работното си място.

Но едва направил няколко крачки, зад гърба му се разнесе гневен мъжки глас. Не успя да разгадае думите, но в очите му се появи безпокойство. Беше почти убеден, че гласът долита иззад затворената врата на Лори. Спря и напрегна слух. В следващата секунда откъм кабинета долетя глух удар — сякаш някой бе стоварил юмука си върху металната кантонерка за документи.

Сериозно обезпокоен, Джак се върна обратно. Вдигна ръка да почука, но после промени намеренията си. Затворената врата означаваше, че хората зад нея не желаят да бъдат безпокоени. Но в следващата секунда до слуха му достигнаха няколко отчетливи ругатни, последвани от едно „моля те“ на Лори, изречено на доста висок тон.

Ръководен от инстинкта си, Джак почука и механично отвори. Лори бе опряла гръб на стената в съседство с кантонерката. Не се криеше, но върху лицето ѝ бе изписана странна смесица между негодувание и страх. Пред нея, облечен в тъмен делови костюм, стоеше Пол Сътърленд. Бронзовият загар на лицето му беше отстъпил място на червенината, а показалецът на дясната му ръка се размахваше на двадесетина сантиметра от носа на Лори. Неочакваното нахлуване на Джак явно го бе накарало да замръзне.

— Надявам се, че не преча — хладно подхвърли Джак.

— Напротив, пречите! — светкавично се овладя Пол и рязко смъкна ръката си. — Нали затова проклетата врата е затворена! — Фигурата му бавно се завъртя към неканения гост, юмруците му предизвикателно се опряха на кръста.

— Ужасно съжалявам — промърмори Джак и лекичко се измести встрани, за да може да види лицето на Лори. — И ти ли мислиш така?

— Не — нервно преглътна младата жена. — Според мен този разговор, ако изобщо можем да го наречем така, беше на път да излезе от контрол...

— Махайте се! — просъска Пол. — Ние двамата трябва да си изясним някои неща!

— Вече ти казах, че сега не е нито времето, нито мястото за подобни неща! — леко повиши тон Лори.

— Аха, имате противоречия! — подхвърли с преднамерено небрежен тон Джак. — Нямам нищо против да ви стана арбитър...

— Предупреждавам те, приятелю! — изръмжа Пол и направи заплашителна крачка напред.

— Пол, моля те! — извика Лори. — Мисля, че трябва веднага да си тръгнеш!

Черните очи на Пол не напускаха лицето на Джак.

— Махай се оттук, по дяволите! — изръмжа той.

— Чух ви още първия път — все така небрежно отвърна Джак. — Но в кабинета на доктор Монтгомъри са валидни единствено нейните желания. Мисля, че е време да си вървите, защото в противен случай ще ви се наложи да обсъдите въпроса със сержант Мърфи от пропуска...

Пол се стрелна напред, опитвайки се да му нанесе прав удар в лицето. Но Джак очакваше това и майсторски отскочи встрани. После, възползвайки се от кратката загуба на равновесие на противника, той го сграбчи за копринения костюм и му придаде допълнително ускорение през отворената врата, по посока на коридора. Маневрата бе озвучена от остро съскане на разпорен плат.

Пол светкавично възстанови равновесието си, приклепна и скри глава зад юмруците си. Позата намекваше, че човекът насреща владее боксовите похвати. Джак светкавично прецени, че собствените му умения в този спорт са силно ограничени и се замисли дали да прекрати конфронтацията веднага, или просто да неутрализира противника като го стисне в мечешката си прегръдка. За късмет не му се наложи да избира. Откъм дъното на коридора се разнесе остър вик, в следващата секунда пред вратата паркира задъханият Чет. В едната му ръка имаше отворено пакетче чипс, а в другата — кутийка с пуканки.

Преценил, че силите на противника преобладават, Пол бавно изостави боксьорската стойка и изпъна рамене. Очите и пръстите му изследваха изящно скроеното копринено сако и с неудоволствие откриха пораженията.

— Съжалявам — промърмори Джак. — Но за късмет се е разпорило по шева...

— Какво става тук, по дяволите? — пожела да узнае Чет.

— Леко спречкване между Пол и мен — поясни Джак. — Но благодарение на теб може да се каже, че всички недоразумения са изгладени...

Пол навря показалеца си под носа на Джак, точно както го беше направил с Лори.

— Пак ще се видим, приятел че! — изръмжа той. — Запомни ми думите!

— Изгарям от нетърпение! — потърка длани Джак.

— Пол, моля те! — намеси се Лори. — Или си тръгваш веднага, или наистина ще повикам охраната!

Мургавият мъж опипа вратовръзката си и механично притисна разпраното горно джобче на сакото си. През цялото, време очите му не слизаха от лицето на Джак.

— Пак ще се видим! — повтори заплашително той, обърна се към Лори и със злоба добави: — А с тебе ще си поговорим по-късно!

В следващата секунда вече крачеше по посока на асансьорите с прекалено изпънати рамене.

Джак, Лори и Чет мълчаливо наблюдаваха оттеглянето му.

— Хей, за какво беше всичко това? — окопихи се пръв Чет.

Никой от двамата не си направи труда да му отговори.

— Направи ли опит да повикаш охраната? — обади се по някое време Джак.

— Не — поклати глава Лори. — Щях да го сторя, но в последния момент чух гласа на Чет... Така стана по-добре.

— Благодаря за навременната поява, приятел — усмихна се Джак.

— Радвам се, че помогнах — кимна в отговор Чет и невинно добави: — Някой да иска чипс?

Джак и Лори само поклатиха глави.

— Говори ли ти се? — обърна се да я погледне той.

— Май да — кимна с въздишка Лори.

— Чет, стари приятелю, много ти благодаря! — рече Джак и потупа колегата си по рамото. — След няколко минути ще се видим в кабинета...

— Мога и сам да разбера кога съм излишен — кимна Чет и напусна канцеларията с щастливо предъвкващи устни.

Лори влезе навътре, пропусна Джак и затвори вратата зад гърба му.

— Надявам се, че няма да те хване клаустрофобия — пусна бледа усмивка тя.

— Има и по-тежки случаи — успокои я Джак.

Тя направи крачка напред и го прегърна. Той механично уви ръце около раменете ѝ.

— Благодаря, че отново се прояви като приятел — прошепна след проточилата се пауза тя, освободи се от прегръдката и седна зад

бюрото. Извади книжна салфетка от най-горното чекмедже и старателно попи влагата от клепачите си. После тръсна глава:

— Мразя да плача!

— Аз пък мисля, че това е единственият отговор на поведението, което демонстрираха някои хора — поклати глава Джак.

— Още не мога да повярвам! — смаяно прошепна тя. — Само допреди три дни всичко между нас изглеждаше като в приказка!

— Какво се случи? — попита Джак и облегна лакти на бюрото.

— Снощи направих опит да насоча разговора към темата, която ми подхвърлихте вие с Лу — започна Лори. — Но нищо не се получи. Той моментално се настрои за конфронтация...

— Това е лош знак — поклати глава Джак.

— На мен ли го казваш? — въздъхна Лори и отново допря салфетката до клепачите си. — Останах с впечатлението, че той крие нещо от мен. А днешното му поведение само го потвърди. Не трябваше да го пускам тук, но той звънна от пропуската и каза, че иска да се извини. Ти чу част от извиненията му, нали?

— Какво крие според теб? — вдигна вежди Джак.

— Не знам — въздъхна Лори. — Може би факта, че се занимава с нелегални продажби на български АК-47...

— Това вече е лоша новина! — подсвирна Джак.

— И още как — отново въздъхна младата жена. — Предполагам, че бих се примирила с професията му на търговец на оръжие, но ако това имаше пряка връзка с по-благородни цели — да речем, с националната сигурност, или нещо подобно. Също така сигурно е, че бих му простила случилият се преди години инцидент с притежанието на кокаин, стига да съм убедена, че той вече не употребява подобни вещества. Но никога не бих се примирила с факта, че продава пистолети и бойно автоматично оръжие на частни лица, най-вече на младежи. Брад Касиди — младежът, когото аутопсирах в понеделник, по всяка вероятност ще се окаже посредник при продажбата именно на български автомати!

— На това му се вика съвпадение! — промърмори с респект Джак.

— А ти добре знаеш моето отношение към контрола над оръжията, нали? — подхвърли Лори.

— Знам го, разбира се — кимна Джак. — Затова искам да чуя заключението на доктор Лори Монтгомъри...

— Още не съм готова — отвърна с въздишка Лори. — Предполагам, че ще пожелая да му дам още един шанс... През следващите няколко дни ще се опитам отново да поговоря с него. А междувременно, както вече го споменах, възнамерявам да се потопя изцяло в пряката си работа. Това ще ми помогне да не мисля за зловещия си личен живот.

— Силно се надявам, че този човек ще те остави на мира — загрижено промърмори Джак. — За жалост останах с впечатлението, че не е от тези, които се отказват лесно...

— Знам какво имаш предвид — кимна Лори. — И това ми напомня да те помоля за една услуга...

— Разбира се, казвай...

— Не искам да клеча до телефона — прошепна тя. — Нито тази вечер, нито утре... Искам да бъда с приятели. Не можем ли да отидем на изложбата на Моне, за която вчера спомена Чет? Ще го накараме да вземе и Колийн...

— Първо ще трябва да го попитаме — усмихна се Джак. — Но аз самият с удоволствие ще го направя...

— Много добре — разведри се лицето на Лори. — А днес те каня на вечеря, Лу също... Чувствам ви се задължена за снощното поведение и съм готова да почерпя...

— Не си задължена на никого — поклати глава Джак. — Не знам какво ще каже Лу, но аз с радост ще вечерям в твоята компания. Това ще ми даде възможност да ти разкажа защо бях тръгнал към кабинета ти преди малко...

— Тъй ли? — вдигна вежди Лори.

— Предполагането ти за Кони Давидов се оказа безпогрешно — обяви Джак. — Тя наистина е починала от отравяне с ботулинов токсин.

— Стига бе! — зяпна Лори. Лицето ѝ почервения, устните ѝ се разтеглиха в усмивка.

— Честна скаутска! — шеговито изкозирува Джак. — Днес сутринта Питър потвърди резултатите...

— В такъв случай какво излиза, за Бога? — възкликна Лори. — Обади ли се на Рандолф Сандърс?

Джак вдигна лактите си от бюрото и стана на крака.

— Ще ти разкажа довечера. Остава само да кажеш къде и кога ще си похапнем...

— Осем?

— Звучи добре — кимна той. — Къде?

— Какво ще кажеш за любимото ресторантче на Лу в „Малката Италия“? — вдигна глава Лори. — От векове не съм била там!

— Как му беше името? — сбърчи вежди Джак.

— Няма име.

— Добре, тогава ми дай адреса...

— Не мога да си го спомня.

— Е, това вече се казва подробна информация! — саркастично поклати глава Джак.

— Можеш да ме вземеш на път за центъра — предложи тя. — Помня, че беше на една тясна уличка отгатък Мълбъри и няма начин да не го открия... Разбира се, предпочитам да дойдеш с такси, а не с любимото си колело...

Джак обеща с половин уста и тръгна към кабинета си. Завари Чет приведен над микроскопа си.

— Я ми кажи какво става, бе човек? — вдигна глава той.

— Много е сложно — отвърна Джак и се тръшна на стола си. След продължителното въртене на педалите, последвано от внезапната конфронтация с Пол, той изведнъж се почувства смъртно уморен. — Мога да ти кажа обаче, че Лори промени плановете си за утре. Ако вие с Колийн все още държите на нашата компания, ние сме готови да откликнем...

— Прекрасно — зарадва се Чет и посегна към телефона. — Ще звънна на Колийн да се погрижи за билетите...

— Задръж малко — спря го Джак. — Какво стана с ветеринарните епидемиолози? Успя ли да се свържеш с тях?

— Да — кимна Чет. — Разговарях с доктор Кларк Симсариън, който беше ръководител на семинара. Каза, че все още нямат диагнози за плъховете, но са се натъкнали на нови антраксни язви...

— Имам едно предложение за тях — подхвърли Джак. — Звънни на доктор Симсариън и му предложи да направят тест за ботулинов токсин.

— Ботулинов токсин? — вдигна вежди Чет. — От това ли е умряла Кони Давидов?

— Поне така мисли Питър Летерман — кимна Джак.

— А ти все още допускаш, че между плъховете и Кони съществува някаква връзка?

— Далечно предположение — призна Джак. — Но ветеринарите не са открили нищо друго, тъй че спокойно могат да опитат. Днес се отбих в една ветеринарна лечебница в Брайтън Бийч. Човекът каза, че дори част от местните котки са били застигнати от тайнствена смърт.

— Ще предам предложението ти — кимна Чет. — Ами Рандолф Сандърс? На него каза ли му за ботулиновия токсин?

— Казах му. И трябва да ти призная, че изпитах огромно удоволствие от начина, по който го накарах да се гърчи...

— Аз пък бих изпитал удоволствие да чуя звука от сгромолясването му — поклати глава Чет. — Да откажеш аутопсия на пациент, който е умрял от ботулизъм, вероятно е най-големият кошмар за всеки патолог!

— И аз съм любопитен да разбера какво е станало — промърмори Джак. — Даже мисля да проверя лично, докато ти си въртиш телефоните.

Извади мобилния си телефон и набра патологията в Бруклин. Доктор Сандърс го нямаше в кабинета и той помоли да го потърсят по пейджъра. Докато чакаше, Чет се свърза с Колийн и получи положителен отговор за утрешния концерт. Той се обърна към Джак и вдигна палец, в същия момент отсреща се обади доктор Рандолф Сандърс.

— Съжалявам, че ви безпокоя — промърмори Джак, прибягвайки до небрежния си тон от предишния разговор. — Обменяме мнения с колегата относно случая Давидов и се чудим докъде стигнахте...

— Кошмарът е пълен — мрачно го уведоми Сандърс.

— Същото каза и Чет преди малко — ухили се Джак и намигна на приятеля си, който чакаше да го свържат с доктор Симсариън.

— Не мога да повярвам на късмета си — продължи с плачлив глас Сандърс. — Веднага след сутрешният ни разговор аз се обадох в погребална агенция „Стрикланд“, но новините оттам бяха лоши...

— Съжалявам да го чуя — промърмори съчувствено Джак.

— Тялото е било кремирано.

— О, не!

— Нямахме какво друго да направя и оставих въпроса в ръцете на Джим Бенет.

— Какво направи той?

— Още нищо — въздъхна Сандърс. — Но знам, че вече е разговарял с Бингъм. Доколкото съм осведомен, голямото началство в лицето на Харолд Бингъм ще се заеме с цялата тази бъркотия...

— Сигурно се чувствате зле — подхвърли Джак, усетил прилив на симпатия към този нещастник.

— Никога досега не съм изпадал в подобна ситуация...

— Ще се оправите — окуражи го Джак. — В професия като нашата пропуските са неизбежни. А вие сте направили всичко, което е било по силите ви...

Приключи разговора почти едновременно с Чет и се обърна в негова посока.

— Ти пръв — изпревари го приятелят му. — Какво научи?

— Няма сгромолясване, поне засега — рече с въздишка Джак. — Бингъм тепърва ще се развихря. Проблемът е там, че тялото вече го няма. Кремирали са го... — Поклати глава и горчиво въздъхна: — Каква бъркотия, Господи. Знам само едно — нещата са извън контрол...

— Много си прав — кимна Чет. — И ги остави извън контрол! А доктор Симсариън не беше във възторг от предложението ти, но обеща да опита...

— Е, това наистина е всичко, което можем да направим — вдигна ръце Джак.

— Абсолютно — потвърди Чет.

Джак се извърна към бюрото си. Върху плота беше поставен поднос с проби, към който беше залепено листче за съобщения. Морийн му беше изпратила кожните проби на Кони Давидов.

Придърпа микроскопа си, постави едно от стъкълцата под окуляра и се надвеси над него. Сега, след диагнозата ботулизъм, всичко дойде на мястото си. Беше взел кожна проба, за да установи дали подутото око на жената е причинено от травма или инфекция. И пробата му даваше конкретен отговор, но нищо повече.

Отмести стъкълцето и посегна към папката на Дейвид Джеферсън. Беше твърдо решен да приключи случая с един ден по-рано и да изненада приятно Калвин. Залови се за работа с приятното чувство, че му предстои вечеря с Лори и Лу, като преди това, естествено, хубавичко ще се измори на баскетболния корт. Ей така, за отваряне на апетита...

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

СРЯДА, 20 ОКТОМВРИ, 17.05 ЧАСА

— До утре! — подвикна Боб Кинг.

Кърт неволно се спря на прага, обърна се и махна с ръка на подчинения си. В жеста му имаше повече повелителност, отколкото прощален поздрав. Тръгнаха в противоположни посоки по улица Дуейн и Кърт заканително изръмжа:

— Ти пак ми закъсней и ще видиш едно утре!

Нетърпението го обхвана още в ранния следобед и оттогава насам непрекъснато нарастваше. Край на подготовката и планирането, операция „Отмъщение“ най-сетне можеше да започне. Нещата щяха да станат факт след по-малко от двадесет и четири часа! В рамките на следващия един час щеше да бъде премахнат и Джак Степълтън — последната и единствената пречка пред успешния старт.

Погледна часовника си. Минаваше пет, следователно участниците в операцията вече са се събрали в бара на Пийт. Следобедът изтече без обаждане от страна на Стив — сигурен признак, че нещата са се развили по план.

Зави зад ъгъла и видя един с нищо незабележителен тъмносин микробус, паркиран на десетина метра от бара. На шофьорската врата имаше рекламна лепенка на някакъв бруклински водопроводчик. По лицето на Кърт пробяга доволна усмивка. Това без съмнение беше реквизираното превозно средство.

Барът беше полупразен. Мелодичната кънтри-музика от обед беше сменена от оглушителните крясъци на група, наречена „Армагедон“. Усмивката на Кърт се разшири. В това също имаше нещо многозначително.

Източник на оглушителната музика беше продълговат касетофон, поставен на масата пред Карл Райърсън. Пречупеният кръст, татуиран върху челото му, изглеждаше много зловещо под слабата светлина на опушения бар.

— Хей, капитане, този саунд май ти харесва, а? — подвижна Карл, забелязал усмивката на Кърт.

Кърт обичаше да го титулуват „капитан“. Това някак си се връзваше с представите му за респект от страна на бойците. Напъха се в тясното сепаре и бавно огледа войската си. Карл беше точно насреща му, а до него се беше настанил рижия Кевин Смит. Следваше дребничкия Кларк Ебърсол, редом с Майк Комписано. Стив седна вдясно от него. Всички бяха по тениски, които не скриваха нищо от страховитите им татуировки. Изключение правеше единствено Кърт, който все още не се беше освободил от пожарникарската униформа. Масата беше отрупана с бирени бутилки.

— Дайте да забавим топката — обади се предупредително Кърт, имайки предвид пиенето.

— Че какво друго да правим в скапания бар? — обади се Кевин. — Вече половин час висим тук!

— Нямах намерение да закъснявам — оправда се Стив.

— Микробусът отвън? — погледна го въпросително Кърт.

— Аха — кимна Стив. — Наш е благодарение на Кларк.

— Въръжението?

— В камионетката има три калашника и два глока — понижи глас Стив. — Мисля, че това ще е повече от достатъчно. Ако оня тип наистина кара колело, дори няма да ги използваме. Прегазваме го и толкоз!

— След което ще го гръмнем, ей така, за сигурност — добави Кърт.

— Хубаво де — сви рамене Стив. — Огнева мощ имаме предостатъчно...

— Къде е Юри? — огледа се Кърт, изведнъж осъзнал отсъствието на руснака.

— Не знам — сви рамене Стив. — Сигурно е попаднал на задръстване...

Кърт погледна часовника си и гневно тръсна глава:

— Предупредихме го това копеле в пет да бъде тук!

— Защо не използваме времето, за да организираме нещата за утре сутринта? — присви очи Стив. — Вече споменах на Майк, че вероятно ще ни трябва за една бърза задача... — Майк беше най-противният скинар, който, вероятно именно по тази причина, търсеше

покровителството на Кърт. В момента русата му коса беше доста пораснала и той почти можеше да мине за нормален младеж.

— Добра идея — кимна Кърт, след което се принуди да замълчи, тъй като пред масата им цъфна келнерът. Поръча си една светла „Бъд“, изчака да я донесат и едва тогава се извърна към Майк: — Искам да ме слушаш внимателно. Утре сутринта трябва да се явиш в нормално облекло — сако, вратовръзка и всичко останало. Рано, тъй като най-късно в девет и четвърт трябва да си заел позиция пред федералната сграда „Джейкъб Джавитс“ на улица Уърт...

— В такъв случай ще трябва да се чупя от работа — кимна Майк.

Кърт извъртя очи, след което си напомни да бъде търпелив с бойците.

— Щом трябва, ще се чупиш — размаха ръце той. — Важното е в девет и четвърт да бъдеш там. Тази операция трябва да премине гладко, по часовник.

— И какво ще правя там? — попита Майк. — Само ще видя отпред ли?

— Не, глупако! — извика Кърт, после се овладя и понижи глас: — Ще ти дадем една малка димка, която произвежда огромно количество пушек. Голяма е горе-долу колкото коледен фойерверк и ще запалиш с кибрит. Най-важното е да я прекараш през металния детектор на влизане в сградата...

— Ще влизам вътре, така ли? — опули се Майк.

— Точно така — рязко отвърна Кърт.

— Но те няма ли да ме питат какво търся там?

— Не! В тази сграда постоянно влизат и излизат хора.

Майк вдигна вежди, но замълча.

— Говоря сериозно — изгледа го продължително Кърт. — Докато изглеждаш нормален, няма да имаш никакъв проблем. Като те гледам така, можеш да проникнеш вътре дори и със сегашните си дрехи...

— Добре, прониквам — кимна Майк. — Какво ще правя с димката?

— Вземаш асансьора до третия етаж, слизаш и тръгваш надясно... На десетина метра по коридора се намира мъжката тоалетна. Дотук ясно ли ти е?

Майк кимна.

— Влизаш в тоалетната и проверяваш дали вътре има хора...

Майк продължаваше да кима.

— Всъщност, не е важно дали има или няма хора — поправи се Кърт. — Трябва да влезеш в последната кабинка. На стената в дъното има вентилационен отвор. Развиваш капака му с монета, палиш димката и я хвърляш в отвора. После спокойно завинтваш капака обратно.

— И това е всичко, така ли? — попита Майк.

— Това е — кимна Кърт. — След това просто се изнасяш. Димката ще задейства детекторите, ще се включи противопожарната аларма. Но ти си вървиш по пътя и не се интересуваеш от нищо. Може би ще настъпи паника, но за теб това е без значение. Ние със Стив ще се появим малко след включването на алармата. Ако случайно ни видиш, няма да ни обръщаш внимание. Това е всичко, което трябва да направиш.

Майк се изсмя и огледа лицата на околните.

— Хей, това е сладка работа!

— Сладка, но важна — предупреди го Кърт. — Част от изключително отговорна операцията на АНА.

В същия момент на вратата се появи фигурата на Юри. Кърт вдигна ръка да привлече вниманието му.

— Закъсня! — намръщено го изгледа той.

— Пред тунела Батъри имаше задръстване — оправда се Юри.

— Дано Джак Степълтън все още е на работа! — изгледа го заплашително Кърт, после стана и отиде на бара да си плати сметката. Минута по-късно се върна обратно и хладно нареди: — Хайде, надигайте си задниците!

Наложи се лично да издърпа бутилките от ръцете на Кевин и Карл, които явно решиха, че могат да тръгнат с бирите си.

Излязоха навън и започнаха да се товарят в микробуса. На лицата им грейха усмивки. Винаги реагираха с възбуда на предстояща акция. Кърт седна зад волана, а мястото до себе си посочи на Юри. Руснакът трябваше да седи на най-удобното място, тъй като именно той щеше да идентифицира жертвата. Отзад избухна спор кой къде да се настани, тъй като каросерията беше задръстена от тръби и водопроводни инструменти. Наложи се Стив да въвежда ред.

Кърт пое на запад по улица Уърт, тъй като искаше да минат покрай „Джейкъб Джавитс“, зад а покаже на Майк къде точно да чака сутринта. След като това беше изпълнено, той зави на север по Боуъри с намерението да стигне до Първо авеню, използвайки прекия път по улица Хюстън.

— Не искам да се мотая наоколо — нервно се обади Юри. — Ще ви покажа Степълтън, след което веднага се изпарявам! Вие знаете какво трябва да правите.

Кърт отмести очи от пътя и изпитателно го погледна.

— Трябва да видим как ще се развият нещата, защото действаме малко на сляпо — изръмжа той.

— Какво означава това? — погледна го неразбиращо Юри и стисна ръчката над главата си. Кърт беше започнал да кара твърде агресивно, особено след като излязоха на Първо авеню.

— Означава, че ще решаваме нещата в движение — поясни той. — И не виждам защо си се разбързал. Мислех, че ще останеш до края на операцията...

— Да утре имам още много работа — отвърна Юри.

— Окей — кимна Кърт.

В задната част на микробуса избухна нов скандал. Този път се караха за разпределението на оръжието. Кърт вдигна поглед към огледалцето и с ужас установи, че бойците са се вкопчили в калашниците и нервно ги дърпат насам-натам.

— Хей, веднага оставете оръжието! — изрева той. — Исусе Христе! Нима искате да довтасат ченгетата?!

След кратко недоволно мърморене автоматите легнаха на пода.

Кърт забеляза нервните погледи на Юри назад, към бойците.

— Малко са възбудени — полугласно поясни той. — Много си падат по такива операции...

— Изглеждат ми доста възбудени — отбеляза Юри.

Вместо да отговори, Кърт се обърна назад:

— Какъв беше адресът?

Стив измъкна картичката на Джак от джоба на якето си.

— Първо авеню 520 — обяви той. — Мисля, че е някъде около болницата...

Кърт намали скоростта, тъй като току-що бяха отминали болницата „Белвю“ вдясно.

— Ето го — промърмори Стив и посочи към голяма тухлена сграда, боядисана в синьо.

Колата спря до левия тротоар на Тридесета улица, аварийните светлини започнаха да мигат. Бяха срещу главния вход на моргата, който се намираше на първо авеню, но малко по диагонал. Оттам излизаха тълпи хора, които се пръскаха на всички страни. Някои размахваха ръце пред минаващите таксита.

Главата на Стив се появи между предните седалки. Той, Кърт и Юри се заеха да наблюдават излизащите служители.

— Тук май работят доста хора — отбеляза Кърт.

В задната част на микробуса отново избухна спор. Меракът на бойците за калашниците беше голям. Кърт се обърна и им изрева да млъкнат.

— А как можем да разберем дали вече не си е тръгнал? — попита Стив. — Може да стане така, че да висим тук с часове...

— Не думай! — изръмжа Кърт и хвърли мрачен поглед по посока на Юри: — Дай да му звъннем един телефон. Нали на картичката му беше записан директен номер?

Стив бръкна в джоба си за визитката, а Кърт извади клетъчния си телефон.

Джак изпита огромно удоволствие от факта, че успя да приключи с още един случай. Не си спомняше от години да е работил толкова задълбочено. Постави папката на купчината с готови случаи и доволно изпъна рамене. Телефонът иззвъня.

— Джак Степълтън — вдигна слушалката той. Насреща се разнесе някакво бучене, като от далечен водопад. После се доловиха съвсем ясните звуци на автомобилни клаксони. — Ало?

В слушалката нещо прецрака и миг по-късно прозвуча сигналът за свободно. Той сви рамене и я върна на вилката.

— Какво стана? — попита Чет, без да вдига глава.

— Казва ли ти някой, по дяволите? Чух трафика, но копелето, което явно звънеше от улицата, не пожела да ми каже нищо...

— Някое гадже те проверява — иронично подхвърли Чет.

— Да бе! — ухили се Джак, после сведе очи към силно изтънялата купчина с незавършени заключения. Очевидно се чудеше дали да продължи.

В следващия миг иззвъня телефонът на Чет.

— Гаджето май е сбъркало номера — ухили се Джак.

Колегата му вдигна слушалката, в следващия миг тялото му напрегнато се изправи.

— Да, доктор Симсариън, още съм тук — каза с нарочно повишен глас той, сигурен че ще привлече вниманието на Джак.

Джак рязко вдигна глава и срещна очите на колегата си, разширени от смайване.

— Наистина ли? И аз съм смаян!...

— Смаян от какво? — не издържа Джак.

Чет го спря с длан и продължи разговора:

— Благодаря много, че се обадохте, докторе. С интерес ще очакваме следващите ви ходове. Веднага ще съобщя резултатите ви на доктор Степълтън, а междувременно приемете и неговите благодарности...

Разговорът най-сетне приключи.

— Не ми казвай, че плъховете са били позитивни на ботулинов токсин! — рече с внезапно одрезгавял глас Джак.

— Ти го каза — промърмори Чет. — Човекът беше абсолютно смаян от този факт, аз също... Какво изобщо те тласна към тази безумна идея?

— Нищо, освен фактът, че нещата се развиваха в един и същи квартал...

— Това означава ли, че Кони Давидов е вечеряла с някой от заразените плъхове? — избухна в смях Чет.

Джак също се разсмя, после поклати глава. Коментарът му беше, че само двама медицински следователи на света могат да се смеят при подобна ситуация.

— Питам се дали заразените плъхове разпространяват заразата чрез изпражненията си — стана сериозен Чет.

— Въпросът ти е отвратителен — сбърчи нос Джак. — Предполагам, че трябва да го зададеш на ветеринарните епидемиолози. Аз обаче съм склонен да мисля, че нещата са се развили по друг начин — Кони Давидов се е натровила с нещо, след което го е изсипала в канализацията...

— И то е било толкова отровно, че е изтребило стотици плъхове? — погледна го със съмнение Чет.

— Знам, че това звучи прекалено — въздъхна Джак. — Но от друга страна и двамата сме наясно колко силна отрова е ботулиновият токсин...

— Ще бъде интересно да чуем мнението на ветеринарните епидемиолози по този въпрос — кимна Чет.

Джак стана на крака и се протегна.

— За днес май ми стига — промърмори той. — Сега имам нужда от една здрава схватка на корта и нищо друго!

— Ще се видим утре — кимна Чет.

— Пази се, друже.

Джак свали пилотското си яке от пирона зад вратата, намъкна го в движение и се насочи към асансьорите. Спомни си за чудесното време докато въртеше педалите към Брайтън Бийч и сърцето му потръпна от нетърпение час по-скоро да се метне отново на велосипеда.

— Сега поне знаем, че не сме го изпуснали — промърмори Стив.

— Вярно — кимна Кърт. — Въпросът е кога ще излезе... Не съм сигурен още колко време ще издържат без да се хванат за гушите тези копелета отзад... — Малко след като позвъни в патологията бойците отново се скараха за калашниците и едва не стигнаха до ръкопашна схватка. Наложиха се Кърт да прибере автоматите и да ги складира в краката на Юри.

— Ето го, на колелото! — внезапно извика Юри. Показалецът му сочеше превитата над кормилото фигура на Джак, която изскочи от рампата на Тридесета улица и пое нагоре по Първо авеню.

— Исусе, тоя здравата натиска! — промърмори Кърт, освободи ръчната спирачка и се гмурна в трафика. Едно такси изскърца със спирачките си, шофьорът гневно натисна клаксона.

— Пуснете ме да сляза! — извика Юри.

— Не сега! — кресна му Кърт. — Ще изпусна онова копеле! Трафикът беше оживен, но все още без задръствания. Колите се предвижваха сравнително бързо.

— Тоя е истинско динамо! — оплака се след известно време Кърт. Той шофираше агресивно, на ръба на катастрофата, давайки си сметка, че това е единственият начин да скъси разстоянието до Джак. Изобщо не му пукаше дали ще обърше някоя от колите наоколо.

— Пресвети боже! — промърмори Стив в мига, в който приятелят му засече друго такси и каросерията се разтърси от противното стържене на метал в метал. Като безплатна притурка имаха и оглушителното дрънчене на тръбите, струпани в задната част на каросерията. Бойците бяха заети да се пазят не само от тях, но и от пороя гайки и водопроводни фитинги, който, благодарение на клатушкането, ги заливаше като пълноводна река от страничните рафтчета. Неизбежните нюйоркски дупки правеха ситуацията наистина отчайваща.

— Юри, махни се от шибаната седалка и освободи мястото за Стив! — изкомандва Кърт без да спира борбата си с волана.

— В движение?! — ужасено попита Юри, стиснал с побелели от напрежение юмруци ръкохватката над главата си.

— Разбира се, че в движение! — изрева извън себе си Кърт.

Юри нервно преглътна и направи опит да се извърти на седалката. Стив се отдръпна да му направи място. В същия миг обаче Кърт зърна възможност да се измести в съседното платно, натисна газта и рязко завъртя волана. Юри политна отгоре му, той изруга и вдигна ръка да се предпази, а с другата продължаваше да държи волана на препускация с пълна скорост микробус. Секунда по-късно маневрата донесе успех. Юри се оттегли към задната част, а Стив побърза да се настани на мястото му. Точно пред него се мярна извитият гръб на Джак, който усърдно въртеше педалите. В следващия миг велосипедът предприе убийствена маневра между някакъв камион за разносяне на бира и микробус на „Федерал Експрес“.

— Мамка му! — изрева Кърт, усетил, че жертвата отново ще им се изплъзне. Той беше заел позиция точно зад камиона с бира и нямаше как да го задмине. Ръката му бясно натисна клаксона.

— Пригответи си един глок! — извърна се той към Стив. — Ще се опитам да се изравня с копелето и тогава ще имаш възможност да го гръмнеш! Единственият ми проблем е тоя шибан камион с бира!

— А бе тоя да не е професионален колоездач? — изръмжа Стив, избра си един от автоматичните пистолети и вдигна предпазителя. — Като го гледам, май се движи по-бързо от трафика!

Вдясно се появи огромната пирамида на Обединените нации.

Кърт се прехвърли в съседното платно и това предизвика нов хор от разгневени клаксони. Кракът му натисна газта докрай, микробусът

бе на път да изпревари камиона с бира. Миг по-късно се принуди да намали, тъй като се изравни с някакво такси. Но и този миг беше достатъчен да зърне Джак, който се оказа на една линия с тях, но отгатак камиона.

Стив свали страничното стъкло.

— Ще се справиш ли? — изрева Кърт.

— Мога да стрелям, но не съм сигурен дали ще го улуча — извика в отговор Стив. — Прекалено много се лашкаме...

— Ако шибаното такси отпред си размърда задника, със сигурност ще мина пред камиона! — изрева с прегракнал от гняв глас Кърт. В момента скоростта им беше такава, че едва-едва задминаваха бираджията.

— Дръжте се! — извика Кърт, избрал подходящия момент. Ръцете му рязко завъртяха волана надясно. Микробусът се разклати, задницата му леко поднесе, но маневрата успя. Шофьорът на камиона бе принуден да скочи на спирачката, гумите му пронизително изквичаха. Кърт се бореше да овладее страничното приплъзване на автобуса, а Стив извади ръката си с пистолета извън прозореца. Сега вече нищо не ги разделяше от самотния колоездач, който усърдно продължаваше да върти педалите.

В момента, в който Стив понечи да насочи оръжието си, Джак изненадващо натисна спирачките и изчезна от погледа.

— Какво прави тоя, по дяволите? — ревна Кърт и механично вдигна крак от газта. Микробусът намали скоростта си. — Къде изчезна, мамка му?

— Мисля, че е директно зад нас — промърмори Стив и проточи врат през прозореца.

В следващата секунда Джак се появи от другата страна на микробуса, почти редом с шофьорската врата. Размаха среден пръст на сантиметри от нея, за огромно изумление на Кърт, който задавено изруга и викна на Стив да стреля.

Онзи се подчини и почти легна в скута му. Но в мига, в който вдигна дулото на нивото на стъклото, докторът натисна педалите и мина напред.

— Задръж така! — извика Кърт и натисна газта. Микробусът се стрелна напред и бързо започна да настига самотния велосипед. В момента, в който почти се изравниха, Джак изведнъж зави наляво и

изчезна в съседното платно. Кърт изруга и понечи да го последва, но платното беше плътно натоварено. Още едно такси се блъсна странично в каросерията, след което се завъртя и застана перпендикулярно на движението. Проследил всичко това във външното огледало, Кърт неволно затвори очи. В следващия миг се чу страхотен трясък и верижната катастрофа беше факт.

— Исусе! — възкликна Стив, видял какво става през задното стъкло на микробуса.

— Дръжте се, той пак завива наляво! — изкрещя Кърт, забелязал майсторската маневра на Джак, който описа широк полукръг и се стрелна на запад, по посока на Петдесет и първа улица.

— Мамка му!

Кърт натисна спирачката и нави волана с цялата тежест на тялото си. Автомобилът се разклати и започна странично плъзгане. Миг покъсно гумите успяха да захаят настилката, но инерцията беше прекалено силна и каросерията с грохот се тресна в една паркирана край тротоара кола. Джак методично се отдалечаваше нагоре по улицата, краката му работеха като бутала.

— А бе тоя няма ли да се умори? — изръмжа Кърт и натисна педала след него.

Изпуснаха зеления светофар на Второ авеню, но Кърт невъзмутимо започна да си пробива път сред колите, следван от хор възмутени клаксони. Стив се сви на седалката, тъй като евентуалният удар щеше да дойде от неговата страна.

— Я майната ти бе! — изрева Кърт на един особено разгневен водач, който размахваше юмрук зад стъклото на колата си. Успя да прекоси потока от коли, навлезе във Второ авеню и отново натисна газта. Джак беше спрял на червен светофар на пресечката с Трето авеню.

— Е, сега вече те пипнахме! — тържествуващо изръмжа Кърт.

Светофарът светна зелено и Джак потегли. Кърт натисна педала на газта до дъно и микробусът бързо набра стотина километра в час. Беше твърдо решен да хване зелената вълна. Устата му пресъхна. Нямахше начин да не си дава сметка, че рискът е прекалено голям. Помоли се на Бога да няма таксите, които винаги тръгват още на жълто.

Успяха да прекосят Трето авеню без инцидент. Джак беше само на половин пряка пред тях. Малко преди да го настигнат, пред тях изведнъж изскочи кола, току-що потеглила от близкия паркинг. Кърт бе принуден да натисне спирачката. Муцуната на микробуса почти блъсна задната част на колата, клаксонът рязко изсвири. Онзи отпред изобщо не реагира. Джак бързо възстанови преднината си и вече прекосяваше авеню Лексингтън.

— Е, това вече не мога да го повярвам! — изрева извън себе си Кърт, скочи на спирачката и гневно блъсна волана с юмрук. Колата пред тях плавно спря, макар че на светофара все още светеше жълтото. — Попаднахме зад единствения шофьор в цял Ню Йорк, който спира на жълто! — Прокара пръсти през косата си и нервно добави: — Май ще е по-добре да го изблъскам от пътя си!

— Няма смисъл, я виж трафика — промърмори Стив. Авеню Лексингтън беше плътно задръстено от коли, които едва-едва пълзяха. — Нямаме свободно пространство, затова по-добре си трай. Ще го настигнем по-нататък...

Кърт изръмжа, но не каза нищо.

— Пуснете ме да сляза! — обади се Юри в момента, в който усети, че колата е спряла. Тялото му направи опит да се промуши между предните седалки.

Стив погледна Кърт, който сви рамене и кимна. Колегата му отвори вратата и слезе, пропусчайки руснака след себе си. Юри стъпи на тротоара с треперещи крака.

— Ще се видим довечера! — извика от шофьорското място Кърт. — Някъде около единадесет... Ще бъдеш готов, нали?

— Ще бъда — отвърна дрезгаво Юри.

Светна зелено, Кърт натисна клаксона. Колата отпред бавно се преустрои за ляв завой. Микробусът се стрелна покрай нея, отнасяйки бронята ѝ. Шофьорът изскочи навън и се развика.

— Така ти се пада, тъпако! — извика с тържествуваща усмивка Кърт и стъпи здраво на газта.

В далечината Джак прекосяваше на зелено Парк авеню. Кърт ускори, а Стив тревожно поклати глава, инстинктивно усетил, че няма да хванат зеленото. За щастие жълтото светна достатъчно рано и колегата му съобрази, че трябва да натисне спирачките. Потокът от коли към покрайнините на града се движеше бързо, но този път откъм

страната на Кърт. Вероятно това го накара да си спести повторението на опасната маневра, извършена на Второ авеню. Видяха как Джак завива надясно и изчезва по авеню Медисън.

— Ако го изпуснем, наистина ще се ядосам! — изръмжа Кърт.

— Бас държа, че е тръгнал към парка — тръсна глава Стив. — Вероятно живее някъде в Горен Уест Сайд...

— Може би си прав... Какво ще правим, ако наистина влезе в парка?

— Ще тръгнем след него, как какво! — сопнато отвърна Стив. — Стига да видим накъде върви. Някое от момчетата ще задигне нечие колело, в парка е пълно с такива... — Обърна се и огледа бойците отзад, притихнали след бясното препускане.

— Кой е най-добър в колоезденето?

Бойците единодушно посочиха Кевин.

— Вярно ли е това? — присви очи Стив.

— Предполагам — сви рамене онзи. — Напоследък съм в доста добра форма.

Светофарът светна зелено и Кърт натисна газта. Стив побърза да се хване за ръкохватката.

На Медисън светеше зелено и те побързаха да завият. Тръбите дружно се втурнаха към смълчаните бойци, изтръгвайки от устите им дружни ругатни. Кърт се принуди да спре зад няколко коли, които чакаха на светофара на Петдесет и втора улица.

— Май го виждам една пряка напред — промърмори Стив.

— Дано — въздъхна Кърт. — Между автобуса и цистерната, нали? Исусе, тоя тип изобщо няма шубе!

Светлините се смениха и те най-сетне потеглиха.

— Какво да правим? — отчаяно промърмори Кърт. — С това движение по Медисън изобщо нямаме шанс да го настигнем!

— Разполагаме с номера на домашния му телефон — успокоително рече Стив. — Ако се наложи ще изчакаме, ще му звъннем у дома и ще го подлъжем по някакъв начин да си даде адреса. Един от нас може да се представи за Юри Давидов. Така със сигурност той сам ще ни дойде на гости!

— Това е идея — одобрително кимна Кърт. — Но сега какво да правим?

— Карай към ъгъла на Пето авеню и Сентрал Парк-юг — предложи Стив. — Ако изобщо влиза в парка, положително ще го направи оттам...

— Май нямаме друг избор — съгласи се след кратък размисъл Кърт.

Насочиха се на север с максималната за оживения трафик скорост. В един момент напипаха синхрона и започнаха да минават на зелена вълна. Същевременно си даваха сметка, че и Джак прави същото. Малко след като прекосиха Петдесет и седма улица дори зърнаха за миг гърба и краката му, които усърдно продължаваха да въртят педалите в западна посока.

— По дяволите! — изруга Кърт. Беше подминал пресечката и вече не можеше да завие.

— Движим се добре — успокои го Стив. — Продължавай напред. Мисля, че не е зле да опитаме Пето авеню и Сентрал Парк-запад...

Първата улица с разрешен ляв завой беше Шейсета, но и тя вършеше работа. Стигаше до северната част на Гранд Арми Плаца, където се вливаше в парка. Кърт прекоси Пето авеню на зелено и отби до тротоара. Пред муцуната на микробуса се появи червено-бели дървени заграждения, с които полицията препречваше парковите алеи.

— Е, тук поне има достатъчно колела — подхвърли с пресилен оптимизъм Стив. По алеите, редом с любителите на летните кънки и джогинга, действително се движеха и доста велосипедисти. — Но най-хубавото е, че не виждам никакви ченгета...

Кърт се беше обърнал назад, към позлатената статуя на генерал Шърман, която се издигаше на фона на фонтана Пулицър и красивата фасада на хотел „Плаца“. Районът беше задръстен от хора, коли, автобуси и атракционни файтончета.

— Ужасно! — прошепна той. — Изгубим ли го тук, няма начин да не се сетим за прословутата игла в купата със сено...

— Добре де, ще го проследя с някое колело — обади се Кевин. — Ама какво да правя като го стигна?

— Ще го стигнеш на кукуво лято! — изръмжа Кърт. — Тоя тип е професионалист!

— Може пък да спре — подхвърли Стив. — Човек никога не знае...

— Вярно — кимна Кърт. — Дай един от глоковете на Кевин. Но по-важно е да му дадеш и телефона си, за да поддържа връзка.

Стив се обърна и подаде на Кевин един пистолет и клетъчния си телефон. Онзи побърза да ги прибере и нетърпеливо попита:

— Искате ли да сляза и да си намеря колело?

— Не! — спря го Кърт. — Преди да видим копелето няма да предприемаме абсолютно нищо! Лично аз съм склонен да мисля, че ще бъдем принудени да преминем на план Б... Колкото повече мисля за евентуалното телефонно обаждане в дома му, толкова повече ми харесва идеята да се представим за Юри...

— Пресвети Боже, ето го! — прекъсна го Стив и развълнувано посочи с пръст един велосипедист, който профуча на някакви си три-четири метра от тях.

— Прав си, той е! — кимна Кърт и рязко се обърна: — Хайде Кевин, действай!

Кевин не чака втора покана и пропълзя навън през седалката, своевременно опразнена от Стив. Едва стъпил на алеята, той се понесе напред, а Стив побърза да се качи обратно.

Проследиха с напрегнати погледи как боецът прескача дървените заграждения и с лекота се насочва към един велосипедист, наведен над чучурчето на близката чешма. Сякаш не усещаше тежките армейски боти на краката си. Непознатият велосипедист се навеждаше на една страна, очевидно опитвайки се да пие вода без да слиза от колелото. Беше в пълно снаряжение, включително каска, найлонов клин и ръкавиците без пръсти.

Кевин не се поколеба нито за миг. Ръцете му грабнаха колелото и направиха рязко превъртащо движение. Човекът отлетя от седалката и се просна по очи на асфалта.

Кевин праметна крак над рамката и се приготви да потегли, но в същия миг собственикът се надигна и вкопчи ръце в една от ръкохватките. Огромната лапа на боеца бавно се сви в юмрук, юмрукът потъна в лицето на нещастника. Всичко това стана бавно и отчетливо, като на забавен филмов кадър.

— Ох! — неволно сбърчи нос Стив. — Егати тупаника!

Инцидентът приключи толкова бързо, че въпреки царящото наоколо оживление, малцина му обърнаха внимание. Двама-трима мъже тръгнаха да окажат помощ на падналия велосипедист, но никой

не последва Кевин, който яростно натискаше педалите по следите на Джак. А фигурата на самия доктор все още можеше да се види в далечината, въпреки бързо сгъстяващият се мрак.

— Това поне мина без инциденти — въздъхна с облекчение Стив.
— А сега какво ще правим? Тук ли ще останем?

Кърт бавно огледа околността, сякаш очакваше да открие отговора наблизо. След кратък размисъл въздъхна и поклати глава:

— Не... Мисля, че трябва да се прехвърлим към Централ Парк-запад. Ако Степълтън наистина живее в Горен Уест Сайд, той ще излезе от парка именно там...

След тези думи включи на скорост и бавно потегли. Насочи се към южната част на Централ Парк, после извади мобилния си телефон и го сложи на таблото пред себе си.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

СРЯДА, 20 ОКТОМВРИ, 18.30 ЧАСА

Джак изправи гръб и пусна ръкохватките. Колелото продължаваше да фучи по гладката, покрита с опаднали листа алея. Точно пред него бяха изходите на Сентрал Парк-запад, от които се излизаше право на Сто и шеста улица.

Въртенето на педалите дотук беше изключително приятно. Времето беше прекрасно, точно според очакванията му. Отсечката около Първо авеню бе маркирана от обичайните опасности, но и те му подействаха стимулиращо. А традиционната обиколка на фонтана Пулицър беше толкова пленителна, че той дори спря за момент, за да се наслади на пищната гола статуя на Изобилието, особено красива на фона на залеза. Разбира се, най-добрата част от пътешествието отново беше през самия парк. Увеличи скоростта си в момента, в който зад гърба му остана обичайното оживление около входа. Скоро изпита чувството, че лети като на сън. Страхотно!

Изчака смяната на светофара, натисна педалите да прекоси оживеното авеню и спокойно навлезе в улицата си. Вече беше във фазата на охлаждането. Включи на ниска скорост, педалите се завъртяха по-бързо, без почти никаква съпротива. Спря край мрежестата ограда на баскетболния корт и напрегна взор. Уорън и Флаш пак играеха един срещу друг.

— Хей, док, не бягай! — забеляза го Уорън. — Идвай тук, човече!

— Дано да си във форма, защото тази вечер ще ти докарам доста неприятности! — закани се в отговор Джак.

— Хей, хей, докторът заплашва с „домашни посещения“! — извика Плънката, един от младите играчи и любимец на Уорън. Цялата група беше възприела маниера да дразни Джак, оценявайки най-добрите му изяви на корта като „домашни посещения“.

— Тази вечер очаквайте доста такива! — извика в отговор Джак и с отблъсна от мрежата. Беше нетърпелив час по-скоро да се включи в

играта.

В душата му имаше известно раздвоение. Все още не беше решил дали да отиде до Лори с колелото, или наистина да вземе такси. Искаше му се да върти педалите дотам, но едновременно с това искаше и да достави удоволствие на Лори. Докато обсъждаше въпроса забеляза, че от парка се появи фигурата на още един велосипедист. Причината, поради която Джак го загледа, беше само една: човекът изглеждаше като препънат, сякаш бе ранен или изтощен до крайност...

Изчака известно време, просто да се увери, че човекът не се нуждае от помощ. Не след дълго разбра, че това няма да е наложително. Велосипедистът извади мобилен телефон и набра някакъв номер, а след това натисна бутона за светофара на пешеходната пътека.

Джак реши, че все пак ще използва такси до апартамента на Лори, метна любимото си превозно средство на рамо и се насочи към входа. Изкачи стълбите на един дъх, пхна ключа в ключалката и бутна вратата. Вкара колелото в антрето и хукна да се преоблича в спалнята, без да си прави труда да затвори входната врата след себе си.

За свое огромно неудоволствие не успя да намери веднага екипа, с който играеше баскетбол. Все пак успя да се справи и бързо навлече широките шорти и тениската. Отгоре наметна износено яке, а косата си прибра под тъмносиня лента с надпис „Найки“. Отскочи до кухнята да изпие чаша вода, секунда по-късно звънна телефонът.

Поколеба се дали да вдигне. Първата му мисъл беше да остави обаждането на телефонния секретар, но после се сети, че може да е Лори, тъй като почти нямаше други познати, които да го търсят у дома.

— Ало — рече в слушалката той. Отсреща не се обади никой. След още няколко повиквания в ухото му прозвучаха същите звуци, които беше чул в службата — грохот като от падаща вода и далечни автомобилни клаксони. Поклати глава, направи гримаса и затвори.

Но едва направил две крачки към вратата на кухнята, телефонът отново иззвъня. Решил, че става въпрос за техническа неизправност, Джак се върна и пак вдигна слушалката. И изпита задоволство, че го стори, тъй като насреща се оказа Лори.

— Ти ли звъня преди десетина секунди? — попита той.

— Не съм — отвърна Лори. — Какво има?

— Нищо важно — махна с ръка Джак. — Казвай какво има, защото отивам да играя баскет!

— О, в такъв случай няма да те задържам — игриво подхвърли Лори. — Исках да ти кажа, че довечера ще бъдем само двамата. Лу има някаква работа...

— Той губи, аз печеля! — влезе в тон Джак.

— Ах ти, ласкател такъв! — засмя се Лори. — Той предложи да звънне предварително в ресторанта, за който ти споменах. Там много го обичат, което означава, че ще се радваме на изключително обслужване...

— Това ми звучи добре — кимна Джак. — Я ми кажи Пол безпокои ли те отново?

— Не съм го чувала откакто напусна офиса ми — отвърна Лори.

— Това е добре.

— Хайде, ще се видим в осем — приключи разговора Лори.

— Може би мъничко ще закъснея — подхвърли Джак. — Както вече ти споменах, току-що излизам. Ще изиграя само една игра, а преди да тръгна ще ти завъртя един телефон...

— Окей, ще те чакам — въздъхна Лори, после с леден тон добави: — И никакви велосипеди, нали?

— Слушам, сър! — ухили се Джак и прекъсна линията.

Изтича до стаичката-гардероб и започна да рови кутиите, пръснати по пода. Търсеше си „ританките“ — така Уорън наричаше кецовете за баскетбол. Намъкнати и хукна към вратата, без дори да им върже връзките. Миг преди да превърти ключа, някой от долните етажи го повика по име. Гласът беше непознат и той се наведе над перилата. Трима мъже бяха вдигнали глави от площадката на партера. Зърнаха го и веднага започнаха да се качват нагоре. Ботушите им тропаха по протритите стъпала. Начело беше русокос пожарникар в синя униформа.

Джак вдигна глава и започна да души въздуха за дим. Обърна се към отворената врата на собственото си жилище, но и оттам нямаше нищо, което да е повод за поява на пожарникари. Когато очите му отново се сведоха надолу, униформеният водач на малката група приближаваше площадката преди етажа му. В ръката, вместо пожарникарска брадвичка или нещо друго от тоя сорт, мрачно проблясваше пистолет.

Объркан тотално, Джак се оттегли към вратата на жилището си. Придружителите на пожарникаря носеха черни кожени якета, главите им бяха гладко обръснати. В последния момент зърна автомат в ръцете на онзи, който вървеше най-отзад.

Кърт спря на два метра от него и сбърчи вежди.

— Вие сте Джак Степълтън, нали? — попита той и го огледа отгоре надолу.

— Не, той живее на горния етаж — успя да смутолеви докторът, след което се дръпна навътре в антрето и понечи да затвори вратата. Но Кърт реагира светкавично. Кракът му успя да се мушне в процепа, ръцете му силно бутнаха. Джак бавно отстъпи назад. Непознатите нахлуха в антрето. Първият от двамата скинари имаше свастика, татуирана върху челото.

Очите на Кърт бързо обхванаха спартанската обстановка в апартамента, после изпитателно се заковаха върху лицето на Джак. Личеше, че е доста озадачен.

— Мисля, че ти си Джак Степълтън — изръмжа той.

— Не, аз съм Били Рубин — отвърна Джак, без да знае откъде му хрумна това име. Ръката му посочи към тавана: — А Степълтън живее над мен...

— Капитане, там има колело — обади се Майк и посочи към коридора.

— Видях го — изръмжа Кърт без да сваля очи от лицето на Джак. — Но обстановката не ми прилича на докторски апартамент. Я се поразшетай наоколо... Трябва ми писмо или нещо друго, на което да е изписано името на тоя...

— Готов съм да предам на Джак вашето послание — подхвърли Джак и с трепет погледна пистолета в ръката на Кърт, а след това и автомата на Карл.

— Мерси, умнико — троснато отвърна Кърт. Засега си стой на мястото и имай малко търпение...

Джак претегли идеята да хукне към спалнята и да опита спасение през прозореца. Пълни глупости, това все пак беше четвърти етаж! Ще го спипат още на аварийното стълбище и ще го пречукат на място.

— Защо го търсите? — попита на глас той.

— Има си работа с Арийската народна армия — отвърна Кърт. — Много сериозна работа!

— Сигурен съм, че Джак няма нищо общо с никакви армии — поклати глава докторът. — Той е против всякакви войни и насилие...

— Млъквай! — срязва го Кърт.

— Открих нещо — обади се от спалнята Майк. Беше вдигнал панталоните на Джак и се мъчеше да измъкне портфейла от задния джоб. В следващия миг успя, портфейлът се разтвори с меко шляпане. При вида на значката на медицински следовател тихо подсвирна и я поднесе под носа на Кърт.

— Само провери името, за Бога! — просъска Кърт.

— Може би трябва да обсъдим работата, която споменахте — обади се Джак.

— Няма нищо за обсъждане! — отсече Кърт.

— А, ето му шофьорската книжка — промърмори Майк. — Името е Джак Степълтън!

— Джак често се преоблича тук — промърмори докторът. Откъм стълбите се разнесе тропот на тежки ботуши, последван от гласа на Стив:

— Задръж, Кърт! Станало е недоразумение!

Кърт се намръщи, хвърли кос поглед към отворената врата, после отново се съсредоточи върху Джак. Секунда по-късно в стаята влязоха Стив, Кевин и Кларк. Зад тях се мярнаха неясните фигури на трима непознати мъже, които нахлуха в апартамента и с напрегнати гласове заповядаха никой да не мърда.

Кърт рязко се обърна, но замръзна при вида на дулото, насочено в гърдите му. Непознатите бяха въоръжени с картечни пистолети „Тек“.

— Хич не си и помисляй! — изръмжа Уорън и се прицели в главата му.

В продължение на един безкраен миг никой в помещението не помръдваше.

— Хей, Пюнка — наруши тишината Уорън. — Прибери пистолета и автомата!

Пюнката се плъзна напред, вдигнал оръжието си. Първо прибра пистолета на Кърт, който пусна в джоба си, а след това и автомата от ръцете на Карл.

— А сега всички до стената! — размаха пистолета си Уорън.

Кърт се забави, на лицето му се изписа злобна гримаса.

— Хей! — втренчи се в него чернокожият младеж. — Или изпълняваш заповедта, или се превръщаш в спомен! Разбираш ли за какво става въпрос?

— Съжалявам, капитане — обади се с треперещ глас Стив. — Но те изскочиха направо отникъде!

— Млък! — изрева Уорън. — Това да не ви е рап-купон!

Кърт бавно пристъпи към стената, ръцете му предизвикателно останаха на кръста.

— Плюнка, обискирай ги!

Младежът остави пистолетите и се подчини. Претърси непознатите за скрито оръжие, не откри нищо и се оттегли.

— Окей, обърнете се — заповяда Уорън.

Нападателят се подчини. Изключение направи Стив, който беше вцепенен от ужас. Върху лицата на останалите бавно се появи досадата.

— Не знам откъде сте, бели боклуци, нито пък ме интересува! — изръмжа заплашително Уорън. — Но тук, в този квартал, няма място за вас! Засега ще задържа малкия ви арсенал и това ще бъде всичко. Никой никого няма да трепе!

— Извинявай, Уорън — обади се Джак. — Но аз мисля, че трябва да повикаме полицията...

— Млъквай! — изгледа го свирепо младежът. Заповедта му беше почти толкова категорична, колкото онази преди малко, насочена към Стив.

Джак сви рамене и се дръпна встрани. Познаваше Уорън достатъчно добре, за да знае кога е ядосан.

— Сега си вземате белите задници, товарите ги на бричката си и изчезвате! — разпореди се със заплашителен тон младежът. — И гледайте да не се мяркате насам, защото тогава ще започне големия купон! Хайде, изчезвайте! И никакви въпроси!

— Хей, Уорън... — започна Джак.

Уорън рязко се завъртя и заби показалец в гърдите му.

— Казах ти да мълчиш! — извика извън себе си той.

Джак се дръпна. Никога не беше виждал младежа толкова ядосан.

— Флаш! — понижи с една октава гласа си Уорън. — Двамата с Плюнката ще придружите тези бели боклуци до колата им, а аз ще си

поговоря с док...

Групата мълчаливо се изниза по посока на стълбището. Уорън се обърна и впи пламтящ поглед в лицето на Джак. После прехвърли картечния пистолет в лявата си ръка, а с дясната започна да го блъсна в рамото. Принуден да отстъпва крачка по крачка, Джак скоро се озова пред дивана. Един последен удар и той тежко се строполи на износеното седалище.

— Какво ти става, бе док? — надвеси се над него Уорън. — Почти две години не беше правил подобни проблеми и аз реших, че си се оправил... И какво се получава тази вечер? — От устата на младежа излетя тежка въздишка: — Май наистина си трън в задника, независимо в коя махала живееш... Знаеш ли това?

— Съжалявам — промърмори Джак.

— Не знам дали съжаленията ти ще бъдат достатъчни, ако някое от момчетата го застрелят — поклати глава Уорън. — За какво те преследват тези бели боклуци? Като им гледам калашниците стигам до заключението, че са имали сериозни намерения... Мамка им! Знаеш ли колко народ можеше да пострада, ако бяха започнали да ръсят с автоматите си из квартала?

— Това калашници ли бяха? — ококори се Джак.

— Ти да не мислиш, че се шегувам? — втренчи се в него Уорън.

— Къде са произведени?

— Това пък що за въпрос е? — сви рамене младежът. — Много важно къде са произведени!

— Важно е, особено ако са произведени в България — държеше на своето Джак.

Уорън му отправи един втренчен поглед, после пристъпи към стената и взе в ръце автомата на Карл, оставен там от Плънката. Огледа го около затвора и кратко кимна с глава:

— Наистина са български. Но какво от това?

— Не съм много сигурен, но това може да има връзка с новия приятел на Лори — промърмори Джак.

— Лошо — въздъхна Уорън. — Вие с Лори се скарахте, така ли?

— Не съвсем — отвърна Джак. — Мисля, че тази история е на път да приключи, но по-добре да ти разкажа всичко...

Сбито му предаде историята около Пол Сътърленд, включително следобедния си сблъсък с него. Спомена, че Пол го е заплашил, а Лори

е била доста загрижена заради бизнеса му с български автомати „Калашников“.

Уорън мълчаливо слушаше, гневът му очевидно започваше да се топи.

— Предполагам изобщо не си допускал, че този наказателен взвод ще се появи в апартамента ти — подхвърли той.

— Не съм, разбира се — разпери ръце Джак. — Дори нямам представа как се разбрали къде живея...

— Бели боклуци от този сорт ме плашат — призна след кратко колебание Уорън.

— Мен също — кимна Джак. — Русият с пожарникарската униформа спомена за някаква милиция, наричаща себе си Арийска народна армия... В понеделник чух същото име от един агент на ФБР, който търсеше сведения за тази армия. Ти чувал ли си я?

— Никога — поклати глава Уорън.

— Което ме принуждава да те попитам защо тогава ги пусна да си вървят? Защо не ги предадохме на полицията? Дори ФБР би се заинтересувало от тях...

— Шокиран си, защото живееш в друг свят — въздъхна Уорън. — Няма значение, че обитаваш този апартамент... Очевидно нямаш никакво понятие от банди и гангстерски войни. Като ги пуснах, аз мислех единствено за хората от квартала, а не за полицията или ФБР. Не исках да ги наранявам не защото ми пука за тях, разбираш ли? Виждам, че са боклуци и си правя съответните изводи. Такива като тях се връщат и тогава става страшно. Единственият начин да не го сторят е този, до който прибягнах преди малко. Нещо като „живей, но остави и другите да живеят“...

— Явно ще трябва да се доверя на твоя опит — кимна с въздишка Джак.

— Страхувам се, че нямаш друг избор — отвърна младежът, помълча малко и смени темата: — Какво ще кажеш за малко стрелба в коша? Още ли ти се играе?

— Повече от всякога — кимна Джак и бавно се изправи. — Но не мога да ти обещавам ефективност, тъй като усещам краката си доста гумени...

Уорън награби оръжията и излезе на стълбището. Джак заключи и го последва.

— Благодаря ти, че пак се оказа там, където трябва — промърмори той. — Вече за втори път го правиш и май идва моят ред...

— Е, тогава вече ще настане голям ташак! — изсмя се без да иска Уорън.

Джак натисна звънеца на Лори и се обърна да помахна на Дебра Енглър. Любопитната съседка му отвърна с преднамерено затръшване на откритата врата. Капачето на шпионката леко звънна и той размърда пръсти пред невидимото око на Лори. След това се въоръжи с търпение, тъй като свалянето на многобройните резета изискваше време.

Въпреки скандала с Пол, младата жена беше в отлично настроение. Прегърна ентусиазирано Джак, после го помоли да почака и изчезна в спалнята да си вземе часовника и бижутата. Том Втори се заувива около краката му и той се наведе да го погали.

— Надявам се, че си взел такси, както ми обеща — подвикна през отворената врата Лори.

— Не съм — отвърна Джак. Главата ѝ се появи в процепа.

— Нали обеща!

— Докара ме Уорън — поясни Джак. — Поканих го да вечеря с нас... Надявам се, че няма да възразиш.

— Няма, разбира се — кимна младата жена. — И Натали ли ще дойде?

— Не, само Уорън — поклати глава Джак. — Честно казано, той се самопокани... Днес следобед ми се случиха сериозни неприятности. Малко след като се чухме по телефона...

— Какво е станало? — загрижено попита Лори и излезе от спалнята. Познаваше го добре и знаеше, че няма току-така да използва словосъчетанието „сериозни неприятности“.

— Ако използвам терминологията на Уорън, един наказателен отряд на Арийската народна армия за малко не ми видя сметката...

— Какво говориш, за Бога?! — зяпна Лори.

Той ѝ разказа накратко за събитията в апартамента му. Когато стигна до описание на оръжията и навременната поява на Уорън, тя тихо простена и сложи ръка пред устата си.

— Господи! Каква е причината за такъв рейд?! Искам да кажа, че аз бях тази, която аутопсира Брад Касиди — ако това има някаква връзка, разбира се... Не мога да се сетя за друга връзка с тази така наречена Арийска народна армия...

— Мисля, че Брад Касиди няма нищо общо — поклати глава Джак. — Просто защото аз нямам нищо общо с него. Ако трябва да бъда откровен, може би е замесен Пол Сътърленд...

Лицето на Лори изведнъж преbledня. Напълни дробовете си с въздух, после бавно го изпусна. Чертите ѝ се разкривиха от ужас.

— Не бързай! — спря я Джак. — Нямам никакви доказателства, че това е така. Просто не се сещам за нищо друго, което... Хей, повярвай ми! Непрекъснато си мисля за това, което стана... Искам да си подготвена за всякакъв развой на събитията.

— Казвай какво имаш предвид! — тръсна глава Лори.

Джак ѝ разказа за трите български автомата, конфискувани от Уорън. После ѝ напомни за заплахите на Пол, отправени същия следобед помълча известно време и сви рамене:

— Това е всичко. Знам, че е несигурно, но...

Лори се тръшна на един стол в стил „Арт деко“ и скри лице между дланите си.

— Хей — докосна я по рамото Джак. — Не забравяй, че всичко това са само предположения!

— Може би — кимна младата жена. — Но съвсем смислени предположения... Господи, нима е възможно човек да има толкова лош шанс в контактите си?

— Стига! — потупа я по рамото Джак. — Нека не изпадаме в униние от един случаен инцидент. Хайде, да вървим да се забавляваме!

— Сигурен ли си, че след всичко това изобщо ти се излиза? — вдигна глава тя.

— Абсолютно! — широко се усмихна Джак. — Хайде, тръгвай! Уорън и Плюнката ни чакат!

— Къде са?

— Долу, в колите си. Уорън настоя да имаме охрана, ако случайно онези от Арийската народна армия решат отново да се появят...

— Защо не ми каза по-рано? — скочи на крака Лори и се втурна към банята. — След минутка съм готова.

— Казах ти, че Уорън ме докара, извика след нея Джак и се наведе да погали отново Том Втори.

— Кой е Плънката? — подвижна в отговор Лори. — Или не бива да питам?

— Един от редовните играчи на корта — обясни Джак. — Уорън го е взел по крилото си и му има пълно доверие...

— Откъде е получил този ужасен прякор?

— Получил го е благодарение на част от лошите си маниери — ухили се Джак.

След минута Лори беше готова и двамата взеха асансьора за приземния етаж. Уорън и Плънката ги чакаха пред входа. Лори изтича и се хвърли на врата на Уорън, с когото не се бяха виждали от месеци.

— Добре изглеждаш, жено — даде оценката си младежът, след като безцеремонно я огледа от главата до краката.

— И ти не изглеждаш зле, МЪЖО! — натъртено рече Лори.

Уорън се разсмя и ѝ представи Плънката. Момчето изглеждаше смутено, за огромно учудване на Джак. Признак за това беше начинът, по който обърна бейзболната си шапка с козирката напред — нещо, което никога и за никого не беше правил.

— Къде е кръчмата? — попита Уорън. — Отдавна вече съм готов да се натъпча!

— Ще ти кажа — усмихна се Лори.

Пътуването мина бързо и без инциденти. Уорън настоя двамата да пътуват с неговата кола, а Плънката караше след тях. Отначало започнаха да говорят за обезпокоителния инцидент в апартамента на Джак, но после единодушно решиха да преминат на по-приятни теми. Лори искаше да чуе новини за Натали Адамс — „дребосъчето“ на Уорън, която също не бе виждала от месеци. Беше доволна от новината, че Натали и Уорън продължават да се разбират добре...

Паркирането в „Малката Италия“ винаги е проблем, но това не се отнасяше за Уорън. Бездънното кошче за боклук влезе в действие още на първия пожарен кран, който беше на близко разстояние от ресторанта. Плънката се задоволи да паркира на втора линия, но си остана зад волана. Според терминологията на Уорън, неговата задача била да „виси“ отвън и да наблюдава.

Още с влизането си в ресторанта Джак ахна от задоволство. Във въздуха се разнасяше аромат на разкошни подправки, а кичовият декор

на Венеция, изрисувана върху платно от черно кадифе, беше изключително приятен. Такива бяха и пластмасовите колони, окичени с фалшиви гроздове, които висяха над покритите с карирани покривки маси.

— Надявам се, че имате резервация — промърмори Уорън, огледал светкавично препълнената зала. Масите бяха поне тридесет, всичките до една заети.

— Лу би трябвало да се е обадил — притеснено отвърна Лори и направи опит да привлече вниманието на един забързан келнер. Искаше да го попита за Мария, която беше нещо като шеф дьо зал. Но стана така, че Мария откри нея.

Лори успя да се освободи от мечешката прегръдка на едрата жена и ѝ представи кавалерите си. Мария без колебание прегърна и тях.

— Жалко, че Лу е зает — избоботи тя. — Работи прекалено много, а мошениците не заслужават това...

Свободната маса се появи сякаш по чудо, за огромно смайване на Джак и Уорън. Минута по-късно те вече се бяха настанили около нея.

— Харесва ли ви мястото? — пожела да се осведоми Мария.

Двамата мъже кимнаха с глави.

— Дай малко вино! — потърка ръце Лори. — Мисля, че вече ми е крайно време да ударя една чашка!

Вечерята беше страхотна. Над превъзходната храна се завърза и интересен разговор. Спомниха си за съвместната африканска авантюра, която бяха предприели преди около две години. Тя се оказа особено интересна за Мария, която седна на свободното място уж за малко, пък остана почти половин час.

Когато дойде времето за десерт и кафе, Лори попита Уорън дали ще има нещо против, ако двамата с Джак си разменят няколко думи на професионална тема.

— Нищо — увери я със свиване на рамене младежът.

— Става въпрос за един случай на Джак... Една жена е умряла от натравяне с ботулин.

— Всъщност, случаят не е точно мой — уточин Джак. — Това е съществена разлика. Освен това Уорън е в течение...

— Ами да! — плесна се по челото Лори. — Как можах да забравя?

— Има предвид Кони Давидов — поясни Джак.

— И аз така си помислих — кимна Уорън. — Флаш е разочарован от мнението ти, че става въпрос за нещастен случай...

— Значи вече знаеш за ботулизма, така ли? — присви очи Лори.

Младежът кимна.

— Май аз съм последната, която трябваше да научи — смутено се усмихна тя.

— Звъннах на Уорън още сутринта, веднага след като нещата се изясниха — поясни Джак. — Трябваше ми телефона в службата на Флаш...

— Добре, няма значение — кимна Лори. — Какви са последиците?

— Нищо съществено — въздъхна Джак. — Страхувам се, че случаят затъна в дебрите на бюрокрацията. Когато съобщих на Сандърс за ботулизма, тялото вече беше кремирано. Това означава, че аутопсия няма да има — един твърде смущаващ факт за бруклинската патология. Но нещата в крайна сметка ще бъдат решени от Бингъм...

— Това означава, че Министерството на здравеопазването все още не е уведомено, така ли? — пожела да узнае Лори.

— Май, че да — кимна Джак.

— Ужасно!

— Защо да е толкова ужасно? — обади се Уорън. — Кони и тъй и тъй е мъртва...

— Никой не знае откъде се появил този ботулинов токсин — поясни Лори. — А нашата основна задача като медицински следователи е да спасяваме живота на хората. За съжаление може да има и други смъртни случаи, тъй като не знаем произхода на отровата...

— Разбирам — кимна младежът.

— Има и още нещо, за което едва ли подозирате — обади се Джак. — В квартала на Кони се наблюдава масово измиране на плъховете в канализацията...

— Предполагаш, че и те са жертви на ботулизъм, така ли? — присви очи Лори.

— Да — кимна Джак. — Преди няколко часа получих потвърждение за това.

— Значи отровата, която е убила Кони, е била изхвърлена в канала...

— Или обратното — плъховете са заразили Кони по някакъв начин — сви рамене Джак. — Жилището ѝ представлява стара дървена барака с примитивни хигиенни условия. Трябва да видите този квартал... Нямам представа колко е в ред водопроводът, но състоянието му едва ли е добро, имайки предвид безразборното строителство...

— Съмнявам се, че водопроводът има нещо общо — поклати глава Лори. — Трябва да разглеждаме нещата в обратен ред, а именно, че токсинът се е появил в къщата на Кони. Количеството му трябва да е било значително, за да избие толкова много плъхове. Питам се дали Кони е затваряла домашни консерви... — Очите ѝ попаднаха върху лицето на Уорън.

— Не питай мен — вдигна ръце младежът. — Аз изобщо не съм я виждал...

— Можем да направим едно единствено заключение — въздъхна след кратък размисъл Лори. — Човек с добри познания по епидемиология трябва щателно да огледа къщата на Кони и да потърси източника на отровата. Съпругът ѝ трябва да бъде предупреден, тъй като се намира в съвсем непосредствена опасност...

— И аз помислих същото — кимна Джак. — Затова още по обед отскочих дотам...

— Разговарял си с Юри Давидов? — вдигна вежди Уорън. — Флаш знае ли това?

— Не го открих — поклати глава Джак. — Но срещнах един съсед, който каза, че Юри кара такси и няма да се прибере преди деветдесет...

Лори погледна часовника си и тръсна глава:

— Значи вече си е у дома!

— Какво предлагаш? — изгледа я Джак.

— Знаеш ли му телефона? — попита вместо отговор тя.

— Да, ама от това полза няма — въздъхна Джак. — Днес цял ден ми даваше заето. Очевидно господин Давидов е оставил слушалката вдигната...

— Кога опита за последен път?

— Сутринта — призна Джак.

— Значи можем пак да опитаме — рече Лори и измъкна мобилен телефон от чантичката си. — Казвай номера...

— Нямам го тук — смутено отвърна Джак. — Остана в службата.

— Ще опитам „Справки“ — бързо съобрази Лори. — Как се произнася Давидов?

Получи телефона без никакви затруднения, провери за последен път адреса и набра цифрите. В мембраната прозвуча сигналът за заето.

— Сега вярваш ли ми? — попита Джак.

— И преди ти повярвах — увери го Лори. — Но исках поне да опитаме. Сега, след като е ясно, че не можем да го наберем по телефона, остава другото — да отидем на място...

— Сега?! — изглежда я с учудване Джак.

— Ако изчакаме и този човек умре, няма да се почувстваш добре, нали? — контрира Лори.

— Сигурно — кимна Джак. — Добре, но това ще ни отнеме време. Кварталът се намира чак отвъд Бруклин...

— По това време ще стигнем бързо — увери го Лори. — Ще минем през тунела Бруклин Батъри и Шоър Паркуей. Ако няма напрегнат трафик, за нула време сме там...

— Без мен! — отсече Уорън. — От Флаш знам, че тоя тип е гад... Оставям го на професионалните ви грижи. Ние с Плънката май ще се прибираме...

— Добре — сви рамене Лори. — Ние ще вземем такси.

— Няма нужда — поклати глава Уорън. — Ще вземете моята кола, а аз ще се прибера с Плънката. Док, ти знаеш къде да я паркираш после, нали?

— Сигурен ли си? — изглежда го Лори.

— Че защо да не съм? — сви рамене младежът. — Хайде, вървете да се позабавлявате. А като се върнете, бъдете спокойни. Ще организирам нощно наблюдение на квартала...

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

СРЯДА, 20 ОКТОМВРИ, 22.30 ЧАСА

Юри стана и се протегна. Най-сетне успя да монтира обратно пръскачката на специализирания камион за пестицидна обработка на почвата. Преди това внимателно бе напълнил резервоарите ѝ с антракс на прах. Процедурата му отне почти два часа, като в това време влизаше и престоят му в лабораторията, облечен в защитен костюм. Сега вече всичко беше готово. Заредена и проверена, камионетката очакваше утрешната си среща със Съдбата.

Хвърли поглед на часовника си и за пръв път през вечерта си позволи кратка почивка. От момента, в който най-сетне успя да се измъкне от лудия Кърт и компанията му главорези, душата му тръпнеше от тревога. Безпокоеше се, че няма да успее да приключи до единадесет, както беше обещал. Сега най-сетне изпита увереност, че всичко ще бъде наред. Беше се справил с всичко, при това в десет и половина — половин час преди крайния срок. Върху кухненската маса бяха подредени пет половинкилограмови „кренвирши“, натъпкани със светлокафяв прах. Върху тях лежеше един обемист жълт плик, както беше поискал Кърт. Имаше и една дебела хавлия за баня, в която щяха да бъдат увити кренвиршите.

Галъовно потупа каросерията на камионетката и за пореден път надникна в кабината. Ключовете висяха на страничното огледало. Беше помислил за всичко, включително за дреболиите. Не искаше сутринта да се мотае и да губи време за глупости — например в търсене на Бог знае къде останалите ключове. Планираше да потегли за Манхатън в осем нула-нула, прибрал в куфарчето си фалшивия паспорт и самолетния билет.

Насочи се към страничната врата на гаража. Огледа за последен път творението си, кимна доволно с глава и щракна електрическия ключ. Обърна се да излезе, ръката му опипа ръкохватката на автоматичния „Глок“ в джоба на якето. Все още се опасяваше от евентуалната поява на Флаш Томас, въпреки че това едва ли щеше да

стане в този късен час. Добре поне, че вече не му се налагаше да мисли за Джак Степълтън...

Отвори и отново се замисли за своите временни приятели. Едва сега си даде сметка, че Кърт наистина е луд. Стив също беше смахнат, но не като колегата си. Без да бъде психолог Юри беше сигурен, че в детството си Кърт е преживял нещо ужасно. Даваше си сметка, че повечето американци са груби, първични и склонни към насилие, но този беше нещо прекалено. Живееше сред околните с твърдото убеждение, че единствено собственото му мнение е валидно. Най-неприятно беше отрицателното му отношение към славяните, което с времето ставаше все по-нетърпимо...

Спря пред задната врата, ключът за кухнята колебливо се поклати в ръката му. Размишленията за личността на Кърт го накараха да потръпне от нова тревога. Напълно себичен и вманиачен, Кърт спокойно би уредил нещата по начин, по който Арийската народна армия вероятно ще си припише всички заслуги за използването на биологическо оръжие в чертите на Ню Йорк, включително и за акцията в Сентрал парк!

— Чьорт! — тихичко изруга той, осъзнал голямата вероятност от подобен развой на събитията. Тази мисъл му идваше за пръв път.

— Господин Давидов? — повика го женски глас.

Юри стреснато извърна глава по посока на алеята. Винаги беше избягвал да контактува със съседите си, въпреки че малкото разстояние между къщите внушаваше обратното. Пръстите му се увиха около ръкохватката на автоматичния пистолет.

— Извинете, вие ли сте господин Давидов?

Юри напрегна поглед в мрака. Къщата беше тъмна, улично осветление липсваше. По тази причина едва успя да различи две неясни сенки, които помръдваха край оградата. С облекчение установи, че и двамата са бели. Което означаваше, че Флаш Томас все още е далеч оттук.

— Кой се интересува? — попита на глас той.

— Казвам се доктор Лори Монтгомъри — отвърна жената. — Ако вие сте господин Давидов, трябва по спешност да разговарям с вас.

Юри сви рамене, провери дали може да извади пистолета в случай на нужда, после бавно пристъпи към оградата. Втората сянка

принадлежеше на мъж.

— Съжалявам, че ви безпокоя толкова късно — подхвърли Лори. — Аз съм медицински следовател от Манхатън. Знаете ли какво е медицински следовател?

Юри направи опит да каже нещо, но устата му отказа да се подчини. Въпреки тъмнината бе успял да разпознае втория силует. Джак Степълтън!

Лори прие мълчанието му за отрицателен отговор и започна да обяснява.

Юри с мъка преглътна. Устата му изведнъж се оказа суха. Все още не можеше да повярва, че срещу него стои Джак Степълтън. Какво е станало, за Бога? Защо никой не го беше информирал? Поклати глава, спомнил си за вдигнатата слушалка на телефонния апарат.

— Причината, поради която сме тук, е вашата покойна съпруга Кони — продължаваше обясненията си Лори. — Вероятната причина за нейната смърт е отравяне с ботулинов токсин. Имате ли представа какво е това?

Юри мълчаливо кимна. Сърцето му блъскаше толкова силно, че чак се уплаши. Имаше чувството, че неканените гости ще го чуят през оградата. Не знаеше какво да прави. Дали да се опита да се отърве от тях? Или пък да ги примами вътре и да чака появата на Кърт? Нямахше идея...

— Сериозно сме разтревожени, че източника на отровата може би още е в дома ви — продължи Лори. — Съпругата ви занимаваше ли се с домашно консервиране?

— Не знам — успя да изломоти Юри.

— Значи ще започнем оттук — настоятелно рече Лори. — Има и други вероятности, например пресен чесън в олио... Възможен източник е и замразеният пай. Между другото, вие руснак ли сте?

— Да — промърмори Юри.

— Акцентът ви издава — усмихна се в тъмното Лори.

— Откъде в Русия идвате? — обади се за пръв път Джак.

— Ами... — колебливо проточи Юри. — От Санкт Петербург...

— Чувала съм, че това е много красив град — подхвърли Лори. — Знаете ли, има една бяла риба, която руските имигранти харесват страшно много... Тя обаче е сигурен носител на токсините. Често ли се храните с подобно нещо?

— Не, не... — несигурно отвърна Юри. Не можеше да разбере за какво говори тази жена.

— Много бихме искали да хвърлим едно око на кухнята ви — продължи Лори. — Вероятно няма да ми повярвате, ако ви кажа колко сериозни са нещата...

— Ами аз...

— Няма да отнеме много време, обещавам — настоя Лори.

— Идваме чак от Манхатън. Разбира се, бихме могли да се обърнем към Министерството на здравеопазването, които имат законното право да проверят къщата ви...

— Предполагам, че всичко ще бъде наред, но ако не се бавите — отстъпи най-сетне Юри. Беше започнал да излиза от първоначалния шок и си даде сметка, че няма смисъл да упорства. Последното нещо на света което би искал сега беше появата на градските санитарни власти със заповед за обиск. Освен това започна да си мисли, че има известен шанс да използва ситуацията по най-благоприятен начин за себе си.

— Благодаря ви — усмихна се Лори и двамата с Джак бутнаха портичката.

Юри ги поведе към страничната врата, от която се влизаше в кухнята.

Лори се спря на прага и бързо огледа просторното Г-образно помещение, задръстено с вехтории.

— Тук е много...

Изведнъж прехапа език. Искаше да добави „хубаво“, но думата така и отказа да излети от устата ѝ.

Джак само кимна с глава. Лицето на Юри явно го привличаше повече от обстановката в стаята.

— Доста силно възпаление — отбеляза той.

Юри смутено опипа брадичката си. Дясната му ръка остана в джоба, здраво стиснала заредения пистолет.

— Имам някаква алергия — промърмори той. Джак наклони глава и внимателно го огледа.

— Не сме ли се срещали някъде?

— Не, никога — отсече руснакът и побърза да махне с ръка по посока на кухнята: — Храната е там...

Лори пристъпи към хладилника и го отвори. Огледът ѝ продължи само няколко секунди, тъй като вътре нямаше почти нищо. Джак прояви повече интерес към предметите на масата.

— Какво е това? — любопитно попита той и ръгна с показалец един от плътно натъпканите пластмасови кренвирши.

— По-внимателно! — извика Юри и се втурна натам. — Трябва да останат здрави!

— Извинявам се — рече Джак. — Но аз ги побутнах съвсем лекичко... Това да не е някакъв руски деликатес?

— До известна степен — неопределено отвърна Юри.

— Я почакайте! — изпъна рамене Джак. — Спомних си. Вие сте от Свердловск!

— Не съм — тръсна глава Юри. — Аз съм от Санкт Петербург.

— Не се ли срещнахме пред офиса на „Коринтски килими“? — присви очи Джак. — Съседът ви Егор каза, че карате такси... Не бяхте ли вие шофьорът, който дойде да вземе господин Папарис?

— Бъркате ме с някого — смутено промърмори Юри.

— В такъв случай имате двойник — язвително отвърна Джак.

Лори отвори вратичката на фризера. Вътре имаше само една бутилка водка и съд за лед.

— Нямате особено големи запаси от храна — отбеляза тя.

— Жена ми предпочиташе готова храна за вкъщи, а аз се храня навън — сви рамене руснакът.

Младата жена кимна и се зае с проверка на кухненските шкафове. Не откри нищо подозрително, дръпна се в средата на помещението и бавно го огледа.

— Не виждам никакви пособия за домашно консервиране — промърмори тя.

— Нещата са долу, в мазето — отвърна Юри.

— Това означава, че жена ви все пак се е занимавала с домашна стерилизация, така ли? — обърна се да го изгледа Лори.

— Сега се сещам, че преди време го правеше — кимна онзи.

— Нещо да е останало?

— О, не знам — сви рамене Юри. — Отдавна не съм надничал долу. Но тя ходеше редовно...

— Може ли да хвърлим едно око? — попита Лори и хвърли кос поглед към Джак, който явно беше изненадан от желанието ѝ.

— Защо не? — сви рамене Юри и отвори една от вратите, зад които се видя дървено стълбище.

Лори и Джак размениха объркани погледи и бавно го последваха надолу. Юри се справи бързо с ключалката на масивния коридор и бутна тежката врата. На крачка от нея имаше още една врата, с метално покритие, зад която вероятно се намираше малък склад.

Лори и Джак пристъпиха в антрето, очите им с недоумение пробягаха по костюма за химическа защита и пластмасовите туби с белина. В ноздрите ги удари острата миризма на хлор, примесена с нещо гниещо. — До ушите им долетя бученето на включен вентилатор. Недоумението в очите им нарасна.

Юри спря до вратата на склада и посочи с пръст към вътрешността му:

— Мисля, че това ви интересува...

Лори и Джак пристъпиха напред и надникнаха в тъмната стаичка. Юри незабележимо се плъзна зад тях и им даде достатъчно време да разгледат епруветките, бурканите с хранителен разтвор и биологичните филтри.

— Защо не влезете по-навътре? — подхвърли той.

Двамата се обърнаха и едновременно ахнаха. Руснакът беше насочил пистолет право в тях.

— Моля, влезте вътре — покани ги с равен глас той.

— Видяхме достатъчно — отвърна с преднамерено небрежен тон Джак, опитвайки се да не гледа пистолета. Направи крачка в обратна посока и добави: — Мисля, че е време да тръгваме...

Юри вдигна пистолета и без колебание натисна спусъка. Горещо би се замислил, но тук изстрелът положително нямаше да бъде чуто от никого, особено при включен вентилатор. Въпреки всичко трясъкът в затвореното помещение беше оглушителен. Куршумът се заби в една от носещите греди на тавана, посипа се прах. Лори изпищя.

— Следващият път ще се прицеля — обеща със същия равен глас Юри.

— Недейте — спря го Джак. — Няма смисъл да стреляте пак. — Гласът му изгуби игривостта си. Вдигна ръце и започна да отстъпва към вътрешността на складчето, побутвайки Лори пред себе си.

— Отдалечете се от вратата! — заповяда Юри.

Двамата се подчиниха, гърбовете им опряха в циментовата стена. Кръвта се беше оттеглила от лицата им. Бяха бледи почти колкото напръсканата с вар стена.

Юри направи крачка напред, затвори вратата и щракна катинара. Отстъпи назад и внимателно огледа халките. Предназначението им беше да попречат на достъпа отвън, но имаха всички шансове да се справят и с обратната ситуация.

— Няма ли да си поговорим? — подвижна отвъд вратата Джак.

— При всички случаи — отвърна Юри. — Иначе едва ли ще можете да ми помогнете...

— Ще трябва да ни обясните за какво става въпрос... Но това ще стане по-лесно, ако не викаме през затворената врата.

— Няма да излезете оттук преди да изминат няколко дни — хладно го уведоми Юри. — Затова се настанете удобно. На един от рафтовете има дестилирана вода, но за съжаление тоалетна няма...

— Благодаря, много сте любезен — отвърна Джак. — Все пак горе ще ни бъде доста по-удобно. Обещаваме да не ви създаваме неприятности...

— Млъкнете и слушайте! — грубо го прекъсна Юри и погледна часовника си. Наближаваше единадесет. — Първо: след няколко минути тук ще се появят представители на Арийската народна армия. Това говори ли ви нещо?

— Разбира се — отвърна Джак.

— Значи знаете, че те искат да ви видят мъртъв... Всъщност, аз съм много изненадан, че още сте жив. Те обещаха да ви ликвидират още днес следобед. В момента, в който научат, че сте тук, веднага ще дойдат да ви гръмнат... Но аз ви искам жив.

— Е, по този въпрос поне имаме съгласие — въздъхна Джак.

— Онези са себични и съвсем луди — подхвърли унило Юри.

— И аз останах със същото впечатление...

— Разполагат с много оръжие и изгарят от нетърпение да го използват.

— И това го усетих.

— Затова ви съветвам да си траете докато са тук — рече Юри. — Това звучи разумно, нали?

— Разбира се — кимна Джак. — Но преди малко споменахте нещо за помощ...

— Утре сутринта Арийската народна армия и аз самият трябва да използваме биологично оръжие на територията на Манхатън — започна Юри. — Заплахата е съвсем реална, тъй като тук, в тази лаборатория, аз успях да получа доста внушително количество антракс на прах... Предполагам, че като лекари вие вече сте разбрали, че става въпрос за лаборатория...

— Подозирахме нещо такова — промърмори Джак. — Особено след като ни затворихте в това помещение, което твърде много ми прилича на склад за микробиологични продукти...

— Такова е — увери го Юри. — А сега за помощта... Искам от вас да направите така, че светът да разбере за моето участие в утрешната операция...

Не получи отговор. Лори и Джак шепнешком се съвещаваха.

— Чухте ли ме? — повиши глас руснакът.

— Питахме се дали сте произвеждал и ботулинов токсин... — промърмори отгатакъ дебелата врата Джак.

— Опитах се — призна Юри. — Но посявката растеше твърде бавно. Нямах да ми стигне времето за производство на достатъчни за оръжие количества...

— А какво стана с нея? В канала ли е изхвърлихте?

— Това е без значение — изгуби търпение Юри. — Важното е какво ще стане утре с антракса...

— Съгласни сме с вас — кимна Джак. — И сме готови да направим така, че да получите своята част от славата...

— За всеки случай ще ви дам всички подробности за утрешната акция — рече след кратко колебание Юри. — Това ще ви направи достоверни свидетели...

— Целите сме слух — отвърна Джак.

— Ако Арийската народна армия се появи, сигурно ще прекъсна — предупреди Юри.

— Тогава да не губим повече време! — подкани го Джак.

През следващите десетина минути руснакът ги запозна с плановете за двете операции, включително с намеренията на Кърт и Стив да пуснат антракс в климатичната инсталация на федералната сграда „Джейкъб Джавитс“, като едновременно с това блокират датчиците за противопожарна защита. Описа и това, което възнамеряваше сам да направи — кратка екскурзия до Сентрал Парк с

крадената камионетка на фирмата за пестициди и включването на специализираното ѝ оборудване, също заредено с антракс. Приключи с очакваните жертви на своя план. Според изчисленията му щяха да загинат около един милион души, плюс-минус стотина хиляди. Накрая каза, че очаква антраксът да се разпространи в радиус от около осемдесет километра над Лонг Айленд. Спести им единствено плановете за личното си спасение.

— Къде сте усвоил всичко това? — попита Джак след минута на смаяно мълчание.

— Наистина ли ви интересува? — попита поласканият Юри.

— Вече ви казах, че целите сме слух...

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

СРЯДА, 20 ОКТОМВРИ, 23.15 ЧАСА

Кърт вкара тежкия додж рам в алеята Оушънвю и го насочи покрай неизбежните кофи за боклук.

— Защо по дяволите не си прибират кофите за боклук в дворовете? — нервно попита той.

— И аз се питам същото — промърмори Стив. — Трябва да ти кажа, че посещенията в тая дупка изобщо няма да ми липсват...

Кърт спря пред гаража на Юри и изключи мотора.

— Дано е приготвил материала, защото всичко останало е готово — промърмори той. — Извадихме късмет, че капитана е в отпуска. Идеята ти веднага след операцията да си подадем молбите изобщо не ми допадна. Капитанът моментално щеше да надуши нещо. Но заместникът му е тъпак и с него ще се оправим лесно...

— Всичко върви по план — кимна Стив. — Утре по това време ще бъдем в западна Пенсилвания и ще гледаме по телевизията какво става в Ню Йорк.

— Колко бройки от малките детонатори взе?

— Дузина — отвърна Стив. — Просто за всеки случай.

— А пистолета си носиш ли?

— Разбира се.

— Тогава да вървим! — отсече Кърт, слезе от кабината и вдигна торбата за инструменти от гумиран брезент, който бе откъснал от пожарната. Предварително я беше огледал за остри предмети, тъй като не искаше да допусне гаф в последния момент.

Мълчаливо закрачиха към вратата. Кърт почука и започна да потропва с крака, за да се стопли. Небето се беше оцъклило, температурата на въздуха рязко падна, но двамата приятели бяха само по тениски. Кобурите им бяха отзад, небрежно покрити от фланелките.

— Какво става, по дяволите? — промърмори Кърт след като напразно изчакаха появата на Юри. Дръпна пробитата рамка против

комари и заблъска с юмрук по плота на същинската врата. — Ако го няма, направо ще го...

В същия момент вратата рязко се отвори.

— Извинявам се — рече задъхано Юри. — Бях долу... Кърт заплашително го изгледа и бавно влезе в антрето.

Стив го последва. Руснакът старателно заключи след тях.

— Готов ли е материалът? — пожела да узнае Кърт.

Юри махна по посока на кухненската маса.

— Очаква ви. Но първо нека изпием по едно...

— Защо не? — сви рамене Кърт и чертите му бавно започнаха да се отпускат.

Юри извади бутилката водка от фризера, а Кърт пристъпи към пластмасовите кренвирши.

— Колко са тук?

— Около три кила.

— А това трябва да се указанията, за които те помолих — промърмори Кърт и вдигна обемистия плик.

— Да — кимна Юри и ги поведе към дневната. — Включил съм в тях и мерките за собствената ви защита, които трябва да вземете непосредствено след операцията. Ще ви бъдат от полза...

— Хубаво — кимна Кърт, остави плика и брезентовата торба на масата и го последва в съседното помещение.

Юри щедро напълни чашите, подаде по една на гостите си и вдигна своята:

— За операция „Възмездие“!

Другите кимнаха и протегнаха ръце да се чукнат. Отпиха по една едра глътка и неволно засмукаха въздух през пламналите си устни. Бяха пиячи на бира и трудно понасяха твърдия алкохол.

— Как приключи преследването на Джак Степълтън? — гръмко попита Юри. — Първата част беше доста вълнуваща...

Кърт и Стив се спогледаха.

— Не особено добре — призна с въздишка Кърт. — В парка го изпуснахме... Още една причина да изтеглим операцията за утре.

— Напълно ли сте готови?

— Да — кимна Стив. — Фалшивата аларма ще се включи някъде към девет и двадесет и пет. Това означава че в девет и половина ние ще бъдем на обекта.

— Аз също съм готов да започна в девет и половина — кимна Юри. — Да прием за това...

Чашите отново звъннаха.

Кърт избърса устните си с длан.

— Докато пътувахме насам ни хрумна една идея — промърмори той. — Може би ще бъде по-добре да използваме цялото количество антракс във федералната сграда и да забравим за парка...

— Не, аз искам парка! — поклати глава Юри.

— Ами какво ще стане, ако настояваме? — присви очи Кърт.

Юри стреснато ги изгледа.

— Късно е да настоявате — поклати глава той. — Камионетката за пестициден контрол вече е заредена с другите три кила...

— А не можем ли да ги разтоварим?

— Не, защото антракът е в барабана — поклати глава Юри.

— За разтоварването му трябва да се демонтира целия барабан и да се свали в лабораторията, при това само в облекло за химическа защита...

— Защо не е в пластмасови черва като нашия? — присви очи Кърт.

— Защото оборотите на барабана са прекалено мощни и пластмасата няма да издържи...

— Ясно — кимна Кърт и остави чашата си на масата. — Това беше само идея... Хайде да товарим и да тръгваме. Утре ни чака много работа.

Прехвърлиха се в кухнята. Юри се насочи към плота да вземе хавлиената кърпа, а Кърт и Стив се надвесиха над пластмасовите кренвирши. Не посмяха дори да ги докоснат.

— Сигурен ли си, че няма опасност? — попита Кърт.

— Няма, стига да не разкъсате опаковката — кимна Юри и протегна ръка да вземе първия пакет. Двамата му партньори неволно отстъпиха назад.

— Външната част на опаковката е напълно обеззаразена — увери ги Юри. — А след това е обезвъздушена и запечатана...

— Ръката му с кренвирша се насочи към Кърт, който поклати глава и махна по посока на Стив.

Юри пушна опаковката в леко треперещата длан на Стив. Тя увисна, тъй като дължината ѝ надминаваше двадесет сантиметра.

— Колко души може да убие това количество? — попита Стив и лекичко подхвърли кренвирша в ръката си.

— Двеста хиляди, стига да бъде разпръснато равномерно — отвърна Юри.

— Вентилационната система на федералната сграда със сигурност ще свърши тази работа — ухили се Кърт и отвори брезентовата торба: — Хайде, да опаковаме стоката както трябва!

Юри му подаде хавлиената кърпа, която бе използвана за подложка. Стив внимателно положи кренвирша върху нея, а самият Кърт се зае със следващия.

— Няма нужда да пипате толкова нежно — усмихна се Юри. — Пластмасата на опаковката е изключително здрава. Няма начин да я скъсате с голи ръце.

Набрал кураж от тези думи, Кърт бързо вдигна останалите три опаковки от масата и ги положи в торбата. Най-отгоре пусна жълтия плик с инструкциите, завърза отвора и я подаде на Стив.

— Предполагам, че това е всичко — промърмори той.

— Желая ви успех — отвърна Юри.

Кърт започна да се обръща към него, а ръката му се плъзна към автоматичния „Глок“, скрит на кръста му. С бързо, но плавно движение дулото се стрелна към главата на Юри. Руснакът зяпна, очите му се разшириха от ужас.

Кърт натисна спусъка. Куршумът попадна в центъра на челото, малко над веждите. Изригна фонтан от кръв и натрошени костици, който обля хладилника. Тялото се строполи на пода като подсечено, сякаш някой му бе отнел краката.

— Исусе Христе! — ужасено изкрещя Стив. — Защо го застреля, по дяволите?!

Кърт тикна пистолета обратно в кобура и побутна с крак тялото. Технически погледнато, Юри все още беше жив, тъй като от устата му излитаха някакви страни гъргорещи звуци.

— Нали се бяхме разбрали да изпратим бойците?! — продължаваше да протестира Стив. — Защо не ми каза, че си решил да го гръмнеш лично?

— Ти какво, размекваш ли се? — застрашително го изгледа Кърт.

— Не, по дяволите! — проплака Стив. — Но можеше да ми кажеш какво си намислил, нали? Изкара ми акъла!

— Не бях го планирал предварително — изръмжа Кърт. — Но копелето ме ядоса. Чу ли го как каза, че е твърде късно да извадим антракса от барабана? Държеше се така, сякаш той командва, а ние сме някакви шибани изпълнители! На практика аз се опитах да му дам шанс, повярвай ми... Ако се беше отказал от тъпата си терористична идея, изобщо нямаше да го гръмна!

Стив пусна брезентовата торба на пода и пристъпи към масата. Взе чашата си и погълна наведнъж съдържанието ѝ. Раменете му конвулсивно потръпнаха.

— Все пак предпочитам да знам предварително за намеренията ти — промърмори той.

— Стига бе, лигльо! — шеговито се намръщи Кърт. — Хайде, взимай торбата и да се махаме оттук!

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

СРЯДА, 20 ОКТОМВРИ, 23.50 ЧАСА

— Мислиш ли, че си тръгнаха? — прошепна Джак.

— Да — кимна Лори. — Почти съм сигурна, че преди около десетина минути чух затръшването на входната врата, въпреки бученето на вентилатора.

В складчето цареше непрогледен мрак. Преди да се качи горе, Юри беше изключил и общото осветление в мазето. През цялото времетраене на визитата на Арийската народна армия двамата медицински следователи бяха стояли абсолютно неподвижно, страхувайки се дори да дишат. И двамата подскочиха от внезапния грохот на изстрела. До този момент налягаха слух и успяваха да хванат откъслечни думи и фрази от разговора, който се водеше отгътък тънките дъски на пода.

— Страхувам се, че гръмнаха нашият любим руснак — промърмори с нормален глас Джак. Все още не се помръдваше и стоеше тихо, тъй като отпътуването на „арийците“ можеше да се окаже и капан.

— Май така стана — отвърна с лека въздишка Лори. — Той с основание им нямаше доверие...

— Мисля, че горе се появиха онези мъже, които преследваха и мен — каза след кратка пауза Джак. — Дължа извинение на Пол... Тази бъркотия е далеч по-голяма, отколкото предположението, че Пол може да ми се е разсърдил... Заклученията ми бяха прибързани.

— Може и да си прав, но за момента това няма значение. Въпросът е какво ще правим?

— Първо ще направим опит да се измъкнем оттук — въздъхна Джак. — Но видях вратата и не храня особени надежди. Три сантиметра дъска, подсилена с метални ленти...

— Не ми харесва да съм затворена тук — потръпна в мрака Лори. — Това ми напомня ужасните неща, които станаха през 1992 година при онези случаи със свръхдозите.

— Стига, стига! — скара ѝ се Джак. — И аз изпитвам известно чувство на клаустрофобия, но това не е като да те заковат в ковчег!

— Почти същото е — държеше на своето Лори. — Освен това усещаш ли миризмата на ферментация и белина?

— Да — отвърна Джак. — Тук някъде трябва да има ферментатор, зареден с голяма доза активен антракс. Днес, когато обиколих къщата, видях ламаринени тръби за проветрение и чух бученето на мощен вентилатор. Умирам от яд, че не се досетих какво означава това! Не знам защо реших, че става въпрос за някаква пещ!

— Това е работа на човек, който е знаел какво върши — мрачно подхвърли Лори.

— За съжаление е така — кимна Джак. — И това прави реална заплахата за това, което ще стане утре. Докато разследвах случая Папарис ми мина през ума, че може би става въпрос за био-тероризъм, но после нещата се развиха в друга посока. Дори и тогава у мен остана известно подозрение, но за съжаление не се доверих на мрачните си предчувствия...

— Не можеш да виниш себе си — въздъхна Лори. — Нали все пак си позвънил на градския епидемиолог? Останалото би трябвало да е негова работа.

— Сигурно е така — унило сви рамене Джак. — Обадох се и на началника на групата за борба с природните бедствия към канцеларията на кмета, но от това съвсем не ми става по-леко...

— Как му беше името? — попита Лори. — Нали той ни чете лекция за биотероризма?

— Стен Торнтън — отвърна Джак.

— Точно така. А лекцията му беше адски мрачна. Чак тръпки ме побиха от нея...

Замълчаха. След известно време увереността им нарастна и те бавно се размърдаха. От появата на АНА не бяха мръднали от местата си, облегнати на бетонната стена.

— О, Господи! — прошепна Лори. — Не мога да повярвам, че водим сравнително нормален разговор, а едновременно с това сме заключени в тази малка тъмна дупка и знаем какво ще се случи утре в сградата „Джейкъб Джавитс“! Защо не си взех телефона, по дяволите! — Чантичката ѝ бе останала заключена в жабката на Уорън. Беше решила да я остави там, за да изглежда като истински професионалист.

— Това би улеснило нещата — съгласи се Джак. — Но мисля, че Юри щеше да ти го вземе... Според мен той знаеше какво прави. На връзката с ключовете си имам едно миниатюрно фенерче и мисля да го включа...

— Моля те! — рече Лори.

Тъничкият конус освети само една малка част от помещението. Пред очите на Джак се мярна намръщаното лице на Лори, която беше кръстосала ръце пред гърдите си и видимо мръзнеше във влажното мазе.

— Добре ли си? — загрижено попита той.

— Ще се справя — промърмори тя.

Тънкият лъч тръгна из помещението. Джак спря пред шишетата с дестилирана вода и ги премести на по-удобно място. Трябваше да ги достига лесно, дори и в пълен мрак.

— Може би ще ни потрябват — промърмори той. — Не искам да бъда песимист, но може би няма да излезем скоро оттук...

— Ободряваща мисъл, няма що! — засмя се нерадостно Лори.

Светлината се плъзна по вратата. Отваряше се навън, което означаваше, че пантите са от другата страна. Ръцете му внимателно опипаха рамката.

— Мислиш ли, че можем да вдигнем малко шум?

— Можем да вдигнем и много шум, стига да ни чуят съседите — отвърна Лори.

— Имах предвид Арийската народна армия — загрижено поясни той.

— Тях отдавна ги няма — тръсна глава Лори. — Взеха каквото им трябва и вероятно правят последните корекции за утрешното си нападение в Манхатън...

— Сигурно си права — кимна Джак. — Няма как да са подозирали, че сме тук...

Сви дланта си в юмрук и започна да блъска рамката. Веднага разбра, че няма шанс. Вратата беше изключително солидна. Въпреки това отстъпи крачка назад и връхлетя отгоре ѝ с рамо. Направи го няколко пъти, напрягайки всички сили. Вратата изобщо не мръдна.

— Толкоз по въпроса — отказа се задъхан той, включи фенерчето и го насочи към варосаните бетонни стени. Те бяха плътни, без никакви пукнатини или отвори.

— Изненадан съм от солидните основи на тази къща — промърмори той. — Гледана отвън, тя по нищо не се различава от обикновена дървена барака...

— Ами тавана? — подсети го Лори.

Тънкият лъч светлина се стрелна нагоре, после бързо започна да избледнява.

— Охо! — простена Джак. — Страхувам се, че скоро отново ще бъдем пленници на тъмнината...

Още не беше затворил уста, когато фенерчето светна по-силно и угасна. Мракът бързо встъпи в правата си.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ЧЕТВЪРТЪК, 21 ОКТОМВРИ, 9.15 ЧАСА

Майк Комписано вдигна глава, бледосините му очи бавно опипаха внушителната фасада на федералната сграда „Джейкъб Джавитс“, която се издигаше четиридесет и два етажа над нивото на улицата. Гледката беше страхотна, от небостъргача се излъчваше властност и авторитет. Поддал се неволно на това влияние, Майк гневно тръсна глава.

Беше станал скинар именно поради гнева, който изпитваше към обществото. Още от ранна възраст имаше чувството, че изостава от живота подобно на малка спасителна лодка, изпаднала от бърз презокеански лайнер. От негова гледна точка всички афро-американци, азиатци и латиноси, които му бяха съученици в гимназията, имаха далеч повече шансове от него — чистокръвния американец, просто защото за тях бяха изготвени различни спомагателни програми. От кого? От правителството, разбира се. Кърт правилно беше посочил, че тази внушителна сграда насреща дава убежище именно на шибаното правителство!

Ръката на Майк бавно се плъзна към джоба на торбестите панталони, пръстите му опипаха димката, която трябваше да пусне в системата за вентилация. Смътно си даваше сметка, че ще играе важна роля в един старателно подготвен удар срещу държавата, която го беше лишила от всякакви шансове.

Очите му опипваха загладените лица на бюрократите, които влизаха и излизаха през главния вход. Те бяха пряко отговорни за бъркотията, която цареше в страната. С удоволствие би си избрал някого, на когото да размаже самодоволната мутра, но Кърт го беше предупредил да не прави скандали.

Отново погледна часовника си. Най-последно беше станало девет и четвърт. Беше заел позиция на тротоара още в девет без петнадесет и правеше безуспешни опити да се стопли. Сутринта намъкна единствения си костюм, криво-ляво завърза някаква смачкана

вратовръзка, която намери на дъното на гардероба, а след това направи безуспешен опит да среше на път късоподстриганата си руса коса.

Тръсна глава, напълни дробовете си с въздух и тръгна. Беше нервен, сърцето лудо блъскаше в гърдите му. Изгаряше от желание за успех, но едновременно с това изпитваше ужасен страх от провал.

Първото предизвикателство беше охраната. Майк зае място в опашката от хора и покорно премина през металния детектор. Задрънчаха звънци.

— К'во носиш, синко? — попита униформеният дебелак до апаратурата.

Майк нервно бръкна в джоба си и извади къса отвертка. Беше я взел, тъй като се опасяваше, че едва ли ще отвори решетката на вентилацията с обикновена монета.

— Охо, днес май си решил да повръткаш малко — ухили се дебелакът.

Майк кимна с глава и се остави да бъде насочен към рамката на металдетектора, този път без отвертката. Звън не последва.

— Успех — рече охранителят и му подаде отвертката обратно.

Майк изпита огромно облекчение от факта, че никой не го попита къде отива. С бодра стъпка се насочи към асансьорите, изчака реда си и влезе в една от кабините. Слезе на третия етаж и се насочи към тоалетната в дъното на дългия коридор, спазвайки стриктно указанията на Кърт. Всичко вървеше по план.

За съжаление последната кабинка до стената се оказа заета. Въоръжил се с търпение, Майк се огледа. Изми си ръцете пред умивалник с голямо огледало, просто защото не знаеше с какво друго да си запълни времето. Човекът от кабината най-сетне излезе, хвърли му бегъл поглед, след което си изми ръцете и напусна помещението.

Майк побърза да се вмъкне в кабинката и да пусне резето. Вентилационният отвор се оказа точно над главата му. С помощта на отвертката свали капака без никакви затруднения, стъпи на чинията и надникна в тъмната дупка. Тръбата правеше завой някъде на около метър над главата му и изчезваше нагоре.

Майк бръкна в джоба си и извади димката. Драсна клечка кибрит и допря пламъчето до фитила. Той моментално пламна. Китката му направи леко въртеливо движение и димката изчезна в шахтата. Знаеше, че тя ще спре точно където трябва — в извивката на тръбата,

която водеше към долния етаж. Само миг по-късно в отвора се появиха първите кълба дим, гъсти и непрогледни.

Завинти решетката обратно на мястото ѝ, напусна кабината и излезе в коридора. Асансьорът го свали във фоайето за броени секунди. Противопожарният сигнал се включи в момента, в който излизаше от кабината. Записан на лента монотонен мъжки глас помоли посетителите да напуснат сградата през най-близкия изход.

С чувство на изпълнен дълг Майк излезе през главния вход, заедно с тълпата. Охраната вече спираше всички, които искаха да влязат. Обяснението беше, че се провеждат противопожарни мероприятия.

На площада пред сградата започна да се събира тълпа. Хората палеха цигари и си подхвърляха нервни реплики. С течение на времето тълпата нарасна, тъй като огромното здание продължаваше да бълва пълноводен поток от посетители. Майк се присъедини към нея, но внимаваше да остане в периферията ѝ.

След пет минути се разнесе вой на приближаващи се сирени. Иззад ъгъла изскочиха две пожарни коли и заковаха пред главния вход. На вратите на първата със златни букви беше изписано П.О.Н.Й. — МАШИНА №7.

Майк погледна часовника си. Беше точно 9.29. После вдигна глава и видя Кърт, който тъкмо изскачаше от кабината. Беше облечен в пълна противопожарна униформа, която включваше кевларова жилетка, панталони от същата материя, кожен шлем и високи ботуши. На гърба му имаше кислороден апарат с портативни бутилки. Под брадичката му се поклащаше противогазова маска, а в ръката му се виждаше голяма брезентова торба.

След него на тротоара се появи Стив, който носеше яркочервен сак. Дватама се затичаха към входа на небостъргача, следвани по петите от останалите пожарникари.

Майк се обърна и тръгна към спирката на метрото. Изпитваше дълбока гордост от факта, че беше участвал в операция, която според Кърт със сигурност щеше да спаси страната...

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

ЧЕТВЪРТЪК, 21 ОКТОМВРИ, 10.15 Ч.

— Имаш ли представа колко е часът? — попита Лори.

— Никаква — въздъхна Джак, протегна се и изпъшка: — Май бях задрямал за малко... А ти?

— Аз също — кимна Лори. — Странно е да съдиш за хода на времето без часовник и в пълна тъмнина...

Седяха един срещу друг на циментовия под, опряли гърбове на стената. Краката им бяха проточени под лек диагонал, просто защото помещението не беше достатъчно широко.

— Като вдигна глава към тавана, почти съм в състояние да повярвам, че виждам дневна светлина — промърмори Джак.

— Трябва да се измъкнем оттук преди девет и половина, ако искаме да спрем онези пожарникари, които се готвят да пръснат антракс във федералната сграда — с тревога рече Лори.

— Не искам да бъда песимист, но прогнозата на Юри за няколкодневен престой вероятно ще се окаже вярна — въздъхна Джак. — Особено пък сега, след като го застреляха. Според мен той планираше да позвъни в полицията и да съобщи къде се намираме. Само по този начин би могъл да поеме отговорността за своята част от операцията и да получи съответната слава...

— Чакай малко! — внезапно извика Лори.

— Колкото желаш — разпери ръце Джак.

— Тихо! Стори ми се, че чух нещо...

Затаиха дъх и се ослушаха. Отгоре долетяха далечни, но ясно различими удари.

— Според мен някой чука на входната врата! — прошепна Лори.

Едновременно се изправиха на крака, сблъскаха се в мрака, после започнаха са викат за помощ.

Замълчаха няколко секунди по-късно, с писнали уши. Отново напрегнаха слух.

— Трябва да са ни чули! — промърмори Лори.

— Зависи какво е нивото на страничните шумове навън — отвърна Джак.

После до ушите им долетя резкия звук на счупено стъкло. Над главите им се разнесоха тихи стъпки.

Отново завикаха за помощ, в пълен синхрон. Джак скочи към вратата и започна да я блъска с юмруци. Изведнъж лампите светнаха, някой започна да се спуска по стълбите към приземието. Разнесе се звук на счупено дърво, съвсем ясно се чува гласове. Онези отвън бях проникнали в преддверието на лабораторията.

— Тук вътре! — извика Джак и отново заблъска по вратата.

Не получиха отговор, но нещо метално изтрака от външната страна. Сякаш някой се опитваше да натика стоманен лост в куките на катинара. Звукът на разцепено дърво се повтори, този път по-силен отпреди.

— Нямам идея кой може да бъде това — прошепна Джак.

— Но не мислиш, че...

Младата жена нямаше достатъчно време да довърши мисълта си. Куката изскочи от гредата с противно скърцане, вратата рязко се отвори. Изненадани, но благодарни, Джак и Лори се оказаха лице в лице с намръщения Уорън. Зад него надничаше Флаш.

— Слава Богу! — проплака Лори, втурна се напред и уви ръце около шията на Уорън.

Младежът нежно я отстрани и втренчи ядосан поглед в Джак.

— Започва да ми писва — изръмжа той. — Не обичам да те измъквам от странни ситуации, особено когато наоколо се търкалят мъртъвци!

Лори се отдръпна и избърса радостните сълзи от очите си.

— Колко е часът? — попита Джак.

Уорън стрелна с очи Флаш и разпери ръце:

— Виждаш ли какво означава благодарност?! Човекът иска да знае колко е часът!

— Важно е! — нетърпеливо повиши тон Джак. — Колко е часът?

Уорън вдигна китката си и съобщи, че е десет и четвърт.

— Господи! — простена Лори, бутна младежа и се втурна към изхода. Джак я последва по петите.

— Хей, внимавайте! — извика подир тях Уорън. — Гледката горе не е от най-приятните!

Лори изскочи в антрето и хукна към телефона в кухнята. Джак не изостана дори със сантиметър.

— На кого да се обадя? — задъхано попита тя.

Джак се замисли за миг, после тръсна глава.

— Дай на мен!

Пое слушалката от ръката на Лори, набра 911 и поиска да го свържат със Стен Торнтън от Дирекцията за борба с извънредните ситуации. Поясни, че въпросът е от изключителна важност. Познаваше добре сложната система за комуникации, която използваше Стен Торнтън и беше сигурен, че бързо ще се свърже с него.

Уорън и Флаш също се качиха в кухнята. Тялото на Юри беше проснато на прага, с краката към дневната. Кръвта по хладилника беше засъхнала и имаше тъмнокафяв цвят.

— А бе, вие ще ни дадете ли някакви обяснения? — пожела да узнае Уорън, в чието поведение все още се долавяха признаци на гняв. Джак и Лори едновременно вдигнаха ръце с молба да почака.

— Глей к'во става! — промърмори младежът и отново се обърна към Флаш. — Бием пътя чак дотук, спасяваме им задниците и к'во получаваме в отговор?

Флаш очевидно не го слушаше, зает да разглежда трупа на зет си. Върху лицето на Юри бе застинало изненадано изражение, широко отворените му очи гледаха право в тавана. В центъра на челото му зееше кръгла дупка с размерите на едра сачма.

Междувременно Стен Торнтън най-сетне се появи на телефона. Джак му се представи, прочети гърлото си и започна:

— Мисля, че сте изправени пред най-голямото предизвикателство в кариерата си. Моля ви веднага да проверите дали е имало фалшива тревога за пожар във федералната сграда „Джейкъб Джавитс“, някъде около девет и половина!

— Веднага, или да ви се обадя по-късно? — отвърна с въпрос Стен.

— На секундата! — извика Джак. — Ще чакам на телефона!

Преплете пръсти за късмет и затвори очи. Лори сграбчи ръката му и започна беззвучно да се моли.

В слушалката се чуваше как Стен иска връзка с началника на Противопожарната служба. В кратката пауза на очакването той обясни на Джак, че в „Джейкъб Джавитс“ вероятно е имало сигнал за тревога,

но той е бил причинен от дефектен димен детектор. Секунди по-късно началникът на Противопожарна охрана потвърди тази информация.

— Добре, ясно — кимна Джак и направи опит да организира мислите си. — Позвънете на някой от отговорниците в сградата, веднага! Попитайте ги дали е бил изключен записът на автоматичните предупреждения за посетителите и има ли някакъв прах в сградата.

— Това не ми харесва! — загрижено промърмори Стен, но веднага използва пряката връзка си връзка с охраната на небостъргача. След малко отново беше на линията с Джак.

— Отговорът и на двата въпроса е утвърдителен — рече той. — Цялата сграда е посипана с някакъв ситен пращец. Знаете ли какъв е той?

— Антракс! — простена Джак. — Пригоден за военни цели антракс!

— Пресвети Боже! — уплашено възкликна Стен. — Къде се намирате? Как научихте за това?

— Намирам се в една къща на Оушънвю Лейн номер 15 в квартал Брайтън Бийч — поясни Джак. — На пода в краката ми лежи един руски имигрант, убит от нюйоркски пожарникар, който членува в банда, наричаща себе си Арийска народна армия. Руснакът е изградил тук цяла лаборатория, а в гаража му има специализиран автомобил за пестицидна обработка на посевите, който също е пълен с антракс. В мазето има лаборатория, оборудвана с ферментатор. Той по всяка вероятност е зареден с необработен антракс. Допреди малко бяхме затворени в това същото мазе...

— Пресвети Боже! — повтори възклицанието си Стен. — Заразени ли сте?

— Най-вероятно не — отвърна Джак. — Руснакът е знаел какво прави и искаше да ни запази живи. Освен това лабораторията е оборудвана с добра вентилационна система, която по всяка вероятност има и добри филтри...

— Добре, стойте там! — влезе в ролята си Торнтън. — Не напускайте къщата! Ние ще дойдем при вас, ясно?

— Да, добре — кимна Джак. — Но си мислех дали не е по-добре веднага да се върнем в моргата. Имам предвид себе си и доктор Лори Монтгомъри, която също беше пленник. Моргата скоро ще бъде претъпкана и ще има нужда от помощ...

— Само след като ви обеззаразим! — отсече Стен. — Ще стоите там и няма да мърдате! След броени минути ще отцепим района.

Линията прекъсна.

Джак сви рамене, окачи слушалката и въздъхна.

— Изпуснахме ги!

Гласът му прекъсна от възмущение. Лори го прегърна и притисна главата му до гърдите си. Очите ѝ се насълзиха от състрадание.

— Хей, човече — обади се Уорън. — Мисля, че е крайно време да ни обясниш какво става!

Джак кимна и напълни дробовете си с въздух. Наложил му се да избърше очите си от напирещите сълзи.

— Нали помниш какво ти казах, приятелю? — обърна се той към Уорън. — Следващият път в който някой трябва да спасява някого, аз ще бъда човекът, който ще спаси теб...

— Да, ама аз не съм глупак като теб, докторе! — изгледа го Уорън.

— Ех, ако беше се появил тук поне с един час по-рано!

— Значи пак съм лош! — нацупи се младежът.

— Нищо подобно! — размаха ръце Джак. — Страшно съм ти благодарен, че отново се появи, при това съвсем навреме!

— Трябваше да изчакам и да видя дали вие двамата ще се появите на работа — поясни Уорън. — Не го направихте и тогава реших, че е станало нещо... Рано сутринта видях, че бричката ми я няма, а Плънката докладва, че изобщо не си се мяркал из махалата. Но кой знае защо стигнах до заключението, че вие двамцата сте се сдобрили и в момента сладко си нанкате в някой мотел...

— Де да беше така — въздъхна Джак и хвърли кос поглед по посока на Лори.

— Така е — кимна след кратко колебание тя.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

ЧЕТВЪРТЪК, 21 ОКТОМВРИ 12.45 ЧАСА

Стен Торнтън не беше преувеличил като каза, че ще бъдат там за броени минути. Едва настанили се на дивана на Юри, четиримата бяха изненадани от местните пожарникари в противохимически облекла, които бързо отцепиха района и опразниха съседните къщи. Гледката на техните действия отвътре имаше някакъв сюрреалистичен оттенък, тъй като никой от специализираните екипи не се доближи до къщата на Юри.

Няколко минути по-късно в небето се появили хеликоптери, които направиха по един кръг над района и се насочиха за кацане на брега. Половин час по-късно се появили и екипите, докарани с тях. За разлика от пожарникарите, тези хора бяха облечени в далеч по-съвършени костюми за биохимическа защита, които наподобяваха скафандри. Част от тях се оказаха експерти по взривовите, които моментално се насочиха към гаража да проверят дали в специализирания автомобил не е поставена бомба.

Останалите проникнаха в къщата, кимнаха за поздрав и се пръснаха из стаята. Никой не погледна тялото на Юри, което продължаваше да лежи на пода между кухнята и дневната. Десет минути по-късно ръководителят на екипа се събра в кухнята с онзи, който командваше групата в гаража. Размениха си няколко думи, после в ръцете на единия светна портативна радиостанция. Вероятно се свързваше с командния пункт на операцията, някъде в Манхатън.

— Две горещи зони — обяви мъжът. — Агентът в автомобила за пестициден контрол несъмнено е антракс, под формата на биологическо оръжие. Взривно устройство няма. В лабораторията има два активни ферментатора, заредени с антраксна култура. Има и пулверизатор, който е силно заразен с антракс, точно като предпазния си капак. Открихме действаща вентилационна система с отрицателно налягане, оборудвана с биологични филтри. Останалата част от къщата е чиста. Край...

Джак и останалите не успяха да чуят отговора, тъй като ръководителят на операцията притисна портативната радиостанция към ухото си. Видяха го да кима няколко пъти, след като каза „слушам, край на връзката“...

Човекът пристъпи към групата на дивана, лицето му остана полускрито от маската.

— Сега искам да напуснете къщата — рече той. — Като излезете на алеята, ще поемете наляво. Когато се мушнете под полицейската лента на ъгъла, ще сте напуснали горещата зона. Малко по-нататък ще видите палатка за обеззаразяване, разпъната е на Оушънвю Лейн. Червена е, няма как да я пропуснете. Там ви очакват.

Групата стана и се насочи към вратата.

— Благодаря ви — подвижна Лори към маскирания мъж, но той не ѝ отговори. Вече се беше обърнал и крачеше към вратата за мазето.

— Хей, тези хора пипат здраво — промърмори с уважение Уорън когато излязоха на алеята.

— Имат пълно основание — увери го Джак. — Нещата са сериозни. Жертвите в града могат да бъдат десетки хиляди.

— Мамка му на това копеле! — изръмжа Флаш, имайки предвид Юри. — Казах ви, че не му е чист косъмът! Трябваше да дойда и да се погрижа за него, както си бях намислил!

— Имаше пистолет — подхвърли Джак. — И беше готов да го използва...

— Аз също нямаше да дойда с празни ръце! — изръмжа Флаш.

Направи им впечатление, че кварталът е абсолютно пуст. Дори кучетата се бяха изнесли нанякъде.

— Страшно — потръпна Уорън. — Сякаш сме останали сами на света...

Откриха палатката точно там, където им казаха — в средата на опустелия булевард.

— Къде се спасиха всички? — продължаваше да любопитства Уорън.

— Мисля, че не им е било трудно да евакуират местните жители — рече Джак. — Хората винаги са се страхували от зарази. Представям си какво е положението в долен Манхатън и направо тръпки ме побиват!

— Това ми прилича на един стар научнофантастичен филм — промърмори Флаш. — „Денят, в който Земята спря да се върти“, или нещо подобно...

Посрещнаха ги група специалисти в защитни дрехи, които не бяха толкова сложни като на онези в къщата. Ръководителката на екипа се представи като Карълайн Джейкъбс. Без да се церемони повече тя накара пришълците да свалят дрехите си и да застанат под подвижните душове, от които течеше дезинфекционен разтвор. После им дадоха по един комплект стерилни комбинезони, поставиха им ваксина срещу антракс и се заеха с една сложна процедура, наречена ципрофлоксация.

— Това изобщо не съм го очаквал! — оплака се Уорън.

— Трябва да си благодарен, че те ваксинираха — рече Джак. — В града няма кой знае какви запаси от нея. Сигурен съм, че в Манхатън вече изпитват остър недостиг. Просто няма начин да стигне за всички...

Завесата на палатката рязко се отметна и на прага се изправи строен афро-американец с вид на военен, не повече от тридесетгодишен. Беше облечен в оранжев комбинезон, на ръкава на който имаше надпис ГБКС, а под ципа на джобчето му висеше табелка с надпис „Агент Макръс Уилямс“.

— Търся доктор Степълтън и доктор Монтгомъри — обяви с ясен глас той.

— Аз съм Степълтън — вдигна ръка Джак.

— А аз — Монтгомъри — стори същото Лори.

— Отлично — кимна агент Уилямс. — Бихте ли ме последвали, моля?

Джак и Лори бързо станаха на крака.

— Ами ние? — обади се Уорън.

Джак погледна агента и вдигна вежди.

— Името ви, сър? — любезно попита Уилямс.

— Уорън Уилсън, а това е франк Томас...

— Съжалявам, господа. Нямам никакви заповеди по отношение на вас и предполагам, че трябва да останете тук.

— По дяволите! — изруга Уорън. — Хей, док, направи така, че да не ни забравят!

— Бъди спокоен — отвърна Джак и последва Лори, която вече беше напуснала палатката. Наложил се да се затичат, за да настигна

Маркърс, който бързо крачеше към бреговата линия.

— Къде отиваме? — подвижна Джак.

— Трябва да ви придружа до временния команден пункт — обясни агентът.

— Къде се намира той?

— В долен Манхатън. Помещава се в една каравана пред входа на кметството.

— Не може ли да намалим темпото? — подвижна задъхано Лори, която през цялото време подтичваше.

— Трябва да ви заведе там максимално бързо — отвърна без да се обръща Маркърс.

— Какво става в града? — любопитно го погледна Джак.

— Не съм запознат с последния развой на събитията, на хаосът е голям — неохотно отвърна Маркърс.

— Вие от ФБР ли сте? — попита Лори.

— Да.

— А какво означава съкращението ГЪКС?

— Група за борба с критичните ситуации — отвърна агентът. — Притежаваме специална подготовка за справяне с инциденти от ЯБХ характер...

Лори хвърли един безпомощен поглед по посока на Джак. Тя по принцип мразеше съкращенията, особено пък онези, от които се раждаха други.

— Инциденти, предизвикани от ядрени, биологически или химически агенти — обясни й Джак.

Прекошиха опустялото авеню Брайтън Бийч и минаха под моста на електрическата железница, която беше част от нюйоркското метро. Подстъпите към спирката бяха преградени от жълта полицейска лента. Джак подозираше, че комуникациите по релсите вече са прекъснати.

Повървяха още малко и излязоха на брега. На пясъка чакаха няколко хеликоптера с различни отличителни знаци. Маркърс се насочи към един от най-малките, паркиран в края на импровизирания парк. Беше „Бел Джет Рейнджър“ с инициалите на ФБР. Отвори вратата и им направи знак да се качат. Пилотът вече завърташе роторните витла. Маркърс им подаде шлемофони, за да могат да поддържат контакт.

Вдигнаха се във въздуха. Пътуването до Манхатън се оказа шокиращо кратко, особено за Джак, който едва вчера бе въртял

педалите по същия път. Пилотът се приземи на зелените площи пред сградата на кметството. Мястото за кацане беше заобиколено от пожарникари в противохимически облекла. Джак и Лори бързо разбраха какво е имал предвид Маркърс, когато спомена за хаос. За разлика от пустия Брайтън Бийч, тук имаше тълпи от изпаднали в паника хора, които тичаха на запад, срещу вятъра. От двете страни на Бродуей бяха паркирани голямо количество автомобили на Националната гвардия. Войниците в защитни костюми ги бяха напуснали, но повечето от тях безсмислено се мотаеха наоколо с пушки в ръце, очевидно несигурни в това, за което бяха повикани.

— Паниката при първоначалното съобщение беше огромна — поклати глава Маркърс. — Полицията се надяваше да удържи нещата под контрол, но не се получи...

Джак мълчаливо кимна. Паниката нямаше да доведе до нищо добро, тъй като заразените хора влизаха в контакт с все още здравите и резултатът не можеше да бъде друг, освен плачевен.

Маркърс не изчака спирането на витлата, отвори вратичката и им направи знак да слизат. После тръгна пред тях със същото бързо темпо, което бе довело до изоставането на Лори в Брайтън Бийч. Джак хвана спътницата си за ръка и двамата се затичаха след него.

Строителният фургон, превърнат във временен команден пункт, беше паркиран на площада пред кметството, на шест пресечки от федералната сграда „Джейкъб Джавитс“. Хората в него бяха в относителна безопасност, тъй като умереният вятър духаше от югозапад на североизток.

Маркърс отвори вратата. Отвътре долетя силен глъч. Тясното помещение беше буквално задръстено от представители на Министерството на здравеопазването, полицията, ФБР, Противопожарна охрана, Министерството на отбраната. Сред зеленикавите униформи на военните Лори зърна емблеми с общо взето непонятни съкращения. Успя да разчете само едно от тях — НИИБСАЩ, което на нормален език означаваше Научноизследователски институт по инфекциозни болести към армията на Съединените американски щати. Останалите буквени съчетания й бяха абсолютно непонятни.

— Моля, ако обичате! — извика Маркърс, опитвайки се да надвика поне двадесетина души, които говореха едновременно. Ръцете

му започнаха да работят като булдозери, пробивайки им път към една вътрешна врата. Стигнаха дотам без особени затруднения. Агентът почука, надникна вътре и миг по-късно направи знак на Джак и Лори да влизат.

Двамата медицински следователи затвориха вратата след себе си и въздъхнаха с облекчение. Бяха се озовали в нещо като миниатюрен кабинет, най-много три на три, но вътре беше далеч по-тихо в сравнение с общото помещение. За това допринасяше и ограниченото присъствие на хора — в кабинета имаше само трима души, разположили се пред батарея от временно прокарани телефони. И тримата изглеждаха сравнително спокойни. Джак разпозна само един от тях — Стен Торнтън, началник отдел „Извънредни ситуации“ към Градския съвет на Ню Йорк.

— Седнете — кимна им Стен и посочи двата свободни стола срещу себе си. Джак и Лори мълчаливо се подчиниха.

Стен беше изключително висок и това му личеше дори седнал. Беше облечен в обикновено сако от туид и доста измачкани панталони. Разрошената коса и очилата му придаваха вид на интелектуалец — далеч повече приличаше на университетски професор, отколкото на висш държавен служител.

С широк жест им представи другите двама в кабинета: старши агент от ФБР Робърт Соренсън и Кенет Алън — служител на ФАСС, федералната агенция за спешни ситуации към правителството на САЩ.

— Кафе? — попита Стен. — Сигурно сте гладни след това, което сте преживели...

Джак и Лори отказаха, но останаха доста изненадани, че някой може да предлага кафе в подобна криза.

— Може ли да попитам как вървят нещата? — неспокойно огледа присъстващите Джак.

— Разбира се — кимна Стен. — Вие двамата играете важна роля в тези събития и имате пълното право на информация. Вероятно сте се уверили със собствените си очи, че не успяхме да въдворим ред. Паниката се разпространи толкова бързо, че ние се оказахме напълно блокирани. Със съжаление трябва да признаем, че упражненията и сухите тренировки за овладяване на събития от подобен характер се оказаха твърде далеч от действителността. Не успяхме да задържим

хората в сградата, а поради включената на максимум вентилационна система беше заразена една доста значителна част от западен Манхатън.

Стен замълча, а Джак и Лори напрегнато местеха погледи по лицата на присъстващите. Новините бяха ужасни, но тези мъже тук изглеждаха странно спокойни.

— Едно събитие обаче промени хода на нещата в наша полза — добави след кратката пауза Стен. — Ще се досетите ли за какво става въпрос?

Джак и Лори се спогледаха, после бавно поклатиха глави.

— Отначало не повярвахме, тъй като беше твърде хубаво, за да е истина — леко се усмихна Торнтън. — Ръчните ни индикатори упорито отказваха да регистрират присъствието на антракс, но те все пак са конструирани така, че да ловят само четирите най-главни биологически оръжия... По тази причина се наложи да поискаме друга, доста по-съвършена измервателна апаратура. Преди броени минути ни докладваха, че разпръснатото над Манхатън прахообразно вещество изобщо не е антракс, фактически то няма нищо общо с биологическите оръжия, защото се оказа обикновено брашно, стрито на фина прах...

Джак и Лори зяпнаха от смайване.

— По наше дълбоко убеждение в случая не става въпрос за някаква фундаментална шега, особено на фона на концентрирания антракс в онзи автомобил за пестициден контрол и трупа в къщата. В тази връзка ФБР проявява изключителен интерес към личностните характеристики на заговорниците. Надяваме се да ни дадете някаква информация за тези хора, а също така и за Арийската народна армия като организация...

Джак и Лори отново се спогледаха и смаяно поклатиха глави.

— Господи, какъв шантав руснак! — промърмори Джак.

— Фантастично! — промълви с уважение Лори. — Измамил е Арийската народна армия, за да запази славата за себе си.

— Какво по-точно имате предвид? — любопитно я изгледа Робърт Соренсън.

— По всичко личи, че е имало някакви различия относно обекта или обектите на нападението — отвърна Джак. — Юри Давидов

имаше намерението да обиколи Централ Парк с онзи камион за пестициден контрол...

— Мили боже! — възкликна Стен и поклати глава. — Това би означавало около милион жертви!

— Но Арийската народна армия предпочела федералната сграда — добави Лори. — По всяка вероятност биологичното оръжие не е стигало за двете операции и Юри Давидов го е допълнил с брашно за кейк...

— Знаел е какво прави — кимна Стен. — Повечето хора мислят, че антракът е бял на цвят, но на практика той е светло-бежов. Точно като брашното за кейкове...

— Единственото, което Юри Давидов наистина не е очаквал, е било предателството от страна на съзаклятниците си — продължи Лори. — Дори не му е минало през главата, че ще го очистят. Но Арийската народна армия явно е решила да се отърве от него в момента, в който е получила своя дял от биологическото оръжие. Доколкото успяхме да чуем, те са искали цялото количество антракс, но Юри Давидов е заредил своята част в специализирания автомобил и изваждането му оттам е било невъзможно...

Тримата мъже се спогледаха и поклатиха глави.

— Това съвпада и с нашите сведения — обади се за пръв път Кен Алдън.

— Извадихме голям късмет — добави Робърт Соренсън и уморено се протегна. — Мога да кажа единствено това, но то за съжаление говори зле за подготовката ни срещу евентуални нападения на терористи с биологично оръжие. Нашето контраразузнаване се оказа неспособно да разкрие подобен заговор, а екипите за бърза реакция не успяха да блокират атаката...

Джак погледна Лори и бавно стана на крака. Младата жена скочи и се хвърли в прегръдките му. Добрите новини паднаха като балсам в изтерзаните им души. Прегръщаха се силно и се смееха през сълзи, неспособни да сдържат емоциите си.

— Когато приключите с това, бихме желали да ви разпитаме за Арийската народна армия и нейните лидери-пожарникари — деликатно се прокашля Робърт Соренсън. — Бюрото е твърдо решено да ги залови и изправи пред правосъдието.

ЕПИЛОГ

ЧЕТВЪРТЪК, 21 ОКТОМВРИ, 13.30 ЧАСА

— Опитай на друга станция! — заповяда Кърт.

Стив се наведе и започна да върти копчето на радиото докато спря на някаква станция с относително ясен сигнал.

Намираха се в кабината на стар форд пикап, който Стив бе закупил под фалшиво име срещу петстотин долара. Движеха се по един от второстепенните пътища на около осемдесет километра от Ню Йорк Сити и сигналите на местните УКВ-радиостанции ставаха все по-слаби. Преди около половин час, малко преди да поемат по Междущатски път № 80, чуха за пръв път новината. Говорителят лаконично съобщи, че в долен Манхатън е извършено нападение с биологическо оръжие, което е предизвикало огромна паника.

Кърт и Стив нададоха тържествуващи викове и се поздравиха с пляскане на дланите.

— Успяхме! — ревноха в неочаквано пълен синхрон двамата.

Но сега вече имаха нужда от повече информация и трескаво търсеха новини по скалата на старомодното радио в колата.

— Вероятно правителството е наложило пълно мълчание по случая — подхвърли Кърт. — Те мразят да предлагат истината на обществото, независимо за какво става въпрос — Уейко, Руби Ридж или убийството на Кенеди...

— Абсолютно си прав — кимна Стив. — Правителството го е шубе да каже истината!

— Господи, как добре се разви всичко! — възкликна с усмивка Кърт. — Получи се една страхотна военна операция!

— Не можеше да бъде по-добре — пропя Стив.

Кърт хвърли поглед към околността, потънала в разкошните цветове на ранната есен. Намираха се в западната част на Ню Джърси, недалеч от границата с Пенсилвания.

— Каква красота! — промълви той, стисна волана с две ръце и високо се разсмя. Чувстваше се прекрасно. Чувстваше се така, сякаш

бе изпил десет чаши кафе.

— В Джърси ли ще обядваме, или ще изчакаме да влезем в Пенсилвания? — попита Стив.

— Не ми пука — отвърна Кърт. — Толкова съм възбуден, че изобщо не ми се яде!

— И аз не съм гладен, но бих искал да си измия ръцете — промърмори Стив. — Юри твърдеше, че няма опасност от докосването до онези пластмасови кренвирши, но аз продължавам да потръпвам при представата за съдържанието им...

— Хей, къде е онзи плик? — сепна се Кърт.

— Пликът на Юри ли?

— Да. Онзи с указанията за производство на биологично оръжие... Нали спомена, че в края е добавил няколко полезни съвета относно последиците?

— Прибрал съм го при картите и адресите за укритие — отвърна Стив. — Искаш ли да го извадя?

— Защо не? — сви рамене Кърт. — Дай да видим какво трябва да направим за собствената си безопасност... — От устата му излетя гърлен смях: — Малкият задник пак ще ни бъде от полза, а?

Стив се пресегна зад седалката и измъкна някаква папка, пристегнатата с ластик. Отвори я и след миг измъкна кафявият плик на Юри.

— Я колко е дебел — промърмори с уважение той и го поднесе под носа на Кърт: — Онзи тип май е написал цял роман...

— Отвори го де! — нервно го изгледа онзи.

Стив пъкна показалец под капачето. Отвътре се показва плоска картонена кутийка, също пристегнатата с ластик.

— Това пък какво е, мамка му? — озадачено промърмори той.

Кърт за миг отмести поглед от пътя.

— Отгоре пише нещо — подхвърли той.

— „Подарък за Кърт и Стив от Матушка Русия“ — прочете Стив и с недоумение сви рамене: — Това пък какво ли означава?

— Отвори кутията! — заповяда Кърт.

Стив се подчини. Картонът на капачето се разкъса в ръцете му. Миг по-късно скритата вътре пружина изстреля във въздуха шепя малки блестящи звездички, които литнаха сред облаче фин прашец.

— Мамка му! — ревна Стив, стреснат от изщракването.

Кърт също се стресна, но главно заради приятеля си. Наложил му се овладее колата с цената на върховни усилия. В крайна сметка успя и отби в банката. Прахът в кабината раздразни ларинксите им и ги принуди да се разкашлят. Кърт грабна кутийката от скута на Стив, а той слезе на пътя и започна да изтръсква малките звездички от дрехите си.

Кърт завъртя кутията в ръцете си. Вътрешността ѝ беше чиста, без никакви надписи. Вдигна плика и надникна в него. Нищо. Нито ред. В главата му изведнъж се оформи едно ужасно подозрение...

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

За съжаление голяма част от това, което се разказва във „Вектор“ относно био-оръжията и био-тероризма е чиста истина. Именно това придава особено важно значение на думите, подхвърлени от детектив Лу Солдано във връзка с евентуална био-терористична атака в САЩ или Европа: „Въпросът е не дали подобно нещо може да се случи, а кога ще се случи“. На територията на Съединените щати вече е имало няколко ограничени инцидента, предизвикани от био-терористи.

През 1984 година в Орегон умишлено са заразени зеленчуците, които се поднасят в редица заведения за обществено хранене под формата на салати. Резултатът е 751 души заболели от салмонела. През 1996 година в кухнята на една тексаска болница умишлено са заразени десертите, главно понички и вафли. Четиридесет и пет души са заразени от *Shigella dysenteriae*.

През последното десетилетие заплахата от био-терористични атаки рязко нараства. Достатъчно е да си припомним акцията на самоубийствената японска секта Аум Шинрикио, която през март 1995 година пусна високотоксичния газ зарин в токийското метро. Полицията разкри, че едновременно с това членовете на сектата са разработвали програма за създаване на антракс и ботулинов токсин — точно като Юри Давидов в настоящия роман. Те стигат дори дотам, че изпращат делегация в Заир, която трябва да открие начин за военно приложение на вируса Ебола...

До разпадането на СССР през 1989 година в страната действа широкомащабна програма за производство на биологически оръжия. Това става въпреки, че още през 1972-ра комунистическото правителство е подписало Договора за забрана на химическите и биологически оръжия. В своя апогей тази програма ангажира около петдесет хиляди учени и лаборанти, които работят както в научноизследователски институти, така и в заводи за директно производство на такива оръжия. Всичко това се осъществява под егидата на Стопанско обединение „Био-препарат“, намиращо се под

прякото ръководство на Министерството на отбраната. Програмата е спряна от правителството на Борис Елцин, но много експерти изразяват съмнение в това. В резултат хиляди опитни специалисти остават без работа. Отчитайки тежкото икономическо положение на днешна Русия, човек не може да не си зададе въпроса: къде са тези хора днес, с какво се занимават? Част от тях вероятно карат такси в Ню Йорк Сити, точно като Юри Давидов... И вероятно, също като него, случайно се срещат с представители на крайно десни групировки, секти и течения, изпитващи дълбоко недоволство от живота и установения ред...

За нарастващата заплаха от биологичните оръжия допринасят и деспотичните режими в държави като Ирак, Иран, Либия и Северна Корея. По време на Войната в Залива САЩ и техните съюзници са дълбоко шокирани от запасите на Ирак от биологическо оръжие, от заводите за производство на такова, които са пръснати из цялата страна. Оказва се, че в тази връзка външното разузнаване е било почти сто процента неефективно. Съюзниците са дълбоко обезпокоени и предприемат серия от спешни мерки. За съжаление шумотевицата в медиите привлича вниманието и на различни терористични групи и индивиди, които проявяват засилен интерес към биологичните оръжия. И това е напълно оправдано: био-оръжията не струват скъпо, за производството им са нужни елементарни за набавяне компоненти (някои от тях се предлагат дори по Интернет), но най-главното е, че в тях се съдържат биологически агенти, които могат да се намерят навсякъде. Тук трябва да се добави, че био-оръжията са най-добрите оръжия за масово унищожение, които могат да бъдат използвани при тайни операции. Ефектът от тяхната употреба се проявява часове, а понякога и дни по-късно, а това дава на престъпниците предостатъчно време да се покрият.

Фактор в полза на евентуалната заплаха от био-терористични атаки е и днешното социално-икономическо и политическо положение в света. В някои страни се наблюдава рязко нарастване на религиозния фундаментализъм, други си поставят извратени националистически цели. А в западните, високо индустриализирани страни, се наблюдава рязко засилване в дейността на отчаяни крайнодесни групировки, които уж се борят срещу глобализацията, но на практика са си чисти терористи. Биологическото оръжие е привлекателно именно за тези

групировки и това прави обстановката в съвременния свят крайно опасна.

Във „Вектор“ медицинските следователи са първите, които се сблъскват с био-тероризма под формата на атака с антракс. Може би ви е направило впечатление, че медицинското съсловие като цяло не може да реагира адекватно на сигналите за опасност от такава атака. Ако беше успяло, атаката вероятно нямаше да бъде възможна. Това е един важен въпрос. Ако оставим настрана художествената измислица и се придържаме към реалния живот, вероятно бързо ще разберем, че именно лекарите са тези, които първи ще се сблъскат с последиците от едно био-терористично нападение. По тази причина медицинското съсловие трябва да започне да променя мисленето си, да се настройва на нова вълна. Това е особено важно когато се натъкваме на болести, причинени от агенти с потенциал на биологическо оръжие.

В същото време отговорността на медицинската професия не се изчерпва с идентифицирането на отделен епизод и лечение на жертвите. Медицинската професия има етическия дълг да продължава да институционализира вероятността от употреба на биологически оръжия. Членовете на тази професия от различни страни трябва да настояват за пълно разследване на всички подозрителни заболявания в рамките на родината си, а получените изводи да докладват на международни форуми. Ако това беше станало по време на изтичането на антракс от един завод на „Био-препарат“ в Свердловск през 1979 година, целият свят щеше да бъде задължен на съветските медици. Всички ние щяхме да научим за нелегалната програма за производство на биологични оръжия в СССР и щяхме да вземем съответните мерки. Но вместо това бяхме принудени да се задоволим с дезинформациите на КГБ, а „Био-препарат“ продължи с нелегалната си и морално недопустима дейност за период от още цели десет години...

Другата причина, поради която медицинското съсловие трябва да играе ролята на морален страж срещу производството на био-оръжия, е проста и ясна: самата технология за производство на такива оръжия представлява криво огледало на био-медицинското изследване. И тази технология не стои на едно място — при темповете на развитие на съвременните технологии неизбежно ще се стигне до създаването на нови, още по-опасни за човека биологични продукти. Специалистите

неволно потръпват при мисълта, че някой може да обедини лесното разпространение на обикновения грип с действието на вируса Ебола.

Както и в случая с ядрените оръжия, обществеността има чувството, че е общо взето безсилна да предотврати заплахата от биологическите оръжия. Но това не е съвсем така. Общественоста може да изиграе своята роля при влошаващата се биологична обстановка в света чрез по-доброто познаване на заплахата, която носят биологичните оръжия. Контраразузнаването е горе-долу единственото реално средство за предотвратяване на масови биоинциденти, а то може да бъде с пъти по-ефективно, когато има за съюзник бдителната общественост. Хората просто трябва да докладват за всичко подозрително, което се случва в населеното място около тях. Затворени гаражи и мазета с подозрителна активност около тях, миризма на ферментация, продължителна работа на мощни вентилатори и пр. На властите трябва да се съобщава и за всяка кражба на специализирано оборудване — ферментатори, микробиологическо оборудване, херметични контейнери и автомати за разпръскване на пестициди.

Давам си сметка, че не е много лесно да се тревожим за последиците от био-тероризма, когато на главата ни са тежки и достатъчно многобройни проблеми: СПИН, глад, икономическа изостаналост, граждански войни, етническо прочистване, глобално затопляне... Но не бива да забравяме, че става въпрос за нещо, което може да убива бързо и в огромни количества. Десетилетия наред живеем със страха, че човешката раса може да изчезне в ядрената зима. Днес трябва да си даваме сметка, че това още по-лесно би станало чрез биологията...

Накрая трябва да отбележим и нещо оптимистично — правителствата и местните власти, главно в САЩ, но и в други страни, вече започват да си дават сметка за заплахата на био-тероризма и вземат съответните мерки. Отпуснати са първите средства. Министерството на отбраната и ФБР формират специални части за борба с био-тероризма, големите градове като Ню Йорк ги следват със свои специализирани екипи. Създават се специализирани програми на обучение, които включват и имитация на реални ситуации. Резултатите от всичко това все още са скромни. В случай на реална био-терористична атака властите със сигурност ще вземат по-сериозни

мерки, но тогава за много хора ще бъде твърде късно. Предстои огромна работа, в която трябва да се включи всеки от нас. Нека не чакаме инцидент като този, който е описан във „Вектор“, за да демонстрираме своята решимост.

Робин Кук, МД

Неапол, Флорида
Декември 1998 г.

ИЗБРАНА БИБЛИОГРАФИЯ

1. Дейвис, Лорейн „Медицински аспекти на химическото и биологическото оръжие“, Вашингтон ДК, Библиотека на Министерството на здравеопазването, 1997 г. Едно задълбочено изследване с научни достойнства.

2. Фалкенрат, Нюман и Тайър, „Ядреният, биологичният и химическият тероризм — ахилесовата пета на Америка“, Кембридж МА, М.И.Т. Прес, 1998 г.

Най-добрата обща книга по темата, която успях да открия. Вниманието ѝ е насочено към преките политически последици.

3. Хам, Марк „Американските бръснати глави: Криминология и контрол на престъпленията, предизвикани от омраза“. Уеспорт, Кън. Прегър, 1993 г.

Преди да прочета тази книга аз не правех разлика между скинари, пънкери и рокери. Това е едно фантастично изследване на споменатите групи, особено когато е поставено в светлината на рок-музиката.

4. Лакер, Уолтър „Фашизмът: минало, настояще и бъдеще“, Ню Йорк, Оксфорд Юнивърсити Прес, 1996 г. Една изключително интересна книга за движението, което според повечето от нас е било окончателно погребано през Втората световна война. Намирам я за много актуална, особено на фона на днешното социално и икономическо положение в Русия.

5. Лундберг, Джордж „Журнал на Американската медицинска асоциация“ (ЖАМА), Чикаго, бр. 278 от 6.08. 1997 г. Целият брой на горепосоченото списание е посветен на биологичните оръжия и биотероризма. Материалите са написани от гледната точка на хората, които се грижат за нашето здраве.

6. Престън, Ричард „Анализ на бойните действия: биологичните оръжия“, сп. „Нюйоркър“ бр. 73(9 март 1998) Една прекрасно написана статия, която няма как да не предизвика безпокойство у читателя.

7. Ремник, Дейвид „Възкресението: Борбата за една нова Русия“, Ню Йорк, Рандъм Хаус, 1997 г. Още една изключително интересна, увлекателна и поучителна книга, която в крайна сметка предизвиква чувство на дълбока тревога. Задължително четиво за всеки, който проявява интерес към днешното хаотично състояние на Русия.

РЕЧНИК

АНТРАКС: Инфекциозна болест с почти неизбежен фатален край, която се среща сред топлокръвните животни (предимно овце и кози), но може да се предава и на хората. Рядко се среща прехвърляне на заразата от човек на човек. Наименованието често се използва и за агента-причинител *Bacillus anthracis*. Тази бактерия живее в най-горния слой на почвата и е разпространена из целия свят. Антраксът е изключително удобен за биологическо оръжие, тъй като е способен да образува твърди спори, които остават стабилни в продължение на десетилетия. Най-смъртоносната форма на заболяването е когато спорите се вдишват и попаднат в белите дробове. Смъртта настъпва изключително бързо.

БИО-ТЕРОРИЗЪМ: Заплахата или фактическото използване на био-оръжие с цел предизвикване на широкомащабен хаос и/или масово изстребление. Често се използва за отмъщение или пропагандиране на някакви политически идеи.

БИО-ОРЪЖИЕ: Биологическо оръжие за масово унищожение, изготвено от живи организми (бактерии, вируси, гъбични образувания) или от продукцията на такива организми.

БОТУЛИНОВ ТОКСИН: Отрова, която се получава от бактерията *Clostridium botulinum*. Нарича се още невротоксин, тъй като поражда нервните функции на клетките. Клостридиалните невротоксини имат мрачната репутация на най-отровните субстанции, които за познати на науката до днес. Те могат да бъдат погълнати, вдишани или инжектирани, ефектът неизменно е смъртоносен. Изчислено е, че по-малко от 500 грама ботулинов токсин са достатъчни за ликвидирането на всеки мъж, жена и дете, които живеят на планетата Земя.

ТОКСИН: Отровна субстанция, произведена от жив организъм.

ОРЪЖИЕ ЗА МАСОВО УНИЩОЖЕНИЕ (ОМУ): Термоядрено, химическо или биологическо оръжие, което е в състояние да умъртви или осакати десетки хиляди, а дори и милиони хора, като едновременно с това унищожи напълно и околната среда.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.